

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

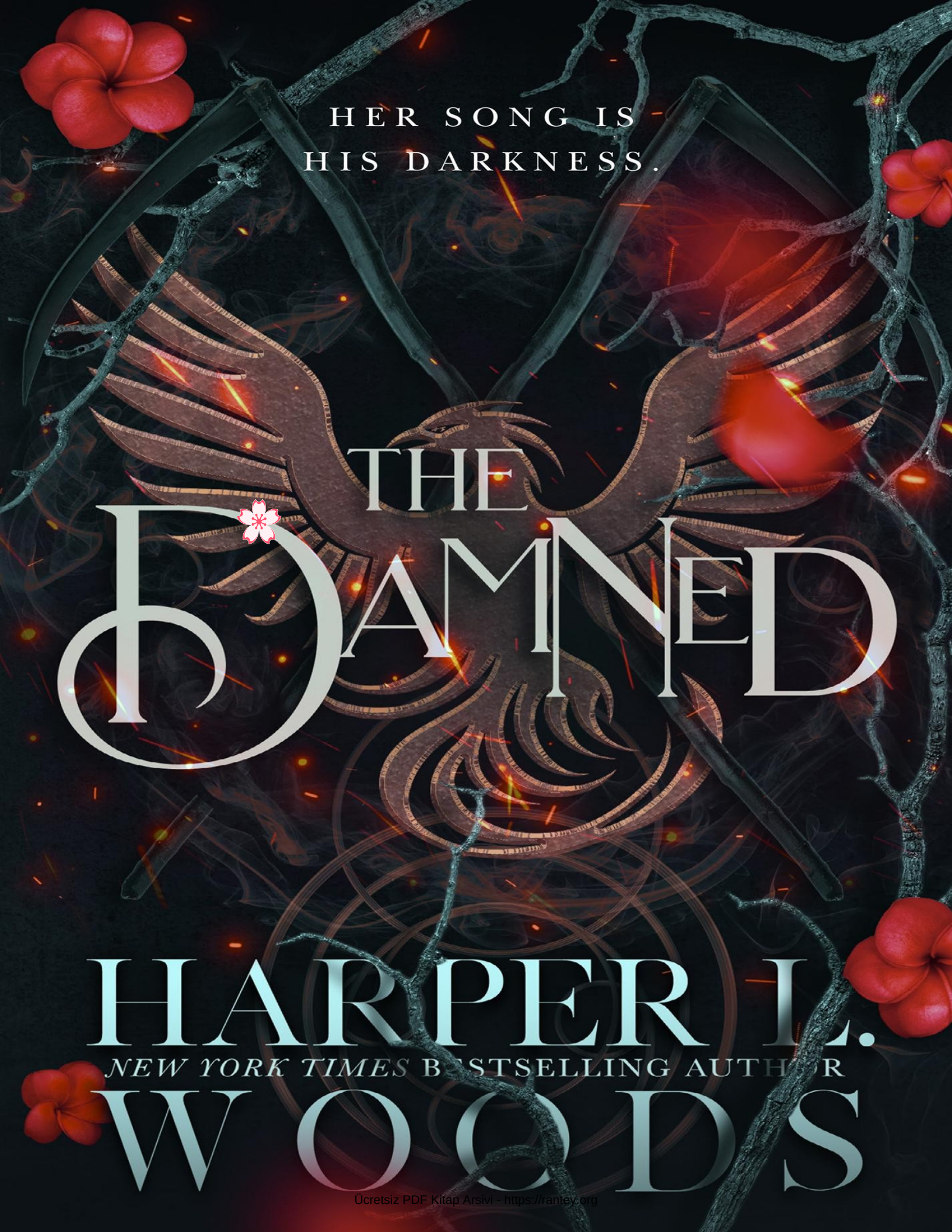
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER SONG IS
HIS DARKNESS.

THE
DAMNED

HARPER L.
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
WOODS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE MAMNED

J—ÍARPER L. t'Y^OODS

TO R PU BL IS H I NG G ROU P
N EW YO k İÇ

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Tor Publishing Group'un bu e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için Dijital Hak Yönetimi yazılımı (DRM) uygulamadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:
us.macmillanusa.com/piracy.

İnanılmayanlar için

UYARI

The Damned, cehennemde bir cadı ve bir başmelek arasında geçen karanlık bir paranormal aşk hikayesidir ve bu dinamik yapısı nedeniyle bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırmaktadır. En önemlisi, kahramanımız Margot çocuklukta cinsel istismara uğramış biridir ve hikaye onun travmasını iyileştirmek için çıktığı duygusal ve fiziksel yolculuğu etrafında şekillenir. Lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

Tetikleyiciler arasında şunlar yer almaktadır:

- Şüpheli rıza
- Zorla besleme
- Sayfada grafik şiddet ve işkence
- Kaba ve açık cinsel içerik
- Zorla yakınlaşma ve esaret senaryoları
- İhanet
- Geçmişteki istismara atıflar ve tetikleyici uyaranlara karşı travmatik tepkiler
- Bıçaklı şiddet
- Kanın grafiksel tasvirleri
- Ana karaktere fiziksel zarar verilmesi
- Ritüel cinayet
- Bir yetişkin tarafından bir çocuğun tecavüze uğraması (sayfa dışı, tarihsel bağlam)
- Büyü amaçlı kendine zarar verme / kesme
- Kan büyüsü

KRİSTAL ÇUKURUNUN MİRASI

KRİSTAL CADILAR (Beyazlar olarak da bilinir)

Petra Evi

Beltran Evi

KOZMİK CADILAR (Morlar olarak da bilinir)

Realta Evi

Amar Evi

DÜNYA CADILARI (Yeşiller olarak da bilinir)

Madizza Evi

Bray Evi

HAVA CADILARI (Grays olarak da bilinir) Aurai

Evi

Devoe Evi

SU CADILARI (maviler olarak da bilinir) Tethys

Evi

Hawthorne Evi

SEX/DESIRE WITCHES (Reds olarak da bilinir) Erotes

Evi

Peabody Evi

ATEŞ CADILARI (Sarılar olarak da bilinir)

Collins Evi

Madlock Evi

NECROMANCY CADILARI (Black olarak da bilinir) Hecate

Evi

BÖLÜM I

1

BEELZEBUB

Önce

Hava çok soğuktu.

Lucifer bize bir sığınak vaat etmişti, ama sabahları çimleri donla kaplayan yarı donmuş bir tundra bulduk. Helfyre'nin yakınlarda hissedilen sıcaklığını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bu kadar soğuk ve nemli bir yerde şömineleri yakmak onları öldürür müydü?

Dar koridorlardan birinden geçerken siyah deri kanatlarım kemere sürtündü, bu yüzden kanatlarımı sıkıca katlayıp başımı eğerek geçebildim. Kanatlarımın taş duvarlara sürtünmesi herhangi bir hasara yol açmamış olabilir, ama tek bir amaca hizmet ettiği kesin.

Beni deli gibi sinirlendirmek.

Lucifer, eşine bu kadar çok kanını vererek aklını kaçırmıştı ve ben de, onun açıkça kaçmaya çalıştığını gördükten sonra, tamamen tedirgin bir şekilde onları ormanın sınırında bırakmışım. Onu nasıl bu kadar etkili bir şekilde parmağında oynattığını bilmiyordum; sanki o bir Kızıl cadıymış ve onu seksin bağımlılık yapıcı doğasıyla yozlaştırmış gibi değildi.

O özel biri *değildi*, sadece başka bir insandı. O, yatağını ısıtmaya istekli ve sonunda çok daha az karmaşık olan sayısız başka insan görmüştü.

Cehennemde şeytanların ve kayıp ruhların O'na yalakalık yaptığını görmüştüm ve onların, özellikle O'nun gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu bilmedikleri bir zamanda, yaşam düzleminde O'na nasıl yaklaştıklarını hayal edebiliyordum.

Koridorlarda ilerleyerek, Lucifer'in başmeleklerle verdiği odalara doğru gittim. Mahkeme odalarının ve bitkilerle kaplı, adeta hayatla dolu avlunun hemen yanında, küçük, تنها bir koridordaydı.

Cadılar ne yapmış olursa olsun, dünyanın o kısmı Hollow's Grove'un geri kalanından farklı bir şekilde güçle doluydu.

Onları bıraktıktan sonra günün geri kalanını Lucifer'in kendisinin halletmesi gereken işlerle uğraşarak geçirdim. Başmelekleri hizada tutmak, onlara cadıları öğle yemeği olarak yememelerini öğretmek.

Lucifer tüm bu olanları nasıl çözeceğini bulana kadar ellerini uzak tutmalarını sağlamak. Onları yönetmek her zaman O'nun niyetiydi ve bu dünya için vizyonlarımız farklıydı. O onları yaramaz çocuklar, dizginleyip birlikte yaşayabileceği varlıklar olarak görüyordu.

Ben ise onları Lucifer'in bizi Cehennem'de terk etmesinin nedeni olarak görüyordum ve onların da bu yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu kendileri yaşamaları gerektiğini düşünüyordum. Onlar, Lucifer'in tüm bu yüzyıllar boyunca aralarında dolaşmasını takdir etmiyor gibiydiler, O'nun sadık iblislerinin O'nun bize geri dönmesinden duydukları sevinç gibi değil.

Bizi *seçmek*.

Onun bir cadı ile evlenmesi - baş meleklerin hiçbiri öngöremediği bir komplikasyon - planın bir parçası değildi.

Devriye görevimi yaparken, gecenin sessizliğinde yankılanan masum bir melodinin yumuşak sesini duyunca adımlarım sendeledi. Tüm cadılar, sanki gece odalarından dışarıda yakalanırlarsa baş meleklerin onlara ne yapacağından korkuyormuşçasına, karanlık basmadan yataklarına çekilmişlerdi. Bu tamamen aptalca bir çabaydı. Kötülüğün karanlığa mahkum olmadığı, herkes kadar iyi bilmeleri gerekirdi.

Onları gün ışığında da kolayca öldürebilirdik.

Avludaki bitkiler yumuşak melodiyle uyum içinde sallanıyordu. Kadının sesi boğuk ve alçaktı. O sesin çağrısına karşı koyamadan

sabit ve emin adımlarla ilerledim, o sesin çağrısına karşı koyamadım. Bitkiler onu görüşümden engellediği için onu göremiyordum.

Şarkısını bastırarak, fark ettim. Cadıların bizden korkması olmasaydı, başka türlü işgal edilmiş olabilecek bir alanda gizli tutuyordu. Diğerleri gelmezken, içlerinden birinin tek başına gelmeye cesaret etmesi, zaten merakımı uyandırmaya yetmişti. Ama o şarkının yürek parçalayan güzelliği, bir kalbim olsaydı, kalbimin olduğu yeri sızlattı.

Daha akıllı bir erkek bu nedenle geri dönmüş olurdu. Daha önce hiç cadı şarkısı duymamıştım, ama onların şarkılarının dinleyenler üzerinde sahip olduğu gücü biliyordum — bazı cadıların kurbanlarını tuzağa düşürmek için kullandıkları, böylece yarattıkları şehvetten beslenebildikleri gibi.

Yine de, başka türlü açıklayamadığım bir şekilde o sese çekilerek, bir kelebek ışığa uçar gibi kendimi kaptırarak ilerledim. Avlunun yanındaki taş duvara yaklaştım ve onu kolaylıkla aşarak beni esir alan kişiye yaklaştım. Güller, bahçenin ortasında bir kemer oluşturunuyordu, sanki benim için yaratılmış bir yürüyüş yolu gibi, beni baştan çıkarma yoluna götürüyordu.

Oluşturdukları tünelin sonunda bir kadın duruyordu, sırtı bana dönüktü. Dalgalı sarı saçları omuzlarının hemen üzerine kadar uzanıyordu, bu da saçlarını şimdiye kadar dokunduğum her şeyden daha kabarık ve yumuşak gösteriyordu. Aniden saçlarına dokunma isteği beni ele geçirdi ve bakışlarım omuzlarının pürüzsüz yüzeyinde dolaşırken bir adım daha attım. Koyu kırmızı bluzunun arkası derin bir kesikti ve omurgasının kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Bluzun ortasına müzik notaları dövmesi yaptırmıştı, mürekkep her iki yana doğru uzanan belirgin kas hatlarıyla birleşirken dalgalar halinde yayılıyordu.

Ekose eteği kısaydı ve beyaz diz üstü çorapları uzun bacaklarını ve pürüzsüz hatlarını sarıyordu. Çorabın üst kısmının uylukla birleştiği yerde hiçbir şişlik yoktu. Parmaklarımı bacaklarının uzunluğu boyunca gezdirdiğimde o bacaklarda bulacağım gücü şimdiden hayal edebiliyordum, bu da hemen onun tercih ettiği kötü alışkanlığı, vücudu üzerinde bu kadar takıntılı bir kontrol elde etmek için yaptığı egzersizi daha fazla öğrenmek istememe neden oldu.

Saçında tek bir tel bile yerinden oynamamıştı, giysilerinde ise tek bir leke ya da tüy bile yoktu.

Görünüşüne özenli ve titizdi, ama bu özenli dış kontrolün altında gizlenen gerçek kadının tek ipucu olan omurgasındaki dövme, doğal olmaktan çok zorlama gibi geliyordu.

Bir adım daha attım ve botumun altında bir dalın kırılma sesine irkildim. Bitkiler benim varlığımı hissedince hareket etmeyi bıraktılar, sallanan güller ve sarmaşıklar, sessizliğin içinde benim yanlış adımımın sesini daha da belirgin hale getirecek şekilde hareketsiz kaldılar.

Kadın aniden döndü, şarkısı durdu ve saçları savrulup şok olmuş güzel yüzünü ortaya çıkardı.

Hayır, *güzel* kelimesi yeterince güçlü değildi.

O bir melekti, maun rengi gözleri fal taşı gibi açılmış, mükemmel kavisli dudakları şoktan aralanmıştı. Beni görünce gözleri kapandı ve iç geçirdi, ben de göğsümde yankılanan hırıltıyı durduramadım.

Aralarında bulunan avcıyı tanımadı mı?

O korkuyla bir adım geri çekildiğinde durdum. Elmacık kemikleri yüksek, cam gibi keskin ve burnu yüzünün ortasında mükemmel bir düğme gibiydi. Üniforması dekoltesini ortaya çıkarmış, ellerimi dolduracak kadar dolgun göğüsleri görünüyordu.

"Kimsenin beni duymasını istemedim," dedi, sesinde özür dolu boğuk bir melodi vardı. Sesinde, sıcak bir yaz gecesindeki tutkuyu hatırlatan bir sertlik vardı, bu da bana ılık havayı ve terle kaplı vücutları düşündürdü.

"Seni duydum, şarkı kuşu," dedim, bir adım daha ileri atarak.

Kadın, sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi irkildi. "Yakında beni duymayacaksın," dedi, etrafımdan dolaşarak. Beni geçmeye çalışırken başını eğik tuttu, ona uzandığımda ve parmaklarım koluna değdiğinde tüm vücudu çılgınca kıpırdadı.

Onun isteğini neden bu kadar önemseydiğimi anlayamadan, hemen elimi çektim. O bir cadıydı, yüzyıllar boyunca nefret ettiğim ve kendime yapılanların aynısını onlara yapabileceğim günü planladığım yaratık. Onlar,

geride bırakılmanın getirdiği her türlü acıyı, en karanlık yerlerde umutsuz bir hayat sürmeyi hak ediyorlardı.

Öyleyse neden onun bu acıyı çoktan yaşamış olması, bunca yıl sonra kendimde olamayacağını düşündüğüm bir öfkeyle doldurdu beni?

Kaşlarım çatıldı, yüzündeki panik ifadesine odaklandım. Oradaki ihtiyatlılık çok açıktı. Dokunulma korkusu.

Kim?

Soruyu sesli olarak sormadım, onu sakinleştirmek için ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Zaten çok gergindi. Her hareketimi takip ediyordu, sanki saldırmamı beklermişçesine vücudu gergindi.

Ayakları omuz genişliğinde açılmıştı, kaçmak için olduğu kadar savaşmak için de hazırды. Bu tek başına benim saygımı kazandı, tehlikeden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacağını, muhtemelen saldırganı kendisiyle birlikte yok etmeye yemin ettiğini biliyordum.

Narin vücudundaki kasları da bunu doğruluyordu.

"Adın ne?" diye sordum, dilini dudağına sürerek ıslattığını izlerken. Tüm dünyam bu harekete odaklandı, vücudum dudaklarımda o ıslak sıcaklığı hissetme ihtiyacıyla gerildi. Bunun onun şarkısının bir sonucu olduğunu biliyordum, bu çekicilik o kadar güçlü ve doğal olmayan bir şeydi ki, onun büyüünün vücudumda etki göstererek beni onun isteyerek hizmetkarı haline getirmeye çalıştığından başka bir şey olamazdı.

"Adımın önemi yok. Yakında beni tamamen unutacaksın," dedi, yüksek topuklu ayakkabılarından birini çevirerek. Ayaklarının altındaki kirlere rağmen, profesyonel bir dansçı gibi hareket ediyordu, çiçek açan avluyu çevreleyen taştan yapılmış yarım duvarın üzerinden kolayca geçiyordu. Hızla kaçarken topukları taş zemine tıklıyordu, ama koşmuyordu. Bana o korkuyu yaşatma ayrıcalığını tanımadı.

Beni gizemli kadının peşinden bakarken bırakarak, *kimsenin* onu unutabileceğini merak ederek.

2

MARGOT

Annemin bakışlarının ağırlığı, uzun zaman önce varlığımın laneti haline gelen ders boyunca beni hiç terk etmedi. Eroles Mahkemesi üyesi olan teyzemin kontrolü altında büyümek kolay bir iş değildi, ama bu sayede büyümüzle ilgili tüm teolojiyi ve nasıl işlediğini zaten biliyordum. Teyzem Eroles Mahkemesi üyesiydi, ama kendi çocuğu yoktu, bu yüzden annemle birlikte benim eğitimim konusunda birlikte çalışmaya karar vermişlerdi.

Bu bilgiyi sık sık kendi lehine kullanır, başkalarının bilmediği ama benim bildiğimi bildiği cevapları benden isterdi. Reds ailesi genel olarak Coven'daki birçok aileden cinsel açıdan daha özgür olsa da, bu hepsinin annem kadar teşvik edici olduğu anlamına gelmiyordu.

O, benim diğerleri gibi olmadığımı, büyümün diğerlerinin çoğundan daha karanlık bir doğası olduğunu küçük yaşlardan beri biliyordu. Onlar şarkılarındaki çekiciliği kontrol edebiliyorlardı, o büyüün birinin derisinin altına sızıp onu içten ele geçirmesine izin vermek için çaba ve büyü harcamak zorundaydılar, ta ki vücutları sadece kullanılacak bir araç haline gelene kadar.

Benim hiç seçim şansım olmadı, parmaklarımın ucunda bu kadar kolay titreşen büyüü reddetme seçeneğim hiç olmadı. Dokunduğum her şeyde,

yaptığım her şeyde ve söylediğim her kelimedede vardı.

Bu yüzden, Kızılların boş zamanlarının çoğunu kaplayan koroya katılma davetlerini reddettim, akranlarımla vakit geçirmek yerine genellikle kütüphanede kendime kaldım. Onlar bu büyüün ağırlığını ve benim için ne anlama geldiğini anlamıyorlardı.

Onun benim için nasıl bir lanet haline geldiğini anlamıyorlardı.

"Dinliyor musun Margot?" diye sordu annem, kendi çocuklarını eğitirken bile onlardan belli bir mesafe tutmaları gerektiği şeklindeki genel anlayışı bir kenara bırakarak.

Burada, Fritha Eroles'in en büyük kızı, Eroles Mahkemesi koltuğunun bir sonraki varisi olmam gerekiyordu, çünkü şu anda o koltuğu işgal eden teyzemin kendi çocuğu yoktu. Burada, benimle aynı sınıfta okuyan diğerleri gibi, soğukkanlı ve sakin bir *Bayan Eroles* olmam gerekiyordu — aynı soydan gelen, ancak o kadar uzak akrabalar ve ikinci dereceden akrabalar ve aile üyeleri ki, kim kimdir takip etmek imkansız hale gelmişti.

Peabody mirasçılarını sınıfın diğer tarafında oturuyordu, ikisi arasındaki ayrım her zamankinden daha belirgindi.

"Evet, efendim," dedim, önümdeki kitaba bakarak başımı uysalca salladım. Yanımdaki kuzenim Belva'ya attığım hızlı bir bakış, kendi düşüncelerime dalmış olarak altı sayfa geride kaldığımı doğruladı. Annemin bana baktığını fark etmeden önce bile, zihnimi meşgul eden belirli bir kırmızı gözlü başmelekti.

Onu önceki gece avluda görmek beni bütün gece uyanık tutmuştu ve annemin öfkesinin yarısının, muhtemelen onun gözünde benim o olaydan sonra cansız görünüşümden kaynaklandığını biliyordum. Kızılların ilk kuralı, görünüşün her şey olduğu ve iyi bir gece uykusu ile sabahları biraz daha özen göstermenin yerini sihirle dolduramayacağımızdı.

"O zaman bana güç konisinin tam olarak nasıl işlediğini ve onu nihai güç tezahürü için nasıl kullandığımızı açıkla," dedi ve tüm gözler bana çevrilirken yanaklarım kızardı.

Tanrım, bazen annemle normal bir ilişkim olmasını dilerdim, böylece bu konuları tartışmak sadece benim için değil, herkes için rahatsız edici olurdu.

"Güç konisini kullanırken, bir cadı, hem kendisinin hem de partnerinin arzusu ile seks sırasında biriktirdiği tüm büyüü, doruğa ulaşana kadar vücudunda depolar. O noktada, bedenini bir kanal olarak kullanır ve onu evrene gönderir, niyetini açıkça belirtir ve bunu büyüü beslemek için kullanır, böylece istediği sonuç gerçekleşebilir," dedim, sözlerim önümdeki ders kitabındaki kelimelerin neredeyse aynısıydı.

Doğru sayfayı açmamış olmamın bir önemi yoktu, çünkü bu sözler on sekiz yaşıma girdiğim ve annem, akranlarımla çoktan başladığı ders dışı etkinliklere ilgi göstermediğim için hayal kırıklığını dile getirdiğinden beri beynime kazınmıştı.

Annem başını salladı, benden uzaklaştı ve sayısız kez dinlediğim dersine devam etti. Dikkatini başka yere verdiği anda rahat bir nefes aldım ve düşüncelerim hemen beni bekleyen tehlikeye döndü.

Başmelek'in hayatımda ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordum, ama şarkının bunu gerektireceğini biliyordum. Uzak durması mümkün olmayacaktı ve bu, şarkı söylemek için bir an durmamın sonucuydu.

Okulun dışına çıkmaya, ormanın kenarında koşmaya, dinleyen kulaklardan yeterince uzaklaşıp özgürce şarkı söyleyebilecek kadar uzaklaşmaya çok korkuyordum. Cadıların hepsinin yatmış olduğunu ve bu geç saatte terk edilmiş avluda güvende olabileceğimi düşünmüştüm.

Oysa, sağlığım için en büyük tehlikelerden birini tuzağa düşürmeyi başarmıştım. Coven'ın tarihi konusunda okulda hiç dikkatimi vermemiştin, onun hangi başmelek olduğunu bile bilmiyordum. Birkaç gün önce olsaydı, Willow'dan tavsiye isterdim.

Ama arkadaşımın, kocası olduğunu iddia eden şeytanla yeterince derdi vardı. En son ihtiyacı olan şey benim güvenliğim hakkında endişelenmekti.

Zil çaldı ve günün son dersi sona erdi. Sanki tüm dünyamız altüst olmamış, şeytan ve başmelekleri tarihte ilk kez yeryüzüne inmemiş gibi eğitimimize devam etmek aptalca geliyordu.

Hiçbirimiz bunun Coven'ın geleceği, Hollow's Grove'u evleri olarak gören cadıların geleceği için ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Bildiğimiz kadarıyla, bu bizim son günümüz olabilirdi. Sevdiklerimizle geçirmemiz gereken bir gün gibi geliyordu, her şey yok olmadan önce son bir fırsat gibi.

Bunun yerine, Hollow's Grove bir kez daha eğitimimize öncelik vermemizi zorladı, çünkü türümüzün geleceği olarak, büyüümüzün nasıl işlediğini bilmek son derece önemliydi. Ancak Willow'a inanacak olursak, büyüümüzün gerçek doğasını çoktan kaybetmiştik. Onun Yeşil büyü, çevremizdeki bitki örtüsünü daha önce hiç görmediğim bir şekilde geri getirmişti; ben, kabuklu ve yarı ölü bitkilere o kadar alışmıştım ki, onların nasıl görünmeleri gerektiğini hiç sorgulamamıştım.

Kitabımı toplayıp çantama koymak için harekete geçtiğimde, annemin esnek vücudu önüme çıktı. Parmak eklemlerini masanın yüzeyine iki kez vurdu, tırnakları parlak itfaiye kırmızısı renkteydi ve ben olduğum yerde donakaldım. "Sınıfımdan kaçmadan önce seninle konuşmak istiyorum," dedi, bana sırtını dönüp hızla masasına doğru yürüdü.

Diğer öğrenciler sınıfı terk ederken, çantamı masamın üzerine bıraktım ve dikkatlice koltuğumdan kalkarak ona doğru yürüdüm. Bir dakika önce masamın başında dururken, beni kendisine gelmem için zorlayan bir başka güç gösterisiydi bu. Uzun bir oyun listesinin bir başka örneği.

"Berbat görünüyorsun," dedi, eleştirmeye başlamadan önce hiç vakit kaybetmeden. Bu sözleri söyler söylemez gözlerini benden ayırdı, masasından bir kalem aldı ve ben onun yargısının altında dururken kağıtları notlandırmaya başladı. Kapı henüz kapanmamıştı, yani kapının arkasında bekleyen meraklı öğrenciler benim alay konusu olduğumu duyabiliyorlardı, ama annem umursamadı. "Senin imajın bu ailenin doğrudan bir yansımasıdır. Bizi düzgün bir şekilde temsil ettiğinden emin olmadan odandan çıkmaman gerektiğini sana kaç kez söyledim?"

Üzücü gerçek şu ki, onun standartlarına uymak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Uyuyakalmış olmama rağmen güneş doğmadan uyanmış, duş alıp saçımı şekillendirmiş, Reds'in yaşlanmayı geciktirmek için gururla ürettiği merhemlerle cilt bakımı yapmıştım.

Ama hiçbir şey gözlerimin altındaki halkaları silememişti.

"Uyuyamadım," dedim, bunun onun gözünde yeterli bir mazeret olmayacağını bilsem de.

"Yine kabuslar mı görüyorsun?" diye sordu, Itan'ın beni ziyaret ettiği sabah ona gidip yaptıklarını anlattığım günleri kastederek.

O, bunları kabuslar olarak görmezden gelmişti, parmaklarımın ucundaki saf büyü gücünü düşünürsek, aşırı aktif hayal gücümün ürünü olan doğal şeyler olarak.

"Hayır," dedim, konuyu hızla değiştirerek. Kendi annemin bana inanmadığını, Tribunal üyelerinden birinin böyle bir suçu işleyebileceğinden şüphelenmektense, istismarı hayal ettiğime inanmayı tercih ettiğini bir kez daha hatırlamak istemiyordum. "Korkuyordum. Dün gece bir şey oldu. Bir hata yaptım ve..."

Benimkine çok benzeyen maun rengi gözleri aniden benimkilere baktı, kalemi kağıda düştü ve bana öfkeyle baktı. "Yine ne yaptın?" diye sordu, dişlerini sıkarak. Parmakları masanın yüzeyine sabırsızca vurdu, onun için hayal kırıklığı olacağından emin olduğu sözleri söylememi bekledi.

Tıpkı benim gibi.

"Dün gece avluda şarkı söyledim. Lucifer'in burada olmasıyla birlikte olan biten her şey ve şu anda hissettiğim her şeyden kurtulmam gerekiyordu," dedim, herkesin içinden sihirin fışkırdığı hissini kast ederek. Bunun sadece gerginliğin artmasıyla insanların daha keyifli bir kaçış yolu aramasından mı, yoksa genel olarak O'nun varlığından mı kaynaklandığını bilmiyordum, ama nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım, sihir kemiklerime işliyor gibi hissediyordum. Bunu, benim istediğim tek yolla biraz olsun rahatlatmam gerekiyordu.

"Diğerlerimiz gibi bir partneri yatağına götürebilirdin," dedi annem, hayal kırıklığını iç çekerek. "Keane'in, evlilik töreninden önce bu konuda sana yardımcı olmaya fazlasıyla istekli olacağını biliyorsun."

" Coven'ın benim için genç yaşta seçtiği nişanlığının hatırlatılması, buz banyosuna atılmış gibi hissettirdi.

Keane'in çekici olmaması, zalim olması ya da bizim birleşmemizi korkutacak başka bir özelliği olması da değildi. O, Coven'da tanıştığım en nazik erkeklerden biriydi, Covenant onu benimle eşleştirmek istediğinde sihrini feda eden bir Peabody cadısıydı. Diğer kızlar ona hayranlık duyuyor, böyle bir eş bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylüyorlardı.

Her açıdan, bu durumdan çok mutlu olmam gerekirdi. Yıllarca aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi peşimden dolaşan ve sonunda benim rahatsızlığımdan dolayı mesafesini koruyan Keane'in bana karşı beslediği sevgiyi ben de hissedebilmeliydim.

Ama ben bunu hissetmiyordum. Uzun zamandır, birinin çekici olduğunu genel olarak bilmekten öte bir şey hissedemediğimi düşünmeye başlamıştım. İçimde çok önemli bir şey eksikti, bu da beni arzu, aşk ve büyümün doğasından elde edebileceğim tüm sıcaklık duygularından mahrum bırakıyordu.

"Ben duymadım," diye tersledim, ama annemin bakışları sertleşip tavrım için beni cezalandıracağını ima edince, ses tonumdan hemen pişman oldum. Bizim dünyamızda, yirmi yaşında ve yetişkin bir kadın olmamın bir önemi yoktu, o her zaman benim büyüklerimden biri, gelecekteki Mahkeme üyesi ve soyumuzun reisi olacaktı.

"Seni kim duydu?" diye sordu, Coven içindeki birine yanırlıkla büyü yaparsam hasar kontrolü yapmaya hazırlanarak. Yasadışı olmasa da, bizden daha yüksek konumdaki kişilere karşı büyümümüzü kullanmak hoş karşılanmazdı.

Yutkundum. "Başmeleklerden biri..." dedim, o düşünceli bir şekilde başını yana eğdiğinde sözlerimi yarım bıraktım.

Beni incelerken yüzü dikkatlice ifadesizdi, yüzündeki öfke izleri tamamen kaybolmuştu. "Hangisi olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve ben başımı salladım.

Adını bilmiyordum. Kendime bağladığım yaratığın hangisi olduğunu bilmiyordum. "Göğsünde Enochian dövmeleleri olan kanatlı olan. Kırmızı gözlü," dedim, verebileceğim en basit açıklamayı yaparak.

Annemin, onun koyu kahverengi saçlarının benimkiyle aynı uzunlukta olduğunu, başının arkasında topuz şeklinde toplandığını fark edeceğini sanmıyordum. Onun kare çenesinin gücünü, yüz hatlarının sert çizgilerinin aynı anda hem acımasız hem de güzel olduğunu, benim için yumuşayan iki öfkeli çizgi gibi kaşlarını fark edeceğini sanmıyordum.

"Beelzebub," dedi, kalemini alıp not defterine Enochian sembolleri çizmeye başladı. Bunlar, önceki gece başmelek'in göğsünde gördüklerimle aynıydı ve onları tanıdığımda başımı salladım. "Senin şarkından etkilenmiş gibi görünüyor muydu?" Kalemini yavaşça indirdi, sanki çok hızlı hareket etmeye cesaret edemiyormuş gibi.

Önceki geceyi düşündüm, durumu yanlış mı yorumladım diye merak ettim. Etkilenmemişken onun benim büyümün etkisi altında olduğunu varsaymış mıydım, ama bana *şarkı kuşu* dediği anı zihnimde bir fısıltı gibi, derin, gırtlaktan gelen sesi cildimde bir okşama gibi.

O sesin tınısına tepki olarak titredim, o anki hissi hatırlayarak. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim, hiç bu kadar derin ve sert ama bir şekilde nazik bir ses duymamıştım. Ben ayrılmaya çalıştığımda bana uzanış şekli, bir an için kendisiyle savaşıyor gibi görünmesi, sonra benim isteğimi saygıyla karşılaması.

Gitmeme izin verdi.

"Sanırım öyle," dedim, sorusuna elimden geldiğince cevap vererek. O takma adı onunla paylaşmadım, şimdilik onunla aramızda kalması daha iyi olurdu. Samimi bir şey gibi geliyordu, onun bana özgürce verdiği bir şey değil, sesimin büyüyle ondan çaldığım bir şey gibi.

Hak etmediğim, talep edilmesine gerek olmayan bir isim.

Annemin yüzünde daha önce hiç görmediğim geniş bir gülümseme yayıldı ve sevdiği insanlarla çevrili olduğunda sahip olabileceğini bildiğim güzelliğe dönüştü.

Ben sadece onların arasında değildim.

"Oh, Margot, bu harika!" dedi, ayağa kalkıp masasının yanından dolaşarak. Bana geldi, yüzümü nazik, yumuşak elleriyle o kadar şefkatle kavradı ki, içimdeki her şey gerildi.

Bu doğal olmayan dokunuştan, yüzündeki sevinç ve gururdan uzaklaşmak istedim.

Korkunç bir şey yapmışım ve *bu* annemi mutlu eden şeydi.

"Öyle mi?" diye sordum, sözlerimdeki zehri yutarak. Bunun korkunç bir şey olduğunu ona söylemenin bir faydası olmazdı, bana umut vermişim gibi bakarken.

"Lucifer'in ikinci adamını tuzağa düşürdün. Willow ile birlikte çalışabilirseniz, bu bize avantaj sağlayabilir. Onu tuzağa düşürdüğüne göre, şimdi onun için şarkı söylemeye devam edersen, Beelzebub'u parmağında oynatırsın. Diğer Kızılara şarkının işe yaradığını haber vereceğim, belki diğerlerini de kontrolümüz altına alabiliriz," dedi ve not vermesi gereken kağıtlara dönmek için yanımdan ayrılırken, o an geçti.

"Ama bu korkunç," dedim, durumun ne kadar tehlikeli olduğunu düşünerek. Beelzebub benim büyümüze çok bağımlı hale gelirse, onu büyümün etkisi altına daha da çekersem, o büyüyü kullanmak istemesi sadece an meselesi olurdu. "Onların özgür iradelerini kasten elinden almaktan bahsediyorsun. Bunu yapmak istememişim, ama eğer onlar başmelekleri ararlarsa..."

"Oh, Margot, bu kadar dramatik olma," dedi sonunda, elini sallayarak beni uğurladı. Amacımı yerine getirmiştim ve artık benimle işi bitmişti. "Onlar başmelekler. Duyguları yok."

Kafamdan onaylayarak masamdan kitap çantamı aldım ve odadan olabildiğince çabuk çıktım. Annem, duyguları olmadığı için bunun önemli olmadığını iddia ediyordu, ama ben, kırılmış ve sıcaklıktan yoksun biri bile bunun bir ihlal olduğunu hissedeceğini çok iyi biliyordum.

Ben kesinlikle hissetmişim.

3

MARGOT

Sağa doğru aceleyle yöneldim, kapının yanında toplanmış öğrencilere bakmadan merdivenleri tırmandım. Diğerlerinden daha hızlı merdivenleri çıktım, kitap çantam kalamda sallanıyordu. Bacaklarımı uzatarak adımlarımı hızlandırdım, merdiven korkuluğunun yanında eteğimin içini kimsenin görmemesi için duvara yaslandım.

Merdivenleri koşarak çıkarken kaslarımı zorlayarak hızlanma ihtiyacı o kadar baskındı ki, istesem de saklayamazdım. Vücudumu incitmek, incitmesi gerektiğini bildiğim şeyi *hissetmemin* tek yoluydu, çünkü ocukluğum ve annemin onaylamaması artık eskisi gibi beni etkilemiyordu.

Uyuşukluk ruhuma bir veba gibiydi, beni o kadar çok rahatsız ediyordu ki, kendimde neyin yanlış olduğunu ve bunu nasıl dzeltebileceğimi o kadar sık merak ediyordum ki, sayısını bile unuttum.

Ama yapamadım ve yapabileceğim tek şey, pes edecekmişim gibi hissedene kadar bedenimi alıştırmaktı. Orman ve araziler güvenli değildi, başmelekler gelmeden önce de öyle değildi, ama şimdi daha da gvensizdi ve şansımı denemek ve çıkış yolumu bulmak için hayatımı riske atmam gerekiyordu.

Henüz o noktaya gelmemiştim, bu yüzden dört kat merdiveni koşarak en üstteki kütüphaneye çıktım, oraya vardığımda ciğerlerim yanıyordu. Kapının önünde durup nefesimi toplayarak kısa bir süre kendimi toplamaya çalıştım. Ter sırtımdan aşağı akıyordu, dövmemin olduğu yeri gıdıklıyordu. Annem, dövmemin üzerine iyileştirici merhem sürdüğüm, mürekkep henüz taze ve derim hala biraz şişmiş olduğu ilk gün okula gittiğimde çok kızmıştı.

Kızılar kural olarak hiçbir tür vücut modifikasyonuna katılmıyorlardı. Bu tür kişisel ifadeler, nesnel çekiciliğimizi azaltan bir unsur olarak görülüyordu ve potansiyel partnerlerimizin ya sevip ya da nefret etmesine neden oluyordu. Çoğu cadı yoktan bir şey yaratamazdı ve bu, mümkün olduğunca çok insan için çekici kalmanın büyüklerimizin gözünde bir avantaj olduğu anlamına geliyordu.

Annem de aynı nedenle kısa saçımı nefret ediyordu, çünkü bu onun isteklerine doğrudan bir isyan niteliğindeydi. Onun bundan nefret ettiğini bildiğim için saçımın omuzlarımdan aşağı uzamasını istemiyordum. Üstümün altında sakladığım, aptalca kendim yaptığım piercingler, bireyselliğimizin tüm izlerini silmek isteyen aşırı katı bir cadı topluluğunun bize dayattığı kurallara karşı bir başka sessiz protestoydu. Kimse görmese de benim için önemi yoktu.

Onları kendim için yaptırmıştım.

İç geçirdim, kütüphane kapısına döndüm ve o kapının önünde belirip yolumu kesince aniden durdum.

Beelzebub.

Bir adım geri sendeledim, bana tanımadığı mesafeyi umutsuzca ararken. Bu kadar yakınken, önceki geceden daha da büyük görünüyordu. Ben 1,70 boyunda olduğum için kısa sayılmazdım ama o benden en az 30 santim daha uzundu. Omuzları genişti, kollarını göğsünde kavuşturduğunda dalgalı kasları gerginleşmişti. Çenesini kaldırıp önümdeki yerine yerleşirken kanatları yanlarına indi.

Kütüphaneye giden platforma uçtuğunu varsaymak zorundaydım. Alan dardı ve merdiven sırtımda

çok yakın duruyordu. Hızlı bir itmeyle düşecek ve ona şarkımı dinleterek ona yüklediğim lanetten kurtulacaktım.

Bir an için, bunu yapıp yapmayacağını merak ettim. Bir an için, yapmasını umdum.

Çenesi sıkılmış ve kırmızı gözleri parlıyordu, önceki gecenin nezaketi yok olmuştu. Saçları hala başının arkasında topuz şeklinde toplanmıştı ve ben onun saçlarını hiç yüzüne döküp dökmediğini merak ettim. Altın rengi Enochian dövmeleri parlıyordu, bana doğru bir adım attığında ışıkla titreşiyordu ve kalbim yaklaşan ölümümün beklentisiyle hızla atıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, omzumun üzerinden arkamdaki merdivenlere bakarak.

Cevap vermedi, beni dikkatle inceledi. Bana bir bilmeceymişim gibi baktı, vücudumdaki gerginliği ve yüzümdeki ifadenin ortaya çıkardığı her şeyi okudu.

Kalbimin hızla atmasına neden olanın korku mu yoksa heyecan mı olduğunu bilmiyordum, ikimizin de bildiği kararı vermesini bekliyordum, o bakışın ardındaki kötülüğün dansını. Tek bir hızlı hareketle kendini kurtarabilirdi ve ben de bunu beklerken vücudumu gevşettim.

Başını yana eğdi, sanki onu şaşırtmışım gibi beni inceledi. "Neden şarkı söylemiyorsun?" diye sordu, o kadar ani bir hareketle öne uzandı ki beni itecek sandım. Bunun yerine, kitap çantamın askısından beni yakaladı, beni sertçe öne doğru çekti ve ben ona doğru devrildim. Ellerim göğsüne dayandı, ağzı açıldığında cildinin ısısı içime işledi.

Her şarkı. Her *dokunuş*.

Ağzı şokla açıldığında geriye doğru sıçradım ve onun etrafından dolaşarak kütüphane kapısının yanındaki duvara sırtımı dayadım. Bu, ona benimle yer değiştirmekten başka seçenek bırakmadı ve merdivenleri arkasına aldı. Hala çok yakındaydı, kolunu başımın üstündeki duvara dayamıştı, ama bana dokunmayacak kadar mesafesini koruyordu.

Dokunuşumun etkilerini bildiğim için, bu bile bir nezaket gibi geldi bana. O kadar çok kişi benim büyümün bu kadar yakınında kendilerini tamamen kaybetmişken, o kendini tutuyordu.

"Neden şarkı söylemedin?" diye tekrar sordu, gözleri sabırsızlıkla kısıldı.

"Şu anda müziği pek hissetmiyorum," dedim, ona acı bir gülümsemeyle. Bu daha çok Willow'a yakışır bir şeydi, içimde olduğunu bilmediğim alaycı bir cevap. Başmelek beni öldürecek olsaydı, çoktan öldürürdü ve bu beni cesaretlendirdi.

"Seni öldürebilirdim, ama sen orada durup bunu yapmamı bekledin," dedi, kolunu duvardan indirerek. Ben, kesinlikle geleceğini düşündüğüm dokunuşu bekleyerek irkildim, ama o sadece bana öfkeyle baktı.

Cevabımı beklediğini fark ettim. Çok fazla şey gördüğünü biliyordum.

"Öldürmedin," dedim, omuz silkiyerek ve hissetmediğim bir rahatlık taklidi yaparak.

O, göğsünde titreyen düşük bir sesle homurdandı. Neredeyse duyulmazdı, ama ben duydum. Sanki bana dokunuyormuş gibi hissettim, ses içime işledi. "Öyle yapmalıydım," diye uyardı, ben de gergin bir şekilde yutkundum. "Beni durdurur muydun, küçük siren? Güzel boynunu kırmaya çalışsaydım kendini savunur muydun?"

Acı gülümseme yüzümden kayboldu, kırmızı gözlü bakışını tutarken ve tüm güzel yalanlarımın kaynağı olan hayali kuyuyu bulmaya çalışırken yavaşça beni terk etti. Birinin bir daha bedenimden bir şey almasına izin vermemek dışında, başıma gelenleri umursuyormuş gibi davranmak için enerji bulmaya çalıştım.

Tek bir kelimeyi sessizce söyledim, ona başka hiç kimseye göstermediğim bir kırılma gösterdim. Onu bunu alacak kişi olarak seçmeme neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum; belki de onun benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamam gerektiğinin kesin bilinci.

O bir başmelekti. O düşmandı. Beni zayıf sanmasına izin verecektim.

"Hayır," dedim, çenemi kaldırarak onun bakışlarını karşıladım, bakışları şokla doldu. Cevabımın etkisini hissettim, kısa bir an için gözlerimin boşluğunda gerçeği görmesine izin verdim.

Sonra maskemi tekrar taktım, yüzüme güzel bir gülümseme zorladım, sonra dönüp kapıyı açtım ve kütüphanenin nispeten güvenli ortamına çekildim.

Kütüphanenin arkasında her zaman oturduğum masaya doğru doğruca yürüdüm, kitap çantamı sandalyenin arkasına astım ve iç çekerek sandalyeye oturdum. Bana yaklaşıırken adımları gürültülüydü, etrafında ders çalışan insanları umursamadan mesafeyi kapattı. Beni takip etmesinden nefret ediyordum, en azından bir süreliğine beni rahat bırakması için onu şok etmeyi umuyordum.

Masamın diğer tarafında durdu ve ben gözlerimi ona çevirdiğimde bana dik dik baktı. "Bu lanet büyü ne kadar sürecek?" diye sordu, sandalyeyi çekip oturdu. Kanatları arkasında çırpınıyordu, rahat bir şekilde dinlenebilmek için bir yol arıyordu ve bu imkansız bir görev gibi görüldüğünde hayal kırıklığını homurdanarak gösterdi.

"Rahatsız görünüyorlar," dedim, onun mücadelesini izlerken.

Bana bakarak, benimle sohbet etmek istemediğini belli etti. "Ne kadar sürecek?" diye tekrar sordu ve beni iç çekmeye zorladı.

"Bu, benden uzak durup durmayacağına bağlı. Dokunmak çekimi daha da kötüleştirir, bu yüzden bana dokunmaktan kesinlikle kaçınmalısın," dedim, kitap çantamdan kitabımı çıkararak. "Uzak durursan, en fazla birkaç hafta sürer ve sonra özgür olursun."

"Sana dokunmaya çalıştığımda korkuyla geri çekildiğini düşünürsek, sana dokunmamamın senin için uygun olduğunu düşünüyorsun, şarkı kuşu," dedi, dudaklarının köşesinde kibirli bir gülümseme belirdi.

Yalan söylediğimi düşünüyordu ve bu sözlerinde, benim karşı koymak istemediğim bir meydan okuma vardı.

Gururum galip geldi. "Senden korkmuyorum," dedim sertçe, kitabımı masaya attım, kitaplığın içinde yankılanan sesin kimsenin umurunda olmadığını umursamadan. Bize dönük bakışların, etkileşimimizi olduğu gibi izlediğinin çok farkındaydım.

Dedikodu malzemesi.

"Öyle mi?" diye sordu, elini uzatıp yanağıma dokunmaya çalıştı. Geri çekildim, onun bana olan çekiciliğini kontrol edemediği gibi, benim de bu içgüdüsel tepkiyi kontrol edemediğim için kendimden nefret ettim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ben masadaki kitabımı incelerken, o elini geri çekti. Kitabı bir sonraki sayfaya açtım ve onu görmezden gelip sihirli tarihle ilgili sayfalara dalmaya hazırlandım. "Seninle alakalı değil. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum," dedim, nedenini tam olarak bilmediğim bir yatıştırma çabasıyla.

Neden gerekli olduğunu bilmiyordum. Bu, onu rahatlatmak için bir girişim gibi geldi ve belki de yüzündeki kırılğanlık ifadesinden dolayıldı.

Belki de yeni bir yerde olmak onu da bir canavar gibi hissettiriyordu.

"Neden?" diye sordu, dikkatimi tekrar yüzüne çevirerek. "Seni bu hale kim getirdi?"

Göğsümde kendi hırıltım yankılandı, içimde canavarca bir şey yükselirken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bana bunu soramazsın," diye bağırdım, dişlerimi göstererek yüzümü buruşturdum.

"Sakin ol, şarkı kuşu. Sadece seni tanımaya çalışıyorum," dedi, sanki masum olduğunu ikna etmek istercesine yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırarak. Sanki bana çok, çok kişisel bir soru sormamış gibi. Kim olduğunu bildiğini, dokunulmaktan nefret etmekle doğmadığını anladığını görmekten nefret ediyordum.

Çocukken fiziksel olarak sevgi doluydum, sürekli ailemden ve arkadaşlarımdan sarılmalar arıyordum.

O bunu benden almıştı, başka birinin kokusunun tenimde kalmasını tiksindirmişti.

"Öyle mi? Öyleyse, yapma," diye tısladım, doğru sayfayı bulmak için kitabımın sayfalarını çevirerek. "Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmezsek, ikimiz için de çok daha iyi olur."

O durdu, sandalyesine yaslanıp rahat bir pozisyon aldı ve beni izlemeye başladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, öfkeyle değil, rahatlamak için, sanki bir süre kalmayı planladığını söylemek istercesine. "Bu konuda seninle aynı fikirde değilim."

"Sonsuza kadar benim büyüümün altında kalmak mı *istiyorsun*? Öyle mi?" diye sordum, gülümsemesinin biraz solduğunu izleyerek.

"Hayır," dedi, kahkaha atarak. "Ama benim iradem dışında her lanet düşüncemi işgal edeceksen, o zaman seni tanımak ve düşünecek bir şeyim olması daha iyi. Ayrıca, burada zamanımı geçirmek için bulduğum en ilginç yol sensin."

"Bunu iltifat mı yoksa hakaret mi olarak söylediğinden emin değilim," dedim, sandalyeme yaslanarak.

Bu pislik gerçekten akıllanmayacak ve benden uzak durmayacaktı, ikimizi de bu sefalete mahkum etmeye kararlıydı.

"Belki ikisi de," dedi, yüzünde şakacı bir gülümseme belirdi, yutkundüğümde her yerimde hissettim, kalbimin boğazımda attığını hissettim.

boğazımda hissettiğim bir gülümsemeyle aydınlandı.
Kahretsin. O lanet olası şarkı benim sonum olacaktı.

4

MARGOT

Mahkeme odasının bu kadar dolu olduğunu hiç görmemiştim, çünkü bu alan genellikle Mahkeme üyeleri ve toplantılarına katılmaya layık gördükleri seçkin birkaç kişi için ayrılmıştı. Ben bile bu alana sadece birkaç kez girmeye izin almıştım ve bunların hiçbiri saklamak istediğim anılar değildi.

Covenant'ın beni benim neslimdeki en güzel cadı olarak gördüğü gün. Nişanlandığımı duyurdukları gün. Beni Hollow's Grove'a katılmam için resmi davetiye vermek üzere odaya çağırdıkları gün. Tribunal üyelerinin çocuklarının Covenant tarafından gözlemlenmek üzere bir araya geldiği, çocukluk dönemimiz boyunca potansiyel yerleştirmeler için incelendiği belki iki toplantı daha olmuştu. Kasabadaki eczanede çalışmak için seçilecek kadar yüksek notlara sahip birkaç Kızıl'dan biri olmayı ne kadar hayal etsem de, bunun olası bir durum olmadığını biliyordum. Tribunal üyelerinin kızları, annelerinin Tribunal koltuğunu devralmak için seçilmemiş olanlar bile, genellikle kasaba ve yönetmelikleriyle ilgili politikada daha aktifti.

Benim tek istediğim, iksir ve şifalı otlarla oynamak, onları sihrimin fısıltısıyla heceleme ve böylece onları sonsuza kadar içimde saklamak yerine, isteyenlere bir şeyler verebilmektir.

Odaya göz gezdirdim ve Della'nın yanına geçtim. Bana baktı, nazikçe gülümsedi ve dikkatli bir hareketle elini uzattı ve elimi tuttu. Beni ne kadar sevmediğimi bildiği halde bana dokunmaya çalıştığı ilk seferlerden biriydi ve bununla birlikte gelen hafif sarsıntıyı engelleyemedim.

Cildi dokunulduğunda serindi, sıcak bir yaz gecesinde ferahlatan bir gölün sıcaklığı gibiydi. Aşırı ısınan cildimin benim cildim olduğunu fark ettim, vücudum bu duvarların içinde neler olabileceğinden dolayı zaten stres altındaydı, hepimizin aynı anda burada bulunmamız gerekiyordu.

"Kanatlı piç kurusu sana sorun çıkarıyormuş diye duydum," dedi, kulağıma fısıldayabilmek için yana eğilerek. Della benden biraz daha kısaydı, bu yüzden fısıltısı tam yerindeydi ve umarım kimse onu duymamıştır.

Yutkundum, bakışlarım hemen odanın diğer tarafındaki Beelzebub'a kaydı. Siren şarkısı, onun bana çekildiğini, beni arayan kişinin o olduğunu anlamına gelmeliydi; tersi genellikle doğru olmazdı. Kalabalığın içinden onu seçmemeliydim, gözlerim onu bulmadan önce nerede olduğunu hissetmemeliydim.

Bunu önemsemedim, muhtemelen sadece ondan yayılan güçtü. Bunu, onun heybetli boyutu ve Vessels'in yardımına çağırabildikleri yaraları anımsatan devasa siyah kanatlarıyla birleştirdiğinizde, ondan önce karşılaştığım çoğu erkeğin sahip olmadığı bir varlık yayıyordu.

"Bunu nereden duydun?" diye sordum, Coven üyeleri hepimizin kanında hissettiğimiz çağrıyı yanıtlayarak arkamızdaki odaya girmeye devam ederken.

"Juliet kütüphanenin arkasında gizleniyordu," diye cevapladı Della kızarak, aylardır gizlice ilişkide olduğu Vessel'ı daha açık bir şekilde tartışmaya başladı. Willow ve Müdür Thorne'un ilişkisi artık kamuoyuna açık bir bilgi olduğu için, Covenant'ın bize koyduğu kuralların pek bir önemi kalmamıştı.

En azından arkadaşım sevdiği kadınla birlikte olabilirdi, o bir Vessel olsa da ve bunun sonunda nasıl sonuçlanacağı konusunda endişelerim olsa da. Onlar ebeldiler ve sonsuza kadar yaşarlardı, oysa biz öyle değildik ve zamanla yaşlanıp ölecektik.

Çevremizdeki insanlar bir şeylerin olmasını beklerken huzursuzdu. Lucifer ve Willow ortalarda yoktu ve Mahkeme'nin geri kalanının odanın iç çemberinde onları beklediğini görebiliyordum. Oturdıkları tahtlar dış sınırı oluşturuyordu, içerideki sesler boğuktu, bu yüzden söyledikleri sinirli sözleri duyamıyorduk, ama vücut dilleri konuşmanın gidişatını yansıtıyordu.

"Muhtemelen kendi işine bakmalı," dedim, sözlerimdeki sertlikten nefret ederek. Beelzebub'u izlerken diğerlerinin bana attığı anlamlı bakışlar, Juliet'in bizim etkileşimimizi gören tek kişi olmadığını ve diğerlerinin bunu kime anlattıkları konusunda çok daha az ihtiyatlı davrandıklarını gösteriyordu.

Beelzebub, yanındaki, kendisinden daha büyük olan, ön kollarında pullu derisi olan iblisten dikkatini ayırdı ve benim bakışlarımla buluştu. Kütüphanede yaptığımız konuşmanın sonunda gösterdiği şakacı tavrın bir izini ya da beni utanmadan ona bakarken bulduğunda kibirli bir kaş kaldırışını bekliyordum.

Bunun yerine, baş iblis tamamen duygusuz kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, vücudu sabırsızlıktan gergin olduğu varsayabileceğim bir şekilde gergindi. Bir gecede tüm nazik rahatlığı ve mizahı silinmişti ve bakışlarımdan kaçmamı beklerken yüzünde sert bir bakış vardı.

O bakıştaki nefreti kaldıramadığım için gözlerimi kaçırdım. Şarkımın etkisi bir şekilde geçmişti mi, yoksa kütüphaneden kaçıp odamın mahremiyetine sığındığım için bana olan öfkesi daha da artmış mıydı, bilmiyordum. Sanırım bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, şarkının etkisi geçmemişse, nefretinin onu dürtülerini kontrol etmeye teşvik edecek kadar güçlü olması ve annemin üzüntüsüne rağmen onu benden olabildiğince uzak tutmasıydı.

Bakışlarım ona kaydı ve onu izlerken bilgece gülümsediğini gördüm ve bunun anlamını sindirmeye çalıştım.

"Senin için endişeleniyordu. Bir başmelekle uğraşarak ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu Della, sesi

yumuşaktı. Yargılayıcı bir ses tonu duymadım, ama boğazımda kabaran inanılmaz kahkahayı tutamadım.

"Bir Vessel ile çıkan kişi mi söylüyor bunu?" Della'nın yüzündeki acı ifade, acımasız azarlamamdan pişman olmam için neredeyse yeterliydi ve devam etmemi sağladı. "Neden benim bu işe gönüllü olarak katıldığımı düşünüyorsun? O benim şarkımı duydu, ben de bekliyorum," dedim ve Della sanki bu mantıklıymış gibi başını salladı.

Lucifer ve Willow açık kapıdan içeri girdiklerinde konuşmamız kesildi. Onların ortaya çıkmasıyla odadaki kaos bir anda sessizliğe büründü. Willow, Lucifer'ı dirseğinden tutarak onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Yaklaştıkça yüzünde bir değişiklik oldu. Eskiden saygı duymadığı herhangi bir otorite figürüne yaklaştığında isyankar bir asi gibi görünürken, şimdi bir şekilde bu değişmişti.

Artık asi görünmüyordu. Başını dik tuttu ve sanki orası ona aitmiş gibi Mahkeme odalarına girdi.

Çoğumuzun merkez çemberine girmesini engelleyen sınıra doğru yürüdüler ve girmeden önce durmadılar bile. Sınır Willow'u çekti, adımlarını yavaşlatarak sanki bir filmdeki yavaş çekim gibi yaptı ve küçük iğne batıkları gibi sihirli iğneler kollarını deldi. O hissi bilirdim, iğne gibi yaralardan kan damlacıkları çeken büyüün çekimini bilirdim. Lucifer onu hayranlıkla izlerken, kanı sınırın büyüyle süzülerek akıyordu.

Tüm bu kan damlacıkları tek bir büyük gözyaşı damlasında toplandı ve Willow elini kaldırıp damlanın altına koyduğunda onun önünde asılı kaldı. Sınır onu merkez çemberine bıraktı, geçmesine izin verdi ve onu Mahkeme'nin öfkесinin ortasına koydu.

Kısa bir an için onları görmezden geldi ve vücudunu, Coven'ın geri kalanının ulaşamayacağı bir yerde beklediği yere çevirdi. Sınırın içinde ne konuşulduğunu duyamıyorduk, ama Willow gülümsedi ve bakışlarımla karşılaşınca bana göz kırptı.

Bir iç çekerek, elindeki kan damlasına dikkatini veren Willow, ona bir şeyler fısıldadı, ağzını niyet ve büyüyle hareket ettirdi, sonra ellerini birbirine çarptı ve kanını sınırın büyüüne sıçrattı.

Sınır patladı ve bir rüzgar esintisiyle patladı, bu da sesin sonunda kulaklarıma ulaşmasını sağladı. Itan bağıırıyordu, sesi beni hemen travma tepkisine soktu. Ne olduğunu biliyordum, tüylerim diken diken olurken cildimde titreme hissettim.

O odadan çıkabilmek, onun varlığından kaçabilmek için her şeyi verirdim. Willow bana güven verici bir şekilde gülümsedi ve dikkatini, birinin susturması gereken bağıırıp çağırın erkek büyücüye geri çevirdi.

Kalıcı olarak.

Beelzebub, enerjimdeki değişimi hissetmiş gibi bana yaklaştığını hissettim, ama ona dikkatimi veremedim. Gözlerimi Itan'dan ayıramadım, bizim türümüzün kurtarıcısı gibi tahtında uzanırken onu izledim, oysa o acı ve ıstıraptan başka bir şeyi hak etmiyordu.

O adaleti hak ediyordu. Karma hak ediyordu ve bir gün, ona tüm bunları geri gönderecek kadar güçlü olmak istiyordum.

"Bunun anlamı ne? Kaybettiğimiz mirasın kemikleriyle fahişeni mi süslüyorsun?" Itan, Willow'a ve belinde duran kemiklere elini sallayarak sordu. Coven'daki pek çok kişi, Willow'un soyunun gerçeğini, kimsenin ona ihtiyaç duymayacağını düşündüğü kemikleri bulmak için buraya geldiğinde yaptığı aldatmacayı ilk kez öğreniyordu.

Hecate soyunun mirası o kadar uzun süredir kayıptı ki, Covenant bile onun gerçekte ne olduğunu görmemişti. Bir kehanet gerçekleşmişti.

Hepimiz için hesaplaşma zamanı gelmişti.

Lucifer, Itan'ın sözlerine hırladı ve Willow bir adım öne çıktı. Terk edilmiş Hecate tahtına doğru ilerledi, yürürken belindeki kemikler birbirine çarpıyordu. Bu ses, Susannah ve George'un ayaklarının taş zemine çarpma sesini o kadar çok andırıyordu ki, hafızamda bir şeyleri tetikledi, henüz bağlamaya hazır olmadığım bir paralellik.

Onlar sadece kemiklerden ibaretti, kemiklerden ve ölümden güç alan bir cadının kontrolünü ele geçirmişlerdi.

Kafamı salladım ve kan sanki hiç ayrılmamış gibi arkadaşımın yanına geri dönerken, o anın tadını çıkarmaya zorladım kendimi.

Onunla birlikte tahtın yanına doğru ilerledi, sanki onun emriyle onu takip ediyordu.

"Kaybolan her şey bulunabilir, Itan," dedi Willow, çenesini kaldırıp Itan'a, benim yerimde olmak istemeyeceğim bir bakış attı.

Itan, sözlerinden geri çekildi, sanki vurulmuş gibi geriye yaslandı. Kafasını sallayarak kendine geldi, ağzı bir hırlama şeklinde büküldü. "Saçmalık," dedi, yüzünü kibirli bir meydan okuma ile yukarı kaldırdı. Willow'a kendini ifşa etmekten başka seçenek bırakmadı, onu asla geri alamayacağı tek şeyi yapmaya zorladı.

Anonimliğinin getirdiği gücü elinden almıştı.

Tahtın önüne çıktı ve yaşlı koltuğa baktı. Koltuğun yapımı, ondan önce gelenlerin kemiklerinden, çoktan gelip gitmiş atalarının iskelet kalıntılarından yapılmıştı. Beline bağlanmış olanlar parmak ve el kemikleri iken, taht en eski nesillerin uyluk kemikleri, göğüs kafesleri ve kafataslarından yeniden yapılmıştı. Willow, bunun önemini anlamak için bir an durdu.

Omzunun üzerinden Itan'a baktı, sırtı ve sonra Lucifer'e doğru göz attı. Elini indirdi ve yanında getirdiği kanın yaşlanmış ve sararmış kemiklerin üzerine sıçramasına izin verdi.

"Tebrikler. Yetişkinlerle oynamaya çalışan herhangi bir çocuk kadar dağınıklık yaratabiliyorsun. Bunun neyi kanıtlaması gerekiyordu?" diye sordu Itan, sadık takipçileri onun arkasında saklanarak, kendilerini koruması için ona güvenerek kahkahalar attılar, ki bu tamamen aptalca bir çabaydı. Kendini kurtarmak için onları kurban olarak sunmayı tercih ederdi.

Ona tamamen dönerek, dudaklarını dişlerinin üzerine çekip, tüm gücüyle karanlık, tehditkar bir gülümseme attı. "Ön sevişmeyi hiç bilmiyor musun?" diye sordu, elini kaldırıp, şimdi kanıyla kaplı kemiklere doğru tembel bir hareketle salladı.

Onun büyüyle kaplı.

Sandalye gıcırdadı, kemikler yerinden oynamaya başlayınca, taht ortadan kaybolana kadar karo zemine çöktü.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı biri, Willow'un gücünü sergilemesini beklemek için gerekli sabrı gösteremedi. O, beklentinin korkunun yarısı olduğunu, onları bekletip büyük açıklamasını beklemelerini sağlamanın eğlencenin yarısı olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Kemikler birbirine çarparak, parçaları gıcırdayarak ve birbirine çarparken, birbirlerinin üzerine çıkarak bir adamın vücudunu oluşturan kadar yeniden bir araya geldiklerinde, Willow arkasına bakmadı bile. Adamın figürü öne doğru kayarak Willow'un yanına geldi.

Lucifer saf sevinçle kahkaha attı, Itan'ın yüzündeki şok ifadesinden aldığı zevk benimkine rakipti. Dudaklarımı geriye çeken çarpık gülümsemeye engel olamadım, tamamen yabancı gelen geniş bir sırtışıla tüm dişlerimi ortaya çıkardım.

"Sen." Itan durakladı, Willow ile onun ölümden çağırdığı yaratık arasında bakışlarını gezdirdi. "Ama sen bir Madizza'sın! Kendi gözlerimle gördüm."

Willow dikkatini Madizza tahtına çevirdi, elbisesini kaldırdı ve ayağını yere vurdu. Madizza tahtının sarmaşıkları anında kıvrıldı ve yüzyıllardır sıkışıp kaldıkları yerlerden kaydı. Taht, Madizza çemberinin ortasından geçerken, yerden kayarak, sadece güller, sarmaşıklar ve dikenlerden oluşan bir yığın haline geldi. Podyumun basamaklarını tırmandı ve bir zamanlar Antlaşma'nın iki tahtının bulunduğu yere yerleşti.

Willow iskelete başını salladı, iskelet de sessizce başını sallayarak karşılık verdi ve sarmaşıklarla birlikte kürsüye doğru ilerledi. Kürsünün üzerine çöktü ve hepimiz, sarmaşıkların Willow'un atalarının kemiklerini sardığını hayret ve dehşetle izledik.

Onları tek bir bütün haline getirdi.

Sarmaşıklar kıvrılıp döndüler ve yeni bir taht oluşturmak için manevralar yaptılar. Kemik, kan ve hayattan oluşan bir taht.

Willow, dramatik tavırlarıyla hayranlık uyandıran bir şekilde merdivenleri yavaşça çıktı ve tek bir nefes verdi. Dönüp kürsüdeki yerinden Coven'a baktı ve sadece kendisinin oturabileceği koltuğa oturdu. "Başka bir şey var mı, Itan, yoksa sorgulamayı bitirdin mi?"

5

MARGOT

İtan Willow'a sert bir bakış attı ve kürsüye doğru ilk adımı attı. Lucifer, şeytanın kendisi değil de Willow'un koruması gibi davranarak ona katılmak için harekete geçtiğinde durdu. Bu durum o kadar tuhaftı, o kadar beklenmedikti ki, O'nun kendisini öldürmek isteyen Coven'a sırtını döndüğünde nefesimi tuttuğumu fark ettim. Gözleri sadece Willow'a bakıyordu, arkasında bulunan pencerelere dönükken, O, Willow'un çenesini tutmak için eğildi ve o an o kadar yürek burkan bir tatlılıkta idi ki, içimdeki bir şey zonkladı.

Sanki bunu kendim için kaçırmışım gibi hissettim, ama hiç bilmediğin bir şeyi kaçıramazsın.

Yüzünü kendine doğru çevirdi ve dudakları yukarı kıvrılmış bir gülümsemeyle ona baktı. Durduğum yerden yüzündeki gururu, onun eylemlerini saf ve sarsılmaz bir şekilde onayladığını anlayabiliyordum.

O eğildi ve hepimizin görebileceği şekilde onu nazikçe öptü. Kız, O'nun dokunuşuyla eridi, vücudundaki gerginlik benim için hiç mantıklı olmayan bir şekilde kayboldu.

Ondan nefret ediyordu. Buraya onun türünü yok etmek için gelmişti.

Ve yine de... aralarındaki enerji, Coven'daki tüm evli çiftlerde gördüğüm her şeyden çok daha sıcaktı.

Uyumluluğa göre belirlendiği iddia edilen eşleşmeler, ikisini birlikte izlemekle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Cildim ısındı, o duygunun enerjisi üzerimde dolaştı. Beni okşadı ve sonra sanki bana nüfuz edemiyormuş gibi yoluna devam etti.

Sanki ben bu sıcaklığa layık değilmişim gibi.

"Beni şaşırtmaya devam et, cadıcık," dedi Lucifer, dönüp onun yanına dikildi. Ona iktidar pozisyonunu almasına izin verdi, çoğu erkeğin yapamayacağı kadar ona saygı gösterdi. Matriarkın en üstün iktidara sahip olduğu, kadınların her şeye sahip olabildiği -büyü ve aile- bizim dünyamızda bile, iktidarlarına sınımsız sarılan erkekler, kendilerine meydan okuyan kadınlara boyun eğmekte zorlanıyordu.

Zehirli erkekliğin en güzel örneği.

"O zaman inkar etmiyorsun? Kendini bu pisliğin oyuncağı haline mi indirdin?" diye sordu Itan, şoktan yüzü solmuş bir ifadeyle izleyen yeğeni Iban'a dönerek. Willow'un mirasını ve sihrini varislerine aktarmak için onu Willow ile evlendirme niyetine boyun eğen arkadaşına neredeyse acıyacaktım, ama o, yazılanları okumak için fazla inatçıydı.

"Hiçbir şeyi inkar etmiyorum," dedi Willow, tahtında daha rahat bir pozisyon alarak, ellerini kolçaklara koydu ve bacaklarını nazikçe çaprazladı. "Ancak sanırım hepimiz hemfikiriz ki, ben bir oyuncağından çok daha fazlasıyım. Belki de O'nu bu kadar tehditkar bulmanızın gerçek nedeni, O'nun kadınlara o kadar saygı duyuyor ki, benim O'nun yanında oturmamı izin vermesi."

"Willow benim karım ve yakında Tanrıçanızın huzurunda bunu resmileştireceğiz. O zaman, hepinizin bu birliği olduğu gibi kabul etmenizi ve buna uymanızı bekliyorum: bizim için yeni bir başlangıç şansı. Gerçekte bir araya gelme fırsatımız var, halklarımız evlilikle birleşecek," dedi Lucifer, Willow koltuğunda öne doğru eğilirken.

"Ancak itiraf etmeliyim ki, Itan, bu Coven'ın ne olacağını görmek için burada olmayacaksınız," dedi Willow, parmağıyla tahtının sarmaşıklarına dokunarak. Bu sözler beni umutla doldurdu, Della'nın eli benimkini sıkıştırdığında ağızım açık kaldı. Onun bakışlarını

yüzümün yan tarafına baktığını hissettim, Willow'un sarmaşıkları yavaşça ilerlerken gözlerimi Itan'dan ayıramıyordum.

Itan paniğe kapıldı ve Willow'a ait olduğu kadar kendisine de ait olması gereken bitki yaşamının kontrolünü ele geçirmek için mücadele etti, ancak Willow'un Crystal Hollow'da geçirdiği kısa sürede yaptığı gibi bu ilişkiyi besleyemedi. Bitkilerin, kendi büyüünün etkisi altında solup ölmesine izin vermeyi seçti, onları gelecekteki kullanım ve gelecek nesiller için beslemek üzere kendi kanından bir parça vermek yerine, kendi çıkarları için kullandı.

Willow dengeyi korumak için çalışmış ve vaaz ettiği gibi davranmış, büyüünün sınırları içinde yaşamış ve karşılığında vermek istemediği hiçbir şeyi almamıştı.

Asmalar Itan'ın çağrısını görmezden geldi, ilerlemeye devam etti ve kaçmaya çalıştığında onu yerinde tutmak için ayak bileklerine dolandı. "Willow, durdur şunu!" diye bağırdı Itan, sesi ürkütücü sessizliği delip geçti, çünkü hiçbir gözlemci Itan adına dikkatleri üzerine çekmeye cesaret edemiyordu.

O, hayatın israfıydı. Özgürce yaşamayı hak etmeyen bir piçti.

Willow geri çekilmeyince Itan saldırdı ve Bray tahtından tek bir asma dalını yakaladı. Asma dalı Willow'un göğsüne çarptı, siyah elbisesinin üstündeki narin organzeyi yırttı ve derisini parçaladı. Willow merakla bir anlığına yarasına bakarak etinin yırtıldığını izledi.

Böyle yırtılmak acı verici olmalıydı, ama Willow sanki bir çizikmiş gibi baktı. Yaraya erimiş altın gibi yayılan ve Lucifer'in gözlerinin rengiyle boşluğu dolduran altın rengi hayretle izledim.

Lucifer öfkeliydi, ama Willow elini kaldırdı ve altın geri çekilip yara herkesin görebileceği şekilde iyileşirken benimle aynı şokla izledi.

Lanet olası Tanrıça.

"Bu imkansız. Sadece Antlaşma sonsuzdur," dedi Itan, göğsüne ve omuzlarına yayılan sarmaşıkların bağlarına karşı mücadele ederken. Onu dizlerinin üzerine çektiler, taşa çarptığı ses, aksi takdirde sessiz olan odada yankılandı.

Kimse konuşmaya cesaret edemedi. Kimse *hareket* etmeye cesaret edemedi.

Willow *ölümsüzdü*.

"Gerçekten öyle miydi?" diye sordu Willow, burnunu kıvrarak ve sadece onun yapabileceği alaycı bir cevap verdi. O da bizimle birlikte, Lucifer ile olan bağının tam olarak ne anlama geldiğini fark etmiş gibiydi.

"Seni hain kaltak! O senin büyükannenmiş!" diye bağırdı Itan, Willow'un ayaklarına tükürerek.

"O bu cadı grubu için bir iğrençlikti," dedi Willow, ayağa kalkarak. Merdivenlerden indi ve Itan'ın önüne gelerek bana baktı. Benim bakışlarımı karşılarken sessiz kaldı, yüzünde bana sempatiyle bakıyordu.

O bakışta ne olduğunu bilmiyordum, ama ne yapmak istediğini *biliyordum*. O anda, ona izin verirsem neyi açığa çıkaracağını, dünyaya hangi sırrı ifşa edeceğini biliyordum.

Annemin yüzünde gördüğüm aynı reddedilme ifadesinin, cadı grubumun diğer üyelerinin yüzlerinde de yansıtılacağını düşünmek beni dehşete düşürdü. Onlar benim ailem, akrabam olmalıydılar, ama yine de bana inanacak kadar değer vereceklerini söyleyemezdim.

Gerçeğimi destekleyip desteklemeyeceklerini.

Ama Willow desteklerdi. Willow orada durur ve son nefesine kadar beni savunurdu, bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum çünkü doğru olan buydu. Çünkü o her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapardı, bunun kendisi için sonuçları ne olursa olsun, ya da bunu yaparken ne kadar korkarsa korksun.

Çünkü o her zaman kadınların yanında dururdu ve kız kardeşlerinin kendileri için gücü geri almalarına her zaman yardım ederdi.

O, benim olduğumdan daha cesur olmamı sağladı. Geceleri odamda korkarak saklanmak ve onların bir daha beni rahatsız etmemelerini ummak yerine, kendi içimdeki şeytanlarla yüzleşmemi sağladı.

Bu yüzden, gözyaşları boğazımı yakarken bile başımı salladım. Elimi Della'nın elinden çekip, bir adım öne çıkarak Coven'ın geri kalanının biraz önüne geçtim.

"Ve onlara, onun Mahkeme üyeleriyle ne yapmak için komplo kurduğunu tam olarak anlatacaksın," dedi Willow, Itan'a tüm gücüyle bakarak devam etti.

O, kaşlarını çatarak Willow'a bakarken yüzü soldu. Orada bir soru vardı, Willow'un ona kurduğu tuzağı anlamaya çalışırken içten bir anlayışsızlık vardı.

"Nasıl..."

"Doğru, Itan. Bu cadı grubuna ne yaptığını biliyorum, kızlarına ne yaptığını da biliyorum," dedi Willow, herkesin hareketsiz kaldığı sırada cadı grubunun geri kalanına işaret ederek. "Ve hepsini itiraf edeceksin."

Asmalar onu daha sıkı sıktı, odada gıcırta sesi yankılanırken o inledi. "Cehenneme git."

"Onlara, cadıların elementleriyle birlikte olmaları gerekirken neden kutulara gömüldüklerini anlat. Onlara, biz dengeyi yeniden sağlarken neden bizim büyümüzün kaynağını elimizden aldığını anlat. Onlara, her birini kurban etmek ve böylece hepsi öldüğünde Vessels'tan kurtulmak için cadıları nasıl aç bıraktığını ve zayıflattığını anlat," dedi Willow, beni şok ederek sessizliğe gömdü. Annesinin ayrılmasından sonraki yıllarda dengeye ve Cadılar Meclisi'ne ne olduğu konusunda onun görüşlerini biliyordum, ama bu aldatmacanın derinliğini, motivasyonunu düşünmemiştim.

Hepimiz, onlar özgürce yaşayabilmek için bir kenara atılacak kurbanlardık. Kenarda duran anneme ve teyzeme baktım, annemin solgun yüzü, onların niyetini ve annemin bunu bildiğini doğrulamak için ihtiyacım olan tek şeydi.

Çocukları vardı. Torunları vardı.

Ve kendi yozlaşmışlıklarına o kadar kapılmışlardı ki, seçimlerinin onlar için ne anlama geldiğini umursamıyorlardı. Bu yerde sevgi yoktu, hissedilecek sıcaklık yoktu.

Sadece soğuk, acımasız bencillik vardı.

Willow elini kaldırdı ve tek parmağıyla Itan'ın boğazına dokundu. Asmalardan biri onu takip etti, boynuna dolandı ve o ona acımasızca meydan okurcasına bakarken onu sıktı. Nefes almakta zorlanıyordu, onu sıkıca tutan bağlara karşı mücadele ediyordu.

Kanımdaki intikam duygusu kötü karmik enerjydi ve bunu biliyordum, ama onun benim gibi nefes almaya çalışırken hissettiğim sevinci durduramıyordum.

"Willow!" diye protesto etti Iban, Willow'un yanına yaklaşarak. Lucifer bir an sonra onun yoluna çıktı, yolunu keserek onu uzak tutmaya zorladı, amcası Willow'un kontrolü altında nefes almaya çalışırken. Yirmi yaşındaki cadı, büyüklerine, büyümüzün dengesini korumaktan, her zaman olmamız gereken hale dönmekten ne kadar büyük bir güç elde edilebileceğini hatırlattı.

Willow, Itan'ın görüş alanını tamamen kaplayacak kadar yakına eğildi ve onun görebileceğı tek şeyin bu olduğundan emin oldu. Nefes almak için mücadele ederken ve oksijen onu terk ederken, görüşünün daraldığını, görüşünün kenarlarının bulanıklaştığını biliyordum. Bu mücadeleyi ve kurbanın görmek istediğı son şeye odaklanmasını çok iyi biliyordum.

"Yeğenine *ona* ne yaptığını anlat," dedi Willow alaycı bir gülümsemeyle. Benim adımlı söylemedi, ama ağzımdan çıkan şoklu bir nefes almayı engelleyemedim. Bunun olacağını bilsem de, hazırlıklı olduğumu düşünsem de, yıllardır beklediğim hesaplaşma anına *hiçbir* şey beni hazırlayamazdı.

Willow bakışlarımı karşıladı ve Iban'ın onun bakışını takip ederek bana doğru baktığını gördüm. Coven'ın geri kalanı henüz farkına varmamıştı, ama ağzı açık kaldı ve kaşları çatıldı, bakışlarında bir soru vardı, bu da alt dudağım nefes nefese titrerken bile çenemi kaldırmamı sağladı.

Willow elini kaldırdı ve Itan'ın bacaklarının arasına sarılan sarmaşıkların, bana şiddet uyguladığı yere baskı yapmasını işaret etti. Bu, bana karşı kullanılacak bir silahtı.

Şimdi ise onun zayıflığıydı.

"Amca," dedi Iban, ama sesindeki ihtiyat yürek parçalayıcıydı. Iban'ı iyi tanıyordum, onunla birlikte büyümüştüm ve aile bağlarının onun için her şey olduğunu biliyordum. Hayatının geri kalanını, aile üyesinin neler yapabileceğinin gerçeğıyle boğuşarak geçirecekti.

Derin bir nefes aldım ve bir an için gözlerimi kapattım, nefesimi bıraktım ve tüm korkularımı bıraktım. İlk adımlı attığımda nefesim titredi, kalabalığın içinden geçip merkez daireye doğru ilerlerken bacaklarım titriyordu. Willow'un yanına yaklaştım,

parmaklarımı onun parmaklarına doladım ve ona destek oldum. O da beni sıkıca tutarak sessizce güven verdiğinde, elim titredi.

Gözlerini bana çevirdiğinde, kafamın içinde sesini duyabiliyordum, Lucifer'in yüzünde gördüğüm aynı gurur, şimdi bana yansiyordu.

"Yeter," mırıldandım. Willow isteğimi hemen yerine getirdi ve uzun süredir benden alınmış olan gücü tereddüt etmeden bana verdi. Boğazındaki asmayı bıraktı ve onun göğsünün üzerine çöküşünü izledim. Kendini tutamayınca yüzü yere çarptı ve dudakları bu çarpmanın etkisiyle yaralandı.

"Margot, teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle konuştu, boğuk sesi, onun önünde durmamıza rağmen bize zar zor ulaşıyordu.

En son bana bu kadar yakın olduğunda, bana tecavüz etmişti. Benden, *asla* isteyerek vermeyeceğim kadar çok şey almıştı.

Bir daha benden hiçbir şey alamayacaktı.

Bir adım öne çıktım ve topuğumun ucunu elinin üstüne bastırdım. Onu yere bastırarak, gözlerim bakışlarımın ardında hissettiğim gözyaşlarının acısıyla ısınırken, boğazından bir çığlık kopardım. "Onu senin için durdurmam," dedim, dikkatlice onun önüne çömelerek. O anda, zorla aldığım tüm eğitimi kullandım, annemin ve teyzemin öğretilerini aklımın ön planda tuttum.

Her zaman güzellik ve zarafet. En karanlık anlarımızda bile.

Elbisemi dizlerimin altına sıkıştırdım. "Bunu senin ağzından duymak istiyorum," dedim.

"Neyi söylememi?" diye kekeledi, ayağımı bükerek ona daha fazla acı verdiğimde inleyerek.

"Bana yaptıklarını söyle," dedim, sesimin sabit kalması için kendimi zorladım. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim, ama onların akmasına izin vermedim. Tüm dünyam İtan'ın acı dolu yüzüne daraldı. Öfkemin sisini delen tek şey, öne çıkan kanatlı bir başmelekti.

Lucifer onu eliyle uzaklaştırdı, ama yüzündeki öfkeyi, vücudunun gerginliğini ve öldürmeye hazır olduğunu fark ettim.

Ayağımı daha sert bastırdığımda olduğu yerde dondu. Onu boğazından yakalamamak, gücümü onun derisine batırıp istediğim itirafı yapmaya zorlamamak için kendimi zor tuttum.

Uzaklarda, savunucularının bunu kullanarak benden zorla itiraf aldığımı söyleyeceklerini biliyordum. Büyümü bana karşı kullanacaklar, hak etmediğim eylemler için beni suçlayacaklardı.

Willow elini çevirip, sarmaşıklarını vücudunun altına ve gömleğinin eteğine dolayarak, sessiz bir tehditle pantolonunun beline dokunduğunda, adam inledi. Bu, onu ürkütmeye yetti, sanki bunu durdurabilecekmiş gibi yerinde zıpladı. "Geceleri odana gizlice girdim," dedi aniden, ama sözlerini kasıtlı olarak belirsiz tuttu.

"Ve ne yaptın?" diye sordum, ayağa kalkıp ondan bir adım geri çekildim. Willow, sarmaşıklarını kullanarak onu yerden kaldırdı ve tekrar dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Sana dokundum."

"Hayır," diye tükürdüm, yüzüne eğilerek. İçimde sessiz ve kendime sakladığım her ne varsa, o an için yok olmuştu, eylemlerim, bu anın gelmesi *yıllar* sürmüş olmasına ve onun hala bana yaptıklarını önemsiz göstermeye çalışmasına olan öfkem tarafından yönlendiriliyordu. "Bana *dokunmadın*. Bana tecavüz ettin. Söyle."

"Seni küçük sürük..."

"Söylesene lanet olası. Ona yaptıklarını ve sen ve diğer Mahkeme üyeleriyle bu Coven'a yapmak için komplo kurduğunuzu itiraf et, ben de sana hızlı bir ölüm vereyim. Ama şüphen olmasın Itan, her halükarda öleceksin. Onun, senin iğrenç yüzüne bakmak zorunda kaldığı her gün için acı çekmesini sağlayacağım, senin geri döneceğin günün o gün olacağından korkarak," dedi Willow, onun seçeneklerini düşünmesini beklerken.

Diğer Mahkeme üyelerine baktı, yüzlerindeki dehşet, sonunda küçük bir adalet parçası elde ettiğimi hissettirdi. Itan'ın itirafının ortaya çıkmasından korkuyorlardı, ama sözlerimin doğruluğunu sorgulamıyor gibiydiler, annemden daha çok bana inanıyor gibiydiler. O, bana bakmama, benim bakışlarımla karşılaşmama nezaketi ve terbiyeyi gösterdi, çünkü onun kabuslar olarak adlandırdığı ve önemsemediği şeylerin gerçeği sonunda ortaya çıkmıştı.

Ona bağıрма isteğine direndim. Bu öfke başka bir güne kalmıştı.

"*Sana tecavüz ettim*," dedi Itan sonunda, bu sözler beni rahatlamaya itti. Bu sözler bir sel gibi üzerime çöktü, varlığından haberdar olmadığım bir bağın kopması gibi beni sardı. Bu sırrın ağırlığı altında o kadar uzun süre sıkışıp kalmıştım ki, artık onu sessizce taşımak zorunda olmamamın verdiği rahatlama, bana yeni bir ağırlık hissi verdi. Nasıl bu kadar çabuk ortaya çıktığını ya da nedenini bilmiyordum, ama nefesim düzensizleşir düzensizleşmez, iri ama nazik eller omuzlarımı kavradı. Beelzebub beni göğsüne döndürüp, onların göremeyeceği bir yerde ağlamam için bir yer sundu.

Çıplak göğsü yüzümün yan tarafına bastırıyordu, ama gözyaşlarım sonunda akmaya başlayıp yüzümden aşağı dökülürken kendimi ondan uzaklaştıramadım. Sessiz hıçkırıklar vücudumu sarsıp titretirken de yapamadım.

Onların görmesine izin veremezdim.

"Şşş," diye yatıştırdı, beni sabit tuttuğu kolumu nazik elleriyle okşayarak. "Ben buradayım, şarkı kuşu. Ağla hadi."

"Peki ya geri kalanı?" Willow sordu, Lucifer benim boşalttığım yeri almak için öne çıkarken. Beelzebub beni yavaşça kaydırды, beni dikkatin merkezinden uzaklaştırdı.

"Covenant ve Tribunal, Crystal Hollow'u Vessels'tan sonsuza kadar kurtarmak için komplo kurdular," dedi. Beelzebub'dan başka bir şey göremiyordum, ama bunun yüzünü kurtarmak için söylenen yarı gerçek olduğunu ben bile biliyordum.

Onu bir kahraman gibi göstermek için, şimdi bile.

"Bunu nasıl yapmayı planladığını anlat," diye ısrar etti Willow.

O inledi, sesi bana kadar ulaştı. "Bir kelime daha etme!" diye bağırdı Petra Mahkemesi üyesi.

"Onları aç bırakacaktık. Bunu yapmak için Kaynağı aç bırakıyorduk. Büyü yok olduğunda, soylar da yok olur. Üreme zorlaşır, cadılar hastalanır. Kanları güçsüzleşir, ta ki..."

"Bitir şunu, Itan," diye bağırdı Willow.

"Sadece Mahkeme kalana kadar. Kaplar, anlaşmayı bozmadan bizden beslenemezler ve Kaplar o zaman yok olacak kadar zayıflar. Mahkeme üyeleri o zaman büyüü içimizde taşıyacaklar ve biz de gücü Kaynağa geri vereceğiz. Bunu düzeltiriz," dedi, sanki bu bir şeyi değıştirecekmiş gibi. Sanki bu, hayatlarının geri kalanında özgürlük elde etmek için hepimizi aktif olarak feda etmeye çalıştıkları gerçeğini değıştirecekmiş gibi.

"Yani, Coven'daki herkes öldükten sonra, bunu kendiniz için düzelteceksiniz," dedi Willow, hepimizin bu sırrı öğrendiğimizde hissetmemiz gereken mutlak dehşeti ifade edecek sözleri bulmayı başaran biri olarak.

"Evet. Tam olarak bunu kastettim," diye onayladı Itan.

Beelzebub'un göğsünden yüzümü çekip ona son bir kez baktım, zayıflığını ve ölümünü hafızama kazımak için. Willow, sarmaşıklarını bir kez daha boğazına doladı ve bükerek boynunu o kadar hızlı ve etkili bir şekilde kırdı ki, yaptıklarından dolayı en ufak bir pişmanlık duyup duymadığını merak ettim.

Benim gibi içten içe boşluk hissedip hissetmediğini merak ettim.

Beelzebub beni merkez çemberden çekip çıkarırken, Coven'ın geri kalanı benim boşluğumu paylaşmıyor gibiydi, Coven üyeleri kendilerini ihanet eden Tribunal üyelerinin üzerine çullandı. Beni kanlı olaydan uzaklaştırdı, kendini benimle şiddet arasında koyarak beni korudu.

Ama teyzemin ölüm çığlıklarını asla unutamayacağım.

6

BEELZEBUB

Cadılar çoğu, salonlarda ya da çimlerde, sanki bu onlara güvenlik sağlayacakmış gibi küçük gruplar halinde oturarak yemek yiyorlardı. Kendi evlerinde kaldıklarını, üniformalarının renklerinin onları birbirinden ayıran şeyin ne olduğunu açıkça ortaya koyduğunu fark etmiştim. Bu durumun başmelekler gelmeden önce de böyle olup olmadığını ya da önceki günkü kanlı olayların bir sonucu olup olmadığını kesin olarak söyleyemezdim.

Şarkı kuşumun gözyaşlarının cildimi ıslattığı anı, geçtiğim her kırmızı kümede onu aramama yetiyordu. Onu kontrol etme ihtiyacım bana garip geliyordu, bu benim için öngöremediğim yeni bir karmaşıklık.

Onun temsil ettiği her şey için, Lucifer bize sırtını dönüp bizi Cehennem'de bırakıp Dünya'da yeni macerasına atılmak için bize bahşettiği sihrin daha hafif tarafı için ondan nefret etmem gerekirdi. Onun şarkısının beni kendine çekmesi, ondan uzak durmak için sürekli bir mücadele vermem gerektiği için onu kesinlikle hor görmem gerekirdi. Her köşede onu aradığım, gölgelerde sıcaklık ve güzellik yayan ruhunun parıldayan ışığını aradığım için kendimden nefret ediyordum. Onu arama ihtiyacım önceki günden beri daha da kötüleşmişti ve ona göğsümü sunarak gözyaşlarını saklamasına izin verdiğimi bilsem de, bunun daha fazlası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

göğsümü sunarak gözyaşlarını saklamasına yardım ettiğimi bilsem de, bunun daha fazlası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

O gün ondan uzak durmaya çalışsam da, sonunda Coven'ın geri kalanından saklandığı yeri bulma dürtüsüne yenik düşsem de, bu temastan pişman değildim. Bana ihtiyacı olan birinin yanında olmak, düşmanıma rahatlık sunarak iyi bir şey yapmışım gibi, garip bir şekilde moralimi yükseltiyordu.

Hollow's Grove'a geldiğimden beri karşılaştığım çoğu kişiden çok daha ilginç olduğunu söylerken ciddiydim. Lucifer *karısına* olan düşkünlüğünün nedenini anlayana kadar, bu durumdan en iyi şekilde yararlanmak ve onun eğlencem olmasına izin vermek niyetindeydim. Kendini ona isteyerek bağlamış olması fikri gülünçtü, ikimiz de bunun onun için ne anlama geldiğini çok iyi biliyorduk.

Bu, onu hiç olmadığı kadar savunmasız hale getirmiş, ölüm olasılığına açık hale getirmişti. Yeryüzünde yeni bir yuva kurmak için çok çalışmış ve mücadele etmişti, ama şimdi tüm bunları, çoğu zaman onu sevmiyor gibi görünen nankör bir cadı için heba ediyordu.

O'nun bu seçime varan yolu anlayamıyordum ve O da bunu benimle tartışmaya istekli değildi. O'nu karısından uzaklaştırmak şu anda neredeyse imkansızdı, sabırlı olmamızı söyleyen sakin bir güvence dışında başka bir şey elde etmek ise daha da zordu. Başmelekler huzursuzdu, Lucifer'e yüzeyde katıldığımızda hepimizin beklediği şeyin başlaması için sabırsızlanıyorlardı, ama biz hâlâ buradaydık.

Yine Lucifer'i bekliyorduk.

Ben de kendi cadımı aramaya çıktım, onu bulmak için her yeri didik didik aradım. Ona yukarıdan yaklaşmanın onu çok korkutacağını bildiğim için, uçmak yerine yürümek zorunda kaldım. Neden umursadığımı bilmiyordum, onu şeytanlara oyuncak olarak atmak istemem gerekirken. Cehennemde geçirdiğim yüzyıllar boyunca benim çektiğim acıları onun da çekmesini istemem gerekirdi.

Ama onu intikam için aramadım. Endişeyle aradım.

O, elinden geldiğince çabuk Mahkeme odalarından kaçmış, kanlı olaydan kaçmıştı. Onun annesi

kız kardeşi için ağlayıp *Margot'u* onunla birlikte cenazeye gitmeye ikna etmeye çalışırken, kanlı olaylardan kaçmıştı. Margot bunu yapamamış, olay yerinden uzaklaşmış ve teyzesi olması gereken eski Mahkeme üyesini kaderine terk etmişti.

Kendi türüne yapmaya çalıştığı şey, çoktan ölen cadılara yaptıkları için hak ettiği cezayı çekmişti.

Ormanın kenarındaki ağaçların önünde kırmızı bir siluet hızla geçti, bir cadı için mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlıydı. Büyü güçlerine sahip olsalar da, fiziksel olarak insandılar ve başmeleklerin sahip olduğu ekstra avantajlardan yoksundular.

Bizler, cadılar gibi insan formuna hapsolmemiştik.

Ölümsüzlüğümüz yaygındı, inkar edilemez bir şekilde varlığımızın her zerresine işlemişti. Daha güçlü ve daha hızlıydık. Cadılardan daha iyi duylara sahiptik. Bu, ölen cadılarda hiç görmediğim sihir unsurlarına bile değinmiyordu, çünkü hepsi Tanrı'ya karşı işledikleri günahların bedelini ödemek için Cehennem'e gelmişlerdi.

Ama Margot, ağaç sınırına doğru koştu, zayıf insan vücudunu sınırlarına kadar zorladı. Onu bir an izledim, tanıdık bir his derime işledi. Bu, büyümü titretmişti, ona olan bağımlılığım o kadar güçlüydü ki, o koşarken ben de ondan beslenirken uzun ve düşük bir inilti çıkardım.

Onu yutarken nefes aldım ve bir an durup yoğunluğunun tadını çıkardım. Onun büyüğü, kokusu gibi tadı vardı, vanilya gibi tatlı ve hafif, onu içerken hafif bir gül kokusu da vardı. Tamamen beslendikten sonra ona yaklaştım, koşarken omuzları dik duruyordu. Etkileyici bir şekilde yumuşak bir manevra ile döndü, koşusunu durdurdu ve ormanın kenarındaki ıslak çimlerin üzerinde kaydı.

Hiçbir zaman kaymadı ya da tökezlemedi, bana dönerek ayaklarını omuz genişliğinde açtı ve dirseklerini yanlarına eğdi. Bu duruşu çok iyi tanıyordum, bir dövüşçünün duruşuydu. Gözleri beni gördüğünde, bu

kimsenin onu göremeyeceği, kimsenin çığlıklarını duyamayacağı bu تنها yerde onu arayan kişinin ben olduğumu anladığında, vücutundaki gerginlik azalmadı.

Akıllı küçük cadı.

Diğerleri, ihtiyaç duyduğu anda ona sağladığım rahatlık ve zarar görmeden başarıyla kurtulduğu birçok etkileşimle kendini rahat hissetmeye başlayabilirdi, ama benim şarkı kuşum ikna olmamıştı.

Beni, Lucifer'in ikinci komutanı olarak derime kazınmış şiddeti gören bir avcı gibi izledi. Onun adına cehennemin hiyerarşisi içinde kazandığım her savaş, önlediğim her çatışma için, bana Enochian dövmesi verdi. Bu dövme, O'nun aracılığıyla büyü çekmek yerine, kendi başıma Kaynağa giderek daha fazla erişim sağladı.

Göğsü nefes alıp vermenin gücüyle inip kalkıyordu, soğuk sonbahar havasına rağmen cildi terden kaygandı. Dizlerine kadar uzanan bol kırmızı bir tişört giymişti, beyaz taytı ikinci bir deri gibi vücutuna yapışmıştı. Kısa saçlarını başının iki yanına doğru iki küçük örgü halinde toplamıştı, yüzünde makyaj izi yoktu. Kızıl cadılardan beklenen tüm süslemeler olmadan çok genç görünüyordu, doğal güzelliği, isteseydi özgürce kucaklayabileceği bir şeydi. Bu, kendine gelmesi için sadece yirmi yılı olduğunu, bunların çoğunu da çocuklukta geçirdiğini acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Ben yaratıldığımdan yirmi yıl sonra nasıldım? Diğer iblisler gibi çocukluk geçirmemiş, doğrudan yetişkin olarak yaratılmıştım. Evim olarak adlandırdığım Üçüncü Çember'de bana hizmet eden, benim yarattığım iblisler bile tam olarak yetişkin varlıklar olarak yaratılmıştı.

Çocuk olmanın, büyümenin ve sürekli değişen bir vücuda sahip olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, ben onu incelerken, içimde uyanan duyguları anlamaya çalışırken sessizliği bozdu. Bunun neredeyse üzüntü olduğunu düşündüm, daha önce hiç özlemediğim bir şey için duyduğum bir özlem.

Rahatsız bir şekilde kıpırdadım, cevabımda gerçeği söylemek istemiyordum. Ama kendi türleriyle etkileşim kurmak için taktığı maske olmadan yüzündeki kırılганlık

beni yine de bunu yapmaya itti, en azından iki gün içinde iki kez ortaya koyduğu kırılganlığa karşılık verebileceğimi hissettim.

Bu, cadı grubunun beklentilerinin ötesinde gerçek Margot'tu ve dün, fırsat verilirse olabileceği Margot'tu. Onu baskı altında tutup itaatkar tutmak isteyen toplumun üstüne çıkan, onu titreten korkuya aldırmadan kendisine haksızlık edenlere karşı sesini yükselten Margot.

"Senin için endişelendim. Bugün okulda seni görmedim," dedim, aslında son birkaç gündür, benim için şarkı söylediğinden beri, ona takıntılı bir şekilde takip ederek, onun sık sık gittiği tüm sınıflara gittiğimi söylemedim. Her zaman konuşmadık, her zaman sohbet etmedik, ama onun beni gizlice izlediğini gördüğünü biliyordum.

Gözleri bir anlığına şaşkınlıkla büyüdü, sonra kendini toparlayıp beni çığına çeviren o ifadesiz yüz ifadesine geri döndü. Yüzündeki duyguları görmek, en sevdiğim film gibi izlemek istiyordum. "Ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok," dedi ve arkasında duran bacağını tutmak için eğildi. Birçok kişinin iki ayağıyla bile yapamadığı kadar dengeli bir şekilde tek ayağı üzerinde durdu ve yürümeye başlamadan önce egzersiz sonrası esneme hareketlerini yaptı.

Ondan nefret ederek peşinden gittim. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz," dedim, uzun adımlarımla ondan daha hızlı ilerleyerek ona yetişti. Onun yanında hızımı ayarladım, benim varlığım onu açıkça rahatsız etse de akşam yürüyüşüne devam etmesine izin verdim. "İyi olan bir kadın öyle koşmaz."

Başını yana çevirip alaycı bir şekilde bana baktı. "Belki de sadece koşmayı seviyorumdur, hiç aklına geldi mi?"

Boğuk ses tonundaki küfür, olması gerekenden daha yasaklanmış gibi geliyordu. "Koşmak bir şey, kendini kırılganlığa kadar koşmak başka bir şey. Bu, gördüğüm en iyi başa çıkma mekanizması."

Alaycı bir şekilde güldü, ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve ses dışarı fırladı. Bu ses, cildimi sıcaklıkla kapladı, sanki bir büyü gibi beni sardı. "Ne oldun şimdi, terapistim mi? Sanırım

senin gibilerden tavsiye almayacağım. Teşekkürler ama almayayım," dedi.

"Daha çok omzundaki şeytan gibisin," dedim, ona alaycı bir gülümsemeyle. "Ama kötü alışkanlıklar ve bağımlılıklar hakkında bir iki şey biliyorum. Bu tehlikeli bir yol."

"Ne şanslıyım ki benim alışkanlığım sağlıklı," dedi alaycı bir gülümsemeyle, sahte tatlılığı beni kızdırdı. Maskeyi nefret ediyordum, iyi görünmek için sürekli taktığı sahte tavırları nefret ediyordum.

"Songbird," dedim, sesim bu konuşmanın ciddiyetini aktarmaya çalışırken alçak bir fısıltıya dönüştü. Onun gerçek halini istiyordum, onu dönüştürdükleri gösterişli atı değil. "Dürüst olmak gerekirse, dün olanlar..."

"Yapma," diye bağırdı, ayakları aniden durdu. Bana dönerek, emrini verirken kaşları derin bir hayal kırıklığı çizgisiyle çatıldı. Yüzündeki çizgilerde yazan güç ve kararlılığa rağmen, bacakları bir dakika öncesine göre çok daha zayıftı.

Kendini çok zorlamıştı, adrenalin etkisi geçince enerjisi tükenmiş ve kasları ağrımaya başlamıştı, artık gerçek yorgunluğunu hissedebiliyordu.

"Kendini iyi hissetmemen gayet anlaşılır," dedim, o yanan maun rengi gözlerin uyarısına rağmen devam ettim. Kızgın olduğunda, özenle sakladığı öfkenin derinliğini ima eden, küçük iğne batması gibi alevler gibiydi.

"Yapma dedim," dedi yine, bu konuşmayı yapmak istemediğini ifade etmek için sözleri yetmezmiş gibi elini kaldırarak. "İyiyim dedim ve ciddiylim. Her zamanki gibi iyi olacağım. İhtiyacım olan ya da istediğim son şey, birini gerçekten sevmekle onun lanet büyüsüne kapılmak arasındaki farkı bilemeyecek kadar aptal bir başmelek tarafından dırdır edilmesidir."

Sözleri sertti, ama alt dudağını ısırması bu sözlerle çelişiyordu ve bunları söylerken tereddüt ettiğini gösteriyordu. Benim şarkı kuşum kendini savunmaya alışık değildi, önceki günden beri yeni bir sayfa açmaya çalışıyordu.

Ona karşı olan bağımlılığımın dolayısıyla, ona bunu keşfetmesi için güvenli bir yer sunmaktan mutluluk duyardım, bana gerekli olan her türlü hakareti yapmasına izin verirdim ve karşılık vermeden bunları sakinlikle kabul ederdim.

Hatta belki de onları seviyordum.

"Herkesin sığınacak birine ihtiyacı vardır," dedim, omuzlarımı silkiyerek ve bunu hissetmeyeli uzun zaman olduğunu düşünmemeye çalışarak. Kardeşim bu tür bir bağa en yakın olduğum kişiydi ve bu rolü dolduracak başka kimseyi görmüyordum.

Bana dokunmadan yaklaşarak eğildi. Kokusu ciğerlerimi doldurdu, o derin gözleri bana dik dik bakıyordu. "Bu, seni seçeceğim anlamına gelmez," dedi, sessiz sözlerinde hiçbir duygu yoktu. Bu, kontrol edemediği öfke ve kızgınlıkla örtülmemiş dürüst bir gerçek olduğu için daha da sert vurdu.

Gerçekten çabalarken bu kadar kolay reddedilmek beni kızdırmalıydı; ama onun tereddüt ettiği anda, ağızım geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Geri çekilirken başını salladı, okula doğru yol aldı ve beni ormanın kenarında bırakarak gitti. Giderken kalçaları sallanıyordu, zorla değil, istemese de şehvet saçan bir kadının doğal seksapeliyle.

Birkaç gün önceki uysal Margot, ikimiz baş başa kaldığımızda geçmişte kalmış gibi görünüyordu, küstahlığı konuşmaları yönlendiriyor ve ortamı domine ediyordu. Bana güvenli bir liman ya da sığınacak bir kişi olarak güvenmediğini iddia edebilir, ama tavırındaki değişiklik, sözlerinin ifade edebileceğinden daha fazlasını söylüyordu.

Ellerimi ceplerime sokarak okula geri döndüm, gece devriyelerini bırakıp en sevdiğim cadıyı takip etmeye ve odasına güvenle ulaştığından emin olmaya karar verdim.

Bu lanet olası büyü benim sonum olacaktı.

Onun ani güven patlamasını bu kadar çekici buluyorsam, başkalarının da öyle bulacağına şüphe yoktu.

Ve cadı benimdi.

7

MARGOT

Sınıfı hızla terk ettim, nereye gidersem gitsem peşimden gelen başmelekten kaçmak için başımı eğdim. Mesafesini koruyordu, ders aralarında bana asla çok yaklaşılmıyordu ama sanki beni korumak için orada gibi davranıyordu.

Geçmişte buna benzer bir şey olduğunda, onun varlığından korkmuştum. Kişisel sınırlarımın ihlal edildiğini, korkulacak bir şey olduğunu hissetmişim.

Ama Beelzebub beni takip ettiğinde, beni rahatsız eden insanları uzak tutan bir koruma gibi hissettiren bir özelliği vardı. Bu, koridorlarda normalde olduğundan daha huzurlu bir şekilde dolaşmamı sağladı, çünkü son olaylar beni, paylaşmak istemediğim detayları öğrenmek isteyen herkesin ilgisini çeken bir konu haline getirmişti.

O beni rahatsız etmiyordu, ama varlığı sayesinde başkalarının da rahatsız etmemesini sağlıyordu.

Yaptığı hiçbir şey için minnettar hissetmekten nefret ediyordum, ama ulaştığımız sessiz anlaşma, kaybolmasını istemediğim bir şeydi.

"Margot!" Keane, bir sonraki dersime doğru merdivenlerden inerken, üstümdeki merdivenlerden dikkatimi çekerek bağırdı. "Dur!"

Merdivenlerde durup, onu duymamış gibi davranıp davranmayacağımı düşündüm, ama tereddütüm beni ele verdi. Keane merdivenlerden aşağı inerken, onu beklemek için durduğum merdiven sahanlığında bana katılırken, yüzüme nazik bir gülümseme zorladım.

"Selam," dedim, sesim onun yanıma geldiğinde sessiz bir fısıltıydı. Elini uzattı ve her seferinde nefret ettiğim sevgi dolu bir hareketle sarı saçımı kulağımın arkasına koydu. Ona dokunmaması için başımı çevirdim.

"İki gündür sana yetişmeye çalışıyorum. Nerede saklanıyordun?" diye sordu, alçak sesiyle ciddi bir şekilde.

"Nereye gidebilirsem oraya," dedim, kimsenin şaşırmayacağını düşündüğüm gerçeği söyleyerek. Dikkatin merkezinde olmaktan nefret ediyordum, herhangi bir nedenle gözlerin üzerimde olması hissinden nefret ediyordum. Herkesin *bu* nedenle bana bakması daha da kötüydü.

Keane'in yüzü buruştu, sanki benim bu kadar açık sözlü olacağımı beklemiyormuş gibi şok olmuş gibiydi. Sanırım bu benim normalde yaptığım bir şey değildi, çevremdeki herkesin kendini daha iyi hissetmesi için güzel yalanların arkasına saklanmayı tercih ederdim.

Ama onların huzurunu korumayı seçerek, kendiminkini sürekli feda ettiğimi fark ettim.

Kalbimin etrafındaki duvarlar, geçen her gün biraz daha yükseliyordu, çünkü ben, başkalarını memnun etmek ve kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak için var olan bir şey haline gelmiştim, hatta onlar benim huzurum için koyduğum sınırları aktif olarak ihlal etmeyi seçtiklerinde bile.

Bu saçmalıktan bıktım. Artık benim gerçeğim, benim huzurum önce geliyordu.

"Oh," dedi, sanki onu şaşırtmamışım gibi gülerek. "Benden saklanmana gerek yok."

"Gerek yok mu?" diye sordum, başımı yana eğerek. Keane, ikimiz de reşit olduğumuzdan beri evlilik konusundaki niyetini çok net bir şekilde ortaya koymuştu, ben istemediğim halde bizim için uygun bir eş bulmuştu. O nazik, tatlı ve yakışıklı biriydi, ama ben elinden gelen her şeyi yapıp onu nişanımızdan vazgeçirmeye çalışmıştım.

"Ben senin kocan olacağım, Margot. Dayanacak bir omuza ihtiyacın olduğunda bana gelebilirsin. Keşke bana bunun olduğunu söyleseydin. Şimdi geriye dönüp baktığımda,

Keane, her kelimesiyle durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Kim dedi ki bana yaslanacak birine ihtiyacım var?" diye sordum, kendimi bile şaşırtan acı bir gülümsemeyle. "Senin *hayal edebileceğinden* çok daha uzun süredir bunu tek başıma hallediyorum. Senin yardımına ihtiyacım yok. Sen beni tanımıyorsun bile, Keane."

"Margot," dedi, bana doğru adım atarak elimi tutmak için uzandı. "Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

"Lütfen bana dokunma," diye bağırdım ve geri çekildim, normalde sessizce katlanabileceğim bir dokunuşa izin vermedim. "Yakınımda olman beni tanıdığın anlamına gelmez. Covenant'ın bir gün evleneceğimize karar vermesi, benim hayatımı bilmeye hakkın olduğu anlamına gelmez. Öyle olsa bile, onlar artık yok ve ben hayatımla ilgili kararlarını uygulamaya niyetim yok."

Keane'in yüzü düştü, ifadesi dehşete dönüştü. "Ne diyorsun sen?"

"Seni sevebilecek biriyle evlenmeyi hak ettiğini söylüyorum. Seninle birlikte olmak isteyen ve her gün eve geldiğinde seni görmek için sabırsızlanan biriyle. O kişi ben değilim ve asla ben olmayacağım. Seni asla sevmeyeceğim, çünkü içimde o duygu yok. Evlenmeye niyetim yok."

"Margot," diye fısıldadı Keane, sesinde acil bir ton vardı. "Teyzen öldüğü için annen Eroles Mahkemesi'nin yeni üyesi olacak. Sen onun en büyük kızıydın."

"Kız kardeşlerim büyüdülerinde soyu devam ettirebilirler. Teyzemin hiç çocuğu olmadı..."

"Denemediği için değil! Bir varis sahibi olmak için kaç on yılını harcadığını biliyor musun? Coven içinde doğurganlık zaten azalıyor..."

"Covenant ve Tribunal'ın bunu sağlamak için yaptıkları yüzünden. Bu Coven'a, onların işledikleri suçları düzeltmek için minnettar olmayı reddediyorum. Üreme yeteneğimiz kayboluyorsa, belki de öyle olmalı! Belki de onların liderliği altında o kadar çok lanet olası suç işledik ki, soyumuzun tükenmesini hak ediyoruz!" diye bağırdım, sesimin yüksekliği mağara gibi

merdiven boşluğuna yayıldı. Keane'e kınama sözlerini haykırırken, Willow'un sesinin kulaklarımda yankılandığını duyarak, üzerimize çevrilen bakışların farkındaydım.

Siktir et onları. Bu onların doğal sonucuydu ve onlar öldükten sonra bile beni onların hatalarını düzeltmeye zorlarsa lanetleneneceğim.

Keane tekrar bana uzandı, yüzü yumuşadı. Ama ben geri çekilmemeye zorlasam da eli cildime hiç dokunmadı. Beelzebub, merdiven boşluğundaki trafiği geçip bana ulaşır ulaşmaz hemen yanımda belirdi. Keane'i bileğinden yakaladı, eli küçük adamın ön kolunda devasa görünüyordu ve onun bana dokunmasını engelledi. "Sanırım sana ona dokunmamamı söyledi," diye homurdandı, bu sözlerdeki tehdit sadece Keane'e yönelikti.

Keane, başmeleklerle bakarken yutkundu, bakışları benimkilere kaydı. "Burada bir şeyi kaçırıyor muyum?" diye sordu, sözleri bana yönelikti. Bizi mahkeme salonunda birlikte gördüğü ve muhtemelen kütüphanede yaptığımız konuşma hakkındaki söylentileri duyduğu için, parçaları bir araya getirdiğinden şüphem yoktu.

"Düşündüğün gibi değil," dedim, dokunmaktan duyduğum tiksintiyi bastırarak öne uzandım ve Beelzebub'un parmaklarını tuttum, yavaşça Keane'in kolundan ayırdım ve Beelzebub'un kolunu yanına indirirken onu sakinleştirici bir şekilde okşadım.

"Yani başmelekle yatmıyorsun?" diye sordu Keane, hemen onun dışında herkesten beklediğim kadın düşmanı saçmalıklara geri dönerek.

"Seni ilgilendirmez ama hayır, yatmıyorum. Sekse hiç ilgi duymadım. Bunu biliyorsun," dedim, onun benim büyümü boşaltmam için kendini sunduğu, benim beslenmem için kaynak olduğu tüm zamanları sertçe hatırlatarak. Onu hiç kabul etmemiştim.

Keane göz ucuyla Beelzebub'a baktı. "O notu aldığından emin misin?"

"Beni şarkı söylerken duydu," diye açıkladım ve Keane'in yüzünde anlayışın belirdiğini gördüm. Sanki her şey birdenbire anlam kazanmış gibi başını salladı.

Beelzebub burnunu çekerek, tek kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eminim ki bunu fark eden tek kişi ben değilim. Ben sadece bunu itiraf edecek kadar erkek biriyim."

Keane sinirlendi. "Onu sevmek için şarkı söylemesini duymama gerek yoktu, pislik."

Gözlerimi devirdim, uzaklaştım ve onları kendi aralarında tartışmaya bıraktım. Peşimden seslendiler, ama o şekilde konuşmaya devam etmek umurumda bile değildi. Keane, beni sevdiğine dair aptalca iddialarıyla kaybolmuştu, beni *düşünmeye* o kadar dalmıştı ki, tanımadığın bir şeyi sevmeyeceğini bile anlayamıyordu ve Beelzebub ise sadece...

Of.

Görünüşe göre tüm türlerden erkekler cehennem kadar iğrençti.

İkisinden birinin beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadım, merdivenlerden aşağı inmeye devam ettim ve yanından geçtiğim herkese umursamıyormuş gibi davranmaya özen gösterdim. Onların benim hakkımda ne düşündüklerini önemseydiğim günler geride kalmıştı, ama eski alışkanlıklardan kurtulmak zordu ve taktığım maskeyi çıkarmak, itiraf etmek istediğimden daha zordu.

Keane ve Beelzebub'u bıraktığım yerden iki kat aşağı indiğimde, annemin sınıfından gelen sert bir fısıltı içgüdüsel olarak yavaşlamama neden oldu. Mahkeme salonundan kaçtıktan sonra onunla yüzleşmek istemiyordum; etrafımdaki kan ve ölüm, savunmasız olduğum o anda benim için dayanılmazdı.

Coven'ın büyüklerine gösterdiği öfke, ne kadar haklı olursa olsun, beni dehşete düşüren korkunç bir ölümle sonuçlanmıştı. Teyzem neredeyse parçalanmıştı, cadılar onun ve Mahkeme'nin rehberliği altında neredeyse kaybettikleri her şeyin öfkesini onun üzerinde çıkarırken, derisi morarmış ve parçalanmıştı.

Bu, annem için endişelenmemi engellemedi, çünkü annem de teyzeme, onun yapabileceğini düşündüğüm kadar sevgi ve hayranlık duyuyordu. "Sence Willow, geleneklerimize daha fazla müdahale etmek için ne kadar zaman bekler? Zaten Antlaşma'nın yerini aldı ve kendini tahtına oturttu. Mahkeme'yi kendi amaçları için kullanması sadece an meselesi," dedi tanıdık bir ses.

Keane'in amcası Uriah Peabody'nin sesini tanıdım ve kendimi, aralık bırakılmış kapının yanındaki duvara yasladım. Bu, açıkça konuşulacak aptalca bir konuşma gibi görünüyordu, ama Willow'un onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığını fark ettim. Ona ve onun yaşam tarzına karşı çıkanlar, her zaman bunu açıkça dile getirmişlerdi, inançlarından ve onları savunmak için yaptıkları eylemlerden o kadar emindiler ki, kendi hikayelerinin kötü adamları olup olmadıklarını hiç sorgulamamışlardı.

Willow'un haklı olup olmadığını sorgulamaya hiç zaman ayırmamışlardı.

"Muhtemelen çok uzun sürmez," dedi annem, ama sesinde Uriah'ın sesindeki panik yoktu. Teyzemin ölümüyle kazandığı Mahkeme koltuğunu koruyamayacağını bilmek onda hiçbir aciliyet yaratmamıştı, gerçekçi sesi beni şok etti.

Hayatı boyunca o koltuk için çalışmış, her gün kız kardeşinin varisi unvanını kazanmak için çaba göstermişti. Bu fikri bana da aşlamıştı, ben onun varisi olmak istemememe rağmen benden de aynı adanmışlığı görmek istiyordu. O unvan, kız kardeşlerimden biri büyüdüğünde ya da kuzenime geçse de umurumda değildi.

"O zaman neden bu kadar sakınsın? O, bizim için çalıştığımız her şeyi mahvedecek," dedi Uriah, öfkesi artarken sesi alçak ve sakin kalmaya devam etti.

"Sakin ol, Uriah." Annem içini çekti, sabırsızlığından dolayı topuklarının yere vurmasının tanıdık sesi duyuldu. "Willow'un Eroles soyunu Mahkeme'de temsil etmek için kimi seçeceğini düşünüyorsun?"

Anladım ve annemin ne olacağını düşündüğünü fark edince durakladım. Willow'un mirasçıların Mahkeme'de temsilcileri olarak seçtikleri kişilere karşı çıkacağı gün gelirse, bu Coven'ın Kırmızılarını dengeye geri döndürmek için güvenebileceği bir arkadaşını yerleştirmesi mantıklı olurdu.

O da beni seçecekti.

Diğer öğrenciler yanımdan geçip beni merakla incelerken, ben duvara daha da yaklaşarak çantamdan bir kitap çıkardım ve okumaya başladım. Bir sonraki dersime geç kalacaktım, ama konuşmayı dinlemek için umurumda bile değildi.

Uriah, ne için çalıştıklarından bahsederken ne demek istedi? Mirasçılar olarak, önceki Mahkeme'nin neyi denediğinin farkında mıydılar?

"Margot, Willow'dan daha iyi değil. Willow'un yanında sergilediği tavırları görmedin mi?" diye sordu Uriah alaycı bir sesle. "Onun yüzünden Itan'ı kaybettik."

Kalbim mideme çöktü, bu sözlerdeki kınama, insanların benim hakkımda ne düşündüklerini anlamam için yeterliydi. Yalan söylediğimi düşündükleri ya da olanları umursamadıkları pek önemli değildi.

Önemli olan tek şey, benim onlar için hiç önemli olmadığımды.

"Willow'a olan bağlılığında yanlış yönlendirilmiş, ama Itan'dan intikam almak istediği için onu suçlayamayız. Adam yıllarca ona defalarca tecavüz etti," dedi annem ve içimdeki her şey donarken nefes almaya çalıştım.

Mahkeme sonrasında parçaları birleştirip, tüm bu zaman boyunca doğruyu söylediğimi fark etmiş miydi?

"Öyle olabilir, ama Itan bizim için *yararlıydı*, Fritha. O olmadan, bağlama ritüelini yapma yeteneğimiz yok..."

"Ben üzerime düşeni yaptım. Antlaşma'nın benden istediği gibi, bedelini bilsem de kızımı bu davaya feda ettim. Itan ölmüş olabilir ve gelecekte bunu tekrar yapamayabilir, ama Margot zaten bağlanmıştır. Margot, benim yerime geçerse Willow'un ondan istediği şeyi fiziksel olarak yapamayacağı gerçeğiyle teselli bul.

Bağlama ritüeli mi?

Kitabımı çantama attım, tüm vücudum koşmaya hazırды. Zihnimde dolaşan soruların cevaplarını istemek mi, yoksa Willow'u bulup öğrendiklerimi paylaşmak mı gerektiğine karar vermeye çalışırken kendimle savaştım.

"Peki ya diğer haneler? Mirasçılarımız yeni Antlaşma ile dost değiller ve bizim yerimize seçileceklerinin garantisi yok. Bağlanmamış birini seçip her şeyi yok edebilir..."

"O zaman mirasçılarınızı küçük büyücüyle dost olmaya ikna etmenin zamanı geldi, değil mi? Gerçekten, Uriah, tüm savaşlar kan dökülerek yapılmaz. En önemli savaşların bazıları sessizce

manipölasyonlarla kazanılır. Bir Kızıl gibi düşün. *Onu büyüle,*" dedi annem sertçe, topukları tıklayarak odanın derinliklerine doğru yürüdü. Duvara yaslandım, Uriah kapıyı açıp koridorda gürültüyle yürürken beni görmemesi umuduyla kapı çerçevesine sarıldım.

Arkasını dönmedi, ben cesaretimi kaybetmeden açık kapıdan içeri sızmam için bana fırsat verdi.

Adımlarım yavaş ve temkinliydi, annemin masasına eğilmiş, gözleri önündeki kağıt yığınının bakarak bir not yazdığı yere yaklaştım. "Anne?" diye sordum, sesim titriyordu. Bunun doğru olabileceğini, Itan'ın yaptığını bir gün öncesinden bilmiş olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Çocukken bana inanmış olamazdı, doğruyu söylediğimi bilemezdi. Yüzüme karşı yalan söyleyip bunun sadece bir kabus olduğunu söylemesi affedilemez olurdu. Bu akıl almaz bir zalimlik olurdu ve o mükemmel olmaktan uzak olsa da, kendi kızını bu şekilde acı çekmeye terk edecek kadar içi boş olduğuna inanmayı reddettim.

Şaşkınlıkla kalemini düşürdü ve kendine gelmeden önce bir anlığına bana doğru gözlerini kocaman açtı. Bana miras bıraktığı özenle hazırlanmış maske yüzünü kapattı, dudaklarının köşeleri hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

O, güzelliğin ve zarafetin kişileştirilmiş haliydi, görünmesini istemediği her şeyi kendi içindeki en karanlık köşelerde saklıyordu. Onun gölgelerinin ne kadar derin olduğunu hiç bilmiyordum, az önce kulak misafiri olduğum gerçeği hiç beklemiyordum.

"Margot," dedi, ayağa kalkarak masanın etrafından dolaşmaya başladı. "Seni beklemiyordum."

İşte.

Nefesinde en ufak bir aksaklık, gülümsemesi titrediğinde o maskenin en ufak bir sarsıntısı. Ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu, parçaları birleştirmeye çalışırken her geçen saniye dehşetim artıyordu.

"Biliyor muydun?" diye sordum, gerçeklerimizin etrafında dans edip gerçek kimliklerimizi sakladığımız bu oyunu oynamaktansa, doğrudan konuya girmek istedim.

"Neyi biliyordum, Margot?" diye sordu, gözlerini hafifçe devirdi. Bu, benim doğrudanlığım, onun çok yetenekli olduğu oyunu oynayamama beceriksizliğime karşı her zamanki küçümsemesini gösterme çabasıydı. Ne dediğimi bilmiyormuş gibi davranabilmesi, ihtiyacım olan tüm teyidi sağladı ve bana bakan kadına karşı hissettiğim öfkeyle parmaklarım titremeye başladı. Devam ettim, dışa vuran belirtileri kontrol etmek için parmaklarımı yumruk haline getirdim, çünkü bu konuşmayı yapmak istiyorsam onu çok fazla zorlayabileceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum.

Gerçeği zaten bilmeme rağmen, içimdeki uzak bir köşede, geçmişimde var olan küçük kız, hala yanıldığımı ummaya cesaret ediyordu. "Biliyor muydun?" diye tekrar sordum, her kelimeyi Bu, onun konuyu saptırmasına izin vereceğim bir konuşma değildi. Bu, onun dikkatimi dağıtabileceği bir şey değildi.

"Canım, iyi misin? Dünün senin için travmatik geçtiğini biliyorum, ama buraya gelip böyle suçlamalarda bulunman bana haksızlık," dedi, gaslighting sözleri beni inanamama hissine kapılmaya itti. Cildim ısındı, öfkenin sıcaklığını hemen aştı. Sanki eriyebilirmişim gibi hissettim, sonbahar havasına ve sınıfın köşesindeki şöminede çıtırdayan alevlere rağmen, cildime havadaki nem gibi ince bir ter tabakası yapışmıştı.

"Bağlama ritüeli nedir?" diye sordum, ona doğru birkaç adım daha atarak. Onu incelerken başımı yana eğdim, her adımda midem şiddetli bir deniz gibi çalkalanıyor ve kaynıyordu.

Yüzündeki gülümseme kayboldu, farkına vardığında o dikkatli maskesini bıraktı. "Seni ilgilendirmeyen konuşmaları dinlemek kabalıktır."

"Eğer tüm gizli konuşmalarınızın konusu benimse, o zaman onlara dahil edilmeliyim, ve eğer istemiyorsanız, o zaman belki de bu lanet kapıyı kapatmayı düşünmelisiniz!" diye bağırdım, gözlerim sihrin sıcaklığıyla doldu.

Aynaya bakarsam ne göreceğimi biliyordum, başkalarının yüzlerinde, sihirlerini kullandıklarında bunu defalarca görmüştüm. Sihirimi harekete geçiren şehvetle temas etmesem bile

beni korumak için yükselen öfkeyi görmezden geledim, gözlerim erimiş lav gibi kırmızı parladı.

Bu öfke, boğazımın tıkanmasını ya da hiç yaşamadığım bir ilişki için ağlama, ağlama ihtiyacını durdurmadı. Hayatım boyunca sakladığı sırlar için. İçimde bir duygu seli vardı, kederimin iki yüzü denizdeki fırtına bulutları gibi çarpışıyordu.

"Ne duydu?" diye sordu, ben ona doğru yürürken başımı sallamama neden oldu. Öfke, kollarımı sihirle karıncalandırdı, sanki üzerimde böcekler geziniyormuş gibi derimde ürperdi. Şimdi bile, onu duyduğumu bilmesine rağmen, bildiği gerçeği, *yaptıklarını* itiraf edemiyordu.

Masasının köşesini döndüm ve öfkemle ona doğru yürüdüm. Parmaklarım boğazını sardı ve sahip olmamam gereken bir güçle onu taş duvara itti. Ellerimi tırmaladı, onu oraya sıkıştırıp izlediğimde hırladı.

"Bana bağlama ritüelini anlat," dedim, beni ikiye bölmekle tehdit eden her şeye rağmen sesim sabitti. Ellerime ve kollarımın ön kısmına baktı, yavaşça gülümsedi ve hafifçe güldü, sesinde içinde bulunduğu zor duruma rağmen neşe vardı. Onun bakışını takip ettim ve onun gördüğünü gördüğümde donakaldım.

Tırnaklarım uzun, sivri siyah pençelere dönüşmüştü. Işık cildimin yüzeyinde dans ederken, elimin arkası hafif mavi ve mor tonlarda pullarla kaplıydı.

"İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı," dedi, hayretle rahat bir nefes vererek.

"Bana ne yaptın?" diye sordum, aniden onu bırakıp geri adım attım. Aramıza mesafe koyduğumda kollarımdaki pullar solmaya başladı, imkansız olması gereken bir şeyin yarattığı korku karşısında öfkem azaldı.

O da bu fırsatı değerlendirip bana yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Mükemmel manikürlü parmakları, tamamen kaybolmadan önce şakaklarımda bulunan pulları okşadı, bu okşama sesi daha önce hiç duymadığım bir ses gibiydi.

O pullar da kayboldu, kaybolduklarında onun sıcaklığı benim çok soğuk tenime işledi.

"Seni hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü yaptım," dedi, sanki beni dönüştürdüğü canavarı takdir edecekmişim gibi gülümseyerek. Geri adım atarken başımı salladım, bileklerimdeki hafif çukurlar beni irkiltti. Bu, onun odama ilk geldiği zaman bağlandığımı hatırlattı...

Zihnimde sonuçlara vardığımda düşüncelerim dağıldı.

Bağlama ritüelleri, iki kişiyi birbirine bağlamak veya bir şeyi kendisine bağlamak için düğüm atma eylemini kullanırdı. Bu, çok az cadının yapmayı bildiği bir şeydi, düğümlerin karmaşıklığı amaca göre özel olmalıydı, ama bazen bir kişinin belirli bir kötü alışkanlığın tadını artık çıkaramaması için kullanılırdı.

"Itan'ın beni *bağlamasına* izin mi verdin?" diye sordum, ama cevabına ihtiyacım yoktu, parçaları zaten birleştirmiştim.

Ama beni neye bağlamıştı?

"Senin içindeki Kaynak'ın bir parçasını bağladı," dedi, neşeli bir ses tonuyla masasına dönerek, bir not defteri çıkarıp gördüklerinin hepsini not aldı. "Kaynak'tan doğrudan yeni büyü çekemezsin ve onun büyüsunü ona geri veremezsin. O sadece içinde hapsolmuş durumda, içinde dönüp duran sonsuz bir güç döngüsü, ta ki tamamen başka bir şeye dönüşene kadar. Işıktan mahrum bırakarak, Kırmızı büyüün en karanlık kısımlarına erişmeni sağlıyor. Kaynak'ı besleyemezsin ve sadece çevrendekilerden sonsuza kadar alabilirsin."

Beni Kaynağı aç bırakmak için kullandılar, benim Mahkeme'de oturmamı ve iktidar koltuğumdan evimin büyüsunü bükmemi istediler. Mahkeme üyeleri temsilci olarak hizmet etmekle yükümlüydü, ama aynı zamanda yeryüzünde Kaynağın anahtar kanalcılarıydılar. Dağıtılmadan önce ilk olarak onlardan geçiyorduk.

Keşke daha karanlık bir büyü aktarabilseydim...

Tanrıça.

Itan, Kaplar yok olduktan sonra bunu düzelteceklerini söylemişti. Bunu geri almanın bir yolu olmalıydı. Başka birinin nasıl yapılacağını bildiğini ummak zorundaydım. Bu bilgi bana rahatlık verdi ve çocukluğumun geri kalanına olan etkilerini anlamaya çalıştım.

"Tecavüzüm de bunun bir parçası mıydı?" diye sordum.

"Hayır," dedi annem, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, sanki bu noktada ondan böyle bir şey beklemek imkansızmış gibi. "Bu düğünlerin inceliklerini anlayan tek kişi Itan'dır. Bunlar yüzyıllardır Brays ailesi tarafından, eski bir bilgi olarak mirasçılardan mirasçılara aktarılmıştır. Daha önce kimse böyle bir şeyi denemeyi düşünmemişti, bu yüzden o Mahkeme'ye gidip bunu nasıl yapacağını bildiğini söylediğinde, bunu yapabilecek başka kimse yoktu. Bize bir iyilik yapıp gelecek nesil mirasçıları bağlamayı teklif etti, ama bunun bir bedeli vardı."

Bir bedel.

"Hepimiz onun belirli eğilimleri olduğunu biliyorduk, ama bu iş bitene kadar bunların ne kadar derin olduğunu bilmiyorduk. Onun büyüünün bedeli, bizim sessizliğimiz ve buna göz yummamızdı. Kan yemini ettik Margot. Müdahale edemedik," dedi, sanki gerçeği sonunda açığa çıkarmak onu rahatlatmış gibi iç çekerek. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, benim için bu kadar felaket derecede korkunç olan bu anda rahatlamasına cesaretinden dolayı burun deliklerim genişledi.

Ne derse desin, bu gücün bedelinin ne olduğu umurunda bile değildi. Yüz katını bile öderdi, çünkü onun zihninde amaç her zaman araçları haklı çıkarırdı.

"Hepiniz en büyük kızlarınızı ona sattınız," dedim, *başkalarının da* olduğunu fark ederek. Düşündüğümde daha fazlası. Onlardan hiç bir şey duymamıştım, hiçbir işaret görmemiştim ve benim için de aynı şeyi düşünüp düşünmediklerini merak ettim.

"Sana, bağlanma sırasında uyumanı sağlayacak bir çay verdi," dedi. O ilk seferki anımın, yaşımdan ve o zamandan bu yana geçen yıllardan dolayı bulanık olduğunu hep şüphelenmiştim. "Diğerleri sabaha kadar uyanmadı."

"Ama ben uyandım," dedim, dönüp kapıya doğru yürüdüm. Artık ona bakmaya dayanamıyordum, bana ve diğer tüm kızlara olanlara izin verdiğini bilmek dayanılmazdı. Onları bir araya getirmeliydim, kendi ebeveynlerinin ve büyüklerinin bilerek onlara yaptıklarını anlatmalıydim.

Bunu biliyorlar mıydı? Hatırlıyorlar mıydı?

"Senin büyüün her zaman güçlüydü, reşit olmadan önce bile. Uykunun çekimine direnebildin," dedi, bu sözler ondan alabileceğim en çarpık özür versiyonuydu. "

Sana bu kadar derin bir acı verdiğim için üzgünüm, ama onun başardığı şey mucizevi bir şey. Sen bir siren formuna sahipsindir, bu yüzyıllardır Kızılar için kaybolmuş bir şey!" dedi, ben ayrılmak için harekete geçerken sesi çaresizce yükseldi, benim bu bilgiye sahip olmamın onun sonu olacağını anlayacak kadar akıllıydı.

Willow bunu kabul etmezdi. Ben de kabul etmedim.

"Siktir git," diye tükürdüm, sert sözlerim gözlerini genişletirken, ona sert bir bakış attım. Ona hiç bu şekilde konuşmaya cesaret edememiştim, sonuçlarından korktuğum için ona bu kadar doğrudan meydan okumaya cesaret edememiştim. İtaat, Kızıl evler için çok önemliydi, bu kadar derinlere işlemişti ki, arkadaşlarımdan hiçbirinin ebeveynlerine küfrettiğini hatırlamıyordum. "Umarım sen ve diğerleri bu Coven'a yaptıklarınızın karşılığını alırsınız."

Odadaki yerimden ayrıldım ve hemen Willow'u bulup ona bilmesi gereken bilgileri aktardım.

Umarım bağlayıcı büyünün düğümlerini çözmeyi bilir ve beni, büyümün olabileceği, olması gereken bu çarpık gerçeklikten kurtarabilir. Umarım diğerlerine yardım etmeme yardım edebilir, çünkü saldırıları hatırlamıyorlarsa onlara açıklık getirebileceğimi bilmiyorum.

Onları içimde zonklayan bu acıdan kurtarmak için huzur içinde yaşamalarına izin mi verecektim, yoksa yıllardır onlardan saklanan gerçeği mi söyleyecektim?

Okulun geri kalanı bir sonraki derslerine geçmişti, ben ise düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Koridorlar büyük ölçüde boştu. Aklımda bunu mantıklı hale getirmeye çalışırken, bunun doğru olmadığı ihtimaline tutunmaya çalışırken, bunun doğru olduğunu biliyordum. Onun yaptığı şeyin, beni bilerek maruz bıraktığı şeyin gerçekliği, kalbimi parçalayan dikenler gibi hissettiriyordu.

Annemle ilişkimizi pek düşünmemiştim, en iyi ihtimalle gergin olduğunu biliyordum, ama *bundan* daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Onun kabul ettiği şey affedilemezdi ve kendimi, koyu renkli, masif ahşap

kollarını okşarken kendimi ellerime bakarken buldum. Tırnaklarım, benim türümden beklenen kusursuz kırmızı maniküre geri dönmüştü, cildim sadece özen ve özveri ile korunabilecek kadar yumuşak ve esnekti.

Anneme olan öfkemde ortaya çıkan canavarca halimden hiçbir iz kalmamıştı ve onun tepkisi olmasaydı, bunun kendi hayal gücümün ürünü olduğunu düşünebilirdim. Sirenler sadece efsanelerde ve mitlerde var olan şeylerdi, bu cadı grubunun cadıları ve benim onları tanıdığım haliyle çok uzaklardı.

Lucifer, tarih boyunca, güçlerini kötüye kullanmaya çok istekli erkekler tarafından haksızlığa uğramış kadınlara siren formunu hediye etmişti. O, bu formu orijinal Eros ve Peabody cadılarına hediye etmişti, ancak bu form, ikinci nesilde Reds içinde varlığını yitirmişti.

Şu anda içimde bulunan şekle sahip son Eros cadısı, Lucifer'den, erkeklerin ona karşı kullanmaya çalıştıkları güçle aynı gücü elde etmesini sağlayacak bir büyü hediye etmesini isteyen cadı Amelia'ydı. Onu evlilik dışı eylemleri nedeniyle kınamak mı istiyorlardı? O da bunu kendi gücü haline getirip onlara karşı kullanacaktı.

İtan, bağlayıcı bir ritüel gerçekleştirerek ve beni Kaynaktan kopararak siren formumu açığa çıkarmışsa, bunu yapmak için çok karanlık bir büyü kullanmış olmalıydı. Bu, cadıların olması gereken her şeye aykırıydı.

Kaynak, birbirine zıt iki yarıdan oluşuyordu: ışık ve karanlık, Dünya ve yeraltı dünyası. Ama tüm bu farklılıklara rağmen, özümüzde aynıydık.

Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardı.

Bizler, iblislerin karanlığına ışık olmak için yaratılmıştık. Onların ölümüne hayat olmak için yaratılmıştık. Canavarca formlar onların büyüünün bir parçasıydı, bizimkinin değil. Peki, o benim büyümü nasıl karanlığa çevirebilmişti?

Merdivenlerden inerken kendi düşüncelerime o kadar odaklanmıştım ki, tırnaklarımın rengi ve şekline takılıp kalmıştım ve Willow'a mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya çalışırken, aynı zamanda bundan korkuyordum.

altımda ortaya çıkan gölgeyi hiç fark etmedim.

Köşeyi döndüm, ana katın hemen üzerindeki merdiven sahanlığından önceki son basamağı indim. Aşağıdaki büyük giriş holü tuhaf bir şekilde sessizdi, merdivenlere bakarken başımı eğik tutarak, önemsemediğim erkek figürün yanından geçtim.

Kanatların gölgesi, vitray pencereden içeri sızan ışıktaki oynuyor ve altımdaki taşta devasa bir silüet düşürüyordu. "Havamda değilim, Beelzebub." Diye iç geçirdim ve onu geçmek için ilerledim.

O cevap vermedi ve sesimdeki mutlak yorgunluğun onu benimle uğraşmaktan vazgeçirmeye yeteceğini umdum. Onun ısrarcılığıyla ya da küçümseme ve hayranlığın tuhaf karışımıyla uğraşacak enerjim yoktu.

Elini uzattı, dirseğimden tuttu ve beni zorla durdurdu. Omuzlarımdan kitap çantam kaydı ve ona dönüp öfkeyle bakarken yanıma yere düştü. Bana bakan yüz Beelzebub'un yüzü değildi, daha zayıf bir vücuda sahipti ve şeytanların giymeyi reddedeceği bir takım elbise giymişti.

Meleğin yüzü Lucifer'inkine o kadar benziyordu ki, şaşkınlıkla iki kez baktım; onda farklı olan tek şey, arkasında dramatik bir şekilde açılan geniş beyaz tüylü kanatlarıydı. Yüzü dikkatlice ifadesizdi, beni kısa bir süre incelerken ifadesiz bir maske gibiydi.

Ağzım açıldı, dudaklarım keskin bir çığlık atarak ayrıldı, farkına vardığımda. O öne atıldı, kanatlarını bana doladı ve yarattığı kozada sesi hapsetti. Kendi sesim kulaklarımda çok yüksek geliyordu, yüzündeki acı ifade, o sese döktüğüm büyüün onu en ufak bir şekilde bile etkilediğinin tek kanıtıydı. Hareket ederken zaman yavaşlamış gibiydi, vücudu kanat açıklığına yetişecek şekilde tek bir yumuşak hareketle hazırlandı ve çalışmaya başladı.

Yumruğu şakağıma çarptı, darbe beni yana doğru savurdu ve kanatlarına çarptım. Düştüğümü hissettim, ona dokunduğumda

geri çekildiğini hissettim ve beni dikkatsizce unutulmuş bir şekilde yere düşmeye bıraktı.

Sonra her şey karardı.

8

MARGOT

Yavaşça uyandım, başımdaki zonklama beni inlemeye zorladı. Ses boğuk çıkıyordu ve gözlerimi açtığımda dilimdeki baskı hiç azalmıyordu. Ağzıma bağlanan tıkaç beni boşuna bağırmaya zorlayınca anında panikledim.

Etrafımı saran oda tanıdık değildi, okulun geri kalanında neredeyse eşi benzeri olmayan süslü ve zengin bir alandı. Duvarlar abanoz raflarla kaplıydı, tavan da buna uygun olarak kareler halinde çerçevelenmişti. Selenitten yapılmış devasa bir avize vardı, odanın ortasında kristaller sarkarken ben karnımın üstüne dönmeye çalışıyordum. Ellerim önümde, her hareket ettiğimde cildimi sıyıran kaba bir ip ile bağlanmıştı. Kafamdaki zonklamaya rağmen dönmeyi başardığımda, ön kollarımın üzerine ağırlığımı vererek oradan dizlerimin üzerine kalkmaya çalıştım.

Altımda mor ve altın rengi dokunmuş halının üzerine diz çöktüğümde, ağızımdaki ipi ve kumaş topunu çıkarmak için uzandım. İp çok sıkıydı, başımın arkasında, çözmeye çalışırken ulaşamadığım bir noktaya bağlanmıştı.

Sesimin ve şarkımın verdiği gücü ne kadar lanetlesem de, ihtiyacım olduğu anda ondan mahrum kalmak,

günlük hayatımda bana ne kadar rahatlık verdiğini fark ettim. Onsuz neredeyse savunmasızdım.

Neredeyse insan gibi.

Ne kadar uyuduğumu bilmek istedim, ama duvarlarda saat yoktu. Sadece kitaplar ve altın çerçeveli eski portreler vardı. Halının kenarında koyu mor bir kanepe duruyordu ve ortada alçak bir ahşap sehpa vardı. O anki durumumda kullanabileceğim silahlar var mı diye odayı taradım. Ağır bir kitapla bir baş melek'in kafasını ezmek dışında seçeneklerim sınırlıydı.

Sağımdaki kapıdan sesler geliyordu, bu kapının, Covenant'ın özel odalarına açılan Mahkeme odasındaki kapıyla aynı olduğunu fark ettim. Ağzımdaki tıkaçtan bağırmaya çalıştım, sesler boğuk ve işe yaramazdı, zorla ayağa kalktım.

Halı kenarında tökezleyerek, pürüzsüz taş yüzeye adım attım ve ellerimle kapıyı yumrukladım. Kapı kolu, o odada olduğumu birine haber vermek için çaresizce uğraşırken, dönmeyi reddetti.

"Hmmmmmm!" diye bağırdım, sesimi olabildiğince yüksek çıkarmaya çalıştım. Kapı aniden açıldı ve baş melek uzun boylu silueti kapıyı doldurarak bana tepeden bakıyordu. Lucifer'e olan benzerliğinden onun Michael olduğunu anladım, çünkü tarihimize göre ikisi tek yumurta ikiziydi.

İplerle bağlanmış ellerimi tutarak beni Mahkeme'nin özel odasından dışarı çekti ve yanına soktu, kanatlarını uzak tutarak bana dokunmamaya özen gösterdi. Kanatlarına dokunulmasından hoşlanmadığını zihnimde not ettim, gerekirse bunu kendi lehime kullanmaya hazırdım.

Willow'un cehennemin açık kapısına eğilmiş, karnından çıkan hançerin yarısından kan fışkıran halini görünce gözyaşlarım akmaya başladı. Gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve ne kadar zayıf düştüğünü kendi gözlerimle gördüm. Yaralanması ve geçidin açılması onu ne kadar zayıflatmıştı.

Iban'a, yaptığı fedakarlık sayesinde her bakımdan insan olan bir çocuğa karşı savaştacak gücü bulamıyordu.

"Uslu bir kız ol ve yerinde kal, Willow, yoksa yemin ederim, onun boğazını kesip ölmesini izletirim," dedi Michael, uyarısı tüylerimi diken diken etti. O anda amacım belli oldu, anladım.

Asla benimle ilgili değildi.

Willow bana değer verdiğini, bana zarar vereceklerden korumak istediğini göstermişti. Michael ve Iban bunu ona karşı kullanmaya karar vermişlerdi ve bu bilginin yıllardır arkadaşım olarak gördüğüm çocuktan gelmiş olması beni öldürüyordu. Iban'la birlikte büyümüş ve tüm hayatım boyunca onunla yaşamıştım, ama o beni oynadığı oyunda bir piyon olarak kullanmıştı.

Kafamı salladım, Michael'ın elinden kurtulmaya çalışırken öfkeyle burun deliklerim genişledi. Sessizce de olsa ona ihtiyacım olanı aktarabilmeyi, pes etmemesini ve teslim olmaması gerektiğini söylemeyi umuyordum. Bazı şeyler benden daha önemliydi, onun ya da benim hayal edebileceğimizden daha önemliydi. Evimizin dengesini yeniden sağlamak da bunlardan biriydi ve onun Lucifer ile olan ilişkisini çok az anlasam da, içimden bir ses onların bunu birlikte yapmaları gerektiğini söylüyordu.

Anlamış gibi başını salladı, ama bu hareket o kadar küçüktü ki erkekler fark etmedi. Kadınların karmaşık etkileşimlerini nadiren fark ederlerdi, çoğu zaman bunları kasıtsız ve önemsiz olarak görmezden gelirlerdi.

Ama biz bunun ne olduğunu biliyorduk: Kadınların yüzyıllar boyunca erkeklerin baskısı altında yaşadıkları için DNA'mıza kazınmış bir kalıntı. Fark edilmeden birbirimizi kollamanın bir yolu.

Willow bıçağı bıraktı ve Iban'ın ona gösterdiği dokunuş ve şiddete kendini bıraktı. Onun kazandığını düşünmesine izin verdiğini fark ettim, bu dünyada önemsiz bir yeri olduğu konusundaki kibirini kullanıyordu. Ben de aynısını yaptım, Michael'ın beni itaatkar tutmak için boş elindeki bıçakla tehdit ederek beni yanında tutmasına izin verdim. Korkumun beni ağlayan bir enkaza dönüştürmeye yeteceğini düşünmesine izin verdim.

Beni hafife almasına izin verdim.

"Nefes almamalı," dedi Michael, Willow'un gözleri kapanırken Iban'ı uyardı.

Bir zamanlar arkadaşım olan çocuk, Willow'un saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve onu kendine bakması için döndürdü. Karnına bıçak dayarken, yüzünde hiç yakışmayan bir yumuşaklık vardı. "Tatlım, tövbe etmek için henüz geç değil," dedi yumuşak bir sesle. Bu sözler, ondan daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, sanki odadaki meleğin manipüle ettiği bir sözcüden başka bir şey değilmiş gibi.

"Buna inanıyorsan, sandığımdan da aptalsın..." Willow alaycı bir şekilde karşılık verdi, ama sözleri yarım kaldı. Bu zayıflığın ne kadarının rol, ne kadarının gerçek olduğunu anlayamadım ve onun olmadığı bir dünya düşüncesi bana korkunç geliyordu.

Michael'ın kanatlarına atlayıp tüylerini koparmaya kararlıyken, Mahkeme kapıları açıldı ve bir erkek figürü havada uçarak içeri girdi. Beelzebub odaya indi ve Willow'a ve onun tehlikeli durumuna baktı. Bir adım öne çıktı ve çoğunlukla boş olan odayı gözden geçirerek savaşıması gereken tehditleri değerlendirmek için durakladı.

Bakışları benimkilerle çarpıştı, gözleri büyüdü ve vücudu sertleşti. Benim ona istemeden yaptığım büyü ile Lucifer'e olan özenle seçilmiş, kasıtlı sadakati arasında sıkışıp kalan Beelzebub, olduğu yerde donakaldı ve ne yapacağını bilemedi.

Kimi kurtaracağını bilmiyordu, çelişkili ihtiyaçlar yüzünden kaşları çatılmıştı.

Kafamı salladım, sessizce Willow'u kurtarması için ona yalvardım. Yaralıydı ve yardıma ihtiyacı vardı. Crystal Hollow için önemliydi ve sırf bu nedenle kurtarılmaya değerdi.

Ben sadece bendim.

O Willow'a baktı, ikisi birbirlerine bir bakış attılar, sonra bana döndü ve Michael'a doğru atıldı. "Hayır," diye inledim, onun yanlış seçimi yaptığını fark ederek. Başmelek beni şiddetle yana fırlattı, dengemi kaybedip yuvarlanmaya başladım. Baş aşağı yuvarlandım, yuvarlanırken ileriye doğru ivmemi durduramadım.

"Margot!" Willow çığlık attı, mührü koparmak için çaresizce ellerini çekmeye çalışıyordu. "O senin arkadaşın!" diye Iban'a bağırdı, sesinin dünyadaki tek sabit şey olduğunu hissetti. Mührün içine düşerken kendimi yakaladım, tüm utanç duygularımı bir kenara bırakarak bacaklarımı genişçe açtım

. Willow'un kanı mührün kenarlarını kapladı, Iban'ın tutuşuna karşı çırpınırken ve bana ulaşmaya çalışırken kanı akıyordu.

Ağızımdaki tıkaçtan homurdandım, ayaklarım taşın üzerinde yavaşça kayarken kendi sesimdeki paniği hissettim. Uzun süre dayanamayacaktım, bu şekilde kendi ağırlığımı taşıyacak gücüm yoktu.

Düşmeyi beklerken o karanlık anlarda tek umudum, benim ölmemle Beelzebub'un parçalanmayacağı gerçeğiydi. Willow'u kurtarmak için tereddüt etmeyecekti ve bu beni biraz rahatlatıyordu.

Sağ bacağım kaydı ve tüm desteğim altımda çöktü. Kapıdan düştüm, Willow "MARGOT!" diye bağırırken ulaşamayacak bir mesafeye yuvarlandım.

Kendi çılgılığım boğuktu, ama Willow'un çılgılığıyla aynıydı, çünkü hava beni karşılamak için yukarı doğru akıyordu. Havada düştüm, bacaklarım tekmeliyor ve çırpınıyordu, ama etrafımda hiçbir şey yoktu. Birkaç saniye ağırlıksız kaldım, altımda ne olduğunu göremeyerek beni neyin beklediğini bilemiyordum.

Yavaşça gözlerimi kapatırken, çarpışmada kesinlikle gelecek olan son için hazırlandım ve inledim. Bu, öldüğüm andı, asla geri dönemeyeceğim andı.

Gözlerim kapanmadan hemen önce Beelzebub kapıdan içeri daldı, kanatlarını yanlarına sıkıca sıkıştırarak delikten kolayca geçip hız kazanabildi. Kollarını uzattı, bana zamanında ulaşmak için mücadele ederken bana uzanıyordu.

Başaramayacaktı.

Gözlerimi nihayet kapattım, yere çarptığım anda yüzündeki yıkımı görmek istemiyordum. Onun ıstırabını görmek ve ölmeden önce son gördüğüm şeyin bu olmasını istemiyordum, özellikle de kısa süre sonra özgür kalacağını bildiğim için.

Benim ölümümle birlikte hissettiği keder kaybolacak, benim büyümden kurtulacak ve ona sadece kendi sadakatini ihanet ettirdiğim için hissettiği nefret kalacaktı.

Şok içinde nefes alırken, kanatlarının derisi beni sardı ve sıkı bir kucaklamayla sardı. Havada bizi döndürdü

ve yere çarpmadan bir saniye önce devasa vücudunu benimkinin altına yerleştirdi. Düşüşün şiddetini üstüne alan o, beni çarpışmadan korumak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Toprak etrafımızda uçuşuyor, kanatlarına belirgin bir gürültüyle çarpıyordu. Çarpışmamızın sesi kulaklarımızda yankılandı, kulaklarımız çınladı ve bir an için Beelzebub'un bundan sağ kurtulmasının mümkün olup olmadığını merak ettim.

"Hmmm," diye inledim, vücudumuzun altında sıkışmış ellerimi kıpırdatarak. Beelzebub bir an için kıpırdamadı, bu da beni en kötüsünden korkuttu. Büyümün etkisi altındayken beni korumak için ölseydi, büyümün bedeli bir can almak olsaydı, kendimi asla affedemezdim.

Sonunda gözleri açıldı ve sanki iyi olduğumu görmek istermişçesine bana dikkatle baktı. Bakışları üzerimde dolaştı, yaralanmış bir yer var mı diye aradı, ben de başımı sallayarak yaralanmadığımı söyledim. Kanatlarına çarpan yeni bir şeyin şiddetli darbesi onu inlettirdi, ama o, beni vücudu ve kanatları arasında güvenli bir şekilde saklayarak, dışarı çıkmaktan korktuğum bir sığınak oluşturdu ve o şeyin bana dokunmasına asla izin vermedi.

"Dışarı çıkmak için savaşmamız gerekebilir, şarkı kuşu," dedi, sığınağımın dışından gelen yırtılma sesine tüm vücudu acı içinde titremesine rağmen sesi nazikti. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Tüm vücudum endişeyle dolsa da başımı salladım. *Neyle* savaşmak zorunda kalacaktık?

Beelzebub da başını salladı ve otururken büyük deri kanatlarını açtı. Beni de yanına aldı, ellerimi bağlayan düğümü hızla çözdü ve ağzımı tıkayan ipi kopardı. Dilimin üzerinde topaklanmış kumaşı tükürdüm ve Beelzebub yüzüme dokunduğunda, bir an için göz ardı edemeyeceğim kadar tatlı bir şekilde yüzümü avuçlayarak, anında rahatladım.

Gözlerimi ondan ayırmadım, etrafımızı saran kavgayı duymazdan gelmeye çalıştım. Her yerde hareket vardı ve etrafımda tam olarak ne olduğunu düşünmek beni ürpertti. "Kollarını boynuma dolaş," diye emretti Beelzebub ve ben sadece bir an tereddüt ettim

ve onun cildinin benimkine değen sıcaklığını görmezden gelmeye çalıştım. Başını kaldırdı ve beni kollarında tutarak ayağa kalktı.

Beni sıkıca tutarak, bana yönelik çizik ve darbeleri üstüne çekerek dönüp durdu. Kanatlarını açmaya çalıştı, ama etrafımızı saran iblisler tarafından kesilip yırtıldılar. Sayılamayacak kadar oklardı, o kadar oklardı ki Beelzebub tek başına savaşamıyordu. Göz ucuyla bakmaya cesaret ettiğimde, onun tek başına savaşmadığını fark ettim. Jonathan onunla birlikte savaşıyordu, üzerine atılan şeytanlara karşı şiddetli hırlamalarla benim arkamı koruyordu.

Tüm bunların benim için olduğunu acı bir gerçeklikle fark ettim. Tüm bunlar, yaşayanlara duyulan alıktı.

Beelzebub, yukarıdaki kapıdan bir hava akımı girerken, kurtulmak için savaşırken beni yana çekti. İki baş iblis aşağıya düştü ve yanımızdaki yere çarptı. Saniyeler içinde ayağa kalktılar, savaşa katıldılar ve beni korumak için çalıştılar.

"Onu buradan çıkar, Beelzebub!" diye bağırdı içlerinden biri, ama uçmak için kanatlarını yeterince aamadı. Her denediğinde, bir iblis kanatlarına atlayıp onu ona karşı kullanıyordu.

Başka bir iblis geçitten süzülerek Beelzebub'un yardımına koştu. Daha önce sayısız kez yaptıkları gibi, tek vücut gibi hareket ederek birlikte savaştılar.

Yukarıda, Michael ve Lucifer kapıda boğuşurken bir kargaşa çıktı ve Willow'un son gücünü kullanarak Iban'ın burnunu kırmak için kafasını geriye doğru ittiğini gördüm. Acı içinde çığlık atarak ellerini geçidin büyüsünden kurtardı ve bıçağı karnından çıkarırken ellerinden kan fışkırdı. Dizlerinin üzerinde dönerek kolunu tek bir hareketle savurdu ve Iban'ın boğazını kesti.

Michael çukura düştü, Willow Iban'ı onun yoluna ittiği anda Lucifer ile olan kavgayı kaybetti, insan vücudu çukurun kenarını çaresizce tutarken Michael'ın üzerine düştü. Lucifer, kardeşinin parmaklarına basmaktan çekinmedi ve ikisini de kapıdan geçerek Cehennem'e gönderdi.

Michael düştü, ama Iban kan ve kanlı bir karmaşaya dönüştü ve Willow'un hayatını kurtarmak için gerekli kurban oldu. Beelzebub, kanatlarını açıp uçmak için çaresizce mücadele etti, ancak iblisler onu tekrar kuma sürükledi ve Michael yanımıza indi.

Beelzebub, bakışları benimkilerle buluştuğunda acı içinde kükredi, bakışlarında bilmem gereken her şeyi anlatan bir özür vardı.

Eve gitmeyecektim.

Crystal Hollow'un kapısına baktım, Willow'un paniklemiş yüzü bana bakıyordu ve ikimiz de aynı anı paylaşıyorduk.

O da benim kadar iyi biliyordu ki, hiçbirimiz zamanında çıkamayacaktık. Cam yavaşça kapıyı kapladı, boşluğu doldurarak beni tek bildiğim evden kopardı. Etrafımı saran tüm kaosun içinde, Willow'un kendini suçlayacağından dolayı sadece suçluluk hissettim. Suçluluğun, gergin yüz hatlarına çoktan kazındığını görebiliyordum, ağzı açık bir şekilde beni çağırıyordu, ama camın arkasından onu duyamıyordum.

Jonathan, bir iblis göğsüne bir darbe indirdiğinde inledi ve üç kanayan yara izi kaldı. Güvenlik için kollarıma atladı ve Beelzebub'u serbest bırakmadan hemen önce kedi şekline dönüştü, Jonathan'ı yakaladım ve onu başmelek ile benim aramda göğsüme kıvrılttım.

Willow'un gözleri, cam düzlemler arasındaki sınırı doldururken genişlemiş ve paniklemişti, elleri sanki kırıp geçebilecekmış gibi çılgınca yüzeye vuruyordu. Tırnaklarının pencereye tırmanışını, kanının camı lekelemesini izledim.

Mühürü yavaşça kaplayan taş, onun bıraktığı kanlı lekelerin üzerinde kahverengi renkteydi. Gözlerimi o mührden ayıramadım, etrafımda olan savaşa odaklanamadım.

Mühür kapanırken Crystal Hollow'a giden geçidi kapattı.

Ve Willow gitmişti.

BÖLÜM II

9

MARGOT

Şimdiki Zaman

Her iki kolumu da bir başmelek şeytanın boynuna dolamış ve elimde hiçbir silah olmadan, kanımı isteyen şeytanların ve ruhların saldırısından kurtulma umudum çok azdı. Etrafımızdaki sesler daha önce hiç duymadığım bir şeydi, sadece benim sağlayabileceğim türden kana aç, vahşi ve hırlayan yaratıklar. Başmelekler ne canlı ne de ölüydü, kayıp ruhların ve daha düşük seviyeli iblislerin açlığını uyandırmayan bir gri alandaydılar.

Kendimi hareket ettiremiyordum. Sanki yeniden açılıp kaçmamızı sağlayacakmış gibi, başımın üzerindeki artık kapalı olan kapıdan gözlerimi ayıramıyordum.

Willow'un artık o kadar gücü kalmadığını biliyordum, ama bu onun denemesini beklememi engellemedi.

Beelzebub inledi, kanadı bana çarptığında çığlık attı. Acı dolu ses, dikkatimi kapıdan uzaklaştırmaya yetti ve kollarımın altında parıldayan Enochian dövmelerinin altın rengini izledim.

Etrafımızdaki iblislerin ve ruhların silik görüntüsü, korkudan irkilmeme yetti. Bazıları tamamen insansıydı, ama gözlerinde boş bir bakış vardı. Diğerleri ise hareket, kas ve sinirlerin doğal olmayan şekillerde büküldüğü, bozuk görüntülerdi.

Kemikleri çatırdıyor, eklemleri çatırdıyordu, sesleri özenle izlemekten kaçındığım korku filmlerinden çıkmış gibiydi.

Bazen kurgu, gerçeğe çok yakındı.

Bize ulaşmaya çalışan şeytanların kıvrılan bedenlerinin ötesindeki manzarayı göremiyordum, bize katılan baş şeytanlar, bizimle yaklaşan tehdit arasında bir duvar oluşturmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Onu buradan çıkarın!" diye bağırdı içlerinden biri, elini sallayarak bize yaklaşmaya çalışan iblislerden birini kesti. Kan yanağıma sıçradı, iblis çok yakındı ve şiddetinin getirdiği alışılmadık sıcaklık beni nefes nefese bıraktı.

Beelzebub'un elleri yanaklarımı kavradı, yüzümü, etrafımızdaki iblislerin savaş yoluyla çelişen bir nezaketle avuçladı. "Kendine gelmen gerek, şarkı kuşu," dedi, bu isim göğsüme çarptı. Bu, travmayı silkelememi sağladı, kanatları beni kendine çektiğinde ve vücudumun daha fazla kısmı onun vücuduna hizalandığında yüzümü buruşturdum. Ten tenle temas etti, bu kuru ve boğucu sıcaklığın olduğu yerde bu his çok sıcaktı. Ter vücudumu kapladı, adrenalin ve sıcaklığın karışımı beni yapış yapış hissettirirken, beni korumak için elinden geleni yapan baş iblise başımı salladım.

"O zaman bana bir fırsat yarat!" Beelzebub, ona bağırarak başmeleklerle bağırdı. Ses tonu, onunla geçirdiğim sınırlı sürede tanıdığımдан tamamen farklıydı. Bu, Lucifer'in ordularının komutanıydı. Bu, Lucifer'in ruhu Crystal Hollow'daki bir Kap'ta hapsedildiğinde yüzyıllar boyunca Cehennem'i yönetmiş olan ikinci komutanıydı.

Ateş kırmızısı derisi olan başmelek, Lucifer ile savaşırken bir ara kaybettiği parmakları olmadan mücadele eden başmelek Michael ile boğuşuyordu. Başmelek, şeytan ve şeytanlarının bildiklerime benziyorsa, ona sihir gücünü veren babasından bu kadar uzak olan bu yerde, sihirinin onu iyileştirmesi zaman alacaktı.

Tüylü kanatları çırpıldı ve başmeleklerle çarpıştı, bu da ona acıdan çok daha fazla öfkeye neden oldu ve kırmızı melek öfkeyle köpürdü.

Diğer iblislerden ikisi Beelzebub ile birlikte hareket ederek, en şiddetli çatışmadan uzaklaşmaya çalışırken onun arkasını korudu. Beelzebub'un kanadını bir şey sıyırıp lifli dokuyu yırttığına titrediğini hissettim ve ona başımı salladım. Yaralı kanadını kullanarak kendisine zarar veren şeyi fırlattı ve ellerini belime koyarken bana başını salladı.

İçgüdüsel olarak dokunmasından çekindim, ama devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla başımı salladım. Hayatta kalırsam, dokunulmanın sonuçlarıyla daha sonra ilgilenebilirdim, ama o anda Beelzebub'un, benden gelecek tepkilerden korkmadan ikimizi de kurtarmak için gerekli olanı yapmasına izin vermeye odaklanmam gerekiyordu.

Beni sıkıca kavradı ve devasa vücuduna daha da sıkı çekti. Göğsüne kazınmış altın sembollerden ısı yayılıyordu, ellerim üzerlerine dokunduğunda içlerindeki ışık daha da parlaklaşıyordu.

Kendimi zorlayarak kolumu boynuna doladım ve Jonathan'ı aramıza sıkıştırarak tek kolumla onu kucaklamaya çalıştım. Kedinin kanı yavaşça üzerime akıyordu, yaraları derindi ama hayati tehlike arz etmiyordu ve tıbbi müdahale ile iyileşeceğini biliyordum.

Tabii kaçmayı başarabilirsek.

Beelzebub beni göğsüne bastırdı, ben ona tutunurken dizlerini bükerek. Havaya sıçradı, yarasa kanatları gibi geniş kanatlarını açarak. Şeytanlar bize, bana ulaşmaya çalışırken rüzgarı yakaladılar, bundan hiç şüphem yoktu. Beelzebub'la ilgilenmiyorlardı, sadece bana ulaşmak için onu geçmeye çalışıyorlardı.

Kanatlarını çırpı ve yere doğru bir hava akımı gönderdi. Biz havalanırken, bulunduğumuz yere en yakın şeytanlar yere düştü. Beelzebub, kanatlarından kan damlarken bile uçmaya devam etti ve kanatlarındaki yırtık bizi eğri bir yolda uçmaya zorladı. Acıdan yüzünü buruşturdu ama hiç durmadı ve bizi sonsuz kırmızı toprak tepelerinin üzerinden geçirdi. Kayıp ruhlar, kıvrılan yığınlar halinde toprağın yüzeyinde hareket ediyorlardı. Vücutlara benziyorlardı, ama benim gibi fiziksel bir bedenle cehenneme gelmediklerini biliyordum

yine de birbirlerini incitip sakatlamayı başardılar.

Lav, dağların tepesinden akıyordu, en yüksek zirvelerdeki kraterlerden dökülüyordu ve volkanik kaya parçaları havada uçarak yere düşüyor ve altındaki ruhları ezip geçiyordu.

Ateş ve kükürt burayı domine ediyordu, Beelzebub uçarken havada yanık ve kömürleşmiş et kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Ancak, kendimizi yaşayanların dünyasının kapısından uzaklaştırdığımızda, altımızdaki manzara değişmeye başladı. İblisler daha seyrek hale geldi, kırmızı etleri hafızalarda silindi. Kapıdan bu kadar uzak kalan ruhlar, başka birinin şiddetine maruz kalmadan özgürce hareket edebilecekleri bir alanda amaçsızca dolaşıyorlardı.

"İlk Çember," dedi Beelzebub, sesi seyahat eden havanın sesini bastıracak kadar yüksekti. Kanatlarını çırpmayı bıraktı ve yaralı kanadını hareket ettirmesi gerektiğinde her seferinde takılan yumuşak bir süzülüşe geçti, uçuşun sessizliği ve huzuru onu ele geçirdi.

Yüzündeki gerginlik biraz azaldı ve yerine bu gergin erkekte hiç görmediğim bir sakinlik geldi, bu da onu çok daha az sert göstermişti. Sanki sürekli dişlerini sıkıyormuş gibi olan kare çenesi yumuşadı, kırmızı gözleri aşağıdaki zemini tarıyordu.

"Limbo," dedim, anladığımı belirtmek için başımı sallayarak. Mühürün cehennemini hangi kısmına açıldığını bilmiyordum, ama en dış sınır olması mantıklı geliyordu. Yargılanmayı bekleyenlerin ve günahlarını itiraf edenlerin dairelerine ayrıldıkları daire olsa da, Tanrı'ya yemin etmemiş ama erdemli bir hayat sürenlerin de eviydi. Limbo, Dokuz Daire'nin en hafif olanıydı.

Öldüğümde kalmama izin verilmeyecek bir çemberdi, çünkü sihrimin günahı beni diğer tüm cadılar gibi başka bir yere mahkum edecekti. Her birimizin cehennemde bir evi vardı, sihrimiz bir ayna gibi orada yaşıyordu.

Altımızdaki zemin dağlık olmaktan çok tepelik hale geldi, arazinin iniş çıkışları mührün altındaki düz, kırmızı toprak ovalar ve ovayı çevreleyen sert volkanik

zirvelerinden daha doğal geliyordu. Uzakta, tepenin yamacından çıkıntı yapan oniks taşından bir bina görünüyordu. Sarayın tepeleri sivri kuleler gibiydiler ve bana Notre-Dame gibi gotik mimariye sahip kiliseleri hatırlattılar.

Ön taraftaki pencereler, önündeki kırmızı toprağın yansımasıyla vitray ışığıyla parılıyordu. Beelzebub keskin bir dönüşle soluna saptı ve saraya doğru süzüldü. Yavaşça alçaldık ve binanın önündeki kapıdan geçtik. Beelzebub beni kaydırdı ve dizlerimin arkasına elini hızla geçirip beni kollarında tutarken, ben şaşkın bir nefes aldım.

Yumuşak bir iniş yaptı, durmadan düzgün bir yürüyüşe geçti ve sarayın kapılarına doğru ilerledi. Bir erkek iblis kapıları açtı, cildi Beelzebub'un orta zeytin renginden daha koyu bir kahverengiydi.

"Beelzebub," dedi iblis, baş iblis beni içeri taşıırken kapıyı tutmak için kenara çekildi. Jonathan, eşiği geçtikten sonra hemen kollarımdan atladı ve uçuşumuz sırasında üzerine yerleşen tozu silkeledi. Hemen vücudunu çevirip göğsündeki üç kesik izini yaladı.

Beelzebub beni ayağa kaldırırken, "Kes şunu," diye azarladım onu. Çömeli burnuna bir şaplak attım. "Yaramaz kedi."

O, ürkütücü mor gözleriyle bana dik dik baktı, parmağımı meydan okurcasına tokatlarken yüzünde saf bir inanmazlık ifadesi vardı.

"Kedin dikiş atılması gerekebilir," dedim, Beelzebub'un iblisle konuşmasını keserek. Dikkatli bir şekilde elimi uzattım ve bana dönüp bakmasını bekledim. "İzin verir misin?" diye sordum, çenemle yaralı kanadını işaret ederek. O başını sallayıp bana sırtını döndüğünde, parmaklarımı kenarına doladım ve zarın yırtığını inceleyebilmek için onu dışarı çektim. Hayatta kalmak için ikimizin de mecbur kaldığı tüm fiziksel temasın bedelini düşünerek yutkundum. "Sen de öyle," diye ekledim, yırtığın üzerindeki kiri temizlemek için yırtığın üzerine nazikçe parmağımı sürerek.

Beelzebub, yarı inilti yarı hırıltı gibi, tehditkar olmayan bir ses çıkardı ve başını çevirip omzunun üzerinden bana yavaşça baktı.

. Yutkundum, dudaklarımı sıkıştırarak onun yoğun, karanlık bakışlarını karşıladım.

Diğer iblis boğazını temizledi. "Bir şifacı çağırmamı ister misin? Birini bulmak biraz zaman alabilir," diye düşündü, parmaklarımla hala Beelzebub'un kanadını tuttuğum yeri gözetleyerek.

Onu bıraktım, bir adım geri çekildim ve gözlerimi kaçırdım. O dokunuşa bakışları, sanki çok samimi bir şey gibi hissettirdi.

"Kediye sadece birkaç dikiş atılması gerekecek. Sen ona bakabilirsin, kendini yalamadan önce çabuk ol," dedi Beelzebub iblise, ama bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. Gözümün ucuyla hissettim, ama ona bakmaya cesaret edemedim. Az önce bir tür ön sevişme yaptığımı hissettiğim için.

Başka bir erkeğin önünde.

"Peki ya siz, efendim?" diye sordu iblis, Jonathan'ı kucağına almak için eğildi. Kedi tısladı, pençelerini erkeğin etine geçirdi, ama iblis hiç irkilmedi.

"Kendi başıma hallederim. Şifacı beklemek çok uzun sürer ve kanat hızlıca dikilmezse yanlışı iyileşir," dedi Beelzebub omuzlarını silkiyordu.

"Araf'ta gerçekten şifacı yok mu?" diye iç çekerek sordum. Bir şifacı bekleyerek gecikeceğimiz fikrinden nefret ediyordum, ama Beelzebub'un bunu kendisi yapmak için vücudunu doğru şekilde bükmesinin bir yolunu da göremiyordum.

"İnsanlar buraya yaralı gelmezler. Buraya ölü gelirler," dedi iblis, kaşlarını kaldırarak soruma cevap verdi.

"Kendi kanadını nasıl dikmeyi düşünüyorsun? Ne yaptığını görebiliyor musun ki?" diye sordum, burnumu iki parmağımla sıkıştırarak.

"Pek iyi değil, hayır, ama sen benim için bunu yapmaya gönüllü olmadıkça, başka seçeneğim yok," dedi, başkalarının yardımını reddettiği rahat tavrı nefesimi kesti.

"Ben şifacı değilim," diye tartıştım ve sonunda ona bakarak gözlerimi kaldırdım. Yüzümdeki öfkeye sırtarak karşılık verdi, bu tuhaf tepkiyi her zaman

"Bunu yapabilecek başka kimse yok mu?"

Beelzebub dudaklarını büzdü, soruyu düşünüyormuş gibi göründü ve sonunda cevap verdi. "Kasten batırmayacağına güvendiğim kimse yok. Tekrar yırtıp açmak istemiyorum ve şeytanlardan iyilik istemenin bedelinin genellikle ilk sorundan çok daha kötü olduğunu çabucak öğreneceksin," diye açıkladı ve bu bilgiyi sindirmem için bana bir an zaman vermek istercesine durakladı. "Satanus ve Asmodeus birazdan burada olacak!" diye bizi karşılayan iblise seslendi. Bana onu takip etmem için işaret ederek sırtını döndü ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Dikiş atmayı bilmiyorum," diye itiraf ettim, onu takip ederek. Hollow's Grove'da, onun varlığı tehlikeli gelmişti, ama burada, rahatlatıcıydı. Tüm dünyam paramparça olduğunda, tutunabileceğim tek tanıdık şey oydu.

"Beni başka yollarla da iyileştirebilirsin, şarkı kuşu," diye alay etti, ikimiz de çoğu Kızıl'ın ona sadece zevk vereceğini ve bu enerjiyi onu iyileştirmek için kullanacağını biliyorduk. O da benim bunu yapmayacağımı biliyordu ve sözleri, başkalarından duyduğum kadar etkileyici değildi.

Sınırlarımın nerede olduğunu zaten bilmesi bana bir rahatlık veriyordu.

"Bana öyle deme," diye karşılık verdim, boş alayına cevap vermek yerine. Beni merdivenlerin tepesine götürdü ve bir kapının önünde durdu. Kapı kolunu denedi ve beni güzel bir yatak odasının mahremiyetine götürdü.

Koyu renk paletine rağmen her şeyin ne kadar güzel olduğunu görmezden gelmeye çalıştım, beni çevreleyen kırmızı renkle tamamen rahat hissediyordum. "Neden? Ne kadar hoşuna gittiğini itiraf etmek istemediğin için mi?" diye sordu, arkasından kapıyı kapatarak.

Şifonyere doğru ilerledi, bir çekmeceyi açtı ve bir iğne ile balıkçılık ipi ve iplik karışımı gibi görünen bir şey çıkardı.

Yutkundum, o lanet takma adı neden bu kadar çok sevmediğimi itiraf edecek kelimeleri bulamıyordum.

Bana bu lakabı taktığı gün, Beelzebub'u ilk kez gördüğümde, beni kendi kendime şarkı söylerken yakalamıştı. Sadece çok hafif bir mırıldanmaydı;

Willow'un çok sevdiği avluda yalnız olduğumu sanıyordum. Çiçeklerinin sanki onlar da şarkımın büyüsüne karşı koyamıyormuş gibi bana doğru yönelmesini çok sevmiştim.

Bir iblisin beni izlediğini, şarkımı dinlediğini ve büyümüze kapıldığını hayal bile edemezdim.

Bana her öyle dediğinde, damarlarımda akan büyüü her hatırlattığında, bu sadece bir başka hatırlatmaydı.

Hoşuma gitse de gitmese de, o benim büyümün etkisindeydi ve ne yaparsam yapayım, bir şey değişmiyordu.

Onu özgür bırakamazdım ve İtan'ın benimkini elinden aldığı gibi, onun özgür iradesini de acımasızca elinden almıştım.

Beelzebub, benim ihlalden dolayı açıkça acı çekmemiş olabilir ve muhtemelen hiç çekmeyecekti. Ama ona şarkı söylemez ve ona dokunmazsam, bir gün büyüünün etkisi kendiliğinden geçecek ve o hayatına devam edebilecekti.

Sonunda beni rahat bırakacaktı.

10

MARGOT

İblis, bakışlarımın ağırlığında bir şeyin hapsoldüğünü fark etmiş gibiydi, yüz hatları benim düşündüğüm kadar yumuşadı. Arkamızdaki girişe bakıp açık kapıyı gördüm. Her an birinin geçebileceğini bilmek, az da olsa rahatlatıcıydı. Yatak odasının sınırları içinde tamamen yalnız olmadığımızı bilmek.

İtan benden her şeyi son kez aldığından beri, onun için çok yaşlandığımdan beri ve onun ilgisinden kurtulduğumdan beri, kapalı kapılar ardında bir erkekle yakalanmaya izin vermemiştim. Seçeneklerimi düşünürken gözlerimi kapatıp yutkundum.

Bir şekilde kendimi soktuğum durumun tehlikeli olduğunu biliyordum, yatak odalarının erkeklerin arzularını bahane ederek şiddetlerini maskeleydikleri yerler olduğunu, bunun ölüm tehdidinden çok daha zararlı olabileceğini biliyordum.

"Songbird," dedi Beelzebub, nazik sesi kalbimi gırtlığıma kadar çıkardı. Ses odanın diğer tarafından geliyordu, bu da gözlerim kapalıyken zayıflığımı fırsat bilip alanıma girmediğini gösteriyordu. İhtiyaçlarıma olan saygısı bir şekilde neredeyse daha da kötüydü, sanki zamanımı onun gerçek yüzünü ortaya çıkarmasını ve umursadığı yanılsamasını yırtıp atmasını bekleyerek geçiriyormuşum gibi.

onun gerçek doğasını ortaya çıkarmasını ve umursuyor gibi göründüğü yanılması ortadan kaldırmasını bekliyormuşum gibi.

Malikanenin dışındaki iblisler bedenimi yok edip etimi parçalamış olabilirlerdi, ama en azından yapabilecekleri en kötü şey beni öldürmektir. Beelzebub benim büyümün etkisindeydi, tamamen onun suçu olmayan bir şekilde bana çekiliyordu. Hayatının diğer tüm yönlerinde dikkatli bir şekilde kontrol altında tutulan bu erkek için bunun sonucunun ne olacağını bilmiyordum ve bu ngrlemezlilik benim için imkansız gibi geliyordu.

Nedense, onun diğer tanıdıklarımın daha *iyi* olabileceği umudu, onun da diğerleri gibi güvenilmez olduğunu bilmekten çok daha tehlikeli geliyordu ruhuma.

"Margot," diye tekrarladı Beelzebub, ismimin sesi beni donmuş transımdan çıkardı. Savaşmalı mı kamalı mı, beklemeli mi yoksa fırsatı kaçırmadan kamalı mı karar veremedim.

Gözlerimi açtığımda, Beelzebub'u gözlerimi kapattığımda olduğu yerde buldum. şok edici kırmızı bakışlarıyla karşılaştığımda ellerini yanlarına indirdi. İğneyi ve ipliği yatak üzerine düşüncesizce bıraktı, beni incelerken kendi iyileşmesini bir kenara attı. "Ben... yapamam," dedim, başımı sallayarak açık kapıya doğru bir adım attım.

Onunla bu odaya geldiğimde, diķiřlerini yapmak için elimden geleni yapmaya niyetliydim. Bunu kendisinin yapmasının ne kadar pratik olmayacağını biliyordum ve şeytanlardan yardım istemekle ilgili uyarıda beni etkileyen bir şey vardı.

O yalnızdı.

Her bakımdan onun ailesi olabilecek ve olması gereken kardeşleri ve iblislerle çevrili olabilirdi, ama burada ona zarar vermeyecek kadar güvendiği kimse yoktu. Bunu itiraf etmek istediğimden daha fazla anlıyordum, çünkü tüm hayatımı cadılar ve benim evim olan bir cadı meclisiyle çevrili olarak geçirmiş olsam da, yardıma ihtiyacım olduğunda rahatça başvurabileceğim kimse yoktu. Tıpkı benim gibi, onun da iyiliği için çok önemli olan bir konuda yardım isteyebileceği kimse yoktu.

Ama bana sormuştu ve ben de başka biri için o kişi olmak istiyordum.

Yüzü yumuşadı, sert hatları imkansız gibi görünen bir şekilde yumuşadı. Beni rahat hissedemeyeceğim kadar net *görüyordu*, sanki beni, o beni izlerken kütüphanede çalışmak için dizdiğim kitaplardan biri gibi okuyabiliyordu. Kimsenin beni bu kadar ayrıntılı bir şekilde gözlemleyip vücudumdaki sinyalleri yorumlayabileceğini bilmiyordum. "Orada başımıza gelecekleri kontrol edemem. Burası cehennem, şarkı kuşu. İsteddiğini elde etmek için her türlü yolu kullanır, istismar eder ve manipüle ederler, ben de seni onlardan korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu, bazen senin kendi adına verebileceğin kararı düşünmeden hızlıca hareket etmem gerekebileceği anlamına gelir," dedi ve açık kapıya doğru başını salladı. Onun bakışını takip ederek, tehlikeyle dolu bu durumdan kaçınmanın güvenliğine doğru döndüm. İki kötü durum arasında sıkışmış hissettim, dışarıda kesin bir ölüm ve bu duvarların içindeki bilinmeyen. "Ama bu odada benimle birlikteyken, kontrol sende," dedi, vücudunu çok sabit tutarak. Sabrından dolayı onu hem takdir ettim hem de nefret ettim, çünkü damarlarımda dolaşan ikilemi tam olarak görebiliyor gibiydi. Tek istediğim, farkında olmamak, kafamın içinde güvende olduğumu bilmektir. Ama Beelzebub'da bir şey beni tam olarak görebiliyor, vücudumun her hareketini olduğu gibi okuyabiliyor ve beni içim dışıma nasıl çıkaracağını biliyordu.

"Burada kontrol bende nasıl olabilir?" diye sordum, odayı dikkatle inceleyerek. "Bu duvarların beni koruyacak yanı nedir?"

Sanki sorumu komik bulmuş gibi, tamamen uygunsuz bir şekilde güldü. "Seni koruyacak olan oda değil, Margot. İçinde benim varlığım ve en azından bunu kontrol etmene izin verme isteğim. Dokuz Çember boyunca ne kadar kontrolünü kaybettiğini hissedeceğini çok iyi biliyorum. En azından sana başını yaslayabileceğin güvenli bir yer verebilirim," diye cevapladı.

"Güvenli bir yer mi? Senin bulunduğun bir odayı neden güvenli bir yer olarak düşünüyüm ki? Bana istediğin her şeyi yapabilirsin ve kimse beni kurtarmak için müdahale etmez!" diye sordum acı bir gülümsemeyle. Sanırım patlamam onu değil, beni daha çok şok etti ve o nazik, kıvrımlı gülümseme daha da genişledi, sanki ona bağırma cesaretini göstermem onu çok memnun etmiş gibi.

Kıçını şifonyerin kenarına dayadı ve iki eliyle kenarı kavradı. Bu hareketle ön kollarının gerildiğini kesinlikle fark etmedim, bu da aramızdaki güç dengesizliğini bir kez daha hatırlatması gereken bir şeydi.

O benim iki katım büyüklüğündeydi, uzun ve geniş omuzlu, yasadışı olması gereken kaslarla kaplıydı. Sanki dolu bir silahla dolaşmak gibiydi, sürekli emrinde olan bir silah, ancak silahlı bir adamın silahsızlandırılabilceğı durumlarda, bu onun bir parçasıydı.

Doğuştan gelen ve sinir bozucu olan o ve Leviathan, gördüğüm en büyük yaratıklardı. Aynı anda hem korkunç derecede güzel hem de korkutucuydu.

"Neden beni senden kurtaracak birine ihtiyacın olsun ki?" diye sordu, beni anlamaya çalışırken başını yana eğdi. O bakışın beni deldiğini, sakladığım her sırrı öğrenmeye çalıştığını hissettim. Willow'un onu infaz etme şekli, benim bu kararı desteklemem ve onu beklenmedik bir şekilde yargıladığında ayağa kalkmam nedeniyle Itan'ın bana zarar verdiğini bilmesi yeterince kötüydü. Pişman değildim. Onun hayatının benim adım aklında taze iken sona erdiğini bilmekten pişmanlık duymamı sağlayacak *hiçbir şey* yoktu, ama bunun getirdiğı savunmasızlıktan nefret ediyordum.

Herkesin görebileceğı şekilde açığa çıkan yaralar.

"Çünkü sen tehlikelisin," dedim, sözleri ona tükürürcesine.

O, sanki ona vurmuşum gibi başını geriye atarak irkildi. Bana doğru yavaşça bir adım attı, ben gerginleşince durdu. "Sana ne zaman zarar verdim?" diye sordu, kaşları gergin. Ağzı, sanki bu hatırlatmaya ihtiyacı olan sadece ben değilmişim gibi, hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştı.

Buna bir cevabım yoktu ve bundan nefret ediyordum. Beni korkutmuş ve benim türümü hor gördüğünü açıkça belirtmiş olabilir, ama bana asla zarar vermemişti, sadece... beni izlemişti.

"Bir konuda haklısın," dedi, bana doğru bir adım daha atmaya cesaret ederek. "Ben tehlikeliyim, ama sana değil, şarkı kuşu," dedi, sanki bu sözlerin anlamını bana aşılabilir ve bana inandırabilirmiş gibi bana bakarak. "Sen Willow için önemlisin ve o da Lucifer için önemli. Sırf bu nedenle bile sana asla zarar vermeyeceğim.

Ama bu doğru olmasa bile, sen kendini koruyamayan çaresiz bir kız değilsin. Tek yapman gereken şarkı söylemek."

Bu kez benim geri çekilme sırasıydı, sihrimi kasıtlı olarak birine karşı kullanma ihtimalinden gözlerimi kaçırdım. İstemedem yaptığım da bile bunun benim için doğurduğu sonuçlardan sonra, kasıtlı olarak birini büyümün altına sokmaya asla kendimi ikna edemezdim. Bu onların iradesini elinden alırdı ve bu da beni Itan kadar kötü yapardı.

"Bunu yapmayacağım," dedim, bu fikri hemen reddettim. Belki de hayatta kalmak için onu tamamen büyüleyeceğime, bana zarar vermesini engellemek için onu kontrol edeceğime inanmasını sağlamak daha iyi olurdu.

Ama bana zarar vermeye çalışsa bile, bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Itan gibi bir canavar olabileceğimi, birinin rızasını bu şekilde ortadan kaldıracabileceğimi sanmıyordum...

Bana zarar verse bile, kimseyi irademin kölesi yapmak istemedim.

"Neden olmasın?" diye sordu Beelzebub, merakı neredeyse yüzümün yan tarafında bir delik açacak kadar yoğundu. "Cehennem yaşayanlar için güvenli bir yer değil ve ben seni korumak için elimden geleni yapabilirim. Gerekirse kendini koruyacağını bilmem gerekiyor. Hollow's Grove'da kaldığım süre boyunca Kızılar hakkında yeterince şey öğrendim, düşmanlarını büyülemek sizin türünüzün kendini savunma yöntemi, o halde neden sen..."

"Bu seni ilgilendirmez," diye bağırdım, sesimdeki zehirle onu şok ettim. Derin bir nefes aldım, ayaklarımla ilerlemeye zorladım ve yataktan iğne ve ipliği aldım. "Şimdi otur ve ellerini kucağına koy, yoksa fikrimi değiştirim."

Beelzebub yüzüme bakışlarını dikti, sürekli değerlendiriyor ve ruh halimdeki değişikliği anlamaya çalışıyordu. Ona dik dik baktım, odadaki loş ışık, Enochian dövmelerinin parlak, ışıltılı altın rengini daha da canlı gösteriyordu. Dövmelerin ışığı onun yüz hatlarını ortaya çıkardı ve onu olması gerekenden çok daha melek gibi gösterdi. Lucifer bir zamanlar melekken, Beelzebub diğer başmelekler gibi cehennemin derinliklerinden yaratılmıştı. Her birine kendi başlarına sahip olacakları bir daire verilmişti

ve her başmelek, yaratıldığı dairenin özelliklerine sahipti.

Onlar, bizim büyümüzün daha karanlık yansımalarıydı.

"Eğer rahatsız oluyorsan, ben kendim yapabilirim," dedi, başını yana eğerek. Kanadı, aslında bunu kendisinin yapamayacağını savunmak istercesine seğirdi. Gözlerini devirdi. "Ya da Raum'dan isteyebilirim."

"Bir iblise sormak sonuçları olacaktır demiştin," dedim, teklifini reddederek. Uyarısı abartılı ve yalan mıydı?

"Kuşkusuz olacak, ama bu benim ödeyeceğim bedel olmalı. Senin değil," dedi, ellerimin tedirginlikle titrediği yere bakarak.

Bu yaralanma yüzünden onun daha fazla zarar görmesine izin veremeyeceğimi düşünerek iç geçirdim. Willow yüzünden mi, yoksa şarkım yüzünden mi, beni korumuştı. "Beni korurken yaralandın. En azından bunu yapabilirim."

Beelzebub sonunda yatağa doğru ilerledi, kenarına oturdu ve kendini küçülttü. Hâlâ heybetliydi, otururken bile boyu benden daha uzundu. Bacakları mükemmel bir genişlikte açılmıştı ve ben onların arasına mükemmel bir şekilde sığabileceğimi biliyordum. Kendimi onun uyluklarının arasına sokup altın kahverengi tenine dokunabilirdim. O bana sırtarak göz kırptığında yutkundum, sanki düşüncelerimin gittiği yolu biliyormuş ve onun etkisine karşı bağışık olmadığım için eğlenmiş gibi. Vücudunu yana çevirerek, bir bacağını kaldırıp yatağın üzerine koydu, böylece yerde kalan diğer ayağı yatakla paralel kaldı.

Bir anlığına profilini inceledim. Yukarı doğru bakan gözlerinin hafif açısı nefes kesici derecede güzeldi, ama kaşlarının üzerindeki güçlü eğri çok çok sert olarak güzel olmak Bir bir keskin çene hatlarına kadar uzanıyordu, sanki cehennemin kayalarından oyulmuş gibiydi. Enochian runeleri derisi üzerinde dans ederken, ayaklarımla onu geçip arkasında bulunan yatağın kenarına oturdum. Derisi gibi kanatlarından biri yatağın üzerinde açılmış, sanki o da dinlenmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi uzanmıştı. Yaralı kanadı yere kadar uzanmış, lifli etinde derin bir yırtık vardı. Kanatların omurgasına bağlandığı kısmı inceledim

omurgasına bağlandığı kısmı inceledim ve oradaki bağ dokusunun üzerine parmağımı koymaya dayanamadım. Temasla parmağıma sıcaklık yayıldı, Beelzebub'un omurgasından bir titreme geçti ve başı öne doğru eğildi. Boynunu çevirip omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde alaydan daha fazlasını ifade eden bir sırıtış vardı.

Bu, şehvetli bir vaat gibiydi, koyu kırmızı gözleri benimkilere dik dik bakarken, dilini alt dişlerinin üstünden geçirdi.

"Dikkatli ol, şarkı kuşu. Onlar hassastır," dedi, ben de yutkundum ve başımı salladım. Parmağımı onun derisinden, kanatlarının siyahının derisinin kahverengisiyle birleştiği yerden çektim. Sanki kasların hareketini izlemek gibiydi, normalde içerde olan et parçaları dışarıdan çok belirgindi. "Senin dışında kimsenin onlara dokunmasını istemememin bir başka nedeni de bu."

Derin nefesler alarak iğneyi ipliğe geçirdim, ucunu bağladım ve dişlerimi kullanarak iğneyi iplik makarasından kopardım. "Bu, daha fazla acıtacağı anlamına gelmez mi?" diye sordum, acıyı hafifletmek için bir uyuşturucu madde olmasını diledim.

Diğer hisler de öyle.

"Öyle," diye itiraf etti, omzunun üzerinden gülümseyerek bana sırtarak. "Benim için endişeleniyor musun?"

Yüzüm kızardı, utançtan yüzüm ısındı, onun bakışlarından kaçındım ve kanadını tutmak için uzandım. Titredi, göğsünden derin bir homurtu yükseldi ve beni onu bırakmaya zorladı. "Özür dilerim. Seni incitmek istemedim," dedim, yüzüm sempatiyle buruştu.

"Acıtmadı," diye homurdandı, yumruğuyla yatağın üstündeki battaniyeyi kavrayıp sıktı. Battaniye yumruğunda buruşarak, cildimin yüzeyinde tanıdık olmayan bir karıncalanma hissettirdi.

Yutkundum, aniden kuruyan dudaklarımı ıslatarak kendimi zorlayarak kanadını bir kez daha nazikçe tuttum. İkinci kez homurdanmadı, ona mümkün olduğunca az dokunmaya çalışırken tüm vücudu gerginleşti.

Parmak uçlarımla fazla kanı sildikten sonra, iğneyi derisine batırdım. İğnenin derisini ayırması hissiyle mide bulantımı bastırarak, yaraya odaklandım ve onu kapattım. Alternatif, onu iyileştirmek için seks kullanmak, bedenimi kullanarak ona zevk ve beslenme onun sunmak ona saf,

karşılığında kesintisiz enerji. Benim içimde o yoktu, bunun olmasına izin veremezdim.

Bu yüzden onun etini bıçakladım, kanadının etrafından uzanarak iğneyi diğer tarafa doğru çekip durdum, tekrar tekrar. Onun etini ördüm, ona acı çektirdim, oysa onu *mutlu* edebilirdim. Keşke daha cesur olsaydım. Keşke daha az bencil ve korkak olsaydım.

Ama değildim. Ben sadece bendim.

11

MARGOT

Sihirim, Beelzebub'un vücudunu kaplayan uyarılmanın sıcaklığıyla birlikte nabız gibi atıyordu, cildi farkındalığın karıncalanmasıyla titriyordu. Parmaklarım onun kanatlarının yüzeyine dokunurken, ne kadar nazik olmaya çalışsam da bunu hissetmemek *imkansızdı*. Yine de sınırlarımı zorlayarak, onun hissettiğini bildiğim arzuyu henüz eyleme dökmediğine odaklanmayı seçtim. Onun özdenetiminden aldığım umuda odaklanmayı seçtim.

Tüm bu fiziksel temas, şarkımın çağrısını ve bana karşı hissettiği çekiciliği derinleştirirdi, ama o, diğerlerinin kötülük için kullandığı müziğin kurbanı olmasına rağmen, bana zarar vermeden oturmaya devam etti. Yüzyıllar önce, Lucifer aynı büyüü, Yunanistan açıklarında denize atılan bir grup kadına vermişti. Sirenlerin efsaneleri yaygınlaşmış ve çoğu kişinin kendini ikna ettiği mitler, okyanusun tehlikesini, cesurca denize açılan erkeklerin hayatlarını alan hain dalgaları temsil etmekten öteye gitmeyen mitler olarak kalmıştı.

Erkeklerin, kadınların kendilerinden alınmış olan gücü geri aldıkları durumları açıklamaya çalıştıkları benim dikkatimden kaçmadı. Yüzyıllar boyunca kullanılıp istismar edilen ve bir kenara atılan benim Coven'ım, kadınlar için bir sığınak haline gelmiş ve erkeklerin genellikle daha az değerli görüldüğü bir matriarkal toplum oluşturmuştu.

ve erkeklerin genellikle daha aşağı görüldüğü bir matriarkal yapı oluşturmuştu. Burada kadınlar, üreme ve aile soyunun devamı ile sihirlerini korumakla gelen g   arasında bir seçim yapmak zorundaydılar.

Onları, Crystal Hollow dışındaki dünyada pek çok kız kardeşimizin yapmak zorunda kaldığı seçimi yapmaya zorladık.

Çocuklar ya da ev dışında başarılı bir hayat. İkisini birden elde edemezlerdi.

Tıpkı kadınların  ocuk sahibi olduklarında kariyerlerinde dezavantajlı duruma düşmeleri gibi.

Ve erkekler topluca  ocuk sahibi olmayı bırakmaya karar verselerdi, o zaman kendi kaderimizi kendimiz belirlemiş olurduk. Kendi soyumuzu sona erdirmiş olurduk ve bu seçimin ardındaki gerekçe ne olursa olsun, kendimizden başka kimseyi su layamazdık.

Willow'un varlığını engellemek için yapılmış olsa bile.

Onun gerçekliği gerçekleştiğine göre, bu seçimin devam edip etmeyeceğini merak ederken, göğsüme bir  zlem sancısı saplandı. O, Lucifer'i cehennemden çoktan kurtarmıştı, Covenant'ın engellemek için çaresizce uğraştığı şeyi yapmıştı. Arkadaşımın, kadınların dış dünyada gördüğü muameleyi erkeklerin de aynı şekilde görmesine izin vereceğini hayal edemiyordum.

O, insan dünyasının gerçekliğini bizim Coven'ın çoğundan çok daha iyi biliyordu.

"Orada çok sessizsin, şarkı kuşu," dedi Beelzebub, yumuşak mırıldanması beni düşüncelerimden kopardı ve iğneyi tekrar onun etine batırdım. Kanadındaki yırtık lifli kısmı parçalamıştı, ama daha sağlam olan ve üst kısmı kaplayan kısım neyse ki zarar görmemişti. O kısım zarar görseydi, bizi tehlikeden uzaklaştırmak için u amayacağını düşündüm, çünkü yapısı garip bir şekilde kaslıydı.

"Sence eve dönebilecek miyim?" diye sordum, cesaret edemediğim düşüncemi dile getirerek. İtan ve Mahkeme'nin yaptıklarını Willow'a haber verememe düşüncesi tamamen affedilemezdi. Onun onların planlarına uyması ve benim bunu engelleyememem düşüncesi bile beni  fkelenlendirmeye yetiyordu.

Yaptıkları onca şeyden, kendilerine ait olmayan onca şeyi feda ettikten sonra...

Onlar kazanamayacaktı.

Beelzebub'un sesi yorgundu, ben son dikişı bitirip, gerçek iplikten çok jele benzeyen garip ipliği bağlarken. "Bunu sağlayacağım," dedi. Sesinde beklediğim tüm kararlılık vardı, ama bunu söylerken sesinde bir yorgunluk vardı.

Onu bunun için suçlamadım, beni güvenli bir yere ulaştırmak için ne kadar fedakarlık yaptığını bilmiyordum - yaralı kanadıyla uçarken çektiği acıyı. Bunun benim şarkımı duymasının bir sonucu mu, yoksa Lucifer'e ve dolayısıyla Willow'a olan sadakatinin bir sonucu mu olduğunu bilmek istemiyordum. Her halükarda, bu jestin *beni* çok fazla etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyordum, çünkü işin aslına bakarsanız, bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ben sadece onun asıl amacının bir yan ürünüydüm.

Beelzebub kanatlarını kaldırdı ve ağırlığını yatağın ortasına kaydırıldı. Başını yastığın üzerine koydu ve beni, benden ne kadar az korktuğunu gösteren bir rahatlıkla izledi. Şarkım ona güven hissettirmişti, oysa ben onu uyurken kolayca öldürüp ondan kurtulabilirdim.

Ama yapmadım. Yapmazdım.

"Dinlenmelisin. Daha hızlı iyileşmene yardımcı olur," dedim, ipliğin jelinin içinde parıldamasını izleyerek. Dövmelerden yayılan altın ışık, sihirle titreşiyordu ve ben, bunların nasıl ortaya çıktığını sormaya cesaret edemedim. Bu yerde, tüm sihir tek bir kaynaktan geliyordu.

Lucifer.

"Yakınımda kal. Benimle birlikteyken güvendesin. Araf'ın efendisi çoğundan daha iyidir, ama yine de onun evinde dolaşırsan aynı şeyi onun için de söyleyemem," dedi Beelzebub, yorgunluk onu ele geçirirken gözleri kapanıyordu. Kanatlarını hareket ettirirken acı içinde inleyince, uykuya daha kolay dalması için ona mırıldanmayı düşündüm, ama vazgeçtim. Beni güvende tutması için ona ne kadar süre ihtiyacım olacağını bilmeden, bana çekilme süresini uzatma riskini almak istemedim. İstesem bile bunu kasıtlı olarak kullanabileceğimi sanmıyordum, bu

beni artık istemediğinde beni orada çürümeye terk edeceği anlamına gelse bile.

Kapıya doğru yürüdüm, özel alanımıza açılan küçük geçidin ötesinde bekleyen tehlikelere göz attım. Gözlerim, bizi Araf'a karşılayan iblise takıldı. Merdivenlerin dibinde durmuş, kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu. Beelzebub'un, onun bile diğer erkeğe güvenmediğini hatırlatması, boğazımı düğümledi. Onun bizi ne kadar yakından izlediğini fark edince endişem arttı.

Kendimi zorlayarak küçük, mütevazı bir gülümseme attım ve Beelzebub olmadan çıkmaya niyetim olmayan odaya geri çekildim. Kapıyı sessizce kapatarak, içinde kalmaya dayanamayacağımı düşündüğüm odaya kendimi hapsettim, kalp atışlarım mandalın yumuşak tıklamasıyla hızlandı. Yatakta uyuyan erkek, derin ve düzenli nefes alıp veriş ara sıra horlamayla kesintiye uğruyordu.

Kapının yanında duran çekmeceli dolabın etrafından dolaştım ve ağırlığımı ona yasladım. Mobilya zeminde kayarken, altındaki ahşabı sıyrarak gıcırdadı. Dolabın tüm ağırlığı kapının iç tarafına yaslanıp bir barikat oluşturana kadar durmadım. Bunun bir iblisi durdurmaya yeteceğini düşünecek kadar aptal değildim, ama belki de tepki vermek için bize yeterli zaman kazandıracaktı.

Yatağın yanındaki sandalyeye iç çekerek baktım, geceyi orada geçireceğimi fark edince kaslarım gerildi. Uyanık kalırsam, uyuyan bir iblisin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Değil mi?

Çilek rengi yorganın üzerinde uzanmış, rahatsız görünüyordu. Dekoratif yastıklar, altındakiler kadar yumuşak değildi, kumaş dokulu ve Beelzebub'un uzandığı yerde yüzünün yan tarafını çukurlaştırıyordu. Hoşnutsuz bir iniltiyle, yorganın onun altında katlanmış kısmını tuttum ve dikkatlice aşağı doğru çektim, kanadını incitmeden onun devasa vücudunun altından kaydırmaya çalışarak.

"Senin ağırlığın ne kadar, seni dev ahmak?" diye sordum, yatağın bir tarafından diğer tarafına geçerek yorganı onun kışının altına kadar çekmeye çalıştım. Bacaklarını tek tek kavradım, yorganı çekip

bacaklarını yatağa bırakmadan önce yorganı aşağı doğru çektim, böylece bacakları çarşafın üzerine düşerek gürültü çıkardı. O kıpırdamadı, derin uykusu alınma ter damlaları getirmişti. Botları hala ayağında iken onu yatırmaya gönlüm el vermedi, bu yüzden bağcıkları çözmeye çalıştım ve botları ayağından çıkardım. Yere uzanmış halini izlerken iç geçirdim, neredeyse çıplak ayakla durması onda çok daha samimi bir hava yaratıyordu. O *her zaman* gömleksizdi; onun kadar büyük bir egoyu, karın kaslarını ve vücudunu kaplayan ve onu *farklı* kılan rünleri örtecek bir üst giysi tutamazdı.

Alt dudağımı ısırdım ve başımı sallayarak onun görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım. Elimdeki battaniyeyi tutup, onun tüm cazibesini gizlemek için koltuk altlarına kadar çektim. Onu büyümlerle büyülemek için ona şarkı söylemem gerekirken, onun bir başmelek olduğunu unutmamıştım. Onun yaratılış amacı, insanların ruhlarını günaha sürüklemek, onları Tanrı'nın ulaşamayacağı kadar uzağa çekmek ve öldüklerinde cehennemin malı olmalarını sağlamaktı.

En azından, Tanrı bize böyle inandırmak istiyordu.

Kaynakla bağlantısı olan bir cadı olarak öldüğümde ruhumun buraya mahkum olacağını bilsem de, bildiğim her şeyi sorgulamaktan kendimi alamadım. Antlaşma, Lucifer'in yeryüzünde dolaşmasının en büyük kötülük olacağına, yeryüzünde gerçek bir cehennem yaratacağına ve amaçlarına uygun olarak Cadılar Meclisi'ni köleleştireceğine inanmamızı sağlamıştı.

Ama onun yeryüzünde geçirdiği sürede yaptığını gördüğüm tek şey, karısını taparcasına sevmek ve onun türünün ilk örneği olarak sahip olduğu güce adım atmasına izin vermektir.

Eğer bu kötülükse, *iyiliğin* ne olduğunu bilmek istemiyordum.

Yatağın yanındaki koltuğa kıvrılıp, en rahat pozisyonu bulana kadar kıpır kıpır otururken iç geçirdim. Sonunda yan dönüp, başımı yatağın başlığına dayadım ve bacaklarımı göğsüme çektim.

O uyurken gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim, uyanır uyanmaz bilmek istedim.

Benim türümden diğerleri muhtemelen bu fırsatı değerlendirip iblisten beslenir, sahip olduğu son gücü de ele geçirirlerdi

. Onları bunun için suçlamazdım, çünkü bunun akıllıca ve mantıklı bir hareket olacağını ben de biliyordum. Kendime ait olmayan bir şeyi *almaya* karşı olan nefretim olmasaydı, bunu gerçekten düşünebilirdim.

Karşımdaki duvar, Willow'un seveceğini bildiğim yeşil sarmaşıklarla kaplıydı, çorak görünen çölde bir yaşam belirtisi. O, uzanıp o yaprakları tutar, bu yerde *bir şeyin* hayatta kalabildiğinden güç alırdı.

O bitki bunu yapabiliyorsa, ben de yapabiliirdim. Şehvet benim gücümdü.

Şehvet benim sihrimdi.

Öyleyse neden kendi lanet sorunlarımı ve travmalarımı aşım Willow'un yapacağı gibi o gücü kendim için kullanamıyordum?

İç geçirdim, gözlerimi kapattım ve bana evimi çok canlı bir şekilde hatırlatan sembolü dışladım. Beelzebub yatakta inledi, uykusunda gerindi. Vücudumdaki her şey gerildi, çünkü bana dönmek için yanına döndü, ki onun ağırlığını tam olarak bildiğim için bu imkansız görünüyordu. Uyuduğunu bilmesem, dinlenirken bile beni aradığını düşünebilirdim.

Yatağın diğer tarafına uzandı, yanındaki soğuk yatağa dokunduğunda kaşları çatıldı. Eli, sanki bir şey arıyormuş gibi yüzeyi dolaştı.

Beni mi?

Yutkundum, bana ulaşamayacak olmasına rağmen yataktan geri çekildim. Yedek yastığı yakaladı, göğsüne çekti ve ona sarılmak için öyle bir şekilde kucakladı ki, bu kadar nazıkçe kucaklanmak nasıl bir şey olurdu diye merak ettim.

Yastığa burnunu sürttü ve boğazından yumuşak bir ses çıktı. Donakaldım, uykusunda kendi hareketlerini kontrol edemediği zamanlarda ortaya çıkabilecek tehdidin anlamından korktum. Ses, dişlerinin en ufak bir ipucunu ortaya çıkardı, dişlerinin kıvrımları, unutulması daha iyi olan anıları ortaya çıkardı. İblislerin Vessels gibi beslenip beslenmediğini bilmiyordum, ama belirgin dişleri bu olasılığı akla getiriyordu.

Sayırsız Vessel, benim vermek istemediğim şeyleri benden almak için, beni birbiri ardına Reaping'e maruz bırakmıştı. Bazıları

daha nazikti, korkumu hissedebildikleri için beni rahatlatıyorlardı. Tüm iblisler iğrenç değildi; bazıları en karanlık anlarımda bana şefkat göstermişti. Ama benim korkumdan zevk alan, acımdan ve irademin kaybından keyif alanlar da vardı.

Ama Beelzebub, aradaki mesafeyi kapatıp beni ısırarak için harekete geçmedi. Bunun yerine yastığı göğsüne kıvırdı ve sanki hayatı buna bağıymış gibi onu içine çekti. Vücudu uykusunda gevşedi, yaralı kanadı bir battaniye gibi üzerine örtülerek onu bir koza gibi sardı.

Beelzebub'un yanındaki yatakta risk almaktansa koltuğu seçerek doğru şeyi yaptığımdan şüphe duysaydım, o kanat benim için bir kanıt oldu. Onu çevreleyen karanlığı sadece hayal edebiliyordum, gözlerim solumdaki pencereden içeri süzülen ışığa odaklanmıştı.

Koltuğa daha derin oturdum, Beelzebub'un derin ve düzenli nefes alıp verme sesi odayı doldururken, uzun ve uykusuz bir geceye kendimi hazırladım.

12

BEELZEBUB

Yumuşak bir inilti sesi etrafımı saran sessizliği bozdu ve beni yavaşça uykumdan uyandırdı. Tekrar uykuya dalmak için mücadele ederken inledim ve kanatlarımı bir koza gibi etrafıma daha sıkı sardım. Ses tekrarlandığında, yavaşça gözlerimi açtım ve görüşümü engelleyen kanatlarımın derisine baktım. İçimdeki her şey durdu, uykuya dalma girişimim unutulduğu için durumu değerlendirmek için beklerken şaşkınlığımı korudum.

Bir sonraki inilti daha tizdi, belirgin acı sesi kanatlarımı geriye atmamı sağladı.

Margot, dizlerini göğsüne çekmiş olarak sandalyede oturuyordu. Çarpıcı yüzü korku ya da acı ya da her ikisiyle de buruşmuştu, onu tüketen kabus uyanık dünyaya giriyordu. Tekrar inledi, ses istenmeyen bir müdahale gibi derimin altına işledi.

Kanatlarımın altında garip bir pozisyonda olmama rağmen sırt üstü yattım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Cadı bir kabus görüyordu, muhtemelen çok inatçı olduğu için, uzuvları için çok küçük olan sandalyede oturmaktansa, daha iyi bir gece uykusu çekebileceği yatakta uyumayı tercih etmediği içindi.

Ona sırtımı dönerek, uyumasına izin vermeye karar verdim ve kabusundan kendi başına kurtulmasını umdum.

Bir cadının kötü bir rüya görmesi neyi ilgilendiriyordu ki? Onlar, Lucifer'in geride bıraktıklarımızın çektiği onca acı ve terk edilmenin sebebiydi, belki de o acıyı ve yalnızlığı biraz olsun tatmayı hak ediyordu.

"Dur," diye yalvardı, yumuşak, nefes nefese sesi boğazında düğümlenen hıçkırıklarla parçalanıyordu. Bunu içimde hissettim, bir davul sesi gibi bana çarptı. Bana yaptığı lanet olası büyü beni onun esiri haline getirmiş, onun acısını görmezden gelmemi imkansız hale getirmişti.

Bu, ona yardım etme dürtüsüyle savaşıma, kendi başıma yapmayacağım bir şekilde beni umursamasına neden olduğu için onun acı çekmesine izin vermeye daha da kararlı hale getirdi. Lucifer için ona asla zarar vermeyecektim. Onu koruyacak ve onun için Coven'ile yeniden bir araya gelmesini sağlayacaktım.

Ama onun, benim için *hiçbir* anlam ifade etmemesi gereken hassas ağlamalarıyla beni etkileymesine izin vermeyecektim.

Yine inledi, sesi o kadar acı doluydu ki, önceki gece kanadımı dikerken bana zarar vermiş olabileceğinden endişelendiğini hatırlamadan edemedim.

"Kaynak lanet olsun!" diye tısladım, kanatlarımı genişçe açarak yatağın onun tarafına doğru ilerledim. Vücudumu çevirip ayaklarımla yere basarak ayağa kalktım ve Margot ile yatak arasındaki kısa mesafeyi kat ettim. Gömleğinin cildini kapattığı omzuna dokundum, ona fiziksel olarak dokunmaktan dikkatlice kaçındım. Önceki günkü temasımız hayatta kalmak için gerekliydi, ama bu gerekli değildi. "Uyan," dedim, önce nazikçe, sonra giderek artan bir basınçla onu dürttüm.

Vücudu sallandı ama gözleri açılmadı, başı sanki rüyalarında ona zarar vermeye çalışan şeylerin görüntülerini kovmak istercesine bir yandan diğer yana sallanıyordu.

"Uyan," dedim, sesim giderek yükseliyordu. İki parmağımı omzunun üst kısmına doladım ve onu uyandırmak için hafifçe salladım. Bunu yapmak için ona doğru eğildim, tatlı kokusunun ciğerlerimi doldurmasından nefret ediyordum.

Nefret ediyordum.

Onunla ilgili her şeyi nefret ediyordum. Onun güzel kafasının içindeki her düşünceyi anlamak istememe neden olan tavırlarını, tepkilerini ve yoğun duygularını beni büyüleyen tavırlarını nefret ediyordum. Kokusu ve teninin benim tenime değdiği hissi, yüzyıllardır hissettiğim uyuşukluğun derinliklerine işliyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez *ilgimi* çekiyordu.

Ondan önceki her şey, zaman geçirmek için yapılan sıkıcı bir aktivite, yerine getirilmesi gereken bir görev ve iş ya da bir günah ya da başka bir şekilde giderilmesi gereken bir kaşıntıydı.

Onun farklı hissetmesinden nefret ediyordum ve bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanamıyordum çünkü hepsi onun büyüünün bir sonucuydu. Yüzyıllar boyunca sayısız insanı ele geçirip dünyayı dolaşmışım, sırf eğlenmek için onların sağlığı için korkunç olan takıntılarla onları işkence etmiş, cehenneme yolculuklarını hızlandırmışım.

Ama kendi bedenini kontrol edememeyi ve bu kötü alışkanlıklardan kurtulamamayı hiç anlamamıştım... Margot'a kadar.

O, benim hiç itiraf edemeyeceğim kadar zayıf hissetmemi sağladı. Beni insan gibi hissettirdi.

O inledi ve yanağından akan tek bir gözyaşı damlasını görmek benim için bardağı taşıran son damla oldu. Omzuna bastırdığım elimi yumuşattım, sesim alçak bir fısıltıya dönüştü. "Uyan benim için, şarkı kuşu," dedim, sözlerime kendi büyümü katarak. Zorlama, nefesimin şakağına değdiği yerde cildinde kaydı, yüzünün yüzeyinde dans etti ve sonra içine battı.

Gözleri aniden açıldı ve boğazından şaşkın bir çığlık çıktı. Bu korkunç sese irkildim ve kulağıma saplanıp beynimi bıçaklanmış gibi hissettiren çığlığı, istemeden sertçe elimle ağzını kapatarak bastırdım.

Margot ellerini göğsüme dayadı, bu temas, büyüü benimkine ulaşır dans etmeye başladığında içimi anında bir sıcaklık dalgası kapladı. Mükemmel manikürlü tırnakları uzadı ve uzadıkça siyah ve parlak bir şeye dönüştü. Onlara şaşkınlıkla baktım, Margot tırnaklarını derime batırıp beni itmeye çalışırken kaşlarımı kaldırdım. Uzaklaşmak için sandalyenin üzerinde neredeyse geriye doğru eğilmişti

Sonunda, tırnakları derime daha da derinlemesine batıp kan akıtınca, ağzını bırakmak zorunda kaldım.

"Bırak beni," dedi, sesi korkudan nefes nefeseydi. Ona neredeyse hiç dokunmamış olmama rağmen sandalyede debelenerek kendini sandalyenin kenarından aşağı atmak üzereydi. Onu yakaladım, sanki kollarımda vahşi bir hayvan tutuyormuşum gibi hissettim.

"Kendine zarar vereceksin," dedim, ellerini kendi ellerimle kapattım. Diğer elimi omzundan çekip ellerini nazikçe kavradım, başparmaklarımla o pençeleri okşarken gözleri gözlerimin önünde karardı. Kolumda bıraktığı izlerden kan sızıyordu ve sanki havada kokusunu alıyormuş gibi burun delikleri genişledi.

"Bırak beni!" diye bağırdı ve beni geriye doğru itti, o kadar sert ki sendeledim. Kanatlarım yatağa çarptı, çarpışmayla birlikte hafif bir acı hissettim. Margot sandalyeden fırladı, titrek ayakları üzerinde dururken kendini kıvrıldı ve karnını tuttu. Ağzı sanki acı çekiyormuş gibi buruştu ve ben ona yardım etmek için yavaşça hareket ettim.

Kızıl cadılar hakkında her şeyi bilmiyordum, ama onun bu duruma verdiği tepkinin garip olduğunu biliyordum. Bu, ona her gün olan bir şey değildi.

Elini uzattı ve kirpiklerinin altından bana bakarken beni olduğum yerde donduracak şekilde durdurdu. Maun rengi gözlerinde hiç sıcaklık yoktu, içlerinde soğuk tonlu bir karanlık vardı ve ben de onaylayarak başımı salladım. Büyüsünü kontrol altına alması, kendi içinde dizginlemesi için ona ihtiyacı olan alanı verecektim. Gözlerini kapatıp mücadele ederken, şakaklarında bir şeyin hareket ettiğini gördüm, sakinleşmeye çalışırken derin nefesler alıyordu.

Tırnakları geri çekildi, gözleri yeniden alıştığım yaşamla doldu.

Lucifer, Kızıl cadılara tam olarak ne tür bir büyü vermişti?

Aniden, Lucifer'in karısına ve en iyi planlarımızı bozmasına duyduğum özel bir nefretin ötesinde, Margot'un Cadı Meşalesi'nin işleyişine daha fazla ilgi göstermiş olmayı diledim. Belki de onun zihninin işleyişini anlamak, onu o yapan tüm köşeleri ve kıvrımları kavramak için daha iyi bir şansım olurdu, eğer

"Sorun yok, şarkı kuşu," dedim, onu tek bildiğim şekilde sakinleştirmeye çalışarak. Ona dokunamazdım, aramızdaki mesafeyi aşp, genellikle zor durumdaki bir kadını oyalamak için yaptığım gibi, fiziksel olarak kendini kaybetmesine yardım edemezdim. Margot'un incindiğini *biliyordum*, ama bunun ona bugüne kadar ne kadar travma bıraktığını bilmiyordum.

Ona dokunmak istememden nefret ediyordum. Onu rahatlatmak için bunu yapmak istememden nefret ediyordum. Onun çağrısında fiziksel olanın çok ötesinde bir derinlik vardı ve bunu kafamda oturtmakta zorlanıyordum. Ama en kötüsü, onu sakinleştirmek istemem ve buna izin verilmemesi idi.

Peki bu durumda bana ne kalıyordu?

"Bunların hangisi normal olabilir ki?" diye sordu, yüzünü buruşturarak bana öfkeyle baktı. Sesi alçaldı, her zaman var olan boğuk tonu karanlık ve tehditkar bir tona dönüştü. "*Cehennemdeyiz* Beelzebub! Mühür kapatıldı ve ben burada seninle sıkışp kaldım!"

Sözleri, sanki benim yanıdayım diye düşünmeye dayanamıyormuş gibi, en büyük küçümsemeyle söylenmişti. Yine de tek yapabildiğim, adımın onun dudaklarından çıkarkenki sesi, heceleri oluştururken ağzının ne kadar güzel görüldüğünü düşünmekti. Ağzının üst kısmındaki mükemmel yay şeklindeki dolgun ete bakakaldım ve sadece öfkeyle burun delikleri genişlediğinde gözlerimi kaçırdım.

Ugh.

"İkimiz de burada birlikte sıkışp kalmak istemiyoruz, sana söz veriyorum. Bu yerden kaçmak için yüzyıllar bekledim, ama sonunda tüm insanlardan bir cadıyı kurtarmak için derinliklere düştüm," diye homurdandım.

"Senden bunu yapmanı istemedim," dedi, sesi yumuşak, hüzünlü ve melankolikti, sanki insan olsaydım kalbimin olduğu yeri çekip koparacak gibiydi.

Onu neşelendirmek istedim ve bunun için durumu daha da kötüleştirmem gerektiğini biliyordum. İkimiz de, ikimizin iyiliği için, bunun ne olduğunu tam olarak hatırlamamız gerekiyordu. "Öyle değil mi?" diye sordum, onunla aynı anda irkildim. "İkimiz de biliyoruz ki, senin şarkın olmasaydı o kapıdan atlamaya bu kadar istekli olmazdım."

Margot irkildi, sözlerim amacına ulaşmıştı. Hemen pişman oldum, verdiğim acıyı iyileştirmek istedim.

Belki de bu hatırlatma onun için olduğundan çok benim içindi.

Anlayışla başını salladı, güzel yüzü acıdan buruşurken gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim," dedi, sesi yumuşak ve kırık çıkıyordu.

"Üzülme, şarkı kuşu," dedim, sesimdeki acı biraz azalmıştı. Onun üzüntüsü karşısında öfkemin maskesini takınmaya devam edemedim, o benim önümde bu kadar melankolikken durumumuza kızgın kalamadım. "Bunu kasten yapmadığını biliyorum, ama bu gerçeği değiştirmez."

Yutkundu, boğazı hareket etti ve benden uzaklaşarak başka yere baktı. "Haklısın. Değiştirmiyor," diye cevap verdi.

"Kendi şeytanların olduğunu biliyorum. Ama sana haksızlık eden insan erkekler gibi değilim, çünkü ben insan değilim. Onun gibi değilim ve sen istemediğin sürece sana dokunmayacağım. Eğer hiç istemiyorsan, bunu kabul ederim. Çünkü bu, sana borçlu olduğum en az şey," dedim, başını geriye çevirip bakışlarımla karşılaşmasını izleyerek.

Maun rengi gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. "Beelzebub," diye mırıldandı.

Ben irkildim.

İsimlerde güç vardı.

"Bir daha adımı söyleme, şarkı kuşu," dedim, bu sözün ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istedim. Onun sesinden çıkan adım bana bir şey yaptı, ikimizin de kaybetmeyi göze alamayacağı kontrolümün katmanlarını çözdü.

"Ne?" diye sordu.

"İtiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gidiyor ve bundan hoşlanmamam gerekiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Margot ellerini önüne uzattı, hareket etme ihtiyacını gizlemeye çalışır gibi, bastırılmış bir enerjiyle ellerini çevirdi. Onu izlediğim süre boyunca, bu anın onun koşuya çıkacağı bir an olduğunu biliyordum, içindeki duygusal çelişkiler onu hareket etmeye ve kendini yorgunluktan bitap düşene kadar zorlamaya itiyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, sesinde bir soru vardı. Benim gerçekte ne demek istediğimi tahmin etmeye cesaret edemedi, benim ona ilgi duymamdan onun bana ilgi duyması kadar ilgisiz olduğumu ummaya cesaret edemedi.

"Sen ve ben asla uyuşmayacağız. Ben bir iblisim, sen ise bir cadısin. Biz birbirimizin nefret ettiği her şeyiz. Bu mantıklı değil ve mantıklı olamaz da. Seni bu yerde güvende tutacaksam, sana ve büyüne kapılmamam gerek. Adımı söyleme şeklinizi sevemem. Benim görmediğimi sandığınızda bana bakışınızı sevemem. Lucifer için sizi korumak ve eve götürmekten başka bir şey yapamam. Ve bunu yaptığımda, sizi ne kadar ilginç bulursam bulayım, sizi Willow'la bırakıp geriye bakmayacağım. Çünkü bu olamaz," dedim, sözlerimin anlamı konusunda hiçbir şüphe bırakmadan. Bu açıklamanın onun gerginliğini biraz azaltacağını, benim artık onun iradesine köle olmak istemediğimi bilerek rahatlayacağını ummuştum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sesi o kadar boş ki beni şok etti. Onun bedeninin benimle güvende olduğunu bilmesinin onu rahatlatacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine durumu daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu. Tırnağının yanındaki deriyi koparıyordu, endişeli bir enerji onu sarmıştı. "Sana ne yaptığımı çok iyi biliyorum, kasıtsız da olsa. Benden uzak durmanı söylemiştim, ama sen dinlemedin."

"Biliyorum," diye kabul ettim. Çağrıya boyun eğerek durumumuzu daha da kötüleştirmiştik, çünkü Hollow's Grove'da kaybedecek çok az şey vardı. Lucifer'i kızdırmadan cadılardan kurtulmam imkansızdı ve onu ikna etmek zaman alacaktı.

Bu arada kendimi eğlendirmek için bir cadı bulmanın bir zararı yok gibi görünüyordu. Ondan sıkıldıktan sonra bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Beni bırakıp pencereye doğru yürüdü ve Purgatory'nin kırmızı toprağına bakmaya başladı.

"Beni eve geri götürmek için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu, sonunda bana dönerek. Yüzündeki tüm rahatsızlık ve üzüntü izleri kaybolmuştu, kendine izin verdiği kısa an bitmiş

bitti. Pencerenin önünde duran Margot tamamen işine odaklanmıştı, daha önce görmediğim kadar net ve doğrudan.

Cehennemden kurtulmak için mi, yoksa benden kurtulmak için mi bu kadar çaresizdi?

Bu düşünce, ona yüzüne karşı hemen hemen aynı şeyi söylediğimi düşünürsek, olması gerekenden çok daha fazla canımı yaktı.

"Dokuzuncu Çember'e gitmeliyiz. Oradaki malikane, Lucifer ile iletişim kurabileceğimiz tek yer ve oradan Willow'un portalı tekrar açması için bir plan yapabiliriz. Tabii hala hayatta olduğunu varsayarsak," dedim, Margot'un bilmediği kaderi duyunca yüzünü buruşturduğunu fark ettim. Arkadaşlarını şimdilik kaybetmişti ve ana tehdit bizimle birlikte Cehennem'e dalmış olsa da, düştüğümüzden bu yana başka hangi tehditlerin ortaya çıkmış olabileceğini kimse bilmiyordu.

"O zaman en iyisi yola çıkman," dedi Margot, pencere kenarındaki koltuğa oturup, yerinden kıpırdamak istemiyormuş gibi kendini yerleştirdi.

Gülümsedim, sesindeki kendinden emin tavır, meydan okumayı seven tarafımı harekete geçirdi.

İnatçı, zorlu küçük cadı.

13

MARGOT

Başka birinde bu sırtış çok rahatsız edici olurdu. Yaklaşan bir şeyin, hoşuma gitmeyecek bir şeyin habercisi olurdu. Ama Beelzebub'un ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştüğünde, ağzının köşelerindeki dişler bir anlığına parladığında, olduğum yere çivilenmiş gibi hissettim. Sanki ayaklarımdan kökler çıkmış, beni o noktada tutsak etmiş gibiydim, tek yapabildiğim, o gülümsemenin imkansız gibi görünen acımasız güzelliği nasıl dönüştürdüğünü izlemektir. Bir adam nasıl bu kadar iri, bu kadar heybetli, taştan ve gınahtan oyulmuş gibi görünen özelliklere sahip olup da, böyle gülümsediğinde bu kadar eğlenceli ve genç görünebilirdi?

Kırmızı gözleri lav havuzu gibi parıldıyordu, çenesini aşağı eğip, sanki ruhumun penceresiymiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Bu renk bana aynaya bakmak kadar tanıdıktı, her gün cildimi süsleyen, yüzeyde beni bekleyen Coven'ın Kızıl miraslarından biri olan aynı renk. "Çıkmadan önce kıyafetlerini değiştirmek ister misin? Yoksa üniformanla rahat mısın?" diye sordu ve bakışlarının yavaşça gözlerimden kayarak yanaklarımı ısıtan ve burnumun köprüsünü süsleyen çillerin üzerine yayılan kızarıklığı izlediğini hissettim.

Bakışlarını daha aşağıya, ağzımın ve boğazımın kıvrımlarına kaydırmasını ve sonra üniformamın düşük V yakasının her zaman ortaya çıkardığı dekolte çizgisinde durmasını bekledim.

benim beklediğim gibi, onun bakışları aşağıya doğru kaydı, ağzımın ve boğazımın kıvrımlarına indi ve sonra üniformamın düşük V yakasının her zaman ortaya çıkardığı dekolte çizgisinde takıldı.

Kızılar takdir edilmek için yaratılmıştı ve çoğu, başkalarında şehvet uyandırmanın basit eyleminden güç alıyordu.

Ama Beelzebub'un bakışları yüzümde sabit kalmış, birkaç dakika önce bana söylediği sözleri yankılıyordu. Asla bir şey olmayacaktı, olamazdı ve şarkımın büyüü altında bile direnmeye ve ilişkilerimizi basit tutmaya kararlı olduğunu bilmek belli bir rahatlık veriyordu.

Açık ve net. Şehvetin, duyguların veya herhangi bir tür bağlanmanın karmaşıklığı olmadan. Bunda bir tür güvenlik vardı, hatırlayabildiğim kadarıyla bir erkeğin yanında hiç hissetmediğim bir güvenlik.

Beni istese bile, beni istememek *istiyordu* ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Değil mi?

Bu düşüncenin içimde kök salmasına izin vermemeye çalıştım, bu itirafın olması gerekenden daha fazlası olmasına izin vermemeye çalıştım.

Bu, aramızdaki bir ateşkes olabilirdi.

Yutkundum, bakışlarımı ondan ayırdım ve bir an durup, birlikte ilerleyebileceğimiz bilgisiyle kendimi sağlamlaştırmaya çalıştım. Belki de bir şarkı gibi basit bir şeyin Beelzebub gibi bir erkeği daha düşük arzularına teslim olmaya ikna edebileceğini düşünmek aptalcaydı. Muhtemelen *hayır* kelimesini duymaya alışık değildi ve seksle ilgilenmeyen bir kızla uğraşmaya gerek duymuyordu. Muhtemelen ayaklarının dibinde yatıp, güçlü, kaslı elleriyle onlara dokunmasını bekleyen sayısız fethine sahipti. Partnerlerinin, onunla sevişecek mi yoksa öldürecek mi diye merak ederek, o ellerin nazik mi olacağını yoksa boğazlarını sıkıp gözlerindeki ışığın sönmesini mi izleyeceğini merak ederek bir çizgide dans edip etmediklerini merak ettim.

Onlar da benim kadar ondan korkuyorlar mıydı acaba? Bu düşünce beni şaşırttı, çünkü bunun geçmiş zaman olduğunu fark ettim, çünkü avluda ilk karşılaştığımızda olduğu gibi ondan korkmuyordum. Ona güvenmiyor olabilirdim, çünkü hala neler yapabileceğini biliyordum,

ama artık onu Willow'un boynunu sırf zevk için kıran kontrolsüz bir canavar olarak görmüyordu.

"Dokuzuncu Çember'e ulaşman ne kadar sürer?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Sadece ben mi? Birkaç saat sürer. Oraya uçarak gidebilirim, ama seninle o kadar basit değil. Her bir çemberi ziyaret etmen ve her birinden geçme hakkını kazanman gerekecek. Cehennemde özgürce dolaşabilmek için her bir günahın kontrolünü elinde tuttuğunu göstermelisin," diye cevapladı ve vücudum gerginleşince kaşlarını kaldırdı.

"Peki ya onları kontrol edemiyorsam?" diye sordum, gerginliğimi bastırarak. Bu uğursuz ifade beni derinden etkiledi ve Hollow's Grove'a dönüşümün hiç de garanti olmadığı hissini uyandırdı.

"O zaman başarısız olduğun daire seni ele geçirecek ve kontrolünü ele geçirene kadar oradan çıkamayacaksın," dedi, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyordu. Sanki yüzyıllardır kaçmaya çalıştığı yere beni mahkum etmekten bahsetmemişiz gibi.

Ben bir Kızıl cadıydım. Bir gün burası benim son dinlenme yerim olacaktı ve o günün gereğinden erken gelmesini hiç istemiyordum.

"Lust'a gitmeyeceğim," dedim sertçe, parmaklarım bu düşünceyle titriyordu. İkinci Çember, öldüğümde beni ele geçirecek olan çemberdi, büyüm beni hemen oraya mahkum edecekti. Yargı terazisi bu seçimi kolayca yapacaktı, doğduğumdan beri sahip olduğum büyüü aşabilecek çok az şey vardı. Yeşil cadıların Oburluk'a, Sarı cadıların Öfke'ye mahkum edilmesi gibi, bu da cadılar ve iblisler arasındaki dengenin doğal düzeniydi.

Kullanmaktan tamamen kaçındığım günah ve büyüü kontrol altında tuttuğumu kanıtlama şansım hiç yoktu.

Onu kontrol etmeyi bilmiyordum, sadece kaçınmayı biliyordum.

İkinci Çember'in bana bu kadar yakın olduğu düşüncesi, üniformamın içinde birdenbire çıplak hissetmeme neden oldu ve odanın yanındaki şifonyere döndüm. En üst çekmeceyi açtım ve içinde

erkek gömlekleriyle dolu olduğunu gördüm ve hoşnutsuz bir iç çekişle çekmeceyi kapatıp bir sonrakine geçtim.

"Willow'un kapıyı açması için Lucifer ile iletişime geçip bir zaman belirlemek istemiyor musun?" diye sordu Beelzebub. O da benim kadar iyi biliyordu ki, cehennemde kalmak benim için bir seçenek değildi, ölümünden sonra beni bekleyen işkenceye mahkum edilmeden önce, bu öbür dünyadaki işkencelerden uzak bir hayatı hak etmişim.

"Bunu yapman için benim varlığıma gerek olduğunu düşünmüyorum. Benim denetimim olmadan sonsuza kadar tam işlevsel bir insan olarak yaşadın. Bu görevi kendi başına halledebileceğini düşünüyorum," dedim sertçe ve içinde sadece erkek kıyafetleri olduğunu görünce başka bir çekmeceyi kapattım. Kıyafetlerin bedenleri farklıydı, bu odanın tek bir kişiye ait olmadığı açıktı. Bana uyacak gibi görünen, ancak çok uzun olan giysiler vardı ve Beelzebub'un bacaklarının *bunlara* asla sığmayacağını biliyordum.

Şifonyere doğru ilerledi ve çekmecelerden birinden büyük beden siyah bir pantolon aldı. Onu yatağın üzerine attı, orada bırakıp odanın yanındaki dolaba doğru yöneldi. Yatağın üzerindeki pantolon bana neredeyse eşofman altı gibi geldi, ama kumaşı görünüşe göre daha çok deriye benziyordu.

"Sen olmadan da Lucifer ile iletişim kurabilirim, ama seni geride bırakmayacağım, şarkı kuşu," dedi ve dolabın kapısını açtı. "Seni güvende tutmam gerektiğini zaten açıklamıştım. Ben yokken sana bakması için güvenilebileceğim kimse yok Araf'ta."

Dolapta daha kadınsı kıyafetler asılıydı, bedenime daha uygun ve erkeklerin düz kıyafetleri gibi vücudumun hatlarını zorlamayan, daha küçük bedenlerdeki kıyafetler. Dolaba doğru yürüdüm ve asılı kıyafetleri karıştırarak, beni daha fazla örtecek bir şey aradım.

Birkaç kırmızı giysiden birine yöneldim, bu renk bana evimin sembolü gibi geliyordu. Kırmızı pantolon, Beelzebub'un kendisi için seçtiği pantolonla aynı malzemeden yapılmış gibi görünüyordu ve parmaklarımı yüzeyinde gezdirdim. Bu kumaşı deriye yakın olarak tanımlamam hem doğru hem de yanlıştı. Yüzeyi

pürüzsüz ve serindi, ama derinin asla sağlayamayacağı bir esneklik vardı, beklemediğim bir esneklik ve bana taytları hatırlattı.

"Beni güvende tutacak, bana emanet edebileceğin hiç kimse yok mu? Lucifer'e sadık hiç kimse yok mu? Buna inanmak çok zor," diye alaycı bir şekilde tartıştım. İkinci Çember beni beklerken cehennemde ilerlemeye devam edemezdim. Bu sabahki tiradı kalbimdeki uyuşukluğu delip geçtiği için Beelzebub'un yanında kalmaya devam edemezdim.

Ona karşı duyduğum korkunun devam etmesi gerekiyordu, çünkü beni güvende tutan şey buydu. Çevremdeki insanların niyetlerini anlamamda henüz yanılmamıştım ve bana zarar vermeyeceğini söylediğinde ona inanmak benim için her şeyden daha tehlikeliydi.

"Sadakat değişkendir. Lucifer yüzyıllardır buraya gelmedi, şarkı kuşu. Seni terk eden birine sadık kalmak zordur ve çoğu kişi, senin kim olduğun için sana kininden dolayı zarar vermeyi göze alır. Cehennem, yaşayan ve nefes alan bir cadı için uygun bir yer değildir. Sana güvenebileceğim tek bir iblis var, ama diğerleri burada olduğunu öğrenirse seni koruyacak kadar güçlü değil. Willow'un geçidi açmasını da öylece bekleyemeyiz. Oradaki iblislerin ve ruhların neye benzediğini gördün. Çok tehlikeli. İkimiz de bundan kaçınmak istesek de, seni yanımda götürmekten başka seçeneğim yok," dedi, benim yapabileceğim her türlü öneriyi reddederek.

"Ölmem, İkinci Çember'de hapsolmaktan daha mı kötü?" diye sordum, bunu tüm varlığımla nefret ederek. Ne seçim yaparsam yapayım, buradan asla ayrılamayacaktım.

"Seni Şehvet'te mahsur kalmana izin vermeyeceğim, ama bana biraz güvenmen gerekecek. Seni oradan çıkaracağız ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi, gözlerindeki o nazik bakış, bunun neden korkunç bir fikir olduğunu tam olarak anlatıyordu.

Güven.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Böyle birine güvenebilir miyim bilmiyorum," dedim, başımı öne eğerek. Elimi uzattım ve eşleşen gömleği aldım, askıdan koparıp yatağa attım ve giyinme fırsatını bekledim.

O içini çekerek yatağa doğru yürüdü ve kenara koyduğu pantolonu aldı. Onu kolunun altına sıkıştırdı ve bir an için orada giyineceğini sandım, ama giyinmedi ve koridora açılan kapıya doğru yürüdü.

"Bir seçim yapman gerekiyor. Seni burada bırakırsam, Dokuz ember'i senin güvenliğini garanti edecek kadar hızlı geçmem imkansız. Bir iblisin seni yemek olarak seçmesi yarım saniye sürer, ama itiraf etmeliyim ki, cesedini gerçekten yemesi çok daha uzun sürer. Bana güvenip hayatta kalma şansını *denemek* yerine burada kalmayı seçersen, başına gelecek kader budur. Evet, her çemberde tartılman gerekecek. Cehenneme canlı bedenlerin gelmesi sık rastlanan bir şey değildir. Cehennemin sakinlerinin çoğu buraya mahkum edilmiş ruhlardır, ama canlı bir varlık Raum'un terazisine basıp bir çembere atanamaz. Aksi takdirde seni zincirlerle görecek olan lordlara saygını göstermen gerekecek," diye açıkladı ve seçeneklerimi sıraladı, tabii bunlara seçenek denebilirse.

İkisi de piknik gibi değildi.

"Bunu çok güzel bir tatil gibi anlatıyorsun. Gitmek istememem şaşırtıcı mı?" diye sordum, o yüzünü dikkatlice ifadesiz tutarken alaycı bir şekilde.

"Bitirmeme izin ver," dedi, sesindeki sert ton beni duraklattı.

"Bunu önlemenin bir yolu olsaydı, seni cehennemin işkencelerine maruz bırakmazdım. Ama seni çemberlerden geirmemem durumunda, lordlar, henüz farkında olmasalar bile, burada olduğunu hissedecekler. Bazıları seninle birlikte geçitten düştü ve burada olduğunu biliyorlar. Hepsi bu yolculuğu yapıp seni yargılamak için gelmeleri sadece an meselesi. Ya her bir günahla tek tek yzleşirsin ya da ben burada sana yardım etmeden hepsinin saldırısına uğrarsın. Seni bununla tek başına yüzleşmeye bırakmam, şarkı kuşu," dedi ve ben bile itiraf etmeliyim ki, tüm günahlarla aynı anda yüzleşmek beni ikiye blecekmiş gibi geliyordu.

Bu nasıl bir şey olurdu ki?

"Ya benimle gelirsin ya da yolculuğumuza başlamadan önce ikimiz de lordların gelmesini bekleriz. Birincisi zaman kazandıracak ve

özgürlüğüne kavuşma olasılığın daha yüksek olur, ama seçim sonunda sana kalmış. Senin hayatın olduğu halde senin yerine karar veremem," diye ekledi ve nefesim ciğerlerimde takıldı.

Seçim benimimdi.

Belki sadece nasıl öleceğimi seçme yeteneğiydi, ama yine de seçim benimdi.

"Beel..." Adını söylemeye başladım, ama neredeyse ne yapacağımı fark edince sözümü kestim.

Ağzını açtı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, ama sonra vazgeçti. "Sana giyinmen ve seçeneklerini düşünmen için biraz zaman vereceğim. Seni güvende tutmak için yakınlarda olacağım, ama ben gittikten sonra kapıyı kilitle ve barikat kur," dedi sırtarak, tek eliyle şifonyeri kenara iterek kapıyı geçebilecek kadar açtı.

Sonra gitti, ben de kapıyı kapattım ve odayı güvenli hale getirmek için elimden geleni yaptım.

Sanki bana bunu söylemesi gerekiyormuş gibi.

Sonunda eğildim, ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm ve ayaklarımdan çıkardım. Çok çabuk geri dönecek gibi görünmüyordu, ama gereğinden fazla çıplak kalma riskini göze alamazdım. Hızlıca giyinmeye kararlıyım, ayağımı pantolonun paçasına zorla soktum. Diğer bacağım da onu takip etti ve pantolonu bacaklarımdan yukarı çektim. Pantolonun yerine oturduğundan ve uyluklarımdan üst kısmını ve en mahrem yerimi zar zor örten dantelli iç çamaşırlarımı kapattığından emin olduktan sonra eteğimi kaldırdım. Arkama uzanarak üniforma eteğimin arkasındaki fermuarı açtım ve eteği ayaklarıma düşürdüm, kenara tekmeledim. Askıdan uyumlu üstünü yırttım, siyah rengi yer yer neredeyse yarı saydamdı.

Üniformamın bir parçası olan kaşkorse üzerine başımdan geçirdim ve yerine oturmasını sağladım. Gömleğin geniş bandeau kısmı göğüslerimin üzerine oturduğunda ve içindeki balenler onları yerinde tuttuğunda, kaşkorse askılarını kollarımdan aşağı indirdim ve giysiyi kalçalarımdan aşağı çekerek onu da çıkardım. Yarı saydam kısım göğsümü boynuma kadar kaplıyordu, ancak

ortadaki derin kesik, en ufak bir dekolteyi ortaya çıkardı, askılar köprücük kemiğim ve omuzlarımlın üzerinde çaprazlamasına uzanıyordu.

Üst kısım kısaydı, pantolonun üst kısmına zar zor değiyordu ama rahat hissetmem için yeterince örtölüydüm. Vücudumu örten daha fazla kumaşla kendimi daha iyi hissettim ve Beelzebub'un beni neredeyse centilmen bir şekilde mahremiyet içinde giyinmem için bıraktığı kapıya baktım.

Onun anlamadığı şey, benim bir beyefendinin gece yarısı ne yaptığını gördüğüm, iyi davranışların genellikle en acımasız canavarları gizlediğini bildiğim ve iblisin sunduğu dürüstlüğü çok daha fazla tercih ettiğimdi. İyi bir adam olmayabilir, ama hiç öyle olduğunu iddia etmemişti. ılgın eylemlerinin daha büyük bir iyilik için olduğunu hiç iddia etmemişti, kurbanlarından affedilmeye çalışmak için bu bahanenin arkasına hiç saklanmamıştı.

Baş iblisin bir canavar olduğunu bilmesi ve başkalarının utanacağı bir yönünü sahiplenmesi güzel bir şeydi.

Margot'u birkaç saat yalnız bıraktım, ona verdiğim bilgileri sindirmesi için gerekli zamanı tanıdım. Bana kolay bir seçim gibi gelmişti, ama insan duygularının inceliklerini anlıyormuş gibi davranmaya cesaret edemedim. Başiblisler ve iblisler bunları yaşamazlardı ve ben tüm varlığımı insan ruhlarıyla çevrili olarak geçirmiş olsam da, onları hayatta yönlendiren karmaşık duygular, cehennemde ebedi işkenceye mahkum edildikten sonra pek bir önemi kalmazdı.

Raum'un evinin koridorlarında dolaşan diğer şeytanların varlığını bildiğim için ondan uzaklaşmaya cesaret edemedim. Benim varlığımla Araf'ın efendisini yatıştırıp eğlendirebilirdim, ama bu, onun altındakıların çok yakına gelmesini engellemezdi.

Bu nedenle, Raum'un merdivenlerin dibindeki ofisinde kaldım ve onu, onu bıraktığım odanın kapısını izleyebilmem için kapıyı açık tutmaya zorladım. Bu oda, Raum'un *zorla konuk olarak* adlandırdığı, tam olarak tutsak sayılmayan ama evinde serbestçe dolaşmasını istemediği iblisleri barındırmak için tasarlanmıştı. O gün kapı dışarıdan değil içeriden kilitliydi, ama bu onun amacını değiştirmiyordu.

Margot serbestçe dolaşamazdı ve bunu yaparsa sadece zarar görürdü. Odanın, ona ihtiyacı olan geçici

sığınak görevi görmüş ve Hollow's Grove'da onu izlediğim zamandan beri tercih ettiğini bildiğim yalnızlığı ona sağlamış olmasını umuyordum, ama yolculuğumuz boyunca ona bu huzur anını her zaman sunamayacaktım. Cehennemde gerçek bir güvenlik olmadığını ne kadar çabuk anlarsa, o kadar iyi olurdu. Güvenebileceği tek sabit, bu alemin tehlikelerinden onu koruyacak tek şey bendim.

Ama o *bu konuyu* konuşmaya hazır değildi ve ben de konuşmayı zorlamak istemiyordum. İkimiz de kendi cehennemimizde mahsur kalmıştık, onun büyüünün etkisinin geçeceği ve benim nefret etmem gereken cadıya karşı hissettiğim çekiciliğin sona ereceği günü bekliyorduk. Onun türü yüzyıllar boyunca Lucifer'i benden almıştı, her zaman onunla birlikte dünyaya karşı duracağım yanılsamasını yok etmişti.

Ama O, tereddüt etmeden beni terk etmişti, beni yanında götürmektense yüzyıllar boyunca ayrı kalmayı tercih etmişti. Bir zamanlar, O'nun yokluğunda cehennemde işlerini sadece bana emanet ettiği bilgisi, incinmiş egomu biraz olsun yatıştırmıştı, ama o zamanlar çoktan geçmişti.

İnleyerek, Raum'un masasının diğer tarafında oturduğu koltuğa oturdum. Bu konumdan Margot'un kapısını hala görebiliyordum, ama en yakınımdaki ruhun ani yakınlığımdan irkildiğini fark etmedim. Masanın üzerinde hiçbir evrak yoktu, mobilyalar dışında buranın bir iş yeri olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Duvarlar, üzerine yığılmış kitap yığınlarına rağmen kusursuz bir şekilde bakılmış, siyah boyalı kitap raflarıyla kaplıydı. Raum, tüm ruhların öldüklerinde ilk girdikleri yer olan Araf'tan sorumlu Limbo'nun efendisiydi. Normal şartlarda, kişi öbür dünyaya düşmeden önce öldüğünde, ruhu tartmak ve hangi günahın onlara ait olduğunu belirlemek onun sorumluluğundaydı. Odanın köşesindeki bir platformun üzerinde sekiz köşeli devasa bir terazi vardı; metal ve mekanizmalar, yukarıdan bakıldığında bir tür yıldız şekli oluşturuyordu. Tam ortasında altın sikkeler vardı ve bir ruh terazinin önüne geldiğinde, bir sikke bir kaseye yuvarlanıyordu.

Bir günah eylemi için bir sikke.

Ruhun hayatındaki her seçim sayılır, ruh af dilenirken tartılırdı. Bu yerden onu duymayacak bir Tanrı'ya dua ederdi, eğer dünyadan duyacak olsaydı.

Terazinin önünde bekleyen ruh, Dolandırıcılık bölümünde biriken altın sikkeleri gözetlerken, Raum pasif bir şekilde elini sallarken gergin bir şekilde yutkundu. Bir rüzgar esintisi odayı sararken sikkeler merkeze çekildi, ruhu yakaladı ve onu kürsünün yanındaki açık kapıdan dışarı sürükledi.

Onu Dolandırıcılık'ın kendisine götürdü.

"Sıradaki," dedi Raum, dikkatimi teraziden uzaklaştırarak bir sonraki yargıya çıkacak kadına bakmamı sağladı. Bazı ruhlar çabucak yargılanırken, diğerleri saatler sürerdi. Bu masada oturup her gün yargılamalara başkanlık etme düşüncesi bile beni tedirgin ediyordu.

Yüzeyin üzerindeki güneşin aynası batmaya başlamıştı ve Margot'un huzurunu sürdürmesine izin vermek istesem de, onu sığınağından çıkarıp beslemekten başka seçeneğim yoktu. Açlıktan ölmüş olmalıydı. Masadaki bardağı oynadım ve ardından kehribar rengi sıvıdan bir yudum aldım. İçkinin gücü boğazımı yakarak aşağıya doğru indi, Hollow's Grove'daki alkolden çok daha güçlüydü. Onu özlemişim, fark ettim. Unutulmaya dalmak istersem beni yere serip bırakacak gücü özlemişim. Takıntı ve açgözlülük benim günahlarım değildi, ama oburluk, kendini yeme ve içmede kaybetme arzusundan çok daha fazlasını ifade edebilirdi.

Sefil hayatımda bir kez olsun şişeye değil, Margot'a dalmak isterdim ve kendimden nefret ediyordum. O, günahımın derinliklerine kadar şarkı söylemiş, en sevdiğim kötü alışkanlıklarımı çarpıtmış ve ona olan bu büyüyen takıntımı hepsinden daha güçlü hale getirmişti.

"Djall? Misafirimizden bize katılmasını rica eder misin?" diye sordu Raum ve ben de iblisin aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Ama bundan daha da önemlisi, o alışkanlıklarının esiri bir yaratıktı. Her gün aynı saatte yemek yedi, tahmin edilebilir, zihni uyuşturan bir programa bağlı kalırdı ve ben asla anlayamayacağım bir çaresizlikle bu programa sıkı sıkıya bağlı kalırdı.

Kadın iblis ofisin açık kapısında belirdi, onaylayarak başını salladı ve merdivenlerden yukarı çıktı. "Ben yaparım," dedim ve sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. Margot'u sığınak olarak gördüğü odada araması düşüncesi beni gerginleştirdi. Eğer biri onun alanına girecekse, o kişi ben olmalıyım. Ayrıca, daha önce yaptığım uyarıdan sonra Margot'un benden başka kimse için odadan çıkmaya istekli olacağını da sanmıyordum ve en son ihtiyacım olan şey, şeytanların doğası ve kardeşlerimle olan ilişkimin olmadığı konusunda paylaştıklarımı onun ifşa etmesiydi.

"Saçmalama," dedi Raum, bana dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. Yine de hareket ettim ve Djall'ı takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım. O benden önce kapıya ulaştı ve yumruğunu üç kez kapıya vurdu.

"Lord Raum akşam yemeği için sizi çağırıyor," dedi basitçe, ama kapının diğer tarafında hiçbir ses yoktu.

"Sorun değil, Margot," dedim, Djall'ı kenara iterek yolundan çekilmesini sağladım. Elimi kapıya koydum ve elimi sallayarak iblisi uzaklaştırdım. İblis pes edip merdiven sahanlığından çekilip Raum'un beklediği aşağı kata döndüğünde rahat bir nefes aldım.

Margot'un kazanamayacağı bir kavgaya girmesinden endişelenmeme gerek yoktu, ama kendini savunmaya bile çalışmamasından endişelenmem gerekiyordu. Elinde sihir gücü vardı, ama bu gücün ortaya çıkış şeklienden nefret ettiği için onu kullanmayı reddediyordu ve bu da, Kaynak'ın enerjisiyle dolu bir yerde büyük bir dezavantaj olduğu anlamına geliyordu.

"Songbird?" diye sordum, kapıyı hafifçe tıklatarak. "Acıkmış olmalısın." Komodinin kapıdan geri çekilme sesi beni gülümsetti, şarkı kuşumun ona söylediğim şeyi yapmış olması içimi ısıttı.

Kapıyı yavaşça açtı ve beni gördüğünde bana bakarak dışarıya göz attı. Sonra kapıyı tamamen açtı, vücudu kıvrımlarını ortaya çıkaran kırmızı bir gömlek ve dolaptan çıkardığını gördüğüm kırmızı pantolonla kaplıydı. O kumaşların içinde çok daha genç görünüyordu, yüz hatları bir şekilde daha temkinliydi, sanki ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibi.

Ona elimi uzattım, ama o elimi görmezden gelip koridora adım attı. Korkusunun onu o küçük odaya hapsetmesine izin vermediği için onunla gurur duymak istedim, ama cehennemin bazı katlarında onun hareketsiz kalması en iyisi olurdu. Arafta diğer katlara göre daha güvendeydik. Raum ve benim, diğer lordların çoğuyla olan ilişkilerimden daha iyi bir ilişkimiz vardı, aramızda çok az gerginlik vardı. Belki de bunun nedeni, onun kendi başarılarıyla rütbesini yükseltmiş asil bir iblis olması, ama Kaynak ve Lucifer'e aynı düzeyde güce ve yakınlığa sahip bir baş iblis olmamasıydı. Asla eşit olamazdık, çünkü çok farklı durumlarda ve farklı amaçlarla yaratılmıştık.

Yaratıcımızın dikkatini çekmek için rekabet eden rakipler olamazdık, Lucifer'in Raum'a neredeyse hiç ilgi göstermediği bir durumda.

Bu, Raum'un beni veya içinde bulunduğum herhangi bir durumu kendi çıkarları için manipüle etmeye çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ancak diğer başmelekler ve ben, babamızın sevgisini kazanmak için rekabet eden kardeşler gibi çatışıyoruz, O yokken bile. Bazılarıyla diğerlerine göre daha iyi ilişkilerim vardı, ama hepimiz zaman zaman kavga ve kıskançlığa meyilliydi. Aynı gün ve benimle aynı topraktan yaratılmış olan ikiz kardeşim, uzaktan da olsa güvendiğim tek kişiydi. Belphegor başmelek olmamıştı, çünkü Lucifer bizi aynı anda yaratırken benim formum Kaynaktan çok fazla almıştı ve bu, kardeşim çocukken onu acımasız yapmıştı.

Neyse ki, çocukluğumuzdan bu yana geçen yüzyıllar içinde bu durumdan kurtuldu ve şimdi çok derin bir bağımız var, ama bu, birçok kez kavga etmediğimiz anlamına gelmiyor.

Merdivenlerden aşağı inerken, Margot'un hemen arkamdan geldiğini hissettim. Topuklu ayakkabılarını sağlam botlarla değiştirmişti ve bunun için minnettardım. İkinci Çember'e giderken, Purgatory'nin yanan kumlarında onlara ihtiyacı olacaktı.

Merdivenlerden inerken Raum ofisinden çıktı ve Margot'a utanmaz bir şehvetle baktı, oysa Margot çekiciliğini kumaşların altında güvenli bir şekilde saklamak için elinden geleni yapmıştı.

Onu baştan aşağı süzerken ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları, melek tablosu gibi yürek parçalayan yüzünü çerçeveliyordu.

Son basamaktan benim yanımda indi ve Raum'a doğru ilerlerken çenesini kaldırdı. Yanımda vücudu gergindi, erkeklerin bakışlarından rahatsız olmamış gibi, kendine güvenli görünmek istediğini düşündüğüm bir tavır sergiliyordu.

Ben gerçeği biliyordum, onun bakışlarının onu ne kadar rahatsız edeceğini biliyordum. Yine de onu tamamen suçlayamazdım. Onun ışığına bir kelebek gibi çekildiğimi çok iyi biliyordum.

"Peki o zaman," dedi Raum, dikkatimi çekerek. Şimdi bakışları üzerimdeydi, başını sallayarak bizi yemek odasına doğru yönlendirdi. Margot'un sergilediği zarafetten çok daha az akıcı bir şekilde onu takip ettim, Margot'un gözleri benimkilere takıldığında kendimi tökezledim. Gömleğinin parlaklığı yüzüne yansıyor, yanaklarına renk katıyor ve gözlerini erimiş lav gibi parlatıyordu. Raum kapının kenarından döndü, yemek odasının hemen içinde durdu ve Margot'a elini uzattı. Margot elini dikkatlice tuttu ve avucunu onun avucuna, sıradan bir dokunuştan çok daha samimi bir şekilde kaydırды. Raum elini ağzına götürüp elinin arkasına bir öpücük kondurduğunda, ayakta dururken içimdeki her şey gerildi.

Margot kızardı ve diğer iblisi reddederek onu kırmadan teması olabildiğince kısa tutmak için elini geri çekti.

Ben homurdandım.

Raum gülümsedi ve bana döndü. Yüzündeki hafiflik ve mizah, ne yaptığını *çok iyi* bildiğini gösteriyordu ve beni kontrol edemediğim bir delilik noktasına sürüklüyordu.

"Seni bu kadar çabuk terk etmekten nefret ediyorum," dedi Raum, başını öne eğerek. "Ama görevim beni başka bir yere çağırıyor."

Bu saçmalıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk. O, hiçbir şey için tam zamanında yediği yemeklerini *asla* kaçırmazdı.

Bana başını sallayarak, ne yapmaya çalıştığını tam olarak bildiğimden emin oldu. Margot'a, onu benimle birlikte yolculuğa çıkmaya ikna edebildiğimde bir sonraki çembere geçmesi için onayını verdi, ama aynı zamanda

bizi yalnız bırakarak, onu ikna etme şansı veriyordu. Eğer izin versem, korkusu onu yerinde tutacaktı ve onu Raum'la bir saniye bile yalnız bırakmaya güvenmiyordum.

Özellikle de ona baktığı şekilde baktıktan sonra.

Raum odadan çıkarken ben de kolumu uzatarak ilerledim. Margot iç geçirdi ama yanıma geldi, uzattığım kolumu almayı reddetti. Raum'un ona dokunmasına izin vermesi, bunun arkasındaki mantığı anlamasaydım beni çok kızdırırdı. O ve Raum arasında bu şeytani çekim yoktu. Dokunarak onun büyüüne kapılma riski büyüktü, ancak onu büyüüne kapmak için şarkısının ilk etkisi olmasaydı bu risk daha az olurdu.

Onun sandalyesini çektim ve öğrenilemeyecek bir zarafetle sandalyeye oturmasını izledim. Her hareketi dans gibi hissettiren bir şekilde vücudunun farkında olan, tüm hareketleri yumuşak ve ritmikti.

Her hareketi baştan çıkarıcıydı.

Ben çok daha az zarif bir şekilde kendi koltuğuma otururken, o bana döndü ve kumaş peçeteyi kucağına indirirken onun hareketlerini taklit ettim. "Açlıktan ölüyorsunuzdur," dedim, ilk tabağı alıp ona küçük bir porsiyon servis ettim. Cehennemdeki yemekler, yüzeydekinden farklıydı; yetiştirdiğimiz bitkilerin ve protein kaynağı olarak beslediğimiz hayvanların çoğu yüzeydekilerle aynı olsa da, Margot'un zevklerini, burada bulabilecekleriyle nasıl eşleştireceğini bilecek kadar iyi tanıdığımı iddia edemezdim.

Tabağına koyduğum meyveyi, neredeyse elbisesine uyan dilimleri dikkatle inceledi. "Bu nedir?" diye sordu, ben kendi tabağıma daha büyük bir porsiyon koyarken izliyordu.

Bir sonraki tabağı aldım ve o merakla izlerken ve başını eğerek merakla bakarken, yenilebilir çiçeği tabağına koydum. "Bu çemberin çölünde yetişen dikenli kaktüs ağacında yetişen bir meyve," diye açıkladım ve onun ya bunu ya da tabağındaki çiçeği tatmasını bekledim. Ama o, daha önce servis ettiğim yemeklerin yanında kızarmış et ve kök sebzeleri servis etmeye devam etmemi bekledi.

Sonunda çatalını kaldırdığında, bana bakmak için durakladı. "Bunu yemek bana bir şey yapar mı?" diye sordu, sesindeki tereddüt

"Ne gibi bir etkisi olacak?" diye sordu, bu sorudaki tereddüt benim zevkime göre çok fazla ger

"Nasıl bir etkisi olur?" diye sordum, kendi çatalla bir parça kök sebzeyi batırıp ağızıma götürdüm. Düşünceli bir şekilde çiğnedim ve yuttum, böylece zehirli olmadığını görebilsin diye.

Margot kızardı. "Yunan mitolojisinde Hades, Persephone'ye nar taneleri sunarak onu tuzağa düşürdü. Bunu yersem, yine de eve dönebilecek miyim?" diye sordu, bu da beni gülümsetmişti.

"Beni Hades'le mi karşılaştırıyorsun?" diye sordum, ses tonumu hafif ve şakacı tutarak.

"Çoğu mitoloji, gerçeğin bir versiyonuna dayanır," dedi yanakları kızarak. "Sadece tekrar yüzeye çıkma şansımı azaltmak istemiyorum."

"Hayır, yemeğimizi yemen seni cehennemde tutsak bırakmaz, şarkı kuşu," dedim yumuşak bir sesle, tabağına başımı sallayarak. Meyveyi çatalla dürttü, ağızına götürdü ve kokladı. Pembe dili yavaşça dışarı çıktı, meyvenin yüzeyini yaladı ve tadına baktıktan sonra ağızına attı ve zevkle yedi.

İnlememi bastırarak, olabildiğince dikkat çekmeden koltuğumu ayarladım.

"Her halükarda bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Lucifer ile konuştuktan sonra Dokuzuncu Çember'e gidip geri dönmeye karar versen de, burada lordları beklesen de, yemek yemezsen vücudun o kadar uzun süre dayanmaz ve yine de burada ölümle mahsur kalırsın," dedim, yüzünün ifadesizleştiğini izleyerek. Kendi açlığı, bu sözlerin ona verdiği rahatsızlığı görmezden gelmesine neden oldu ve yemeğe devam etti. Çemberlerden geçme şansı varsa, gücünün azalmasına izin veremezdi.

"Gerçekten başka seçeneğim yok gibi görünüyor," dedi, bu ifadenin hissizliği, yalnız başına bir çözüm bulmaya çalıştığını açıkça ortaya koyuyordu. Yapmamız gereken yolculuktan korkuyordu, ama bunun yerine kesin ölümü seçecek kadar aptal da değildi.

"Bütün seçenekler iyi değildir," dedim omuz silkerek, dilime bir çatal dolusu yemek daha koyup çiğnedim. Yutkunarak devam ettim, "Bazen iki kötülükten daha az kötüsü seçilir."

"Gerçek bir iblis gibi konuştun," dedi acı ve boş bir sesle. Sesinde, ondan duymaya alıştığım tüm umut yoktu. "Mümkün olduğunca çabuk eve dönmem gerekiyor, bu yüzden bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Seninle gelmem en hızlı yol mu olacak?"

"Biraz daha yemek ister misin?" diye sordum, ona tekrar servis yapmak için uzanarak.

"Bir cevap istiyorum!" dedi ve elimi servis kaşığından uzaklaştırdı. Bana dokunduğu yere, sanki bunu yaptığına inanamıyormuş gibi baktı ve ben ona gülümseme isteğime direndim.

Kızginken ona sevimli olduğunu söylemek beni hiçbir yere götürmezdi.

"Hayır, en hızlı yol benim önden uçup seni geride bırakmam olur. Ama bu, senin eve dönmeni sağlayacak en olası yol. Lordlarla tek başına yüzleşmek senin için iyi sonuçlanmayacak ve Hollow's Grove'a dönmek için seni bu kadar tedirgin eden şey, cehenneme sonsuza kadar mahkum edildiğinde ya da öldüğünde pek bir önemi kalmayacak," diye cevap verdim, çatalımı tabağımın yanındaki masaya koyup ellerimi masanın üzerinde birleştirdim.

"Neden Lucifer'e sadık kalmayacaklarını anlamıyorum. Willow artık büyüünün yollarını bildiği için, O'nun her an geri dönebileceğini mutlaka biliyorlardır," diye tartıştı.

"Onlar iblisler," dedim, bizim türümüz arasında sadakatin ne kadar kırılabilir olduğunu anlamasını dileyerek. Sadakatler sürekli değişiyor, geliyor, yeniden şekilleniyor ve yeni şeyler yaratıyordu. Lucifer gittiğinden beri, buradaki kimseye tam olarak güvenmiyordum.

Burası kelimenin tam anlamıyla yeni bir bölgeydi, kralı olmayan bir krallık, çünkü ben iktidar boşluğunu doldurmak için devreye girmiştım ve şimdi ben yokken...

Kimse kalmamıştı.

"Sen de öyle," diye tükürdü, sözlerindeki zehir, sandalyesini itme hareketine eşlik ediyordu. Ayağa kalktı, gözlerinde hafif bir yaş parıltısıyla bana bakıyordu.

"Aynen öyle," diye homurdandım, ayağa kalkarken. Ellerimi masanın kenarına doladım, ona doğru eğildim ve sözleri tükürürcesine söyledim. "Onların neler yapabileceğini biliyorum, senin

senin hiç bilemeyeceğinden çok daha iyi biliyorum. Benim yapabileceğim şeyin aynısı, ve bir dahaki sefere benim senin için en iyisini bildiğimi şüpheyeye düştüğünde bunu hatırlaman iyi olur. Tek amacım seni güvende tutmak, bu yüzden ihtiyacım olan son şey, senin bunu her seferinde zorlaştırmam."

Margot bir anlığına bana baktı ve derin bir nefes aldı.

Sonra topuklarını döndü, yemek odasından kaçarak kendi yarattığı sahte sığınağa geri döndü. Bir anlığına arkasından baktım, acaba çok mu ileri gitmiştim diye düşündüm.

Tanrı lanet olsun.

Beelzebub'un beni ilk götürdüğü yatak odasına çekildim, onunla tartışacak sözlerim kalmamıştı. Onun öfkesi bile gerçek bir öfke değil, hayal kırıklığından kaynaklanıyordu ve bu beni olması gerekenden daha fazla sarsmıştı. Mümkün olduğunca çabuk yüzeye dönme ihtiyacımla zorluk çıkardığımı *biliyordum* ve bunu kabullenip bunun için gerekli olanı yapacaktım.

Ama bu, Beelzebub'un yanımda olacağı için heyecanlanmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Willow'un Cehennem'in kapısını açacağı zamana kadar kendimi kilitleyip bekleyebileceğim yalnız, boş bir oda istiyordum; bunun yerine, dayanılmaz bulduğum tek erkekle seyahat etmek zorunda kalacaktım.

Beni güvende tutacak mıydı? Evet.

Aynı zamanda o kadar sıcak ve soğuk davranacak ki ne bekleyeceğimi, hatta neyi istediğimi bile bilemeyeceğim mi? Evet, o da öyle.

Kapıyı açtım ve geçitten kırmızı yatak odasına girdim. Ellerim saçlarıma kaydı, köklerinden çekerek sessiz bir çığlık attım.

Sadece eve gitmek istiyordum.

Kendi yatağımın rahatlığını, her gece kapımın önüne koyduğum sandalyenin rahatlığını ve kapımı açmaya çalışan olursa beni uyarmak için kapı koluna astığım çanların rahatlığını istiyordum. Gözlerimi dinlendirebileceğim ve uyuyabileceğim güvenli bir yer yaratmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve bu yerde, beni sınamak isteyen ve başarısız olursam beni sonsuza kadar burada tutacak şeytan lordlarıyla dolu bu yerde, bu

gözlerimi dinlendirip uyuyabileceğim güvenli bir yer yaratmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve beni sınamak isteyen ve başarısız olursam beni sonsuza kadar burada tutsak edecek şeytan lordlarıyla dolu bu yerde onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Arkamdaki kapıyı kapatmak için döndüm, kapı kolunu tutup kapıyı kapatmak için kullandığımda yerden zar zor başımı kaldırdım. Kapıya çarpan etin sesi, bakışlarımı Beelzebub'un ateşli bakışlarına çevirdi. Bana tepeden bakıyordu, çenesini taş oymak kadar sert bir şekilde gergin tutarken kapıyı havada tutuyordu. Parmakları genişçe açılmıştı, hafifçe bükülmüş eklemleri ve ahşaba gömülen parmak uçları, her kasını saran öfkeyi ortaya çıkararak elinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

"Sana karşı sabırlı kalmak için elimden geleni yapıyorum," dedi, kapıyı sabit tutarak. Odaya girmek için harekete geçmedi, ama kapının eşiğinde durdu, sanki benim olarak iddia ettiğim odaya girmek istemiyormuş gibi eşikte durakladı.

"Bu sabır mı?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ondan uzaklaştım.

"Evet, sabırlıyım. Şu anda sırf zorluk çıkarmak için zorluk çıkarıyorsun. Neden benimle gelmen gerektiğini açıkladım," dedi ve sanki ben gelecekten korkan bir kadın değil de, öfke nöbeti geçiren yaramaz bir çocukmuşum gibi bana vereceği azarı sürdürdü. "Ama her adımda bana karşı çıkarken seninle mantıklı bir şekilde konuşmak imkansız," diye ekledi ve ben aramızdaki mesafeyi artırmak için odanın içine doğru ilerledim.

İç çekerek çenemi göğsüme indirdim. Yanaklarım sıcaklık hissiyle yanıyordu, bu his içimi kaplayan utanç duygusunu açıkça hatırlatıyordu. "Özür dilerim," dedim, başımı sallayarak pencereye doğru ilerleyip dışarı baktım.

Beelzebub sözlerimi bir davet olarak algıladı ve öfkemin azaldığını hissedince eşiği aşp yatak odasına girdi. "Sadece yardım etmek istiyorum, şarkı kuşu, ama bana izin vermelisin. Aynı döngüde dönüp durmaya devam edemeyiz. Zaman kaybediyoruz," dedi, çıplak göğsünü kollarını kavuşturarak.

İlk kez değil, bu piçin lanet olası bir gömlek giymesini diledim. Kendi vücudunda rahat olması en iyi ihtimalle silahsızlandırıcı, en kötü ihtimalle dikkat dağıtıcıydı.

en kötü ihtimalle dikkatimi dağıtırdı.

Daha doğrusu, ne istediğim ne de göze alabileceğim bir dikkat dağınıklığı. Dünyadaki tüm insanlar arasında, o heyecanı, o çekiciliği ve "ya eğer" duygusunu hissettiğim kişi, benim seçeceğim son kişi oydu.

Ya normal olsaydım? Ya dokunulmaya tahammül edebilseydim?

"O zaman gidelim," dedim, hissetmediğim sahte bir özgüvenle çenemi kaldırarak. Nispeten güvenli hissetmeye başladığım odadan çıkıp cehenneme doğru yol almaktan kesinlikle korkuyordum. İblislerin ve ruhların bana ulaşmak için nasıl savaştıklarını çok net hatırlıyordum ve bu tek başına normal şartlarda beni bir köşeye saklanmaya itmeye yeterdi. Lordların tehdidi ise tamamen başka bir şeydi.

Ama Willow'un bana ihtiyacı vardı. Sadece benim paylaşabileceğim bilgilere ihtiyacı vardı ve benim ona ihtiyacım olduğunda, o da orada olmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Ben de ona aynı şeyi borçluydum.

Beelzebub bir an beni inceledi, yüzümdeki ani kararlılığı anlamaya çalıştı. Beni açık bir kitap gibi okuduğunu hissettim, kısa bir süre durakladıktan sonra sertçe başını salladı ve açık yatak odası kapısına döndü. Merdivenlerden aşağıya, benim yetişmek için acele etmem gereken yumuşak bir adımla indi ve merdivenlerin altında bekleyen iblisten iki matara aldı.

Kapılar açıldığında aniden durdu ve Purgatory'nin kızıl, kumlu toprağı ortaya çıktı. Sırtına çarptım, yanağım kanatlarının ortasına çarptı. Ani momentum kaybıyla elim öne doğru sallandı, ön kolum onun kışını kapatan pantolonunun pürüzsüz kumaşına değdiğinde, elimi onun uyluğunun arkasına vurdum.

O omzunun üzerinden bana bakmak için dönünce, ben de olduğu yerde donakaldım ve ona baktım. Utançtan yanaklarımın kızardığını hissederek gözlerine bakamadım ve o bana bir matara uzattığında aramızdaki mesafeyi açmak için geri çekildim. Kayışı belime geçirdim ve yüzündeki memnuniyet dolu gülümsemeyi görmezden gelmek için sıkı bir düğüm attım.

Raum merdivenlerin dibindeki odadan çıktı ve bizi izlerken kapı eşiğine yaslandı.

"En azından önce bana akşam yemeği ısmarla, şarkı kuşu. Beni ne tür bir adam sanıyorsun?" Beelzebub alaycı bir şekilde sordu, sesindeki hafiflik benim hissettiğim gerginlikle hiç uyuşmuyordu. Beelzebub beni elinden tutup, fikrimi değiştirmeden önce beni açık kapıdan dışarı çekti.

Arkamı döndüğümde Raum neşeyle el sallayarak veda ediyordu, diğer kolunu göğsünde kavuşturmuş gülüyordu.

Kapı arkamızdan kapandı ve biz de Araf'ın kumlarında kaybolduk.

En az iki saat geçtikten sonra durduk ve ben, benimkinden çok daha uzun bacaklarıyla Beelzebub'un belirlediği hıza yetişmek için çabaladım. O benim çabalarımın farkında değildi ve ben de bunu dile getirmedim. Bunu yapacaksam, cehennemin içinden geçecek bu yolculuğu yapacaksam, kimsenin en ufak bir zayıflık belirtisi görmesine izin veremeyeceğimi biliyordum.

Yozlaşmış bir cadı meclisinin manipölasyonları ve entrikalarıyla çevrili olduğum için, her şeyin bana karşı kullanılabileceğini bilecek kadar çok şey öğrenmiştim.

Çölün sıcaklığı da işleri kolaylaştırmıyordu, tüm vücudum ısınmış ve terden parıldıyordu. Çölde rüzgar estiğinde kumlar bana yapışıyor ve cildimi kumlu hissettiriyordu. Beelzebub derin kumlarda yürürken terlemiyordu ve beni bu kadar yoran bir şeyden bu kadar az etkilenmesine kızıyordum.

Ayaklarımın altındaki kum düzensizdi, rüzgârla küçük tepelere dönüşen kum yığınlarının üzerinden ya da içinden geçmek zorundaydık. Uzakta keskin, sivri kayalar yerden çıkıntı yapıyordu, ama çevremizde başka hiçbir şey yoktu.

Mataramdan bir yudum daha su içtim, kum kağıdı gibi hissetmeye başlayan kuru boğazıma ve ağzıma sağladığı nemin tadını çıkardım.

Tek teselli, güneş olarak kabul ettiğim şeyden gelen ısı eksikliğiydi, böylece en azından güneş yanığından korkmam gerekmiyordu. Massachusetts'te küçük, gizli bir köyde doğup büyümüştüm, yüzyıllar önce Salem'i ele geçiren İngiliz yerleşimcilerin torunuydu; güneşle pek iyi anlaşılamazdım.

"Nasıl gün ışığı oluyor?" diye sordum sonunda, başımın üstündeki loş ışığa bakarak. Güneş kadar parlak ve katı değildi. Güneş gökyüzünde çok net bir şekilde görülebilen bir şeyken, bu sanki su altından yukarıya bakmak gibiydi. Bulanık ve pek somut değildi.

"Gökyüzü" yok oluyormuş gibi görünüyordu, hem çok erken bir sonu vardı hem de sonsuzdu, ki bunun imkansız olduğunu biliyordum. Portaldan geçerek altımızdaki Cehennem'e düşmüş, dünyanın derinliklerindeki uçuruma inmiştik, en azından öyle hissetmiştim. Cehennem'in gerçekten dünyanın içinde olup olmadığını ya da geçidin bizi tamamen başka bir aleme götürüp götürmediğini bilmiyordum. Cennet ve Cehennem efsaneleri konusunda en çalışkan öğrenci olduğumu iddia etmiyordum.

"Cennet ve Cehennem, yeryüzünün doğrudan aynalarıdır," diye cevapladı Beelzebub. Ayak bileğim aniden burkuldu, kum tepenin aşağısına kayarken neredeyse düşüyordum ve beni de beraberinde götürüyordu. Beelzebub beni dengelemek için harekete geçti ama bana dokunmakta tereddüt etti, ben de ona iyi olduğumu belirtmek için başımı salladım. "Lucifer, babası gibi bir güneş yaratamayabilir, ama burada, Kaynak'ın içinde boğulan bir yerde, kesinlikle bir güneşi taklit edebilir," diye devam etti Beelzebub ve yürümeye devam etmek için döndü. Onu takip etmek için acele ettim, burada tamamen ona bağımlı olduğumdan nefret ediyordum. Herhangi bir itirazda bulunmam imkansızdı, çünkü bunu gerçekleştirmek gibi bir niyetim yoktu. Ona, onu tehdit ettiğimde sözlerimi yerine getireceğimi, bunların boş sözler olmadığını ve göz ardı edilmemesi gerektiğini bilmesini istedim.

İkimiz de onunla kalmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyorduk.

Onu takip ettim, altımızdaki kumlu zeminde yürümek gittikçe zorlaşıyordu. Crystal Hollow'dan ayrılmama hiç izin verilmemişti, sadece uçurumun dibindeki kumsalı biliyordum. O kadar az insan

oraya inmeye zahmet etmiyordu, uçurum kenarında yetişen kristalleri seven beyaz cadılar dışında, daha önce kuma dokunduğum sayısını muhtemelen bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

Ama bu kum, bildiğim sahilin kumundan farklıydı; daha derin ve yumuşaktı, ayaklarımın ayak bileklerime kadar batmasına izin veriyordu, sanki beni tamamen yutacakmış gibi. Bu da yürümemi daha da yorucu hale getiriyordu.

Botlarım, kırmızı toprağın kavurucu sıcaklığını hissetmemi engellemek için bir bariyer görevi görüyordu, ama boğucu sıcaklık yürürken çoraplarımı terle ıslatıyordu.

"Her daire böyle mi?" diye sordum, alnımdaki teri silerek.

"Hiç de değil," dedi Beelzebub, elini alnına koyarak ufukta batan güneşi engelledi. Onun bakışını takip ettim ve susamış ruhları eziyet etmek için yaratılmış bir serap görmüş gibi hissettim.

Orada.

Uzakta, zar zor görülebilen bir bahçe vahası vardı. Yemyeşildi, ağaçlar kum tepeleri arasına gizlenmiş bir su birikintisinin üzerine sarkmış ve onu koruyordu. Etrafında çiçekler açmış, toprağı verimli ve hayat dolu göstererek, rüyalarımı rahatsız eden, tamamen çorak olan Birinci Çember ile tam bir tezat oluşturunuyordu.

Beelzebub sürekli içmemi hatırlatmasına rağmen ağzım kurumuş olduğu için mataramı bir kez daha dudaklarıma götürdüm. O benim kadar suya ihtiyaç duymuyor gibi görünüyordu, ama bu alışılmadık sıcakta susuz kalmamam için büyük özen gösteriyordu.

Derin kahkahası, benden matara alıp tekrar belime bağlarken verdiği tek cevaptı. "Hayal görmüyorsun, şarkı kuşu. Bahçe gerçekten orada."

"Nasıl?" diye sordum, o vahaya hayranlıkla bakarken elini elime kaydırmasına izin verdim. Parmaklarındaki nasırlar hassas cildime sürtündü, her sinir ucuna dokundu ve dokunduğu yerlerde beni ateşe verdi. Ondan uzaklaşmak için

uzaklaşmak için direndim, onun yakınlığından bu kadar rahatsız olduğumu bilmesini istemedim. Bu kadar basit bir şeyden bu kadar etkilenmek mantıklı değildi.

Ben Kızıl Cadıydım, ama bazen onun büyüüne kapılan benmişim gibi geliyordu.

Derin kumda zorlukla ilerleyerek sığınağa yaklaştık. Sığınak yerine ulaşmak için acele ederken yana doğru sendeledim, gölgeli inzivaya bir kelebek ışığa çekilir gibi çekildim. Beelzebub, derin kumda ilerlememi beklemekten bıktığını düşünmüş olmalı ki, o kadar hızlı hareket etti ki, havada asılı kalana kadar beni yerden kaldırdığını fark etmedim bile. Göğsü yüzümün yan tarafına bastırılmıştı, ben ona geniş gözlerle bakarken Enochian runeleri parlıyordu. Ellerini saygılı bir şekilde tuttu, bir koluyla sırtımın ortasını desteklerken, diğer koluyla pazılarımı kavradı ve diğer kolunu dizlerimin arkasına soktu.

"Sıcaklığı gerçekten sevmiyorsun," dedi, kumda sorunsuzca ilerlerken bana zar zor bakarak.

"Crystal Hollow'da çok sıcak günler pek olmaz," dedim, o yaklaşırken cennete bakarak. Sadece birkaç metre uzaklıkta olduğunda, tek kelime etmeden göğsüne hafifçe vurdum ve o sessiz emri yerine getirip beni ayağa kaldırdığında memnun oldum. Cennete doğru birkaç adım attım ve botlu ayaklarım çimlerin belirgin yumuşaklığına dokunduğunda memnuniyetle iç geçirdim. Altımdaki yumuşaklıkta, yeşil çimlerin yana kayıp dengemi bozmaması çok güzeldi. Havuzun yanına doğru birkaç adım attım, serin ve rahatlatıcı suda yıkanmaya kararlıydım, ta ki Beelzebub kolumu nazikçe tutup, sessizce başını sallayarak beni ağaçların arasına yönlendirene kadar.

Etrafımıza bakan çölü arar gibi etrafına bakındıktan sonra, özellikle bir ağaca yaklaştı.

"Su, seni buraya çekmek için kurulmuş bir tuzak. Bu bir serap değil, gerçekten var, ama burada yaşayan ve ete çok, çok aç olan yaratıklar var. Canlıların bir şekilde Cehennem'e girme olasılığı çok düşük, bu yüzden hayatta kalmak için saf enerjiyle beslenmek zorundalar. Seni yemek, bir ömür boyu lahana yedikten sonra çikolatalı kek yemek gibi çöküntücü olur," diye açıkladı ve ben ona yüzümü buruşturunca sıırttı.

Bu benzetmeyi sevdiğimden emin değildim ve nedenini bile tam olarak belirleyemiyordum.

Belki de sadece *benim hakkımda* konuşmanın iğrenç doğasıydı konuşmanın iğrenç doğasıydı.

"O zaman neden beni buraya getirdin?" diye sordum, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak.

"Burası İkinci Çember'in girişi," dedi, beni incelerken sırtarak. Kollarımdan birini karnımdan ayırdı, elinin arkasıyla benim elimi kapattı ve parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdi. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, damarlarımda akan şeyi çağıran sihrin, şehvetin belirgin yakınlığını hissettim.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordum, sesim titriyordu. Bu ifade neredeyse gülünçtü, çünkü birkaç dakika önce, bu sıcaktan kaçmak için her şeyi verirdim. Ama beni diğerlerinden daha çok korkutan dairenin yakınlığı, hissettiğim rahatlamayı silip süpürdü.

"Bana bak," dedi Beelzebub yatıştırıcı bir sesle, elini uzatıp çenemi tuttu. Bakışlarımı kendininkine çevirdi ve o da benim kadar bu nazik dokunuştan şok olmuş gibiydi, sanki beni rahatlatma isteği ona da bana olduğu kadar garip geliyormuş gibi.

Beni nefret ettiğini hatırladım. Benim türümü nefret ediyordu ve bu duygu karşılıklıydı.

Öyleyse neden vücudumdaki gerginlik bir kısmı kayboldu, omuzlarım boynuma kadar yükselmişken, bana evimi hatırlatan kırmızı gözlere bakarken omuzlarım düştü?

"Bunu yapamam," diye fısıldadım, bu sözlerin ortaya çıkardığı savunmasızlığı hor görerek. Yüzü şaşkınlıktan empatiye dönüşürken, gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Benim açıkça gösterdiğim duygulara kıyasla, onun duyguları o kadar uzak ki, böyle bir şey yapamayacağını düşünürdüm.

"Evet, yapabilirsin. Sen bir hayatta kalanısın ve sandığından daha güçlüsün," dedi, bana yarım adım yaklaştı. Üzerime eğildi, göğsü benimkinden sadece bir nefes uzaklıktaydı. Dudakları hafifçe açıldığında, o anda takılıp kaldım.

Başını eğdi, sırtını daha da kıvırdı ve alnını alnıma bastırdı. Nefesim kesildi, kokusu ciğerlerimi doldurdu, ben de geriye doğru sendeledim ve ikimizin iyiliği için aramıza tekrar mesafe koydum.

Boğazını temizledi, sanki benim büyümü silkelemek istercesine başını salladı. "Lust'a vardığımızda, Asmodeus'u seni geçirmesi için ikna etmek için elimden geleni yapacağım. Bir planım var. Bana güven ve beni takip et," dedi, elini benimkine sürterek.

Küçük parmağının benim parmağımda yavaşça kayması, kafamda cinsel imgeler canlandırdı, vücuduma baskı yapan bedenlerin belirgin hissi sistemimi doldurdu. Bunun, İkinci Çember'in girişine yakın olmanın vücudumla oyun oynamasından kaynaklandığını biliyordum ve yakında oradan geçeceğimizi bilmek ürkütücüydü.

Zaten kendimi kontrol etmek zordu. İçeri girdiğimizde nasıl olacaktı?

Havuzda bir kez daha baktım ve bizi çevreleyen bahçelerde birbirine sarılmış bedenlerin hayaletlerini gördüğüme yemin edebilirdim. Kafamı salladım ve bu görüntüyü zihnimden silmeye çalıştım. "Lust'a nasıl geçeceğiz?" diye sordum, sesimi sabitleyerek.

"Bir elma seç, şarkı kuşu," dedi, yukarıyı işaret ederek. Bakışlarımın onu takip etmesine izin verdim ve başımın hemen üzerindeki dallardan sarkan elmaları gördüm. Kendi başıma onlara ulaşamazdım, bu yüzden yeterince alçakta sarkan bir tane aradım.

Hiçbiri yoktu, ama tek bir sarı elma bana bakarken incelemeyi bıraktım. Neredeyse altın gibi parılıyordu, rengi o kadar nefes kesici ve metalikti ki, solan ışıktaki parıldarken, düşünmeden sözlerim döküldü. "O," dedim, onu dikkatle inceleyerek.

Beelzebub hızlıca hareket etti ve beni uyluklarımın arkasından kavrayabilmek için eğildi. Dizlerimin hemen üstüne sarılan kollarıyla beni kaldırdı ve bacaklarımı birbirine yapıştırdı. Benim için daha rahat, daha az samimi bir şekilde davrandığını bilerek, bir an için minnettarlık duydum.

Elmayı almak için uzandım, o da beni tutuşunu değiştirip bir koluyla beni destekleyerek elimi tuttu.

Birlikte, parmaklarımı elmanın etrafına doladık ve çekerek daldan kopardık.

Ve kırmızı ve siyahın oluşturduğu bir girdaba daldık, sanki karanlıkta asılı kalmış gibi içinde dönüp durduk.

16

MARGOT

Portalin diğ er tarafındaki bahçeler açıldı.   l sığınağındaki elma ağıacını taklit eden bir elma ağıacı genişçe açıldı ve bir kapı oluşturdu, biz de bu boşluktan dışarı fırladık. Ben dengesini kaybedip  ne doğıru savrulduğımda Beelzebub beni kollarının arasına aldı ve ince peri ışıkları parıldadı. Beni dengeledi, geniş g  s n  omurgama bastırdı, devasa kanatları etrafıma dolandı ve bizi yavaşça durdururken beni güvenli bir ağın içine hapsetti. Beni kollarında tuttu, ayak parmaklarım yerden 30 santimetre kadar sarkıyordu, ta ki beni yere indirip kanatlarını genişçe açarak İkinci  ember'i ilk kez engelsiz bir şekilde görmemi sağılayana kadar.

Yutkundum ve  ıktığıımız bahçe alanından yukarı çıkan merdivenlere baktım. Merdivenler, kayalığı bakan büyük bir balkona çıkıyordu, korkulukları maun ağıacından oyulmuş süslüydü. Balkonda birkaç kişi kalmıştı, ağı  arkamızda kayarak Limbo'ya giden yolu kapatınca dikkatleri bize çevrildi ve stresim giderek artarken kaçış yolum kesilmiş oldu. Bu yeri tanıyordum, ruhumun derinliklerinde onun  ağırsını hissediyordum.

Burası,  l ml l ğ m n yenik düştüğümde beni alacağı daire, lanetlilere katıldığıımda sonsuza kadar evim olacak yerd 

lanetlilere katıldığım da evim olacak yerdi. Burası, cadı meclisi onu yozlaşması nedeniyle parçaladıktan sonra teyzemin ruhunun dinlendiği yerdi.

Şehvet.

Etrafımızdakiler bizden uzaklaşırken, aşağıdaki uçurumun dibinde izledikleri şeye kıyasla bizi ilginç bulmadıklarını fark ettim. Korkuluğa yaslanarak, tüylerimi diken diken eden bir şekilde dikkatlerini bir şeye odaklamışlardı. Henüz ne izlediklerini bilmiyordum, ama yanaklarının kızarması ve partnerleriyle aldıkları samimi pozisyon, burada olmak istemediğimi yeterince doğruluyordu.

Beelzebub, ben terasta duranları izlerken, yanıma gelip başını çevirerek bana bakarken, alışmam için bana biraz zaman tanıdı. "Neye bakıyorlar?" diye sordum, cevabı bilmek zorunda olduğumdan nefret ederek. Görmek üzere olduğum şeye, bir şekilde eğlenceye dönüşmüş olan acı çekmeye tanık olmaya kendimi hazırlamam gerekiyordu. Dokuz Çember'de yaşananların efsaneleri Hollow's Grove'da sürekli dolaşıyordu; bunlar, dindarlığı pek önemsemeden zamanımızın tadını çıkarmamız ve elimizden gelenin en iyisini yapmamız için bir mesajdı. Zaten Kaynak'tan gelen sihre sahip olduğun için lanetlenmişsen, bunun ne önemi vardı ki?

"Asmodeus'un şu anda lütfuna mazhar olmayan ruhları izliyorlar," diye açıkladı, ilk adımı atarak. Yavaştı, bu da bana harekete alışmam ve sözlerini kavramam için zaman verdi, sonra bizi bir seyir platformuna götürecek merdivenlere ulaştık. "Sonsuza kadar çıplak kalırlar ve günahlarını simgeleyen bedenleri kayalıklarda parçalanıp parçalanana kadar uçurumdan aşağı sürüklenirler. İkinci Çember onları dünyevi güzelliklerinden mahrum bırakır ve onları sadece et ve kemikten ibaret hale getirir."

"Peki ya izleyenler? Onlar İkinci Çember'in yerli iblisleri mi?" diye sordum. Bunun ön sevişme gibi olduğunu, bu şiddet gösterisinin bir şekilde bu korku evinde tahrik edici bir şeye dönüştüğünü bilmek beni dehşete düşürdü ve boğuk bir sesle bastırdığım ani bir nefes aldım. İnsanlığın neler yapabileceğini şahsen gördüğüm için şaşırmam bile mümkün değildi.

Bizler vicdan sahibi olmamız gereken, kendi türümüze ne olacağına önem vermemiz gerekenlerdik.

İblisler her zaman acımasız, başkalarının acı çekmesinden zevk alan ve bununla beslenen varlıklar olarak bilinirlerdi. Elbette buradaki işkenceden zevk alacak, etlerin parçalanıp yırtılmasından keyif alacaklardı.

"Bazıları, ama çoğu değil. Asmodeus'un iblislerinin çoğu, içerideki kutlamalarla meşgul oldukları için burada vakit geçiremiyorlar," dedi ve ben, tahta kaldırım tipi verandada dolaşan on çift kadar iblisi incelerken, beni şok etti.

"Bunlar şehvete mahkum ruhlar mı? Neden uçurumlardakilerle aynı kadere mahkum değiller?" diye sordum, merdivenlerin altına vardığımızda tereddütle uzattığı dirseğini tutarak. Beni yavaşça yukarı çıkardı ve terasta duranların kıyafetlerini görünce kendimi tamamen yabancı hissettim. Elbiseler ve smokinler resmiydi, ama yüzeydeki herhangi bir etkinlikte beklediğimden çok daha uygunsuzdu. Smokin giyen erkekler çoktan ceketlerini çıkarmış, gömleklerinin düğmelerini açmış ve kollarını sıvamışlardı. Bazı erkekler kravatlarını boğazlarına sıkı bir düğümle bağlamışlardı ve bu düğüm partnerleri tarafından demir gibi bir tutuşla tutuluyordu; diğerleri ise kemerlerini çoktan çözmüştü.

Bu manzarayı görünce dişlerimi sıktım ve dikkatimi bana en yakın kadına çevirdim. Derin yakalı yakut rengi elbisesi yere kadar uzanıyordu, ama kumaşı çoğunlukla şeffaftı. Tek bir panel, onun mahrem yerlerini görünmekten koruyordu. Üst kısmı dantelden yapılmış ve önden derin bir dekolteye sahipti, arkası ise iç çamaşırı ile gece elbisesi arasında bir karışım gibi görünüyordu. Açıkta kalan vücuduna rağmen, o kadar kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu ki, benim asla ulaşamayacağım bir şekilde çıplaklığıyla rahat görünüyordu. Kızılların çoğu yüzeysel olarak benzerdi, vücutlarını kucaklanacak bir şey olarak görüyor ve cinselliklerini bir silah gibi kullanıyorlardı. Benim de cildim hakkında böyle hissetmeyi hayal ettiğim günler olmuştu, kendimi her santimini saklamak istemediğim, hem cildimde hem de zihnimde kalan yara izleri şeklinde görünen istismarın izlerini gizlemek istemediğim günler olmuştu.

O çok güzeldi, boyalı kırmızı dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye yayılırken, sessiz bir kıkırdama ile başını hafifçe geriye attı, koyu saçları çıplak sırtından aşağı dökülerek kıcının kıvrımlarına değiyordu.

Asmodeus çifte yaklaştı ve parmaklarının ucuyla kadının yanağını okşadı. Bu hareket, gerçek sevgi hakkında bildiğim her şeye ihanet gibi geldi. Kadının başka bir erkeğe bu kadar yakın olması nedeniyle, bu hareket beklediğimden çok daha samimi bir hareketti ve bu gecedен daha eskiye dayanan bir ilişkiyi ima ediyordu.

"Amelia Eroles, ölümünden beri Asmodeus'la birlikte," dedi Beelzebub, seslendirilmemiş soruyu yanıtlayarak.

Eroles.

Asmodeus bize doğru baktı ve Beelzebub'un varlığını fark edince yakışıklı yüzünde sinsî bir gülümseme yayıldı. Bakışları bana düştü, gözlerinin dış halkası o kadar siyahtı ki, ışığın olmadığı bir gece gibiydi. Gözlerinin merkezi koyu kırmızıydı, siyah daireye doğru yayılıyor ve kusursuz bir şekilde karışıyordu. O bakıştan başka bir şey istemiyordum, o bakış içime işlerken, o bakışını başka yere çevirmeden yanındaki kadına kolunu uzattı. Kadın kolunu tuttu ve onun dikkatinin yöneldiği yere doğru gitti.

Kaşları kalktı ve benim ne olduğumu biliyor mu diye merak ettim. İkinci Çember'de son bulan torunlarını yeterince görmüş müydü, bizi diğerlerinden ayırt etmeyi biliyor muydu? Hayatımızı tanımlayan günahın suçlusu olan insanlardan. Bakışlarımı ondan ayırdım ve yanımda duran Beelzebub'a baktım. Bina onun arkasında yükseliyor, sanki stratosfere kadar uzanıyor gibi görünüyordu, ama zemin katı, burada hapsedilmiş diğer ruhların acı çektiği uçurumların manzarasını engellemeyen bir pencere duvarından oluşuyordu.

İçeride ışık loş ve kırmızıydı, bu da içeride neler olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu.

Tek görebildiğim, hareket eden, kıvrılan kitlelerdi ve utançtan göğsüm ve yanaklarım kızarıırken yüzümü başka yöne çevirdim. Bulunduğumuz yeri düşünürsek, böyle bir şey beklemeliydim, ama bunu bu kadar açık bir şekilde görmek bambaşka bir şeydi. Beelzebub, elimi

, ama yumuşak dokunuşu kalbimin hızla atmasını durdurmaya yetmedi.

İkinci Çember'in büyüsünün cildimde dans ettiğini hissettim, içimdeki güç kuyusuna itmeye kararlı olduğum her şeyi yüzeye çıkararak bana işkence ediyordu. Ama bunu yapabilirdim. Beni yaralayan olaylara tanık olabilir ve diğer tarafa geçebilirdim.

Kimse bana dokunmadığı sürece hayatta kalabilirdim.

"Margot," dedi Asmodeus, hak etmediğı bir samimiyetle. O ve Amelia önümüzde durdular, Amelia başını yana eğdi, sanki benim ne olduğumu tam olarak görebiliyormuş gibi. "Henüz atanla tanışma fırsatın olmadı herhalde. Bu Amelia, orijinal Eroles cadısı."

Amelia elimi eline aldı, başparmağını bileğime dokundurarak nazikçe okşadı ve bekledi. "Kalbin hala atıyor," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı, daha çok inanamama duygusu vardı. Kendi başparmağı, kalp atışının düzenli ritmini yansıtmıyordu. Yansıtamazdı, fark ettim.

Çünkü Amelia çoktan ölmüştü.

Başımı salladım ve elimi geri çektim. Yavaşça hareket ettim, sanki onun teninin benim tenime değmesi beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi onun dokunuşundan kaçtım.

"O burada ne arıyor?" diye sordu Amelia, Asmodeus'a dönerek. Başmelek'in onun ses tonunu azarlayacağını, onun, Asmodeus'un hüküm sürdüğü çevrede yerini hatırlatacağını bekliyordum. Bunun yerine, havada güçlü bir sesle güldü. Bu ses beni etkiledi, içime işleyerek kollarımdaki tüyleri diken diken etti, başlı başına bir baştan çıkarma ve Lucifer'in Kızıl cadılara verdiği sihirle bezeli bir ses.

"Sakin ol, evcil hayvanım," dedi Asmodeus sevgiyle, parmaklarını Amelia'nın saçlarında gezdirerek. "O da bizim gibi, Michael ile savaşta kapılardan düştü."

Sakinleşen Amelia, yumuşak bir gülümsemeyle eğildi ve ağzını utangaçça yanağıma bastırdı. Burada dokunulma düşüncesi bile tüylerimi diken diken etse de, ona karşılık verdim, sanki üzerimde küçük böcekler dolaşıyor ve olacakları haber veriyorlarmış gibi.

Böcekleri tercih ederdim.

"Onu bu geceki kutlamalar için daha uygun bir şey giymesi için neden götürmüyorsun?" diye sordu Asmodeus, bakışlarını Beelzebub'un kolunu sıkıca tuttuğum yere dikerek.

"Gerek yok. Biz sadece geçici olarak buradayız," diye cevapladı Beelzebub, bir kez daha güven verici bir şekilde okşayarak.

"Hayır, *ısrar ediyorum*," diye karşılık verdi Asmodeus, bu kelimeyi vurgularken dişleri parladı. Onunla Beelzebub arasında bir şey geçti, kardeşçe olmaktan çok politik bir şey gibi hissettiren bir tür sessiz iletişim. "Amelia, dönüşümü kutlamak için bana çok güzel bir parti düzenledi, Margot'a Amelia'yı ve onu bekleyen geleceği tanıma fırsatı vermezsem ihmalkarlık etmiş olurum."

Amelia'da bir şey yerleşmiş gibi görünüyordu ve ellerini yanına indirerek beni merakla inceledi. "Evet, şimdi kutlamalar için kalmalısın. Benimle gel, hazırlanmana yardım edeyim," dedi ve beni Beelzebub'a bakmaya zorladı. Onun beni Araf'ta bırakmasını o kadar çok istemiştim ki, bana zarar vermeyecek bir araf lehine bunu tamamen önlemek istiyordum, ama şimdi buradaydık ve onun yanından ayrılmaktan korkuyordum.

O benim sahip olduğum tek sabit şeydi, benden hiçbir şey almayacağından uzaktan da olsa emin olduğum tek kişiydi.

"Amelia ile güvende olacaksın, şarkı kuşu," dedi Beelzebub, alt dudağımın titrememesini isterken bana doğru eğilip gözlerimin içine baktı. "O sana iyi bakacak ve seni benim yanıma geri getirene kadar seni terk etmeyecek." Tüm dikkatini Amelia'ya, benim anlayabileceğimden çok daha yumuşak olan kadının yüzüne çevirdi. "Git ve tüm bunlardan uzaklaşıp atanla biraz zaman geçir, ben de senin adına Asmodeus'la konuşurum."

Kendimi Beelzebub'dan ayırmaya zorladım, Amelia'nın bana uzattığı kolunu tuttum ve beni binaya giden kapılara götürürken kolunu koluma dolmasına izin verdim.

"Amelia?" Beelzebub kapıyı açarken seslendi. "Eğer ona isteği dışında herhangi bir zarar gelirse, Asmodeus bile seni koruyamaz. Anlaşıldı mı?" Bu uyarı kolumdaki tüyleri diken diken etti, benim adıma yapılan şiddet tehdidi göğsümü ısıttı.

Erkekler bana *karşı* şiddet uygulamıştı, ama hiçbiri *benim için* şiddet uygulamamıştı.

Bu ayrım, itiraf etmek istediğimden daha fazla hoşuma gitti.

Amelia alçak sesle kıkırdadı, ama onaylayarak başını salladı. "O benimle güvende, Sineklerin Efendisi," dedi, kolumu nazikçe okşayarak ve beni şimdi açık olan kapılardan geçirdi.

Hemen içeri girmemiş olmayı diledim. Camın bizi ayırmadığı için gördüğüm kıvranmalar çok daha kötüydü, Amelia odanın ortasındaki yoldan ilerlerken gözlerim alıştı. Binanın arkasındaki merdiven boşluğuna doğru yöneldi, etrafımızda gerçekleşen cinsel eylemlerden hiç rahatsız olmamıştı. Solda, biri inliyordu: Bir kadın, bir erkek onu sikerken, bir osmanlı kenarında yan yatıyordu. O çiftin hemen arkasında, bir adam, boğazı genişçe açılmış başka bir adamın önünde diz çökmüştü. Her yerde insanlar çiftler veya bazen gruplar halinde ayrılmışlardı ve odadaki zevk ve sesler bir gösterge ise, yaptıkları eylemlerden zevk alıyor gibi görünüyorlardı.

Benim hiç hissetmediğim bir zevk.

Merdivenlerin alt köşesini dönüp ilk birkaç basamağı çıkarken, aşağıdaki seks sahnesinden biraz uzaklaştık. Kapıya doğru baktım, üzerimde gözlerin ağırlığını hissettim. Asmodeus ayakta, Beelzebub ile hararetli bir şekilde konuşuyordu, ama Beelzebub'un gözleri bana kilitlenmişti, başını düşünceli bir şekilde eğmiş, etrafımızdaki her şeye tepkimi izliyordu.

Çeşitli derecelerde çıplak halde duran erkeklere veya kadınlara bakmıyordu, yanından geçip onu da bu tür şeylere katılmaya ikna etmeye çalışanlara da aldırış etmiyordu.

Gözleri sadece benim içindi, bakışları merdivenlerin tepesini dönüp onun görüş alanından çıkana kadar beni takip etti. Onu gözden kaybettiğim anda rahatlığımın ne kadar kaybolduğunu, endişeye dönüştüğünü fark etmek beni şok etti.

Benim iyiliğimi düşünerek gizlediği kırmızı gözleri, bastırılmış bir şehvetle parlıyordu ve bu, karnımın derinliklerinde bir şeyleri ateşledi, içimde büyüyen ve hissetmekten nefret ettiğim alevleri körükledi.

Bu sadece sihir, diye kendime hatırlattım.

Amelia'nın yatak odasının duvarları koyu renkli dokulu duvar kağıdıyla kaplıydı, altın filigranlar antika mobilyalar ve duvarlar boyunca süslemelerle odayı süslüyordu. Yerleşik kitap rafları da aynı siyah renkte boyanmıştı ve her şekil, boyut ve türden kitaplarla doluydu. Yatağı yastıklarla kaplıydı, kırmızı ipek çarşaf ve kadife örtülerle karışık renkler ve dokularla davetkar bir sığınak gibi görünüyordu. Yatağın ayak ucuna atılmış bir kitap vardı, yıpranmış kapağı ve sırtı, kitabın birden fazla kez okunduğunu gösteriyordu. Bu oda, ona Crystal Hollow'u, benim büyüdüğüm gotik lüksü hatırlatmak için yapılmış gibi görünüyordu, ancak kırmızı cadılar için ayrılmış odaların çoğu, büyümüşün rengiyle boğucu bir etki yaratırken, bu oda dengeli ve ölçülü bir şekilde dekore edilmişti.

"Zevkin çok güzel," dedim, o beni makyaj masasının önündeki sandalyeye yönlendirirken. Oturmak için eğildiğimde aynada yüzüm bana bakıyordu. Rahat minder ağırlığımı emdi ve kumda burktuğumdan beri ağrımaya başlayan ayaklarım ve bileğimdeki baskıyı biraz hafifletti. Duvardaki ayna makyaj masasıyla uyumluydu, siyah yüzeyine el oyması desenler çizilmiş ve onu çok gösterişli hale getirebilecek parlaklığını kaybetmiş koyu antika altın rengiyle boyanmıştı.

Yansımamdan gözlerimi ayırıp ellerimi makyaj masasının sanat eserine gezdirdim, bana bakan yüzden çok zanaatkarlığın güzelliğini tercih ediyordum.

Bana acıdan başka bir şey getirmeyen bir yüz.

"Sen, bu sandalyeye oturduğum anda kendi yansımasına takıntılı olmayan ilk Kızıl cadı olabilirsin," dedi Amelia, omuzlarımla birleşen saçlarımın uçlarıyla oynayarak. Saçımı kabarttı ve yüzümün yan tarafında bakışlarının ağırlığını hissettim. Aynada onun bakışlarına karşılık vermekten başka seçeneğim yoktu, kendi yansımamın üzerinden dikkatlice geçip ona küçük bir gülümseme ve omuz silkmeye karşılık verdim, sonra dikkatimi aynanın karmaşık yapısına çevirdim. Kenarları bana Hollow's Grove'u Cehennem'den ayıran kapıyı hatırlattı ve ellerimin titremesini engelleyemedim.

Onları kucağımda sıkıca tuttum, Amelia'nın görmemesi için zayıflık anımı gizlemek umuduyla.

"İkinci Çember'e gelen tüm Kızıl cadılar arasında nesnel olarak en nefes kesici yüzlerden birine sahip olduğunu düşünürsek, bu çok ironik," dedi ve elini kaldırarak bana dolandı. Sanki benim ürkekliğimin farkında gibi yavaşça hareket etti. Başparmağı ve parmağıyla çenemi tutup yukarı kaldırdı, böylece isteksizliğime daha fazla dikkat çekmeden kendi yüzüme bakmaktan *başka çarem kalmadı*.

Yukarı dönük maun rengi gözler bana bakıyordu, sönmek üzere olan közler gibi yanıyordu. Elmacık kemiklerim yüksekti, dudaklarım yumuşak ve dolgundu, yüzümün daha narin özelliklerini gölgede bırakmadan. Cildim fildişi rengindeydi, asla kaybolmayacak gibi görünen hafif bronz bir bronzluk cildimi süslüyordu. "Bunu çok duydum," dedim zorla, bu gerçeğin acısını hissederek başımı salladım. Henüz bir kızken, Konsey beni neslimizin güzeli olarak tanımlamıştı ve seks, güzellik ve çekicilik gibi şeylerle gurur duyan Kızıl cadılar için bu bir zaferdi.

Mükemmel bir soyun şampiyonluğu. Gelecekte yakışıklı bir erkekle eşleştirilecek ve Eroses soyunu güzel çocuklarla süslemeye devam edebileceğimiz biri.

Aynı ilan ve ilgi, Itan'ı geceleyin kapıma getirmiş, asla dokunamayacağı bir şeye sahip olmak istemişti. Bu ilan, benim teyzemin nihai varisi olduğumu onaylamıştı ve şimdi biliyorum ki, bu beni Konsey'in seçtiği kadere mahkum etmişti.

Sonuç, araçları haklı çıkardı. Saldırım, onların görmezden geldiği talihsiz bir sonuçtu.

Amelia gülümsedi ve ellerini tekrar saçlarıma koydu. Saçlarıma su sıktı ve ürün sürdü, Purgatory'deki yolculuğumdan sonra dalgaların oturması ve tazelenmesi için küçük bölümler halinde örmeye başladı. "Ben gençken, bakan beni fark etti. Sanırım bu, beni oğluyla evlendirmek için bir girişim olarak başladı, ama sonunda başka bir kadına aşık oldu ve babasının isteğine karşı onunla evlendi. Her şeyin biteceğini ve belki de kendime bir koca seçme şansım olacağını düşündüm, en azından o zamanlar izin verilen en iyi şekilde. Ailemin kapısını çalan taliplerim boldu, ama bakan hepsini reddedip beni ikinci karısı olarak almayı tercih etti. Ailem çok sevinmişti," dedi Amelia gülerek, ama bu gülüşte hiç mizah yoktu. Şimdi kendi isteğimle aynaya bakarken, saçımı yaparken yüzündeki ifadeleri ve yüzünde açıkça görünen duyguları izliyordum. Bu, Coven cadılarının zayıflık belirtisi olarak tüm duygularını gizlemeye çalıştıkları tavırlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Onunla evlenmek zorunda mıydın?" diye sordum kendime, onun yaşında bir oğlu olabilmesi için kaç yaşında olması gerektiğini düşünerek. Bakan ile benim yaşında bir yeğeni olan Itan arasındaki paralellik gözümünden kaçmadı ve benim için iyi bitmeyen bu hikayenin mutlu sonunu anlatmasını bekledim.

"Hayır," dedi, dudaklarını hüznle kıvrarak. "Bir gün dua etmek için kiliseye gitmiştim ve diğerleri gece için ayrıldıktan sonra beni orada yalnız yakaladı. O gün onu reddettiğim için bana kızdı ve beni cadı olmakla suçladı, sonra da beni hapse attılar. Charlotte, Lucifer ile anlaşma yapmadan önce, ölüm tehdidiyle tövbe etmemi beklerken iki hafta boyunca hapiste kaldım. O beni kurtardıktan sonra, çocukları sayısız kişiyi daha suçladı

beni kurtarıp Crystal Hollow'a getirdiğinde, onlar da benimle benzer nedenlerle öldürüldüklerinden eminim. Önemsiz nedenlerle. Cadı mahkemelerinde ölenlerin hiçbirisi aslında cadı değildi. Tarihimizin en sevdiğim yanı, onların önemsiz kıskançlıkları ve suçlamaları olmasaydı, bizim türümüz asla var olamazdı..." Sözlerini bitirip, bu sözlerin etkisini hissettirdi.

"Hepiniz, onların sizi suçladığı şey olmayı seçtiniz," dedim, ama sözlerimde herhangi bir yargılama yoktu. Yaptıkları seçimi anlıyordum, çünkü nasıl anlamayabilirdim ki? Herkesin doğru olmadığını bildiği bir şey için mahkum edilmek, hiç kimsenin hak etmediği bir hayal kırıklığıydı, tarihin gidişatını sonsuza dek değiştirecek olan yanlış suçlamalardı.

"Her halükarda ölecektik. Ne fark ederdi ki? Lucifer bana ne tür bir sihir sahibi olmak istediğimi sorduğunda, beni hücreme mahkum eden tüm kıskançlığı ve arzuyu alıp onu gücüm haline getirmekten başka bir şey istemediğimi biliyordum. Onların zayıflık haline getirdikleri, iğrenç bir şeye dönüştürdükleri şey olan güzelliğimi alıp, onların önünde *diz çökmelerini* istedim. Kırmızı cadı olmanın en karanlık yanı budur. Arzuda güç bulmak."

İçimdeki her şey durdu, sözleri zihnimde bir şeyi gevşetti. Annemin sözlerinin yankısıydılar — bağlama ritüelinin beni Kaynaktan ayırarak büyümüme yaptıklarının yankısı. "En karanlık yanı mı?" diye sordum, rahatmış gibi davranmaya çalışarak. Hikayesini anlatmayı bırakmasından, tarih kitaplarından ve yozlaşmış soyumdan asla öğrenemeyeceğim bilgileri bana öğretmeyi bırakmasından korktuğum için, onun açığa vurabileceği şeyleri ortaya çıkarmak istemedim.

"Evet," dedi, gülümsemesi kendini küçümseyen bir şekilde bükülmüştü. "En iyi anım değildi, ama o koşullar altında anlaşılabilir olduğunu düşünmek istiyorum."

Daha fazla bilgi vermedi ve merakım galip geldi, aniden sandalyede dönerek onun bakışlarına doğrudan karşılık vermek için aynayı tamamen unuttum. "Ama sen bahsettiğin şey *şehvet*," diye tartıştım, kendimi bile şaşırtarak elini tutup elime aldım. Başka bir Kızıl'a dokunmak

dokunmak her zaman bana biraz rahatlık verirdi, çünkü onları kolayca kendi isteğime göre manipüle edemezdim.

Başka bir Kızıl'a dokunmak, diğerlerine dokunmakla aynı sonuçları doğurmazdı.

"Başka ne hakkında konuşabilirim ki?" diye sordu, bana karışık bir ifadeyle bakarken gülümsemesi kayboldu. Eksik parçaları, hikayesindeki imaları ve büyümüzle ilgili sözlerini görmezden gelemezdim.

"Ama şehvet sahip olduğumuz *tek* sihir. Bunun en karanlık kısmı olduğunu söyledin, bu da içimizde aydınlık bir şey olduğu anlamına gelir," dedim, çaresizliğim açıkça belliydi. Beni incelerken kaşlarını çattı ve başparmağıyla elimin arkasını okşadı.

"Büyü ne iyi ne de kötüdür. Hepimizin içinde var, ama dengelidir. Her karanlığın bir ışığı vardır," dedi ve elimi tutup beni bahçelere bakan pencereye doğru çekti. Çiftler ağaçların ve çiçeklerin gölgesinde oyalanıyor, samimi anlar yaşıyorlardı. Özellikle bir çifti işaret etti, esmer bir kadın ağaca yaslanmış, sarışın bir kadın ise yanağını avuçlayarak alnını onun alnına değecek kadar yaklaşmıştı. Bu an, İkinci Çember'e girmeden önce Beelzebub ile kutsal alanda paylaştığım anı o kadar çok hatırlattı ki nefesim kesildi. "Onlara baktığında ne görüyorsun?" diye sordu, dikkatini çiftten bana çevirerek onları incelerken beni izledi.

"Şehvet görüyorum," dedim, gözlerim sarışının parmaklarını esmerin elbisesinin bacak kısmındaki yırtmaçta gezdirdiği yere kaydı.

"Bu sadece şehvet değil," dedi Amelia yumuşak bir kahkaha atarak. "Daha derine bak. Onların hissettiklerini hisset."

Elimi pencerenin camına kaldırdım ve avucumu ona bastırdım. Titreyen parmaklarımla uzandım ve büyümü camdan geçip bahçelere gönderdim, böylece onların bağlantısını hissedebildim. Bu, benim bildiğim şehvetten farklıydı, bir şekilde daha sıcaktı.

Kışın ocaktaki ateşin verdiği rahatlık gibiydi. Terden ıslanmış bedenlerin sıcak, yumuşak tutkusu değildi, ama duyularımı gıcıklayan daha güçlü bir şeydi.

"Ne oldu?" diye sordum, Amelia'nın şok olmuş nefesinden geri çekilerek.

"Bu aşk, Margot. Bu bizim ışığımız. Kızıkların büyüsünün gerçek amacı bu, düşmanlarımıza karşı kullandığımız şehvet değil, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kullanabileceğimiz aşk. Kendilerini ve hayat arkadaşlarını seven mutlu insanlar başkalarına zarar verme ihtiyacı hissetmezler. Aşk büyük bir değişime ilham verebilir," diye cevapladı Amelia ve bakışlarım, parmaklarını bileklerimde gezdirdiği yere düştü. Büyüsünü bastırdığı sırada deri değişti ve ip izleri ona kendini gösterdi.

Benim bağlarım.

"Coven'daki herkes bu izleri taşıyor mu?" diye sordu, çenesini sıkarak beni sandalyeye geri götürdü ve bir kez daha aynanın önüne oturttu.

"Sanmıyorum. Sadece Mahkeme mirasçıları," dedim, her şey mahvolmadan önce annemin kısa sohbetimizde bana anlattıklarını düşünerek.

"Bağlama büyüsüne aşına değilim, ama seni bağlayan kişinin büyüünü çözebileceğini biliyorum..."

"Peki ya o ölmüşse?" diye sordum, bağlamanın anlamının korkunçluğuyla birden dehşete kapıldım. Hiç aşık olmamıştım, o ağır duyguyu hiç hissetmemiştim, hatta başkalarında bile fark etmemiştim. Itan bunu da benden almış mıydı?

"O zaman o bağları koparmak için çok güçlü bir şey gerekir," dedi üzgün bir şekilde, bir anlığına başını öne eğip yine saçlarımla oynadı.

Yutkundum, bakışlarım tırnaklarıma düşerken tırnaklarımı kemirmeye başladım. Yüzümün buruştuğunu hissettim, onun hikayesi ve açıklamalarının bende bıraktığı duyguları ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sende kendimden bir parça görüyorum, Margot. Sen kendinden korkuyorsun ve kendini sevmeyi öğrenene kadar, o bağların senden aldığı güce asla ulaşamayacaksın. İçinde kaynayan büyüünü hissedebiliyorum. Orada hapsolmuş durumda ve seni boğacak. Sen saatli bir bombasın ve onu kucaklamaz ve düzenli olarak serbest bırakmazsan, sonunda patlayacak," dedi, sandalyenin etrafında dolaşarak.

"Kaynak'tan kopmuş olman ve tüm o karanlığa bir denge sağlayacak olan büyüünün daha hafif tarafının yok olması nedeniyle durumun olması gerekenden daha karmaşık olduğunu anlıyorum, ama bu anlayış kaderini değiştirmeyecek." Ben bu odada kilitli kalmaktan başka bir şey istemememe rağmen, aşağıdaki kutlamalara katılmam için beni hazırlama sürecine devam ederek makyajımı yapmaya başladı.

"Anlamıyorsun. Dokunulmaya dayanamıyorum..."

"Bunu aşmanın yolları var. Kendi zevkin bir kurtuluş ve eğer bunu seçersen, kendi elinle yapman önemli değil." Ben itiraz ettim ve o, devam etmeden önce beni susturmak için elini kaldırdı. Zevk, benim için ilgi çekici bir şey değildi, o kapıyı açtığımda başıma geleceklerden korktuğum için ondan tamamen uzak duruyordum. "Eğer senin için daha kolaysa, başkalarına neredeyse hiç dokunmadan zihinlerine zevk hayalleri yerleştirebilirsin. Onların rahatlamasını sağlarsan, bu sana da biraz sihir kazandıracaktır. Ama dikkatli ol, Asmodeus'un sihri bizi uyuşturucu bir etkiye sahiptir. Engellemelerimizi ortadan kaldırabilir ve bizi şehvetin çekimine çok daha duyarlı hale getirebilir. Ne olursa olsun, bir geceliğine bu uyuşukluktan yararlanmak faydalı olabilir."

"Tamam," mırıldandım, o kırmızı rujla dudaklarımı boyamak için geri döndüğünde sessizce bekledim.

"Her halükarda, Asmodeus sihre *bir şey* vermeden Üçüncü Çember'e geçmene izin vermeyecektir. Sanırım Beelzebub şu anda onu ikna etmeye çalışıyor, ama Asmodeus kurallara aykırı davranmaya ikna olmayacaktır. Asla olmaz," dedi, ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı.

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ve veremeyeceğim bir şey gerektirmeyecek ne yapabileceğimi düşünmeye çalıştım. Keder ve travma tüneline girmeden *şehvetten* ne verebilirdim?

"Şimdi," dedi Amelia, geri adım atarak dolaptaki askıdan koyu kırmızı bir elbise aldı. Elbiseyi bana getirdi ve ben kaşlarımı kaldırdım. "Hadi giyinelim."

Başımı salladım ve odanın köşesindeki mahremiyet bölmesinin arkasına geçtim, sonra Beelzebub'un bana Araf'ta verdiği kıyafetleri çıkardım. "Başka iç çamaşırım yok," dedim

her şeyi bir yığın halinde bölmenin yanına düzgünce istifledim.

"Sorun değil. Onlar aşağıda giyilemez," dedi Amelia, beni sinirlenerek dudaklarımı bükmeme neden oldu.

Lanet kurallar.

Elbiseyi bölmenin kenarından uzattı, ben de başımdan geçirdim. Askıları o kadar inceydi ki omuzlarımın üst kısmına batıyordu, kare yakası da oldukça derindi. Karnımı ve kalçalarımı saran elbise, uyluklarımın üst kısmını sıyıran asimetrik bir etekle sona eriyordu. Oradan itibaren kumaş dantele dönüşüyor ve dizlerime kadar uzanıyordu, istediğimden çok daha fazla yerimi ortaya çıkarıyordu ama gerekli yerler örtülüydü. Bu elbisenin, gördüğüm diğer elbiselerden ve Amelia'nın giydiği elbiselerden çok daha mütevazı olduğunu fark ettim ve en azından bunun için minnettarlık duymaktan kendimi alamadım.

Bölmenin arkasından çıktım ve Amelia'nın ağzının geniş bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. "Senin karşısında hiç şansı yok," dedi, yüzü bir meydan okumanın sevinciyle aydınlanarak.

"Kim?" diye sordum ve onun koluma girip beni yatak odasının kapısına götürmesine izin verdim.

O güldü, sesi daha önce onu izlerken gördüğüm baştan çıkarıcılıktan eser yoktu, tam ve içtendi. "Oh, bu *çok eğlenceli* olacak."

"Hadi ama, Asmodeus," diye inledim, onun gözde evcil hayvanlarının onu eğlendirmek için beklediği ortak alanı gözden geçirerek. Bazıları, o gece kimi seçeceğini beklerken, birbirlerinden zevk almak için çoktan partnerleriyle ilgilenmeye başlamışlardı. Sanki o bir tür lütufmuş da baş belası değilmiş gibi, sanki zevk aldığı kadar acı çekmekten de zevk alan bir adamla cinsel oyunlara girmek bir onurmuş gibi. Onun lütfu kolayca kazanılırdı, ama aynı kolaylıkla da kaybedilirdi ve onun lüks evinde yaşayan bu zavallı ruhların her biri, kendilerinin farklı olacağına inanıyordu. Onların da Amelia gibi sonsuza kadar onun gözdesi olacaklarını, onları burada tutacağını ve o kayalıklarda onları bekleyen kaderinin acısından kurtaracağını düşünüyorlardı. Ama Amelia'nın gelip boşluğu doldurduğu yüzyıllar boyunca, burada geçirdiğimiz onca zaman içinde, kimse Asmodeus'un ne hissettiğini fark etmemişti, kimse onun ilgisini bu şekilde çekmemişti. Kimse kalma hakkını kazanamamıştı ve hepsi, o onlardan sıkıldığında sonsuzluklarına geri dönmüştü. Cadının onu Şehvet'in efendisi olarak tuzağa düşürmesi mümkün olmamalıydı, ama ona olan düşkünlüğü hiç azalmamıştı.

"Onun geçmesine izin veremeyeceğimi biliyorsun. Benim çemberimden geçebileceğini düşünen diğer ruhlar gibi, o da bu hakkı kazanmak zorunda," dedi, sesini alçak tutarak. Bu yaygın bir durum değildi.

Ruhlar arasında, her bir çemberden geçerek ve günahlarını yargıya sunarak, her bir çemberin onayını kazanarak sonsuz acıdan kurtulabilecekleri bilgisi vardı. Bazıları bunu biliyordu, ama eminim ki çok azı kendi çemberini geçebilmişti. Çok azı, kendilerini sonsuza kadar tuzağa düşüren günahlarını yenebilmişti.

"O daha ölmedi bile! Hala nefes alırken neden kendi günahlarıyla çemberlere ödeme yapsın ki? Bizim gibi olmak istemiyor ki," dedim alaycı bir şekilde. Sevgili Margot'umun iblis olmak istemesinin imkânsız olduğunu biliyordum, buraya olan korkusu ve dehşeti, burada yaşanan kötülükler hakkında bir ömür boyu aldığı derslerden kaynaklanıyordu. Onu suçlayamazdım, çünkü sonsuz hayatım boyunca bunları kendi gözlerimle görmüştüm, ama itiraf etmeliyim ki, yüzeyde beklediğimden daha az saf iyilik görmüştüm.

Onun cadı grubu en iyi ihtimalle yanlış yönlendirilmişti, acımasızdı ve gerçeklere odaklanırsak, sonunda hak ettikleri kaderi hak ediyorlardı.

"Kurallar kuraldır, Beelzebub. Onun için bu kuralları es geçersen, gelecekte de aynı şeyi yapmak zorunda kalabilirim. Sırf sen onlardan biriyle yatmak istiyorsun diye, *bana ait* ruhlara serbest geçiş izni veremem," dedi Asmodeus, ses tonu sertleşerek. Öfkesiyle tanınmazdı çünkü yaşadığı hayat, rahat, geç saatlere kadar süren keyifler ve yatakta uykulu sabahlarla doluydu. O flörtçü ve rahattı, benim disiplinli olmam gereken yerlerde gevşekti. Onun kurallara bu kadar bağlı olması, ilişkimizde hiç beklemediğim bir değişiklikti. Genellikle doğal düzenimizi korumak için diğer lordlara baskı yapan bendim.

"O senin değil," dedim, sesimdeki hırıltıya kaşlarını kaldırmasını izleyerek. Vücudumu kaplayan Enochian rünlerinin, onunla aynı fikirde olduklarını gösterircesine parıldadığını gördüm. Şiddetli enerjimi yatıştırmak için parmaklarımla kolyemi kavradım, silahım olan tırpanı parmaklarımla okşadım. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek onu elime alabilir, gerekirse Margot'u savunabilirdim.

Ama ne kadar sert savaşırsam savaşıyım, kimi öldürürsem öldüreyim, buradaki şehvet bunu mümkün kılmadıkça onu İkinci ve Üçüncü Çemberler arasındaki sınırdan geçiremezdim.

Asmodeus, benim ne zaman savaşmaya hazır olduğumu anlayacak kadar uzun süredir beni tanıdığı için pozisyonunu aldı. İkimizin de dürtüleri ateşliydi, ama benimki, benim emrimde olan oburluk sayesinde sahip olduklarımı tüketme yeteneği için savaşmaya yönelirken, onunkisi onları sikmeye yöneliyordu. Omzumun üzerinden bakarak, kaşlarını kaldırıp gözlerini merdivenlerin tepesine kaydırđı. "Bunu onun büyüüne söyle," dedi, sözlerini yumuşak bir sesle söylemek için eğilerek.

Haklıydı, biliyordum. Çünkü Margot, içindeki büyüü nadiren kullanmaya cesaret etse de, onu gözden kaşırmak imkansızdı. Işık dalgaları gibi ondan yayılıyordu ve cildini bir tanrıça gibi hafifçe parıltatıyordu. "O, büyüünden daha fazlası," dedim, uzun varlığım boyunca ilk kez düzeni hor görerek. Onu koruma ihtiyacı, hissetmem gerekenlerle çok çelişiyordu.

Başka bir cadının acı çekmesinden zevk almam gerekiyordu.

Margot'u İkinci Çember'den hiçbir bedel ödemedem geçirmek için planımın ikinci kısmına başvurmak zorunda kaldığım için içimden bir iç çekerek, "Lucifer'e olan sadakatinden ve onun isteyeceği şeyden dolayı onu geçirmek istemiyorsan, bunu bana bir iyilik olarak yap" dedim.

Asmodeus hareketsiz kaldı, yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. İyilikler, başmeleklerin sık sık yaptığı bir şey değildi, birbirimizle nadiren cesaret edebildiğimiz bir şeydi. Karşılığını talep etme yolları, çoğu zaman ilk sorunla yüzleşmekten çok daha korkunçtu.

Yine de ben, içime işleyen ve kulaklarımdan çıkmayan bir şarkı söyleyen bir cadı adına kendimi feda ediyordum.

"Cazip," dedi Asmodeus, elini kaldırıp düşünceli bir şekilde parmaklarını alt dudağına dokundurarak. "Büyük ve güçlü Beelzebub'un benden bir iyilik isteyeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bunun tekrar olmasını bekleme, bu yüzden teklifim geçerliiyken kabul etmeni öneririm," diye homurdandım, kaçınılmaz sonu beklerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Sadece bir aptal benim iyilik teklifimi kabul etmezdi.

"Hayır," dedi, benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş bir şekilde. "Bana böyle bir teklifte bulunuyorsan, o senin için önemli olmalı. Şimdi bunun nedenini öğrenmek çok ilgimi çekiyor. Bunu ancak onunla biraz daha zaman geçirebilirim yapabilirim, anlıyor musun?" diye sordu, ağzından çarpık bir kahkaha kaçtı. Sanki en sevdiğim oyuncağımı sadece kendisinin anahtarı olan bir kafeste tutmanın keyfini çıkarıyormuş gibi, neşeli, neredeyse çocuksu bir kahkahaydı.

"Seni lanet olası pislik..."

"Bütün bunları önlemenin bir yolu var, biliyorsun," dedi Asmodeus, gülümsemesi genişleyerek, yanından geçerken elini omuzlarının arkasına koyan kadınlardan biriyle göz teması kurdu. "Dominion'u çağır, o zaman o tamamen senin olur. Bunu yaparsan, hiçbirimiz ona sahip çıkmaya çalışamayız," dedi ve ben hayal kırıklığıyla dudaklarımı büzdüm.

Bu seçeneği Margot'la paylaşmamıştım, çünkü bunun bir seçenek olmadığını kesin olarak biliyordum. Bunu yapmaya kalkışırsam beni asla affetmezdi, ona sahip çıkıp onu sadece bana bağlamak gibi bir düşünce bile onu tiksindirirdi. Bu, onun ne istediğini düşünmeden ve umursamadan hareket eden Itan'dan daha iyi biri olmamı sağlamazdı. "Ona bunu yapamam," dedim ve bu sözler Asmodeus'u da benim kadar şaşırttı.

Ona bunu yapamazdım. Bir kadına sonsuza kadar bağlı kalmanın *bana* ne yapacağına değinmedim bile.

Lanet olası cadılar.

O, alt dudağını dişlerinin arasına alıp sıırttı ve dikkatini arkamdaki boşluğa çevirdi. Bana, tırpanımı bırakıp, merdivenlerin başında kol kola duran Amelia ve Margot'u aramaktan başka seçenek kalmadı. Amelia orada durmuş, Margot'la konuşurken yüzünde bir gülümseme vardı. Gözlerimi Margot'a dikip başından ayaklarına kadar süzdüğümde, bunu gözümün ucuyla gördüm.

Saçları yeni yapılmıştı, yolculuğumuzdan kalan ter ve kumdan arınmıştı. Amelia ona ne yapmış olursa olsun, gevşek bukleler onun çarpıcı yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor, makyajının doğal kahverengi tonlarını vurguluyordu. Amelia'dan daha az giyinmişti, ama giydiği şeyler onun doğal güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Amelia, Margot'u güven verici bir şekilde okşadıktan sonra kolunu Margot'un kolundan çekti ve bu çarpık sarayda yüzyıllar boyunca öğrendiği zarafetle merdivenlerden indi. Bir an için Margot'tan gözlerimi ayırdım ve ilk kez yüzlerinin benzerliklerini fark ettim. Amelia'nın koyu saçları ve açık renkli gözleri vardı, çoğu yönden Margot'un tam tersiydi, ama yüzlerinin hatları, yumuşak özellikleri, çenelerinin kıvrımları ve burunlarının şekillerindeki narin kadınsılık tamamen aynıydı. Hatta neredeyse birebir aynısıydı.

Benzerlikler burada sona eriyordu. Amelia daha uzundu, daha inceydi, Margot ise kum saati vücutluydu. Willow ve diğer arkadaşlarının çoğundan çok daha uzundu, ama vücudu kıvrımlarla doluydu, bu da onu yürüyen bir günah gibi gösteriyordu. Amelia'nın ona verdiği elbise, beline oturuyor ve kalçalarını sarıyordu, Amelia merdivenlerin altına ulaşip ona elini uzattığında, o yavaş ve titiz bir şekilde merdivenlerden inerken bu kıvrımların her birini ortaya çıkardı.

Odadaki sessizliğin, inlemelerin kesilmesinin ve onu izlemek için nefeslerin kesilmesinin korkunç bir şekilde farkındaydım. Kendi arzumla odadaki nabız gibi atan arzuyu, cildimi kaplayan ve Margot ile aramızda somut, nefes alan bir şey gibi atan doğal çekiciliği güçlendiren şehvetin gücünü birbirinden ayıramıyordum. Kabul etmek ne kadar acı verse de, onun şarkısını duymamış ve ona karşı bir çekim hissetmemiş olsam bile, Margot'un nefes kesici olduğunu ve onu istediğimi bilirdim.

Gözleri bana doğru geldi, göğsü gerginliğiyle birlikte yükseliyordu. Kendimi sakinleştirmeye zorladım, ona güvenli bir yer sunmak için merdivenlerin altına yaklaşıp onu bekledim.

Ama çekicilik, nefesimin kesilmesini açıklamıyordu. Kalbimin onun için attığını açıklamıyordu. O kısım sadece şarkısının çağrısıydı.

Öyle olmalıydı.

Gözlerimi ondan ayırmamak, vücudunun hatlarını, düşük kesimli elbisesinin üstünden taşan göğüslerinin kıvrımlarını izlemekten kendimi alamadım. Kırmızı kumaş göğüslerini sarıyordu, kumaşın içinden meme uçlarının en ufak bir izi bile görünüyordu. O manzarayı gördüğümde içimdeki her şey dondu

, en son beklediğim şeyin şarkı kuşumun vücudunda açıkça görüldüğünü fark edince, en iyi niyetime rağmen penisim kalınlaştı. Meme uçlarının her iki yanında daha küçük başka birer iz vardı.

Piercing yaptırmıştı.

Yutkundum, bakışlarım tekrar ona yöneldiğinde ağzım birden kurudu. Dudaklarını birbirine bastırdı, dilini ağzına sokarak ıslattığında gözlerinde anlayış belirdi. Benim alıştığımdan daha fazla sallanarak hareket ediyordu, merdivenlerden inerken kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyordu. Sanki her zamanki kontrolünü çoktan kaybetmiş gibi, vücudu dairenin büyüüne kapılmış ve onu engellerinden kurtarmıştı. Kızıl cadı olarak, buradaki büyüye çoğu kişiden daha duyarlıydı, bedeni zihninin istediğini umursamadan onu ele geçiren günaha boyun eğiyordu.

Eğer durum böyleyse, bu gece benim kontrolümü sonuna kadar sınavacaktı. Onun tamamen kendi iradesiyle olmayan seçimler yapmasına izin vermeyecektim, henüz hak etmediğim kısımlarını bana vermesine izin vermeyecektim ve bunları ne kadar şiddetle hak etmek *istediğimi* fark edince şok oldum. Ne kadar çok istesem de, onları almak, sahiplenmek ve ertesi sabah ayrıldığımızda fikrini değiştirmeye çalıştığında ona hatırlatmak için kullanmak istesem de. Vücudu zaten bana aitti. Sahip olmam gereken zihniydi, bu lanet olası, nabız gibi atan çekiciliğin neye dönüştüğünü kabul etmesi için ikna etmem gereken zihniydi.

Bu, kanımı alışılmadık bir sıcaklıkla kaynatacak kadar şehvetten daha fazlasıydı.

Merdivenlerin en altına ulaştı, son basamakta durup Amelia ile bana bir bakış attı. Amelia ile gidersen, Kızıl cadının onu şenliklere katılmaya, kendini şehvetine tüm kalbiyle teslim etmeye yönlendireceğinden hiç şüphem yoktu. Bunu kötü niyetle yapmayacaktı; Amelia'yı yeterince tanıyordum. Neredeyse her şeyin seksle çözülebileceğine, bunun Margot'un içindeki tüm acıyı dindirebilecek en iyi yol olduğuna inanıyor gibiydi ve Margot'a yardım etme arzusuyla bunu yapacaktı.

Bu, Amelia için kişisel olarak bir çıkış yolu olmuştu ve cadının kendi travmasıyla başa çıkmak için bu yolu bulmuş olmasına minnettar olsam da

ihtiyacı olduğunda kendi travmasıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmuş olmasına minnettardım, onunla Margot'un akrabalıklarına rağmen aynı olmadıklarını görebilmesini umuyordum.

Margot derin bir nefes alarak göğsünü şişirip, elini dikkatlice kaldırarak bekleyen avucuma koydu. Ona gülümsedim, onu koluma soktum ve kanatlarımı kaldırarak onu görünmez kıldım. nndeki manzarayı engellemedim, ama arkamızda olabilecek meraklı gözlerden onu korumak için kullandım.

"Teşekkür ederim," dedi Margot, sesi o kadar yumuşaktı ki, sadece ben duyabiliyordum, kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Kafasını kaldırıp tüm dikkatimi üzerine çekmedi, ama elini uzattı ve tek parmağıyla kanadımın kenarını okşadı. Hafif, alaycı dokunuş doğrudan kasıklarıma ulaştı ve şoktan boğazıma yükselen boğuk sesi bastırmaya çalıştım. Onların hassas olduğunu *biliyordu*, ama yine de onlara dokunmayı seçti.

Engelleri çoktan azalmıştı, duvarları yavaş yavaş yıkılıyordu ve gece daha yeni başlamıştı.

Lanetlendim.

Beelzebub ve ben odada dolaşarak, başka bir şeyle meşgul olmayanlarla sohbet ettik. Etrafımızda seks yapılmasaydı, resmi bir etkinlik gibi hissedilebilirdi.

Herkesin katıldığı bir balo gibi, herkesin katıldığı bir balo gibi.

"Her gece böyle mi?" diye sordum, Beelzebub'un yüzüne daha iyi bakmak için dönerek. Ona bakmak istememiştim, loş ışıktaki onun sert, yakışıklı yüz hatlarını görmek istememiştim. Kırmızı ışıklar gözlerine bir şey yapıyordu, bakışlarımız buluştuğunda gözleri eriyormuş gibi oluyordu.

"Burada çok fazla zaman geçirdiğimi söyleyemem. Gördüğüm kadarıyla, burası normalden biraz daha görkemli," diye cevapladı ve beni bir an düşünmeye sevk etti. Cehennem'de tüm çevrelerin var olduğunu biliyordum, ama Lucifer'in etkisi dışında, Covenant'ın Coven'ı yönettiği gibi, büyük ölçüde bağımsız olarak işliyorlardı, ancak her aile reisi kendi soyundan sorumluydu. Bu yerde, bu bilgi çok daha az önemli görünüyordu. Asmodeus'un tüm bunlardan sorumlu olması doğal görünüyordu, ama Beelzebub bir şekilde buraya ait değildi. Bu, bir Kızıl cadıya bir kristal vermek gibiydi; elbette, kristal güzeldi, ama onların kristalin büyüyle olan bağlantıları aynı değildi.

Bazı çiftleri hayranlıkla izliyordu, ama onda, çevremizdeki diğerlerinde gördüğüm açlık yoktu. Onda, bende *hissettiğim* açlık yoktu.

Sessizce dolaştık ve yatak odasının mahremiyetine çekilebilmem için daha ne kadar aşağıda kalmamız gerektiğini merak ettim. Beelzebub'dan ve normal şartlarda bana oluşturduğu tehlikeden uzaklaşabilmem için, Asmodeus'un büyüü cildimi kaplayıp benimkini yüzeye çıkarmadan önce. Derimden çıkacakmışım gibi hissediyordum, bacaklarımın arasında biriken ısı beni sabahleyin çok pişman olacağım bir hata yapmaya itecekmiş gibi.

"Benimle gel," dedi Beelzebub, beni uçurumlara bakan verandaya açılan çift kapıya doğru yönlendirerek. Uzakta, yamaç kanla lekelenmişti, bu görüntü arzumu biraz soğuttu. Bunun hoş bir manzara olduğunu söylemek yanlış gelse de, o anda ihtiyacım olan şey buydu — İkinci Çember'i geçemezsem beni nelerin beklediğini acı bir şekilde hatırlatan bir şey.

Beelzebub kanadını geri çekti, ben de aniden üşüdüm, o ise öne eğilip korkuluğa yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Başı öne eğikti, göğsü yavaş ve derin nefeslerle inip kalkıyordu.

"İyi misin?" diye sordum, onun duruşunu taklit ederek. Elbisenin uzunluğu ve neyin açığa çıkabileceği konusunda endişelendiğim için onun kadar eğilmedim. Özellikle de beni bakışlardan koruyacak iç çamaşırım olmadığı için.

"Eğer gitmek istiyorsan, kutlamalara katılman gerektiğini sana nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor," dedi Asmodeus, arkamızdaki kapıdan çıkarak.

"Her zamanki gibi kusursuz zamanlama," diye inledi Beelzebub, elini kaldırıp burnunun köprüsünü çimdikledi. "Ayrıca bu doğru değil. O festivallere katılmak zorunda değil."

Asmodeus, ona dönünce gözlerini devirdi. "Gitmek istiyorsan, günahının kontrolünün sende olduğunu göstermek için şehvetin büyüüne bir şey vermelisin. Partide olması gerektiğini söylediği doğru. İstersen kapalı kapılar ardında da olabilir."

"Ama sözde günahımdan uzak durmak, kontrolün bende olduğunu göstermek için gereken tek kanıt değil mi? Bundan daha büyük bir kontrol olabilir mi?" diye sordum, Asmodeus'un dikkati göğüslerime kayarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Kaçınmak, ondan korktuğunuzu gösterir. Kendinizi kontrol edebileceğinize güvenmediğinizi gösterir ve bu da buraya ait olduğunuzu gösterir. Bana ve benimkilere," dedi, elini arkasına doğru uzatarak içeride devam eden partiye işaret etti. "Amelia sizi seviyor ve malikanede size yer açmamı istedi. O böyle düşündüğü sürece, burada bizimle kalmanıza izin verilecek. Uçurumlardan korkmana gerek yok. Burası çoğu insanın hayal edebileceğinden çok daha iyi bir hayat sunuyor."

Yutkundum ve Beelzebub'a zehirli bir bakış attım. "Bunu biliyor muydun? Geçmek için ne yapmam gerektiğini biliyor muydun?" İçimde biriken acı, tüm heyecanımı yok etti. Bunun neden *imkansız* olduğunu bilmek için geçmişimi yeterince biliyordu. Ona güvenmemi, bir planı olduğunu söylemişti.

Ona inanacak kadar aptalmışım.

"Hala hayatta olduğun için bir istisna yapılabileceğini düşündüm, şarkı kuşu. Seni bu saçma sapan fikre bağlı tutacağını bilmiyordum ve borcunu ödememe izin verebileceğini düşündüm," dedi, bana uzanarak. Elini çekerek geri çekildim ve başımı sallayarak partiye geri döndüm. Amelia kapının hemen içinde bekliyordu, sanki gerçekliğin beni nereye iteceğini tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyordu. O, tanıdığım tek yüz, bana karşı dürüst olacağını umabileceğim tek kişiydi.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"Onun dikkatini dağıt," dedim, ondan uzaklaşırken fısıldayarak. Şehveti yeterince tanıyordum ve bunu bir meydan okuma olarak görecektim arkadaşımınla geçirdiğim zamandan, zihnimde bir planın başlangıcı oluşmaya başlamıştı. Bu ihtiyacı sadece *benim* şehvetim karşılayamazdı, sadece benim bedenim onu doyurabilirdi. Beelzebub peşimden kapıdan içeri daldığında, ona sert bir bakış attım ve boğazımı temizleyerek düşük bir uğultu sesi çıkardım. Bir an için uğultuyu bıraktım ve gözleri büyüyen onun hareketsiz kalmasını izledim. Büyü, keskin pençeleriyle boğazımı tırmaladı, sanki içimden çıkmak için çaresizce beni parçalayacakmış gibi hissettim.

Bunu bastırdım ve boğazımdaki uğultunun etrafına ördüğüm büyünün içine daldım.

Ama bu şarkı onun için değildi. Yakındaki herkesi çağıracak bir duygu seli değildi, sadece kadınları çekmek için mırıldandığım belirli, yönlendirilmiş bir çağrıydı. Erkekler için kullanacağım şarkıdan daha tizdi, baştan çıkarıcıdan çok tatlıydı, ama yine de bana en yakın dört kadın sıralarını kapatıp yaklaştıklarında aynı derecede hoştu.

"Şarkıcı kuş," dedi Beelzebub, dikkatimi Amelia'ya çevirip en yakınımdaki kadının yanağına nazikçe parmağımı dokundururken.

"Ben değilim, sevgilim." Kadın, benim bakışımı takip ederek Beelzebub'a baktı ve sanki onu yutacakmış gibi kaslı vücudunu süzdü. Normal şartlar altında asla kimseye sihrimi kullanmayacağımı ve onları tuzağa düşürmeye çalışmayacağımı bildiğim için hemen suçluluk duydum. Ama içimi kaplayan acı normalden daha güçlüydü, öfkem kendi şehvetimle ve çevremdekilerin şehvetiyle birlikte kaynıyordu. Büyülediğim kadın onu istiyordu, gözleri onun vücudunu izlerken onu arzuluyordu. Onun içindeki çekiciliği hissedebiliyordum, büyünün etkisi altında nabızı attığını hissedebiliyordum. "O," dedim ve Beelzebub'un ağzını şoktan açık bırakan emri verdim. Kadın, büyümün istediği gibi davranmak için yanımdan ayrıldı ve kalçalarını sallayarak Beelzebub'a doğru yürüdü.

Bu büyü, parmaklarımin ucunda dans eden bu güç, tam da bu yüzden kullanmama izin vermediğim şeydi. Kimse başkalarının özgür iradesini ve cinselliğini bu şekilde kontrol etmemeliydi. Bu korkunç bir şeydi.

Onu okumama, onu çekici bulup bulmadığının işaretlerini aramama izin vermedim. Onun onu arzulayabileceği düşüncesinin beni neden yıkılmış ve uyuşmuş hissettirdiğini, içimde boş bir boşluk yarattığını anlamak istemedim.

"*Margot*," diye mırıldandı Beelzebub, ilk kadını kendinden uzak tutmak için kolunu uzattı. Kadın parmağını göğsünde gezdirdi, bu alaycı dokunuş midemde boşluğu tamamen yerleştirmişti. Acı gibi sızladı, ki bu benim kendi yaptığım bir şey olduğu için hiç mantıklı değildi.

"Sineklerin Efendisi'nin bu akşam kendini tatmin edecek bir çıkış yolu bulmasını sağla," dedim Amelia'ya, uzun zamandır

O, ben merdivenlerden indiğim andan itibaren tahrik olmuştu, benim için kendini kontrol etmeye çalışıyor ve onu benim görüşümden korumak için elinden geleni yapıyordu. Kendisi rahatsız olsa da, benim onun yanında rahat hissetmem için çaba sarf etmişti. Benim yapamadığım şekilde onun baskısını hafifletmeye yardımcı olacak birçok partner varken, ondan da kaçınmasını beklemek adil değildi.

Ben yapmazdım. Onunla olmazdı.

Ona sırtımı döndüm ve kadının ellerini kendinden uzak tutmaya çalışırken onu izlemek için toplanan kalabalığın arasından geçtim. Kime dokunduğuma bakmadan, ondan uzaklaşırken yolumun en yakınındaki eli yakaladım. Yanımda bir adam güldü ve ben onu Amelia'nın odasına götürürken parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doladı. Umarım Amelia, yapacağım şeyi sorun etmezdi, ama nedense odasında benim yapabileceğimden çok daha yasadışı şeyler yaşandığını tahmin ediyordum. Merdivenleri hızla çıktık ve onu odaya götürdüm. Arkamdan kapıyı kapatıp, ilk kez yakaladığım adama döndüm. Oldukça yakışıklıydı, sarışın ve neredeyse gömleksizdi, Kaliforniyalı sörfçüler gibi parlak kasları vardı. Beelzebub'dan çok daha zayıf bir vücudu vardı ve ben, isteyemeyeceğim şeyleri karşılaştırma düşüncesini kafamdan silip attım.

"Beni istiyor musun?" diye sordum, başının geriye doğru sıçradığını izleyerek.

Elini uzattı, yanağımı dokunmaya çalıştı ama ben geri çekildim. "Adın ne, güzelim?"

"Margot. Şimdi, beni istiyor musun?" diye sordum, sabrım sınırına ulaşmıştı. Bunu yapmadan önce rızasını almam gerekiyordu, bu zavallı ruhu ihlal edecek bir şekilde istismar etmediğimi bilmem gerekiyordu. Burada işimi bitirmem gerekiyordu, Beelzebub'un sonunu görmem gerekiyordu...

Bu kelimeleri düşünmeden bile boğazıma kusmuk geliyordu ve bunu umursadığım için kendimden nefret ediyordum. Bu çekiciliğe hiç rıza göstermediği halde beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum. Ondan sahip olduğu en değerli şeyi elinden almıştım, aksi takdirde beni cehennemde çürümeye terk edebilecekken beni istemesini zorlamıştım.

Onu seçtiği kadınla birlikte görmem gerekiyordu. Onu onunla sevişirken izlemem gerekiyordu, böylece bu mantıksız ihtiyacı zihnimden silip

bu çekiciliğin sadece şehvet olduğunu kendime hatırlatabilirdim. Herhangi birinin bu boşluğu doldurabileceğini ve Beelzebub'un bana karşı hissettiklerinin özel olmadığını.

Bu sadece bir büyüydü ve biz İkinci Çember'de kalırken o şehvetin büyüleriyle çevriliydi.

"Evet, seni istiyorum," dedi adam gülerek. "Ama sana dokunmama izin vermezsen bunu gerçekleştirmek zor olacak."

"Seni tatmin etmeme izin verir misin?" diye sordum, ona dokunmasına izin vermek zorunda kalmamak için bir strateji geliştirerek. Zihnine bir görüntü yerleştirmeyi planladım, ulaşılması çok zor olan rüyaların büyüünü kullanmayı planladım. erişilmesi zor olan rüyaların büyüünü kullanmayı plan Bu bunu bana bana bana büyü büyük fazla çok enerji, ama ona dokunmak, benim vermek istediğim bir şey değildi. "Tabii," dedi adam gülerek, ben de Amelia'nın beni geceye hazırlarken oturduğum sandalyeyi işaret ettim.

Amelia beni geceye hazırlarken oturduğum sandalyeyi işaret ettiğimde, adam gülerek "Tabii" dedi. Beni büyümü kullanmaya teşvik etmesinin, kendimi tahrik ve zevke kaptırmamı sağlamasının bir nedeni vardı. Onu makyaj masasından çekip odanın ortasına koydum.

Büyümü kullanmaya tahammül etmenin bir yolunu bulamazsam buradan ayrılamayacağımı çok iyi biliyordu, ama bana bunu yapmanın yollarını göstermişti. Willow, güçsüz kaldığı bir durumda kendini kapana kısılmaya asla izin vermezdi, karşı koymadan ve sistemi alt etmek için elinden gelen her şeyi yapmadan olmazdı. Gerekirse, kaba kuvvet kullanarak yoluna devam ederdi.

Benim büyüm aynı şekilde işlemiyordu, ama bu onu kendi lehime kullanamayacağım anlamına gelmiyordu. Bunu yapmak için kullanmayı düşündüğüm adam, işaret ettiğim sandalyeye oturdu ve sanki aralarına diz çökmemi bekliyormuş gibi bacaklarını açtı. Tiksinti ile dilim kalınlaşırken, somurtarak yutkundum. "Gömleğini çıkar," emrettim ve pencereden sarkan perdelere döndüm. Bu odadan kayalıklar net bir şekilde görünüyordu, sonunda öldüğümde beni bekleyen, başımın üzerinde asılı duran tehdit. Perdeleri bağlayan altın ipi kopardım, kumaşı yırttım ve seçtiğim katılımcıyı sandalyeye bağlamak için geri döndüm, bu işi halletmek için ihtiyacım olan güç pozisyonuna kendimi koydum.

Bana dokunamayacağını, bana zarar veremeyeceğini bilmem gerekiyordu ki, sihrimi kaybetmeye razı olabileyim, onun ihtiyacını gittikçe daha da artırıp

ve İkinci Çember'in oyuncacı haline gelene kadar, benden istediği kurbanı besleyene kadar.

Kapı gürültüyle açıldı, Beelzebub'un fırtınalı yüzü kapı aralığını doldurdu. Göğsü sık çiziklerle kaplıydı, gözleri cinayet dolu bir şekilde odaya birkaç adım attı ve durumu inceledi. Elimdeki ip, o bakışın ağırlığı altında aniden ağırlaşmış gibi hissettim, ama o bakış benden hemen başka yöne çevrildi. Adımları onu hızla odanın ortasına götürdü, bana uyarıda bulunacak zaman bile vermeden adamın başını iki eliyle kavradı. Adam omzunun üzerinden Beelzebub'a dönüp baktı, başmelek başını keskin bir şekilde yana çevirirken ölümle yüz yüze geldi, ben ipi yere bırakıp öne doğru atılırken odayı yankılanan bir çatırtı doldurdu.

Ceset yana doğru sallandı, sandalyeden düştü ve boş, görmeyen gözlerle bana bakarken, boynu tamamen yanlışı yöne dönmüş halde yere düştü. Ben ise boğazımdan çıkmak üzere olan kusmuğu yuttum.

"Senin *neyin var*?" diye sordum, sesimin tiz sesi Amelia'yı kapıya getirdi.

Yatak odasının zeminindeki cesede baktı, yüzünde mutlak bir sevinç gülümsemesi yayıldı. Kapıya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturarak bizi süzdü. "Bu çok eğlenceli olacak," dedi ve Beelzebub'un kapıya doğru dönüp bakarken ona sert bir bakış attı. Amelia'yı hafifçe itti ve ben ona bakarken kapıyı yüzüne kapattı. Omzunun üzerinden bana bakmak için geri döndüğünde nefes alamadım.

"Söyle bana, şarkı kuşu," dedi, vücudunu bükerek bana doğru yürüdü, ikimizin de sahte olduğunu bildiğimiz bir rahatlık taklidi yaptı. Geri çekildim, o diğer adamın yerine sandalyeye oturduğunda yüzümü buruşturdum, hoşnutsuz bir sırıtışla cesedi yana doğru tekmeledi. "Ona tam olarak ne vermeyi planlıyordun?"

Margot, seçtiği adamla merdivenlerden yukarı kaçtı ve beni, büyüsünü kullandığı kadınların oluşturduğu dairenin ortasında bırakıp gitti.

Onları bana karşı kıskırtıp çekip gidebilmiş olması beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Benim asla aynısını yapamayacağımı bilmek beni rahatsız etmemeliydi, çünkü onun kapalı kapılar ardında başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi içimdeki her şeyi sıkıştırıp acıya dönüştürüyordu. Çenemi sıktım ve kadınlardan birinin bileğini yakaladım, o da göğsümü tırnaklarıyla çizdiğinde, önsöz yapmadan onu geri iterek reddettim.

Dokunuşu yanılttı. Beni soğuk ve duygusuz hissettirdi, Margot'un teni benimkine dokunduğu anda içimi dolduran sıcaklığın izleri yoktu. Bana dokunmak için hareket eden bir sonraki kadına hırladım, yüzü benim tiksintim karşısında şokla buruştu.

Ellerimi saçlarıma gömdüm ve başımın arkasında dağınık bir topuz haline getirilmiş saçlarımin kenarlarını çektim.

Bu onun tercihi olmuştu ve ben buna saygı duymalıyım. Beni, bana yaptığı büyüün etkisinden kurtarmak için, benden başka *herhangi birini* seçmeye bu kadar istekli olduğunu kabul etmeliydim.

"Onu öylece bırakacak mısın?" diye sordu Amelia, elini sallayarak kadınları kadınları kadınları uzun süre çok yakın Kim çok bana dokunmak ve dokunarak benimle oynamaya ikna etmek için çok kararlıydılar. Başka bir zaman olsaydı, belki de onların teklifini kabul ederdim. "O seçimini yaptı," dedim, sesim hissettiğim kadar kederliydi. Öfke neredeyse her şeyi tüketiyordu, Margot'un alev alev yaktığı cildimde dans eden şehveti alıp onu tutkunun

öfkenin diğer tarafına çevirdi.

Öfke.

Onun şarkısının bir başka sonucu olduğunu kabul etmekten başka açıklanamayan bir öfke.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi Amelia, beni incelerken sesi sakindi. "Onun pişman olacağı bir şey yapmasına izin vermeyecek kadar onu önemseydiğini sanıyordum." Şeytanların onu sürekli hayal kırıklığına uğratmasından bıkmış gibi dudaklarını büzerek iç geçirdi.

"*Umurumda değil,*" diye bağırdım, o anda birlikte olmak istediğim cadıya dişlerimi göstererek. "Sadece onun büyü. Onu şarkı söylerken duydum ve o zamandan beri bu lanet cehennemde mahsur kaldım."

Amelia donakaldı ve bana bir adım yaklaşarak inanamayan bir şekilde alaycı bir şekilde güldü. "Seni lanet olası aptal," dedi, dişlerini alt dudağına batırarak. "Sen bir baş iblisin. Ruhun zaten Gluttony'ye o kadar ait ki, başka bir günah için yer kalmadı. Şehvetin büyüyle kontrol edilemezsin. Eğer edilebilseydin, bu yerde Asmodeus'un büyüünün çağrısına direnemezdin. Çoktan bir eş bulmuş ve şenliklere katılmış olurdun."

"Yanılıyorsun," dedim. Cadıların büyü, iblislerin büyüünden farklı olmalıydı. Asmodeus'un büyüünün karanlığına karşı bağışık olabilirdim, ama yine de Margot'un büyüünün hafifliğine kapılabilirdim.

Değil mi?

"Tabii ki, iblis. Bana büyüümün nasıl işlediğini anlatmaya devam et. Sanki ben burada yüzyıllar geçirmişim ya da sıkıldığımda eğlenmek için seni ve diğer baş iblisleri büyüümün altına çekmeye çalışmışım gibi. Ben ne bilirim ki?" Amelia, benim reddetmeme öfkeyle yüzünü buruşturarak sordu.

"Ama bu mümkün değil. Onun şarkı söylediğini duydum ve o zamandan beri onu rahat bırakamıyorum. Takıntılı hale geldim. Hollow's Grove'dayken onu takip ettim! Cehennem'e açılan portaldan düştüğümüzden beri onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onun büyüüne kapılmamış olsaydım bunu neden yapsaydım?" diye sordum, onun iddiasını anlamaya çalışırken hayal kırıklığım artıyordu.

Amelia bana sırtıttı ve tek eliyle avucunu göğsümün ortasına dokundurdu. Elini geri çekince, cildimden ince kırmızı bir yumağı çıkardı. Yumağı elinde dans ettirerek, yuvarlak bir kütle halinde büküp kıvrandırdı. "Margot, aşkın büyüünü gördüğünde onu tanıyamayabilir, ama ben tanıyabilirim," dedi ve sözleri, bakışlarımı kırmızı düğümünden onun gözlerine çevirmemi sağladı.

Hayır.

Bu imkansızdı.

"Takıntı, özdenetim eksikliği ve bir şeye, ya da bu durumda birine aşırı düşkünlük arzusudur. *Senin* günahın bu, Beelzebub. Onun ya da sana yaptığı büyü değil. Ona takıntılısın çünkü büyü, senin henüz kendine itiraf edemediğin şeyi fark ediyor. Onu seviyorsun," dedi Amelia, Asmodeus'un duymayacağı kadar alçak sesle. Margot'u ve ona olan duygularımın diğer başmelekler tarafından öğrenilmesi durumunda ne anlama gelebileceğini koruyordu. Onu benim zayıflığım olarak görecekler ve her fırsatta bana karşı kullanacaklardı.

"Olamam," dedim, gerçeği içime sindirmiş olmama rağmen bu noktayı tartışarak. Amelia bana dokunmuştu, *orijinal* Eroles cadısı, ve ben hiçbir şey hissetmemiştim. İkinci Çember'de hepimizi çevreleyen şehvet büyüüne göre hareket etme dürtüsü hissetmemiştim.

Benim için sadece Margot vardı.

"Cadı senin, Beelzebub. Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu sonunda, ben onu itip merdivenlere doğru ilerlerken sırtarak.

Margot'u gözden kaybettiğimden bu yana birkaç dakika geçmişti ve tüm dünyam altüst olmuştu. Kalbimin olması gereken yerde var olduğunu sandığım kara kütle, onun bir cadı

ve benim bir iblis olduğumu, Hollow's Grove'a tüm cadıları yaşadığım cehenneme mahkum etmek niyetiyle gittiğimi umursamıyor gibiydi.

Onu durdurmak için, öfkemin altında yatan bu duyguyu anladığım için, pişman olacağı ve beni incitecek bir şey yapmasını engellemek için, iki basamak birden atlayarak merdivenleri inerken gözlerim karardı.

Bu acıydı. Aşık olacak kadar aptal olan insanların hikayelerinde duyduğum türden bir acı. Onların arasına katılmayı hiç düşünmemiştim, insanların ne kadar hayal kırıklığı yaratabileceğini çok iyi bildiğim halde, kendimi başka birine bağlayacak kadar aptal olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Amelia'nın odasına gittim, çünkü Margot'un gittiği yeri gösteren kapıyı göremiyor olsam da, onu yeterince tanıyordum ve tanıdık bir yere gideceğini tahmin edebiliyordum. Tamamen yeni bir yerde, bilinmeyene adım atmaktansa, zaten rahat hissetmeye başladığı bir yere giderdi.

Ellerimi kapıya vurdum ve yapabilseydim geri alacağım bir güçle ileri ittim. Kapı önümde açıldı ve Margot'un, yakaladığı adamın oturduğu sandalyenin arkasında durduğunu gördüm. Adam sandalyenin kenarını tutarak bana döndü ve ben odaya birkaç adım atıp durumu incelerken şoktan ağzı açık kaldı.

Margot elinde bir ip tutuyordu, niyeti belliydi. Cehenneme geldiğimizden beri ona ara sıra dokunmama izin verilmişken, onun seçtiği partnerini bağlamaya ihtiyaç duyması gerginliğimi biraz azaltmalıydı.

Bunun yerine, ilk başta beni seçmemiş olması beni öfkeyle doldurdu. Benden kaçmak için o kadar endişeliymiş ki, kendini *buna* maruz bırakmaya razı olmuş.

Öfkem eylemlerimi yönlendirirken, ikisine de tepki verecek zaman tanımadım ve odanın ortasına doğru ilerledim. Adamın kafasını ellerimle kavrayarak, gözlerinin içine bakarken kafasını sertçe yana çevirdim. Margot ipi yere düşürüp müdahale etmek için öne atılırken, odayı yankılanan bir çatırtı doldurdu.

Adamın vücudu yana doğru sallandı, sandalyenin kenarından düşerek yere yuvarlandı, ben onu unuttum. Bakışlarımı Margot'a çevirdim, o da yutkundu ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Senin *neyin var?*" diye sordu, sesi yükseliyordu. Bu ses, beni takip eden Amelia'yı yatak odasının kapısına çekti.

Cesede baktı, kollarını göğsünde kavuşturarak kapı eşiğine yaslanırken yüzünde sevinçli bir gülümseme yayıldı. "Bu çok eğlenceli olacak," dedi. Ona sert bir bakış attım, dönüp kapıya doğru yürüdüm ve onu nazikçe koridora ittim. Kapıyı yüzüne kapattım, Margot'un saklanmak için seçtiği odanın onun odası olduğunu hiç umursamadan.

"Söyle bana, şarkı kuşu," dedim, vücudumu çevirip Margot'a doğru yürüdüm. Vücudumu gevşek ve rahat tutarak, dünyamı sarsan gerçekleri sindirmeye çalışırken öfkemi bastırmaya çalıştım. Sandalyenin kenarından dolaştım ve diğer adamın oturduğu yere oturdum, Margot'un arkasında durduğu yere bakarak, alaycı bir gülümsemeye cesedi kenara ittim. "Ona tam olarak ne vermeyi planlıyordun?"

Margot, şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış, yerde baygın yatan adamdan gözlerini ayıramıyor gibiydi. "Ne yaptın?" diye sordu, ben omzumun üzerinden ona bakarken, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

"Onu seviyor muydun?" diye sordum, tepkisini inceleyerek. O geniş maun rengi gözlerini bana çevirdi ve ben onu tekrar tekmelediğimde izledi. O anda hissedememesi benim için önemli değildi, o ona bakmaya devam ederse, cesedini tahrip edip geriye sadece küllerinden başka bir şey bırakmayacaktım.

"Onu öldürdün!"

Alaycı bir şekilde güldüm ve Margot'un aceleyle geri çekilirken yere düşürdüğü ipi yerden almak için öne eğildim. "Zaten ölmüş olanı öldüremezsin, şarkı kuşu. Ona birkaç saat ver, sonunda uyanacaktır. Ama uyandığında senden uzak duracaktır, tabii bir dahaki sefere sana baktığını yakaladığımda daha kötüsünü yapmamı istemiyorsa."

Bana ağzı açık bakakaldı, o güzel dudakları yanıt vermek için genişçe açıldı. "Bunun için bir neden yoktu."

Omuz silktim, aramızdaki mesafeyi kapatmak, Margot'u duvara yapıştırmak ve nefes alamayana kadar onu öpmek dışında hiçbir şey istemediğim halde koltuğumda oturdum. Hislerimin gerçek olduğunu bilmek benim için her şeyi değiştirmişti. Artık kaçınılmazlığımızı inkar etmek mümkün değildi.

"Katılmıyorum," dedim, başımı yana eğip dilimi alt dişlerimin üzerinde gezdirerek.

"Siktir git," dedi, damarlarında çelik gibi bir güç topladı. Bir kez başını salladı, kapıya ulaşmak için yanımdan geçip gitti. Kanadımı uzattım, yolunu kapattım ve sonra ön kolunu yakaladım, onu yanımda durdurmak için çekip durdurdum. "Bırak beni," diye hırladı.

İpi eline verirken, kanatlarımı yoluna koyarak kollarımı sandalyenin arkasına kaldırdım, ona yaslanarak kollarımı yerine koyup beni sandalyenin ayaklarına bağlayabilmesini sağladım. Gözleri vücudumda dolaştı, ben koltuğun arkasına yaslanarak niyetimi açıkça belli ederken göğsümde takıldı. Eğer partnerinin bağlanıp katılımını engellemek istiyorsa, eğer zevk almak için buna ihtiyacı varsa, o zaman onun tenini tenime değdirmesini sağlayacaksa, seve seve sonsuza kadar beni bağlamasına izin verirdim. Bana hissettirdiği çaresizlik sınır tanıımıyordu, geçen her dakika içimde daha da derinleşiyordu. Bunu nasıl fark edememiştim acaba?

Bir şekilde, nefret ettiğimi sandığım bu kadına sıırıslıkam aşık olmuşum.

"Hayır," dedi, başını sallayarak.

"Ne oldu, şarkı kuşu? *Ondan* istediğini almaya çok hazırdın. Ben buradayım ve sana istediğini yapmana izin vermeye tamamen hazırım," dedim, ona bakarak sırtarak. Bir cevap bulmaya çalıştı, gözleri odanın içinde dolaşıyordu, sanki benim bakışlarımla karşılaşmaya dayanamıyormuş gibi. Kafasının karıştığını biliyordum, ama davranışındaki değişikliği açıklamak için henüz çok erken olduğunu da biliyordum.

Margot, ona hislerimi anlatmam için hazır değildi.

"O sen değilsin," dedi sonunda, yine başını sallayarak.

Benden başka birini tercih edeceği fikri gülünçtü ve ona gülümserken, adil olmayan, onu çok hızlı bir şekilde çok fazla zorlayacak sözleri tükürdüm. Bunun farkındaydım, ama yine de kendimi

söylediğimi fark ettim. Onu yıkmak istedim; benim zihnime sızdığı, benim derime bir lütuf ve asla kurtulamayacağım bir hastalık gibi yerleştiği gibi, onun da sadece beni görebileceği hale gelene kadar onu parçalamak istedim.

"Dikkatli ol. Bu, seni korkuttuğumu itiraf etmeye tehlikeli bir şekilde yakın geliyor, Margot," dedim meydan okurcasına, o ipi ellerinde çevirip sonunda arkama geçtiğinde sırtarak. Parmakları kanatlarıma dokundu, hızlı ve becerikli hareketlerle kollarımı sandalyenin ayaklarına bağlarken, bunu kaç kez yaptığını merak ettim. Sırf büyü ve güç uğruna en büyük korkularıyla yüzleşmek zorunda kaldığı o lanet olası Coven'da büyümek için bunu kaç kez yapmak zorunda kalmıştı acaba?

"Kafanı nasıl bu kadar kolay taşıyabiliyorsun? Lanet olası egonun büyüklüğüyle çok ağır olmalı," dedi, önüme geçerek. Bağları test ettim, onun fark etmemesi için yeterince küçük hareketlerle ipleri nazikçe çektim.

"Sadece yanılsa büyük kafadır, o yüzden neden sana kibirimin ardındaki gerçeği göstermeme izin vermiyorsun?" diye sordum, sesimi alçaltarak. Margot ayaklarını kaydırды ve bunun İkinci Çember'in büyüünden etkilenmediğinden kaynaklandığını biliyordum. Bunun ötesinde, *benden* de etkilenmemişti. İkisini bir araya getirince, küçük siren niyeti ne olursa olsun kendini kontrol etme şansı yoktu.

"Sana ilgi duyduğum için seni kullanmaktan kaçınmak istemiyorum," dedi, öfkesiyle burun delikleri genişleyerek bir adım daha yaklaştı. Oturduğumda, benden sadece birkaç santim daha uzundu, bu da onu tuzağa düşürmek için bacaklarımı açtığımda bizi imkansız bir şekilde yakınlaştırdı. "Onu kullanıyordum çünkü bana *izin* verdi. Bunun senin için önemli olmayabileceğini anlıyorum, ama benim için önemli."

Onun argümanındaki hatayı fark ederek ona sırttım. Bu her neyse, kafasında o kadar çok karıştırmıştı ki artık bir çıkış yolu bulamıyordu. "Senin benimle istediğini yapmana izin vermediğimi göremiyorum, küçük siren," diye mırıldandım, yüzünün düştüğünü izleyerek.

"Sen zaten benim büyümün altındasın. Artık rıza gösteremezsin," diye tartıştı.

Gülümsemem kaybolurken, gözleri yüzümü inceledi, kesin olarak geleceğini düşündüğü dehşeti araştırır gibi. "Yapma," dedim, Amelia'nın bana söylediği gerçeği açığa vurmada bu konuşmanın inceliklerini idare etmenin giderek zorlaştığını fark ederek. "Eğer tüm bunlar bir büyü olsaydı, sen de etkilerini hissetmezdin, ama ikimiz de hissettiğini biliyoruz. Sanırım ikimiz de aramızdaki şeyin artık karşılıklı olduğunu biliyoruz ve bu, sadece senin şarkını duymamdan daha fazlası olduğu anlamına geliyor." Keşke onu beni bağlamasına izin vermeseydim. Ona uzanmak, onu cinsel bir şeyden çok rahatlatmak için kucaklamak istedim. O lanet olası piç, ona gerçeği hiç söylemeden, onun bir canavar olduğunu düşündürmüştü.

Onun şarkısına karşı bağışık olmasaydım bile, yoktan bir şey yaratamazsın. Büyü öyle işlemez. Onun büyüünün içime işlemiş olması için bir çekim çekirdeği olmalıydı, beni o kadar tamamen içine çekmiş olmalıydı ki, asla kurtulamayacaktım.

Eğer onun büyüüne kapılabilsedim, o zaman sadece bununla benim rızamı almış olurdu. Muhtemelen herkes için durum böyle olmazdı, ama benim için yeterli olurdu.

Cevap vermedi, sözlerimi ve bunların ima ettiklerini görmezden gelmeyi tercih etti. Kendi çekiciliğini kabul etmeye hazır değildi. Yapabileceğim tek şey, Amelia'yı ona Kırmızı büyüünün doğasını öğretmesi, onun *imkansız* olduğuna inandığı arzusun sınırlarını ve kurallarını öğretmesi için ikna etmektir.

Tartışmak yerine, onun anlatısına kulak verdim ve kontrolü onun elinde kalmasına izin verdim. Buna ihtiyacı vardı ve benim ulaşabileceğim mesafede kalması anlamına geliyorsa, şimdilik buna izin verecektim. "Eğer bunların hepsi bir büyü ise," dedim ve Margot gözlerini tamamen bana çevirene kadar sözümü bitirmedim. Omuzlarını dikleştirdi ve kesin olarak geleceğini düşündüğü yargıyı bekledi. "O zaman esir tutulmam şaşırtıcı değil. Sana bakıp, seni tanıyıp, isteyerek senin kurbanın olmamak için nefes alan kimse yok. Eğer bu bir büyü ise, tek yapabileceğim şey, beni bu büyüünün etkisinden asla kurtarmamanı ummak, benim şarkı kuşum."

21

MARGOT

Bana baktı, o kırmızı gözleri hak etmediği bir anlayışla doluydu. Ona yaptıklarım hakkında temel bilgilerden fazlasını vermek için hiçbir şey yapmamıştım, ama o sanki bu durumda kurban benmişim gibi bana bakıyordu. Sanki yanlış bir kanıya kapılmış, kendi büyüümün tuzağına düşmüş olan benmişim gibi.

Benim büyüümün etkisi altında olduğunu zaten biliyordu. Bunun gerçek olduğuna dair bir yanılgı içinde hareket etmiyordu ve bunun daha fazlası olduğunu ima etmeye bile tenezzül etmemişti.

Peki ne değişti?

Göğsümde tüy kadar hafif kanatlar çırpınıyordu, uzun zamandır olabildiğince derine gömdüğüm duyguların en ufak bir kıpırdanması. Onları gömdüğüm kuyu, onun sözlerinin yoğunluğuyla ısınarak taşmak üzereydi. Bunun anlamı anlaşılmazdı ve mantiken bunun sadece büyüünün etkisi olduğunu bilsem de, içimde uyandırdığı soruları kafamdan atamıyordum.

O özgür olmak istemiyor.

Onun önünde dururken dizlerim kilittlendi, başka bir yol ararken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Önümdeki adama dokunmaya cesaret edemedim, bunun yarardan çok zarar getireceğini biliyordum. O rıza gösterebilseydi *bile*, bunu basit tutamazdım. Ona duygusuzca dokunamazdım, bunu

bunu ihtiyacım olan şekilde bir amaç için bir araç haline getiremedim. Amelia'nın dışarıda sarılan çiftte hissettiği şeyin aynısını hissettiğimi söyleyemezdim. Ama *bir* şey hissettim, onu kavrayamadan önce boşluğun soğukluğuna dönüşen bir sıcaklık.

Sanki sürekli ulaşamayacağım bir yerdeydi, ama onu takip etmek için son adımı atmak istediğimden emin değildim.

Başımı salladım, dizlerimi bükmeye zorlarken yutkundum. Dizlerim bükülünce neredeyse tökezleyecektim, ama Beelzebub'un yanından bir kez daha geçmek için hareket ederken bunu gizledim. Bu sefer beni durdurmak için elini uzatmadı, ikimiz de onun izin vermediği sürece hiçbir ip onu tutamayacağını biliyorduk. Bunun yerine, kapıya ulaşp, elimle kapı kolunu tutup, herhangi bir seks kulübüne rakip olacak, başka bir kurban arayan Cehennem'in İkinci Çemberi'nin güçlü havasına kaçmaya hazırlanana kadar bekledi. "Bana göre, üç seçeneğin var," dedi, sesi alçaktı. Dikkatimi çekmek için bağırmadı, ama sesindeki sertlik omurgamı kaskatı kesmeye yetti. Kafamın içinde uyarılar çınladı, sesindeki tehlike gözlerimi kapatmama neden oldu ve onun konuşmasını bitirmesini bekledim. "Akıllıca seçim, buraya geri dönüp beni istediğin gibi kullanmak ve Lust'a olan borcunu yerine getirmek, böylece bu işi bitirip buradan ayrılabilmemizdir."

"Sanırım bu durumda *akıllıca* olanın ne olduğu konusunda çok farklı tanımlarımız var. Benim için, senden olabildiğince uzak durmak akıllıca olan seçim. Bu yüzden, burada ne olduğunu düşündüğün şeyi reddediyorum," dedim sertçe, elimdeki kolu çevirerek. Kapıyı açtım, Beelzebub'a bakarken kapı menteşeleri gıcırdadı. Kanatları yüksekte tutulmuş, sadece alt uçları yere sürtüyordu ve etrafına yayılmıştı. Kanatlardaki sinir ve kas çizgileri bir şekilde sanatsaldı ve birçok kadının parmaklarını üzerinde gezdirerek oluşturdukları haritayı izlemekten zevk aldığını hayal ettim. Kapıdan geçmek için harekete geçtim, tereddütlerimi silkeledim, o ise benim reddettiğim ihtiyacı hiçe sayarak konuşmaya devam etti.

"İkinci seçenek, burada süresiz olarak kalmamız. Bu, ikimiz için de seçeceğim bir ev değil, ama en azından birlikte sonsuzluğu bekleyebileceğiz ve şarkının büyüü kesin olarak geçene kadar bekleyip o zaman benim rızamı alabilirsin," dedi, omuzlarını ve kanatlarını omuz silkme hareketiyle kaldırarak. Bu sözlerde beklediğim alaycılık yoktu, benim cadı mirasım için beslediği tüm nefret ve öfke yok olmuştu ve sözleri çok samimi geliyordu. "Ama eve gitmek için acelen olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Peki ya üçüncüsü?" diye sormaya cesaret ettim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Çok boşuna bir yol seçip, ihtiyaçlarını karşılamak için başka bir partner seçmek niyetiyle o kapıdan çıkabilirsin. Bunu yaparsan, dokunduğun herkesi öldürmeye devam edeceğimi bilerek yapmalısın," dedi. Yüzünde şiddet tehdidine eşlik etmesi gereken öfke yoktu, sadece sözünü gerçekmiş gibi hissettiren boş bir bakış vardı. "Sen benimsin, şarkı kuşu. Başka birini seçtiğini bilmenin acısını bana yaşatma. Bunu yapamam. Benim olmam gerektiğini bilerek başka bir erkeğin sana dokunmasını izlememi isteme."

Öfke değil de daha çok sıcaklık gibi hissettiren bir farkındalıkla tüylerim diken diken oldu.

Bu cesareti nereden bulmuştu?

"Ben kimseye ait değilim," dedim ve kapıdan uzaklaşarak onun yanına gittim. Yüzüne bakarken, bakışlarımın tüm gücünü, bağımsızlığımın tüm ağırlığını hissetmesini istedim.

"Öyle mi?" diye sordu, dişlerini alt dudağına batırarak. Gözlerim bu hareketi takip etti, içimdeki heyecan, benim olması gereken ısığa fazlasıyla odaklanmıştı. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez onu kafamdan attım, bunun sadece cildimi kaplayan sihir olduğunu, en kötü dürtülerimi yüzeye çıkardığını, irademi bir anda yok ettiğini biliyordum. "O zaman kanıtlı, şarkı kuşu. Burada istekli bir kurban var. O kapıdan çıkarsan, ikimiz de bunun kendini bir şey hissetmekten korumak için olduğunu biliyoruz, beni korumak için değil."

"Beni koruyabilmen için bunu basit tutmamız gerektiğini sen kendin söyledin. Senin benimle oynamak için ölmeyi tercih etmem."

" Onu dokunmak, onu kullanmak büyüü daha da kötüleştirecekti, ama İkinci Çember'in büyüü beni gerçekten pişman olacağım bir şey yapmaya zorlamadan önce harekete geçmem gerekiyordu. Beni tamamen kontrolsüz bırakıp, kendi bedenim üzerinde çok az kontrolüm olan, ihtiyaç içindeki bir et yığını haline getirmeden önce. Bu, şehvetin, onu yöneten efendinin varlığının vaadiydi.

Beelzebub omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim. Sana dokunmama izin versen de vermesen de, seni güvende tutmak için fazlasıyla motivasyonum var. Bunun neden doğru olmadığına dair bahaneler uydurmaktan bıktım. Ne hissettiğimi biliyorum," dedi.

Açık kapıya doğru baktım, iki seçenek arasında kararsız kaldım. Şarkımın etkisi geçene kadar burada kalmak seçeneklerimden biri değildi. Willow, mirasçıların Mahkeme koltuklarına oturmasına izin vermeden önce onu uyarmak için geri dönmem gerekiyordu. Bağlayıcı ritüelin bize ve büyümüze ne gibi sonuçlar doğurduğunu tam olarak anlamamıştım, ama Amelia'nın söylediği doğruysa ve benim için amaçlanan büyüden tamamen kopmuşsam, bu, Konsey'de benim altında yaşayan tüm cadıların da aynı kaderi paylaşacağı anlamına mı geliyordu?

Mahkeme üyeleri, evlerinin aracıları, tüm büyüünün Kaynaktan geçip onlar aracılığıyla aktarılması için aracılar olmaları gerekiyordu. Bağlantı bir düğümle bağlanmışsa bu nasıl olabilirdi?

Beelzebub'u halkımın ihtiyaçlarından önce tutma ihtiyacımı ön plana çıkaran kişi olmak istemedim. Onunla oyun oynamak ve dokunmaya çalıştığım herkesi öldürmesini izlemek, onların iyileşeceğini öğrendikten sonra olması gerektiği kadar beni dehşete düşürmedi, ama bu zaman kaybı olurdu. Yüzündeki çizgilerden kararlılığını anladım. Bunun benim için bir seçenek olmamasını sağlamaya kararlıydı ve bunun onun kontrol edebileceği bir şey olduğundan bile emin değildim.

Derin ve sinirli bir nefes alarak, bacağımı onun bacağına attım ve vücudumu yavaşça indirerek uyluklarının üzerine oturdum. Bacaklarımın arasında onu hissetmek beni duraklattı, ama bu durumun kontrolünün bende olduğunu kendime hatırlattım. Bu bir tercihti ve seçeneklerim pek iyi olmasa da, ben bunu seçmiştim. Uzaklaşabilirdim. Büyünün etkisini bekleyebilirdim ve o zaman artık beni arzulamayacaktı.

Ama ben devam etmek istiyordum. Lust'tan ve karnımda dönen, Beelzebub'a baktıkça daha da güçlenen ısıdan uzaklaşmak istiyordum.

Bunu ben seçmiştim ve Beelzebub'a güvenerek bizi bu durumdan kurtarmasını sağlamanın verdiği tanıdık ve sıcak rahatlığı inkar edemezdim. Aşağıdan aldığım bir yabancı için aynı şeyi söyleyemezdim.

Gözleri benimkilerle buluştu, kaşlarını kaldırarak, yapabileceğim tüm planlar arasında bunun beklediği tek şey olmadığını gösterdi. "Ellerin bağlı kalacak," dedim, sesim sessizdi, ellerimi göğsüne kaldırdım. Ona dokundum, ellerimdeki titremeyi bastırarak, ellerimi hafifçe onun cildinde gezdirdim. Onlara dokunduğumda runeleri daha parlak bir şekilde parladı, sonunda yüzümü boynuna gömdüğümde gözleri kapandı. Dudaklarım çenesine dokundu, kulağına doğru ilerlerken alaycı bir şekilde kaydı. Nefes alıp vermem onunkiyle aynı ritimdeydi, göğüslerimiz birbirine değiyordu. İnce ipek elbisenin, onun sıcaklığını hissetmemi engellemeye yetmedi, vücudunun hassas, delikli tenime dokunması.

Beni sıcaklığıyla sardı, kanatları bizi çevreledi. Beni hapsetmediler, arkamda kaçabileceğim bir açıklık bıraktılar, ama bu bir kalkan gibi hissettirdi.

Kış gününde pencereden yağan karı seyrederek geçirdiğim bir günün rahatlığı gibi.

Gözlerimi kapattım ve sakladığım derin güç kuyusuna daldım. Son dokunduğumda, son kez onu serbest bırakmak için yüzeysel bir salınım denediğimde hatırladığımdan daha doluydu. Kendi büyüm burada cildimi çok kolay kapladı, Asmodeus'un büyüsünü kovdu ve yüzeye fırlayarak arzusun kayganlığı altında cildimi ısıttı. Havayı kaplayan İkinci Çember'in büyüsüyle karışarak, sanki sezgisel olarak tanıdığı bu yere yerleşmiş gibi görünüyordu.

Şarkı boğazımda yükseldi, istemediğim halde çıkacak olan derin, boğuk bir uğultu. O büyüü serbest bıraktığım anda kendimi kaybettim. Onu bu yerde yüzeye çıkardığım anda, beni alt üst etti.

"Siktir," diye inledi Beelzebub altımda, kalçaları benimkiler kendiliğinden hareket ederken bana doğru itildi. Ona dokunmam neredeyse hiç gerek kalmadı, sihrim benim için işi hallederken ben sadece alaycı dokunuşlar yaptım. Biraz daha derine oturdum, tüm ağırlığımı ona vererek elimi boynunun arkasına uzattım ve boynunun dibindeki saçlarına dolandım. Ağzım boynuna bastırırken inledi, dilim onun etini tatmak için dışarı fırladı, boğuk bir nefes şarkımı kesintiye uğrattı.

Uzak hafızamın sisinde, bunun doğru olmadığını biliyordum. Ona sürtünürken, pantolonunun üzerinden uzunluğunun çıkıntısını hissederken, işlerin bu noktaya gelmesini istemediğimi biliyordum. İç çamaşırı giymemesi, aramızda sadece ince, pürüzsüz bir yüzeyin olduğunu, onun içime girmesini engelleyen, ona veremeyeceğim tek şeyi vermemi engelleyen tek şeyin bu olduğunu anlamına geliyordu.

Vücudum, fiziksel olarak bana hiçbir şey yapamasa bile, onun dokunuşuna tepki verdi. Vücudum onu tanıdı ve ona olan ihtiyacımı fark etti, boynundan geri çekilip ona baktım. Dudaklarım, bilmediğimi sandığım bir şarkı ile yumuşakça mırıldanan sözlerle hareket etti. Bakışları hareketimi takip etti, dudaklarımı dikkatle inceledi.

Yüzünü ellerimle kavradım, bakışlarını benimkilere çevirirken ağzımı yavaşça onun ağzına yaklaştırdım. Ağzım onunkinden bir nefes uzaklıkta kaldı, dokunacak kadar yakındı ama son mesafeyi kapatamadı. Gerçekliğe tutundum, kendi bedenimden çıkıp onun bedenine geçmesi için çaresizce sihirden kurtulmaya çalıştım. "Songbird," diye inledi, sözleri soluduğum nefes gibiydi. Nefesimle ciğerlerimi doldurdular, gerçekliğe dönmek için mücadele ederken içimi sıcaklık kapladı.

Erotes cadısı olduğum süre boyunca, kendi şehvetimin kontrolünü hiç kaybetmemiştim. Benden istenenleri yapıp yoluma devam etmiştim, ama bu farklıydı.

Bu, bilmek istediğim bir parçamı çağırıyordu.

"Siktir et," diye inledi Beelzebub, çenesini kaldırıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Ağzı benimkine değdiğinde göğsü inip kalktı, ben ona iç çekince nefes alışını aniden durdu. Öpücüğü nazikti, ölçülüydü, sanki devam etmek için benden izin istiyor gibiydi.

Hemen öpücüğü derinleştirdim, onu daha yakınlaştırmak için ensesini çektim. Vücudunu kaldırarak bana daha sıkı sarıldı, ben kucağına çöktüğümde duruşu düzeldi. Bağlarından kurtulmaya çalıştı ama kaçmaya çalışmadı. Yüzünü daha sıkı kavradım, dilim onun diliyle dans ederken ağzımı onun ağzına uydurdum. İçimdeki tadı, duyularımda bir savaş gibiydi, bir şekilde kokusuyla uyumlu, *ona özgü* bir şeydi. Parfümümün çiçeksi kokusunu sildi ve yerine nane ferahlığı doldurdu. Çiçeksi kokuya eşlik eden vanilya ve tarçın baharatlarını, deri ve sedirin sertliğiyle değiştirdi.

Şarkım daha zayıf geliyordu, ama birbirimizde kaybolurken havadaki sihirli teller her zamankinden daha güçlü atıyordu. Ellerim göğsünden karnına doğru kaydı, vücutlarımızın arasında kaydı ve küçük parmağım onun sert uzunluğuna dokundu. Ben nefes nefese kalırken o içime inledi, öpüşmemizi kesip bana baktı.

Sert ve ağırdı, ben küçük parmağımı onun ucuna kaydırırken neredeyse boşalmak için yalvarıyordu. Derisi üzerinde, heyecanımız arttıkça sıcak ve ıslak bir leke oluştu.

Sihirli sisin içinde, pantolonunun beline uzandım, onu aşağı çekip sınırlarından kurtarmaya kararlıydım. O samimi bölgede onun tenini benimkine değdirmeyi, ona dokunmayı ve onun sıcaklığını içimde bir damga gibi hissetmeyi istedim. Ağzını ağzımdan ayırdı, gülümseyerek başını salladı. "Sakin ol, şarkı kuşu. Aynen böyle," dedi, benim şarkım daha yüksek sesle çıkmasına rağmen sözleri yumuşaktı. Büyüm, onun istediği şeye rıza göstermesini sağlamaya çalıştı. Cevap verdiği gülümseme yumuşaktı, sanki beni yönlendiren şeyi görmüş ve ben kaybolmuş olsam da neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. "Senin için boşalmak için seni sikmeme gerek yok, şarkı kuşu."

Sandalyeye kaydı, belini kıvrımlayarak bana daha rahat oturmam için yer açtı. Kucağında pozisyonumu ayarladım, üstüne yerleşip ağzımı tekrar ağzına bastırdım. Kalçalarım ileri geri sallanıyordu, beni çılgına çeviren bir rahatlama arzusu vardı. Beelzebub elinden geldiğince katıldı, ihtiyacım olanı ondan almama izin verdi, ta ki sonunda uzun ve derin bir inilti çıkarana kadar, vücudu gerginleşirken rahatlama ciğerlerindeki nefesi çaldı. Kucağında hareketsiz kaldım, zevk onun

erkeksi yüz hatlarında zevk ifadesinin yayılmasını izledim. Gözleri yavaşça kapandı, ağzı hafifçe açıldı ve gülümsedi.

Öne eğildim, bu pozisyonun göğüslerimi yüzüne yaklaştırdığının çok farkındaydım, ve onu sandalyeden çözdüm. Kucağından hızla kalktım, çağırdığım büyü kaybolurken gerçeklik geri geldi. Beslenmiş, onun rahatlamasından tatmin olmuş, cildimde dönüp durdu ve ardında parıldayan bir güzellik izi bıraktı, beni hiçbir yiyeceğin umabileceğinden daha iyi besledi. Elbisemi düzeltirken yıllardır hissetmediğim kadar güçlü hissettim, ama bu his, yeni gelen sihir dalgasını uzaklaştırmak için karnımın kramp girmesiyle birlikte geçici oldu.

Yıllar boyunca mahrum kaldığı, hayatım boyunca hiç sahip olamadığı tek şeyi istiyordu. Sihirimi dünyaya yayacak, bedenimin sınırlarından kurtaracak olan serbest bırakılmayı.

İçimde kilitli tutulan çok fazla şey vardı.

Hafifçe eğildim, kollarımı karnımın etrafına doladım ve kuyunun kapağını bulmaya çalıştım, onu tekrar üstüne itip, şimdi serbestçe dolaşan büyüü kontrol altına almaya çalıştım. İkinci Çember onunla iç içe geçmişti, etrafımda daireler çizerek dans ediyor ve bir kez daha irademi yok etmeye çalışıyordu. Varlığımın her zerresiyle ona sarıldım, ellerimin sabit kalmasını istedim.

"Margot," dedi Beelzebub ve başımı kaldırıp onun ayakta durduğunu gördüm. Yavaşça bana doğru yürüdü, o anda kendimi hissettiğim gibi, kafese kapatılmış bir hayvan gibi davranıyordu. Göğsüme yeni bir acı dalgası çarptığında inledim, vücudumdan çıkmaya çalışıyordu. "Sana yardım edeyim," dedi ve ikimiz de *yardımın* ne anlama geldiğini biliyorduk.

Bana dokunmasına izin verecektim. Bana, benim ona verdiğim aynı rahatlamayı yaşatmasına izin verecektim.

Ama bunu hak etmiyordum, yaptıklarımın sonra. Öyle bir canavar olduğumdan sonra. Ben, Itan'dan daha iyi değildim, benim olmadığım halde bana vermeyenlerden alıyordum.

Seçtiğim şeyden zevk alamıyordum.

"Hayır," dedim, ondan bir adım daha uzaklaşarak onu reddettim. "Ben iyiyim. Sadece bu lanet olası yer yüzünden."

"Bence bu doğru değil," dedi Beelzebub, karnımı, sihrimin beklediği varlığımın merkezini tuttuğumu işaret ederek.

"En son ne zaman orgazm oldun, şarkı kuşu?"

Cevap vermedim, sanki gözlerimde cevabı görebilecekmiş gibi bakışlarımı başka yöne çevirdim. Sanki bir şekilde beni okuyup, o zevki hiç tatmadığımı anlayabilecekmiş gibi. Arzularımın kölesi olmak istemiyordum, günahlarımın beni yönetmesine izin vermek istemiyordum. Günahımı uzak tutmanın en iyi yolu, onu asla hissetmemeyi, onun beni diğerleri gibi yozlaştırmasına asla izin vermemeyi sağlamaktı.

Beelzebub aniden yaklaştı, yüzümü tutup beni kendine doğru çevirdi, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şok olmuş gibiydi, yüzümdeki çizgileri tarayarak gördükleriyle çelişen bir şey arıyordu. "*Margot*," dedi, sesindeki endişe içime işledi. Yaşlılar, kendimi inkar etmenin, bunu içimde saklamanın tehlikeleri konusunda beni uyarmışlardı.

Sonunda, büyü kontrolü ele geçirecekti. Sonunda, irademi silecek ve en yakın hedefe saldıracaktı.

Bunu zaten denemişti ve sadece Beelzebub'un kısıtlaması beni korkunç bir hata yapmaktan alıkoymuştu.

Benim büyüm altında mümkün olmaması gereken bir kısıtlama. Midemdeki ağrı olmasaydı, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak için daha fazla zaman harcayabilirdim, ama bunu başka bir zamana sakladım.

Ama bu uyarıların gerçekleşmesine asla izin vermeyecektim. Kendimin o canavara dönüşmesine asla izin vermeyecektim. Artık onu kontrol edemediğim gün geldiğinde, o gün tamamen pes edeceğim gündü.

"Ben iyiyim," dedim, sonunda dik durarak ve ağrıyı derinlere gömerek. Her gün yaşadığım ıstırabı onun göremeyeceği bir yere kilitlemek için uğraşırken. Bir noktada, derin zonklayan ağrıya alışmıştım, ama her serbest bıraktığımda, her vücudumun kafesine geri koyduğumda, sanki kemiği yeniden kırıyormuşum gibi oluyordu.

Her zamankinden daha kötüydü.

"Yatağa yat, Margot," diye bağırdı Beelzebub, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Beni düzeltemezsin, Beel," dedim, boğazımda biriken gözyaşlarını nefretle bastırarak. Onları uzaklaştırmak, üzerime gelen öfke seline boyun eğmemek için yeterince güçlü olmak dışında hiçbir şey istemiyordum.

"Sen kırılmadın, şarkı kuşu," dedi, sesinin nazik tonu alt dudağımı titretmişti. "Sadece... o gücü geri kazanmak için biraz yardıma ihtiyacın var. Sana yardım edeyim."

"Hayır," dedim, yanaklarımdan akan gözyaşlarına rağmen omuzlarımı dikleştirdim.

"O zaman en azından kendin yap," dedi, aramızdaki mesafeyi kapatarak. Elimi eline aldı ve ben bu durumdan geri çekilirken onu merkezime doğru yönlendirdi.

"Hayır," diye tekrarladım.

"Lanet olsun! Burada durup senin acı çekmeni izleyemem!"

"O zaman git," dedim, ona sırtımı dönerek. Banyoda duş vardı ve ben de suyu buz gibi ayarlayıp kendimi şelalenin altına atmaya niyetliydim. Ateşli tenimi soğutup arzuyu ve karışık acıyı bastırmaya çalışacaktım.

Beelzebub, tartışacakmış gibi ağzını açtı, gözleri yüzümdeki kararlılığı süzdü. Yüzünü buruşturdu, yüzü çarpıldı, sonra ben banyoya girip kendimi kilitledim.

Beelzebub beni yalnız başına acı çekmeye bırakınca, yatak odasının kapısı kapanana kadar birkaç dakika geçti.

Tam da istediğim gibi.

Bar tezgahından Brimstone şişesini aldım, hırsızlık yaptığım için bana öfkeyle bakan iblisi görmezden geldim. Hızla geri çekildi, cehennemde Asmodeus adına bir baş iblisle boy ölçüşecek kadar yüksek bir rütbesi yoktu. Suçumu silah arkadaşşıma bildireceğinden şüphem yoktu, ama umurumda bile değildi.

Zaten Margot'la her zaman birlikte olmam gerektiğini hissediyordum, bu derin ve güçlü bir takıntıydı, en büyük oburluğumla bile rekabet edebilecek kadar. En yeni takıntımın belirtilerini fark edemediğime inanamıyordum, ama daha önce hiç *kimse* içimdeki o yeri işgal etmemişti. Bir saniye sonra çıldırmak üzere olduğunu bilmek? Onu, onu akılsız, dikkatsiz, sadece dürtü ve isteklerle hareket eden bir yaratığa dönüştürecek olan büyü'nün en karanlık kısımlarına teslim olmaktan alıkoyan kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu bilmek?

Bunu kendine asla affetmezdi, ama yine de kendi arzularını tatmin etmenin avantajlarına ikna olamıyordu. En şiddetli dürtülerini tatmin edecek ve kendini riske atmadan kontrolün hassas dengesini korumasını sağlayacak zevki kendine vermenin avantajlarına ikna olamıyordu.

Odanın boş bir köşesini seçtim ve ikili koltuğa oturdum. Seks kokuyordu ve orayı işgal eden kişinin kim olduğu konusunda hiç şüphem yoktu.

işgal oturan önce kendi kullanmış olmamıştı gitti uzun
uzun Rahatsız Rahatsız bir şekilde kıpır kıpır
ediyordum, yastığa çıplak ellerimle dokunmaktan kaçınıyordum.

İğrenç.

Amelia yaklaştı, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle, bakışları yüzümden ve elimdeki şişeden pantolonumdaki ıslak lekeye kaydı. Margot'tan uzaklaşmak için o kadar acele etmişim ki, onun kendine verdiği acıyı görmek zorunda kalmamak için, ne olduğunu düşünmeye bile vakit bulamamıştım.

Beni bir okul çocuğu gibi pantolonuma boşaltmıştı ve şimdi lanet bir seks partisinde bunun izlerini taşıyordum. Daha da kötüsü, bunun doğru yönde atılmış bir adım olduğunu bilerek bunu yapmaktan mutlu olmuştum. Kendi kendimi kontrol etmem, ona sadece onun büyüünün etkisi altında olmadığımı değil, aynı zamanda büyüü onu kendi rızası dışında hareket etmeye ikna etmeye çalışsa bile, onu korumak için bana güvenebileceğini ikna etmeye yardımcı olacağını umuyordum.

"Sen ve bizim küçük Kızıl cadımız eğlendiniz mi?" diye sordu, burnunu havaya kaldırarak havayı kokladı - şüphesiz üzerimdeki Margot'un kokusunu alıyordu. Amelia her zaman diğer orijinal cadılardan biraz daha... hayvani olmuştu, büyüü o kadar ilkel tepkiler ve temel dürtülerle doluydu ki, onu kanındaki vahşiliğe biraz daha çekiyor gibiydi.

"Lanet olası pantolonumu bile çıkarmadım," diye mırıldandım, ateş viskisini bir yudumla içerek. Boğazımdan aşağıya doğru yanarak, Margot'un büyüü geçince soğuyan vücudumun bazı kısımlarını ısıttı. Etrafımdaki diğer günahlara karşı bağışık olmasam da, onlara ait olan birine vuracakları kadar derin vuruş yapamıyorlardı ve etkileri o anın dışında sürmüyordu.

"Umarım Margot keyifli vakit geçirmiştir. Zavallı kızın bu rahatlamaya çok ihtiyacı vardı," dedi Amelia, yumuşak gülümsemesi Margot'un içindeki gücü tam olarak gördüğünü gösteriyordu. "Büyüü içinde bağlı olduğu için, fazlalığı Kaynağa geri veremez. Sürekli emmeye devam eder, bu da orgazm ihtiyacını gücü ve formu üzerindeki kontrolü için daha da önemli hale getirir."

İçim sızladı, ona kötü haberi veren, Margot'u gücünü serbest bırakmaya ikna edemediğimi söyleyen kişinin ben olmamdan nefret ediyordum.

"Bana izin vermedi..." diye mırıldandım.

Amelia hareketsiz kaldı, yumuşak gülümsemesi yüzünden kayboldu ve başını geriye attı. "Şaka yapıyorsun herhalde. Lütfen onu tatminsiz bırakmadığını söyle!"

"Onu zorlasaydım, *ondan* farkım kalmazdı. O defalarca hayır dedi. Ne yapmam gerekiyordu, Amelia? Hazır olmadığı halde ona zorla bir şey yapmam," dedim, koltuktan kalkarak. Viski şişesini sehpayaya koyup saçlarımın uçlarını çektim. "İsteklerini açıkça belirtti."

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Amelia, topuklarını döndürerek. Yatak odasına doğru döndü ve bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Onun etrafında dönen şiddeti hafifletebileceğimi, sonunda Margot'u incitecek bir şey yapmasını engelleyebileceğimi ummak zorundaydım. Merdivenleri koşarak çıktım, uzun adımlarım sayesinde ona daha yavaş adımlarla takip ettim. Merdivenlerin başında aniden durdu, Margot'a ulaşmak için gösterdiği aciliyetle tamamen çelişen bir davranıştı. "Onun hakkında bilmen gereken bir şey var, çok fazla karışmadan önce."

O sözlerin ciddiyeti karşısında vücudumdaki tüm sıcaklık kayboldu ve içim buz kesti. Sadece bir saat önce Margot'un peşinden gitmemi söyleyen oydu, bu durumun ne olduğunu tam olarak anlamamı sağlayan da oydu.

Şimdi çok mu derine mi girmiştım?

"Ne?" diye sordum, onun kolumdan tutup beni yakınlarda duran insanlardan uzaklaştırmasına izin vererek.

"Margot'un hayatının bir noktasında, başka bir cadı tarafından yapılan bir ritüelle büyüü bağlandı. Kaynaktan koparıldı ve bu, tüm büyüünün onun içinde hapsoldüğü anlamına geliyor. Bu olduğunda, büyüü bükülür, kıvrılır ve karanlıklaşıır. Bu da onun Kırmızıların ışığına bağlanamayacağı anlamına gelir. O sevgiyi *hissedemez*, Beelzebub. Bağları koparılan kadar, o da seni sevemez. Sana çekilebilir ve senin varlığında belirli bir çekicilik ve rahatlık hissedebilir, ama o duyguyu tanıyamaz. Çok aşık bir çifti izlerken bunun ne olduğunu bile bilmiyordu. O duygu, romantik aşk, şimdilik onun için kaybolmuş durumda," diye açıkladı. Başımı salladım, çünkü bu bir açığa çıkarma olsa da ve Amelia da öyle demek istemiş olsa da, aslında öyle değildi.

Artık Margot'u daha iyi anlıyordum. Şarkı kuşum bana olan duygularını inkar etmek istemiyordu, sadece bunları kelimelere dökmeyi bilmiyordu. Bunların ne olduğunu fark edemiyordu. Onu bağlarından kurtarana kadar beni sevmeyi seçemezdi. O zamana kadar onu sevmek acı verici olacaktı; reddedilme ve anlayışsızlıkla karşılaşacaktım, ama o buna değecekti. "Anlıyorum," dedim.

"Dahası var. Margot'un içinde çok fazla sihir birikmiş olduğu için, ikimiz de onun bir patlamaya doğru gittiğini biliyoruz. Vücudu kontrolü ele geçirdiğinde, o karanlık onun bedenini ele geçirecek. Margot'un sahip olduğu gibi bir gücü, ilk nesil Kızıllardan beri hissetmedim," diye açıkladı Amelia, ama ben de onun kadar iyi biliyordum ki, asıl itirafı dolambaçlı bir şekilde anlatıyordu. Tüm bu gücün Margot için ne anlama gelebileceğinin ima ettiği şeyi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Margot büyüsünün kontrolünü tamamen kaybederse, siren formuna dönüşeceğine inanıyorum," dedi sonunda. "Ve bundan geri dönebileceğini sanmıyorum."

"Siren formuna sahip bir cadı yüzyıllardır var olmamıştır," dedim, sesim giderek azalarak. Margot'un şehvetin büyüsüne o kadar akılsızca kapılıp, etrafındakileri ölene kadar besleyeceği düşüncesi, onun için ölümden daha kötü bir kader olurdu.

Siktir.

"Kan bağı zamanla zayıfladı. Nüfus arttıkça büyü de zayıfladı, ama Margot onu içine çekip sonsuza kadar saklıyor. Onda, daha önce hiç görmediğim bir güç kaynağı var. Bu doğal olmayan bir şey ve tanıdığın kadını yok edecek. Bunun yüzünden acı çekmediği bir gün hatırlamadığından hiç şüphem yok. Onu, kendine yardım etmesi, bu gücü yavaşça serbest bırakmanın bir yolunu bulması için ikna etmelisin," dedi ve sonunda benden uzaklaşarak yatak odasının kapısını açtı.

Amelia banyoya yöneldi, kapalı kapıdan akan su sesi geliyordu. Kapı kilitli değildi, kolu çevirip odaya girdiğimde Margot'u duşun köşesinde bacaklarını göğsüne çekmiş bir şekilde buldum.

Kapıyı açtım ve sırtımı donduran buz gibi suyu umursamadan duşa girdim. Margot'un alnına dokunduğumda geri çekilirken nefesim kesildi. "Ateşi çok yüksek," dedim ve Amelia'dan yardım istedim.

"Onu yatak odasına götür," dedi ve ben de söyleneni yaptım. Margot'un elbisesini duş zeminden kaldırdığımda vücuduna yapışmıştı, onu sarsan titreme benim vücuduma da geçmişti. Dokunulduğunda çok sıcaktı, sanki içindeki sihir onu içten dışa yakıyormuş gibi. Onu yatağa yatırdım, Amelia bıçağın ucunu Margot'un göğsüne dayamadan önce zar zor düzelme fırsatı buldum. Ortadan aşağı doğru bir çizgi çizdi, Margot'un acı dolu inlemesi üzerine bıçağı almak için uzandığımda durdu.

"Ne yapıyorsun lan?" diye sordum, Margot'un kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirirken Amelia'nın bakışlarını görmezden geldim. Yüzünün kenarındaki pul izleri beni yutkunmaya zorladı, içinde gizlenen sirenle yüz yüze geldim - Amelia'nın şüphelerinin doğruluğu. Yanakları çökmüş, yüz hatları daralmıştı, kan kokusu onun daha canavarca halini vücudunun yüzeyine çekiyordu.

Amelia göğsünü kesmeye devam ederken, Margot'un parmakları kıvrıldı ve tırnak yataklarından siyah pençelerin kenarları çıkıntı yaptı, mükemmel bir düz çizgi çizdi. Kan cildinden akarak havayı baş döndürücü ve günah kokan bir şeyle doldurdu. "Kanda sihir var," dedi Amelia, parmağını kana batırarak. Margot'un gözleri geriye devrilirken, uyku onu ele geçirip onu bıraktığım ıstıraptan kurtarıırken, parmağını bana uzattı. Parmağını koluma sürdü ve heyecanın ısısı anında bana yayıldı. Bu, benden bir inilti kopardı ve vücudum hemen sikişme ihtiyacıyla sertleşti.

Margot her gün bununla mı yaşıyordu?

Siktir.

"Bu şimdilik acısını biraz hafifletir, ama kendisi yardım etmezse çözümü olmayan bir durum için geçici bir çözümdür. Kontrolünü kaybedecek, Beelzebub, ve bu çok yakında olacak," dedi Amelia, Margot'a üzgün bir bakış atarak kapıya doğru yöneldi.

"Ne kadar zamanı var...?"

"Gerçekten bilemem. Günler olabilir, bir hafta olabilir. Ona ulaşmalısın ve bunu çabuk yapmalısın. Bu gece, kendine bir iyilik yap

kendine bir iyilik yap ve bunu sisteminden atacak bir şey bul. Ben öyle yapacağım," dedi, kolumdaki kana başını sallayarak ve odadan çıktı. Margot'un uyuduğu yatağın yanındaki koltuğa oturdum, cildimi kaplayan ve beni hiç hatırlamadığım kadar azgın hissettiren büyüyle onun vücuduna dokunmaya cesaret edemedim. O kadar huzurluydu ki, o kadar sessizdi ki. Bunu bozacak hiçbir şeyle havayı doldurmak istemedim.

Bu yüzden sessizce oturdum ve onun yerine onun büyüünün ağırlığını taşıdım.

Vücudum, merkezimden yayılan derin bir zonklama hissiyle ağrıyordu. Göğüslerimin arasında, göğsümün aşağısına doğru kıvrılan kalıcı yara izini ovuşturarak, kahvaltı için yemek odasına inerken Beelzebub'un dikkatli bakışlarından özenle kaçındım. Oraya vardığımızda bizi nelerin beklediğini düşünmek beni ürpertti. Ruhların kendilerini buraya hapseden günahı derinden benimsedikleri bu yerde, sabahın erken saatlerinin hiçbir anlamı olmayacağına dair kesin bir hisse kapıldım. Belki de, yaşamları boyunca onlara mutluluk veren şeyi sonsuza kadar yapmanın, uçurumlarda onları bekleyen kaderden çok daha tercih edilebilir olduğunu biliyorlardı.

Belki de artık kaçınılmaz olanı kabullenmenin getirdiği özgürlüktü. Burada hapsolmuş ruhlar ile Charlotte Hecate'in yaptığı seçim arasındaki paralellikleri düşünmeden edemedim. Cadılık suçundan mahkum edilecekse, suçlu bulunmak için elinden gelen her şeyi yapabilirdi.

O seçimin getirdiği özgürlüğü, kendini olduğu gibi kabul etme ve kendi beklentilerinin sınırları içinde gelişme yeteneğini kışkandım. Keşke o aşinalığa dalabilseydim, sihrim ve benim bir olduğumuz yeri bulabilseydim, onun sadece

kendi bedenime izinsiz giren bir yolcu gibi hissetmek yerine, sadece benim olmam gereken yerde kök salmak.

"Buna hazır olduğundan emin misin? Bugün dinlenebiliriz, daha fazla zamana ihtiyacın varsa yarın gidebiliriz," dedi Beelzebub ve ben onun sürekli beni rahatsız etmesine başımı sallayarak cevap verdim. Niyetinin iyi olduğuna dair şüphelerim bile, her işime karıştığında hissettiğim rahatsızlığı gidermeye yetmiyordu. Yük olmak hissinden nefret ediyordum, onu esir alan şarkı ile Lucifer'e olan bağlılığı arasında bana bakmak zorunda olduğu hissinden tiksiniyordum. Önceki gece ve bizim...

Neredeyse yaptığımız şeyi düşünmek bile istemiyordum.

"Ben iyiyim. Sadece bu lanet olası çemberden çıkmam lazım," diye homurdandım, ses tonumu kontrol etmeye tenezzül etmeden. Sözlerimin keskinliği çoğu kişinin uzaklaşmasına yetecek kadar açıktı, ama o yüzümün yan tarafına yumuşak bakışlarını sürdürdü. O, sarsılmaz bir güçtü, sorun belirtisi gördüğünde kaos ve fırtınaya dönüşmeyi bekleyen bir fırtınaydı ve onun emrimde olduğunu bilmek bana rahatlık vermiyordu.

Kendime güvenim yoktu, onu kullanmayacağımı bilmiyordum.

Yemek odasının girişinden içeri doğru ilerledim, gözlerim etrafta dolaşarak, beni çevrelediğinden emin olduğum cinsel eylemleri arıyordu. Hepsini bir kerede görebilirim, belki tekrarlanan şoklar hafifler ve büyüünün gerilimi artmazdı.

Ama odada seks yoktu, önceki gece malikanede gerçekleşen iğrenç eylemleri gösteren hiçbir şey yoktu. Katılımcılar odanın ortasındaki uzun, dikdörtgen bir masanın etrafında oturmuş, meyve suyu ve kahve içiyor, başlarını ellerine dayamışlardı. Bu manzara, Hollow's Grove'daki öğrencilerin ormana gizlice girip birkaç şişe fazla içtikten sonra gördüğüm akşamdan kalma halini hatırlattı, ama bu insanların *bunu* haklı çıkaracak kadar içki içtikleri izlenimini edinmemiştim.

Onlara şaşkınlıkla baktım, dikkatim masanın başından yumuşak ve zarif bir hareketle ayağa kalkan Asmodeus'a yöneldi.

Esnek vücudu yavaşça bana doğru ilerledi, havalı yürüyüşü o kadar avcı gibiydi ki, istemeden bir adım geri attım ve Beelzebub'un göğsüne çarptım. Tek elini omzuma koydu, bir an önce istemediğim sessiz bir destek. Ama bu beni sakinleştirdi, önümdeki başmelek ağzını vahşi bir sırıtışla açıp dilini geçirdiği dişlerinin parıltısını ortaya çıkardığında, kendi endişemi yutmamı sağladı.

Beelzebub'un öfkesini göze alarak, gömleğimin açıkta bıraktığı göğsümdeki kabuklu yaraya parmak ucuyla dokundu. "İşte bizim küçük havai fişekçimiz," dedi, Beelzebub'un eli omzumdan kayarken sırtarak. Kolunu belime doladı ve beni sert bir kucaklamaya sardı. Asmodeus'un dikkati benden ayrıldı ve arkamda duran Sineklerin Efendisi'ne yöneldi. Beelzebub'un bakışlarındaki öfkeyi hissetmek, aralarındaki savaşın yıldırım kıvılcımları gibi parladığını görmek için dönmeme gerek yoktu. Asmodeus elini nazikçe çekti, parmağını kaldırdı ve sanki beni tatmak istercesine ağzına götürdü. "Lütfen otur Margot. Dün gece bize verdiğin şeyin karşılığında sana yiyecek ikram etmemek çok kabalık olur."

"Ne verdim?" diye sordum, masadaki insanları incelerken onun peşinden giderek. Amelia, Asmodeus'un boşalttığı sandalyenin yanına oturdu, yanakları renkliyken diğerlerinin yanakları solgun ve terden parlıyordu.

"Amelia'nın göğsünden çıkardığı büyü," diye cevapladı Asmodeus, karşısındaki sandalyeyi çekerek. Ben sandalyeye oturduğumda Beelzebub içinden homurdandı ve karşımda oturan kişi korkarak sandalyesinden düştü. Ayağa kalkarken hareketleri yavaştı ve masanın ilerisindeki boş sandalyeye geçti. Ben ise tamamen şaşkın bir şekilde onu izledim. "Bu, önümüzdeki hafta boyunca bu çemberi beslemek için fazlasıyla yeterliydi ve o sadece yarısını sakladı. Senin içinde sakladığın şeyi hayal bile edemiyorum. Burada boşa harcamak yerine çok iyi kullanacağımız bir büyü!"

"Eğer yarısını aldıysa, diğer yarısı nereye gitti?" diye sordum, Asmodeus masanın başına oturdu. Dehşetle izledim

Asmodeus'un bakışları benim tarafıma kayarken, Beelzebub'a kibirli bir sırıtışla baktığını gördüm.

"Diğer yarısını emdiğini sana söylemedi mi? Kontrolü gerçekten olağanüstü. Amelia aşağı indi ve hemen o büyüü diğerleriyle paylaştı, geniş bir ağ kurarak herkesin bu sınırsız şehveti hissetme ayrıcalığına sahip olmasını sağladı. Ama bizim değerli Beelzebub o yatak odasından hiç çıkmadı, bütün gece senin yanında nöbet tuttu. Bu sabahki huysuz tavrının sebebi bu mu acaba diye merak ediyorum. Normal bir iblis, vücudunu saran bu kadar şehvetle gördüğü ilk kadını becerirdi. Böyle bir rahatlamadan kaçınmak için sana çok aşık olmalı, küçük Kızıl cadı. O her zaman aramızda en yumuşak olanıydı. Davasına en *sadık* olanı."

"Yeter," diye bağırdı Beelzebub, yemek masasından kalkarak. Bana elini uzattı ve ben ona bakışlarımı daralttım. Etrafımızı saran büyüye kendimi açarak, en ufak bir parçasının bile içime sızmasına izin vererek, onun etrafında dönen büyüü, kendinden arındırmaya zahmet etmediği arzusunun aurasını hissettim.

Başka birinin bedeninde zevk bulma fırsatını reddetmiş olması beni memnun etmemeliydi. Onun içinde bekleyen, serbest bırakılmak için yalvaran derin, çalkantılı fırtınayı bilmek beni dehşete düşürmeli ve bu acıyı benim yüzümden çektiğini bilmek bana ağır gelmeliydi.

Çünkü o acıyı benden almıştı, böylece ben artık acı çekmeyecektim. Bunun yerine, içimdeki bir şey neredeyse memnuniyetle mırıldanıyordu eğer isteseydim, beni seçeceğini bilmek beni mutlu ediyordu. Bu odadaki, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlar arasından beni seçerdi — tüm cinsiyetler ve vücutlar arasından seçim yapabilirdi.

Beni seçerdi.

Bu düşünce beni sadece bir an için ısıttı, sonra söndü ve içimi yatıştıran bir şeyin kalıntılarını yakalamaya çalışırken eli boş kaldım. Beelzebub bu anlık yumuşamayı kaçırmadı, başını hafifçe yana eğdi. Bunu endişeyle karıştırdı, sert hatlı ağzı yumuşadı ve bana fısıldadı, "Ben iyiyim, şarkı kuşu."

Benden bir şeyin alındığına dair endişemi silkeledim, tam anlamıyla sevebilmek ve önemsemekle ilgili hayallerimi bir kenara ittim. Bunlar benim için değildi ve romantik bir şekilde birine değer vermek, en iyi koşullarda bile bir hata olurdu, çünkü o kişinin benimle aşkım için mi yoksa büyüm için mi birlikte olduğunu asla bilemezdim. Benim şarkımı iki kez dinlemiş birine aşık olmak, bir Kızıl cadı gerçek bir şey istiyorsa yapabileceği en aptalca hareketti.

Beni isteyen birini istiyordum. Kırmızı cadıyı ya da sireni değil. Konseyin büyük ve korkunç bir güzelliğe dönüşeceğiinden emin olduğu güzel kızı değil.

Beni.

Beelzebub, o anın geçtiğini biliyordu ve iç çekerek dikkatini tekrar Şehvet'in efendisine çevirdi. "Gidiyoruz," dedi, ben elimi eline koyup koltuğumdan kalkmama yardım ederken. Tabağımdaki kahvaltı yenmemişti ve açlık midemi bulandırır da, Asmodeus'un kaşlarını kaldırarak tepki vermesiyle şiddetli bir olayın eşiğinde olduğumuzu bilmeden, o tabaktan bir lokma bile alamadım. Beelzebub beni yemek odasından çıkarırken, o da koltuğundan kalktı ve beni malikaneden aceleyle geçirdi. Onun hızlı adımlarına yetişmek için koşmak zorunda kaldım ve ön kapıdan çıkıp verandaya doğru koşarken, o da hızla bana yetişti. Sola değil sağa döndük ve İkinci Çember'e girdiğimiz bahçeden uzaklaştık.

Asmodeus arkamızdaki kapıları açtı ve sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi malikaneden çıktı. "O buraya ait, Beelzebub!" diye bağırdı. Biz terasın diğer tarafına koşup çevredeki yemyeşil manzaraya doğru aceleyle ilerlerken, kolları etrafında kırmızı büyü dönüyordu.

"Lucifer aksini iddia ederdi!" diye bağırarak Beelzebub karşılık verdi. Onların ne olduğunu anladım, Asmodeus'a beni isteğim dışında burada tutmaya çalışmasının sonuçları olabileceğini hatırlatmaya çalışıyorlardı. Şeytan'ın kendisi bana ne olacağına hiç aldırmış etmemiş olabilir, ama karısını mutlu etmekle ilgileniyordu.

Ve Willow, beni özgürleştirmek için hiçbir engel tanımazdı. Onu kısa bir süredir tanıyor olabilirdim, ama o süre içinde, hayatım boyunca tanıdığım herkesten daha fazla benim ve haklarım için mücadele etmişti. Itan'ı, benim de onunla aynı cehennemde hapsolmamı izlemek için öldürmemiştir. Titreyerek kayalıklara baktım, umarım Asmodeus'u o işkenceden kurtulacak kadar eğlendirmemiştir. Burada yaşayan tüm ruhlar arasında, şahsen tanıdığım herkesten daha fazla acıyı hak eden oydu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Beelzebub, aniden durarak. Önümüzde bulanık bir şey duruyordu, odaklanınca görebildiğim bir tür bariyer. Bu tarafta hayat dolu yemyeşil bahçeler varken, diğer tarafta bulunan bollukla karşılaştırıldığında bunlar hiçbir şeydi. Hiçbir medeniyet izi yoktu, hiçbir yerde insan izi yoktu, ama ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor ve bahçelerin üzerinde kemer oluşturunuyordu, içindeki çiçekler ve sebzeler daha önce gördüklerimden çok daha büyüktü. "Margot, bana güveniyor musun lan?" diye tekrarladı Beelzebub, dikkatimi tekrar ona çevirerek.

"Anlamıyorum," dedim, onun bakışlarıyla karşılaşırken sesimde karışıklık vardı.

Asmodeus'un arkamdan yaklaştığını, her iki yanımda kutuplaşan Kırmızı büyü olduğunu belli belirsiz fark ettim. Önümdeki sınır, sanki dairenin büyüsünden yaratılmış gibi görünüyordu, ama Asmodeus arkamda durduğunda onunla birlikte ışık saçıyordu. Elini uzattı, avucunu davetkar bir şekilde yukarı doğru çevirdi. "Margot," dedi, sesi alçaldı. Çok hafif bir mırıltıydı, ama göğsüme çarptığını, karnıma battığını hissettim. Orada bir sıcaklık dalgası yükseldi, sanki Amelia önceki gece hiç almamış gibi içimde dönüp durdu. O büyüü yeniden alevlendirdi, ben onu geri itmeye çalışırken ciğerlerim inip kalkıyordu. Ona doğru bir adım attım, zihnim protesto ederek çığlık atarken bedenim hareket ediyordu.

"Hayır!" diye bağırdım, yanımdaki Beelzebub'a uzanırken acımı dile getirdim. Kolumu tuttu, önümde duran adama yaklaşmamı engelledi. Asmodeus'un güzelliği yadsınamazdı, her zaman öyleydi, ama büyüünü bana odakladığında daha da güçlü bir şey vardı. Gözleri daha parlak görünüyordu

ve yüz hatları antik çağlardan kalma en mükemmel oyulmuş heykeller gibiydi. "Yapmayacağım."

"Sen buraya, bize aitsin Margot," dedi Asmodeus, sesi bir şarkı gibiydi. Sesimin boğazıma kadar yükseldiğini hissettim, o çağrıya cevap vermemek için neredeyse boğuluyordum. Bunu yaparsam kendimi mahkum edeceğimi biliyordum, sanki biri beni uyarmaya çalışıyormuş gibi kemiklerimde hissediyordum. "Benimle kal."

Beelzebub yanımdan ayrıldı ve diğer başmelekle arasındaki mesafeyi hızla kapattı. Asmodeus'u bir ağaca itti, elini boğazına koyarak onu orada sabit tuttu ve yumruklarını yüzüne indirdi. Asmodeus ağzı kanla dolu halde sıırttı ve havada yayılan kan kokusu içimde büyüyen arzuyu daha da güçlendirdi. İkisine doğru bir adım daha attım, nefret etsem de havadaki büyücülüğün çekiciliğine kapılmıştım.

"Hayır!" diye bağırdı Beelzebub, serbest elini uzatarak. Nefes almaya çalışırken, avucuna bakarak hareketsiz kaldım.

"Sınırı geç. Oburluk diğer tarafta, şarkı kuşu. Sen geçince ben de peşinden geleceğim," dedi ve diğer başmelek Beelzebub'un tutuşuna karşı direnirken Asmodeus'un boğazını daha sertçe itti. Beel'in gücüne karşı koyamadı, Beelzebub'un çıplak göğsüne parmağını sürerken öksürüp nefes nefese kaldı. Bu hareket o kadar şehvetliydi ki içimdeki bir şey sıkıştı, ama Beelzebub, onun tuhaf davranışlarına ve Beel'in kaba kuvvetine karşı mücadelesine alışkınmış gibi onu görmezden geldi.

Şehvetin timsaliyle mücadele ediyordu.

Donakaldım, içimi dehşet kapladı.

Beelzebub bağışıktı.

"O yapamaz. Ben yasaklıyorum," dedi Asmodeus, bana sırıtarak. Dişlerini lekeleyen kan, gülümsemenin cazibesini bozmuştu, ama beni geri adım attıran ve ona doğru gitme isteğime karşı dişlerimi sıkmamı sağlayan, sadece bu caydırıcı etki değildi.

Hiç kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Artık değil.

Beelzebub, Asmodeus'un kendini ne kadar mahvettiğini biliyormuş gibi gülümsedi, derin kahkahası içim de farklı bir sıcaklık oluşturdu. Onu istemediğim halde yanına gitmek zorunda hissetmek yerine

, içimdeki sıcaklık onay, rahatlık, kabul ve kış gününde ateşin sıcaklığı gibi hissettirdi. Asmodeus'a bakmaya devam ederek bir adım daha geri çekildim ve iki dairenin arasındaki ince sınırı okşamak için elimi kaldırdım. Kırmızı büyü beni selamlamak için yükseldi ve ben korkuyla tereddüt ederken parmaklarımın etrafına dolandı.

Ya geçmeme izin vermezse? Ya beni reddederse?

"Bana bak, şarkı kuşu," dedi Beelzebub, yumuşak sesi kendime rağmen itaat etmemi sağladı. Kırmızı bakışları yumuşaktı, ağız ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Bunu yapabilirsin. Seni koymak istediğı kutuya sığmak için kendini küçültmeye cüret etme. Sen onun senden olmanı istediğinden daha fazlasısın."

Bu sözlerin ağırlığını kalbimde hissettim, Asmodeus'a bakarken anlamı içime işledi. O, benim uyum sağlamamı, bir Kızıl cadı gibi davranmamı isteyen tanıdığım diğerkleri gibi biriydi.

Hiç benim gibi hissetmediğim büyüyü kucaklamamı istiyordu.

Siktir et.

Asmodeus ile aramızdaki bağı kopardım, bana uzattığı kırmızı dalların iplerini kestim. Ondandır tamamen uzaklaşıp gözümün ucuyla Beelzebub'a bakarken, dallar rüzgarda sallanıyordu.

"Bu imkansız," diye mırıldandı Asmodeus arkamda, ama onun sözlerinin beni durdurmasına izin vermedim.

Kendimi sınıra, izin verirsem beni yutacak olan Kırmızı büyüye attım.

Ve Beelzebub'un beni diğerk tarafta bulacağına inandım.

24

MARGOT

Diğer tarafa indim, çimlerin üzerine uzandım ve boğazımdan kahkahalar yükseldi. Büyü hala vücudumu sarmıştı, artık olması gerekmeyen bir yerde cildimi sıcak ve kızarık hissettiriyordu. O anı, kendimi onun etkisine karşı merkezlemek, oturmaya çalışırken kendimi topraklamak için tek başıma geçirdim. Tüm o gücü içimdeki kuyuya geri iterek, İkinci Çember'in sürekli dürtücü enerjisi olmadan yeniden yerleşmesine izin verdim. Onun sınırın diğer tarafında dinlendiğini hissettim, beni kollarını açarak karşılayacakmış gibi bekliyordu, ama yine de geçmeme izin vermişti.

Beelzebub sınırı aştı ve bakışları hemen benimkilerle buluştu. Beni yerde otururken görünce sırtıttı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Ben de izin verdim ve sınırın diğer tarafında Asmodeus'un öfke dolu yüzüne bakmak için ayağa kalktım. Beelzebub yanımda nöbet tutarken, Üçüncü Çember'e geçmek için hiçbir hareket yapmadı.

Etrafımıza, aşırılıktan yaratılmış bir krallık olan Oburluk'un hakim olduğunu fark ettim. "Asmodeus'un onayı olmadan buradan nasıl geçebildik?" diye sordum ve Beelzebub'un belime elini koyarak beni gitmek istediği yöne çevirmesine izin verdim. Onun yanında yürüdüm, Oburluk'un yaylı çimlerinde yürümek, cehennemde yürümek kadar zordu.

Ayaklarımdaki botlar, tabanlarına nüfuz etmeye çalışan kavurucu sıcaklık olmadan çok daha rahattı ve vücudumun, yürüyüşümün rahatlığının tadını çıkarırken gevşediğini hissettim.

"Portaldan geçmek için onun onayı gerekirdi, ama Asmodeus kendi önemini fazlasıyla abartıyor. Onun günahı gurur olmayabilir, ama bu, kendi cinsel çekiciliğine olan kibirinin, hayatının her alanında şişirilmiş egosuna zarar vermediği anlamına gelmez," dedi Beelzebub, ben ona göz ucuyla bakarken bana sırıtarak. "Bizim görevimiz, sorumlu olduğumuz çemberin beslenmesini sağlamak, tersi değil. Biz sihre hizmet ederiz. Bir noktada bazılarımız bunu unutmuş ve sanki sihir bize yardım etmek için var gibi davranmaya başlamış."

"Dikkatli ol, Willow gibi konuşma tehlikesi var," dedim, uyarıyı gülümseyerek.

Beel homurdandı, yüzündeki gülümseme kayboldu ve ifadesi tereddütlü bir şekilde düşünceli hale geldi. "Arkadaşın hakkında ilk değerlendirmemin, o zamandan beri gösterdiği doğasına adil veya doğru olmayabileceğini kabul ediyorum. Bence o sadece her durumda doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor ve bu bazen onu bazı yönlerden yanlış yola sürükleyebilse de, bunu en iyi niyetle yapıyor."

"Bu tehlikeli bir şekilde iltifata benziyor," dedim, gülmemi tutamadan.

Bana gülümsedi ve yürürken bana daha fazla dönerek, o anda bana bakmamaya dayanamıyormuş gibi davrandı. Dişlerimi alt dudağıma batırarak, kızararak bakışlarımı başka yöne çevirdim. Etrafımı daha dikkatli inceledim, devasa zambaklardan, gökyüzüne uzanan bir ağaçta gördüğüm en büyük portakallara kadar.

"Bunu başkalarına anlatırsan, her kelimesini inkar ederim," dedi ve beni güldürdü.

"Başka bir şey beklemiyordum, iblis," dedim alaycı bir şekilde ve sessizliğe büründük.

Gluttony hakkında, ne kadar uzağa gitmemiz gerektiği ve bu yerde benden ne beklendiği hakkında kafamda bir sürü soru vardı.

Beelzebub bu çemberin efendisi olduğu ve geçmeme kolayca izin vereceği için çok fazla bir şey olmayacağını düşünüyordum.

Sadece birkaç dakika sessizce yürüdük, Beelzebub'un vücudu benimkine yakındı, ancak yolculuk boyunca bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Onu yanımda hissediyordum, benim yüzümden enerjiyle doluydu ve o zamandan beri bu enerjiyi serbest bırakmadığını bildiğim için suçluluk duygusu beni rahatsız ediyordu. Aramızda dolaşan bu enerjiyi kabul etmek tehlikeli geliyordu, sanki inkarın güvenli küçük sığınağında kalmak istiyorsam, konuşulmaması daha iyi olan bir şeyi kabul etmek gibi.

Önceki gece aramızda olanlar bir hataydı, İkinci Çember'den kaçmak istiyorsak gerekliydi. Yine de, aramızda bir gerginlik vardı, ikimiz de benim hazır olmadığım bu konuyu nasıl açacağımızı bilmiyorduk. Beelzebub'a, aşırı büyü olmasaydı, kontrolümü o şekilde kaybetmeyeceğimi söylemeye hazır değildim. Benim yapamadığım şeyi yaptığı, benim adıma itidal gösterdiği için ona saygı duyduğumu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu, benim güvenimi kazanmak, bedenimin onun yanında güvende olduğunu anlamam için çok önemliydi.

Gecenin bir saatinde, aramızdaki sınırlar değişmişti. Artık güvenilmez olan o değildi.

Güvenilmez olan bendim.

Onun benim büyülerime karşı bağışık olduğunu anlamak karmaşık bir süreçti, ama sonuçta onun rızasını ve iradesini elinden almadığım için rahatlamıştım. Asmodeus bile bunu başaramamışsa, benim hiç şansım yoktu. Ama bu, yüzleşmem gereken heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu bir gerçekle karşı karşıya bıraktı beni.

Beelzebub beni istiyordu ve bu arzu gerçektir. Bu, benim büyümün bir sonucu ya da onun kontrol edemediği bir çekim değildi. Arzulandığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu ve bunun gerçek olduğunu, büyünün bir hilesi olmadığını kesin olarak bilmenin nasıl bir şey olduğunu ne kadar zamandır merak ediyordum?

Henüz o konuya girmek istemediğim için boğazımı temizledim. "Bana inandığın için teşekkür ederim. En çok ihtiyacım olduğunda beni cesaretlendirdiğin için. Sen olmasaydın, Asmodeus'tan kaçıp o sınırı geçemezdim," dedim, gökyüzüne bakarak boğazımı temizledim. "Ve dün gece için teşekkür ederim.

Ben kontrolümü kaybettiğimde kontrolünü kaybetmediğin için. Eğer öyle olmasaydı ne yapardım bilmiyorum..."

"Bunu dert etmene gerek yok," dedi ve bir an kalbim ağzıma geldi. Dün gece onun hakkındaki fikrini değiştirmiş miydi, artık beni eskisi gibi arzulamıyor muydu? Belki de davranışlarım, benim hakkımda sahip olduğu yüksek standartlar yanılsamasını paramparça etmişti ve onun bana olan ilgisinin gerçekliğini anladığım anda, o ilgi rüzgarda uçup gitmişti.

Bu düşünce, olması gerektiği kadar hoş değildi.

Yutkundum, ağzımda dilim kalınlaşmış gibi hissederek, sıradan kelimeler bulmaya çalıştım. Benim içimdeki çelişkileri, onun sayesinde içine düştüğüm karmaşayı bilemezdi. "Öyle değil mi?"

Sırıtarak elimi tuttu ve beni durdurdu. Durup ona döndüm ve yüzümü dikkatlice ifadesiz tutarak içimdeki gerginliği görmemesi için uğraştım. Öne eğildi, alnını alnıma değdirdi ve bekledi. Bu hareket, Amelia ve benim pencereden gözlemlediğimiz harekete o kadar benziyordu ki, boğazım düğümlendi, midem bulanırken boğazım kapandı.

Gözleri benimkilerde kaldı, o duygusuz ellerinden biri yavaşça yükselirken reddetme veya itiraz belirtisi arıyordu. Saçlarımın uçlarıyla oynadıktan sonra elini saçlarımın perdesinin altına kaydırarak çenemi kavradı ve beni şehvetten çok daha fazlasını içeren nazik bir kucaklamayla esir aldı. Bu, seksin ötesinde kalan tehlike, sahip olamadığım zevkin öbür tarafında beni bekleyen gerçek zarardı.

Bu, aşkın olasılığıydı. Ulaşamayacağım bir yerde kalakalmıştı. Bileğimde, görünmeyen bir yerde sihirli bağımın izleri kalmış, içimde asla gerçek anlamda hissedemeyeceğim bir acı yayıyordu.

Bu.

Gözlerim kapandı, kirpiklerim titredi, ona doğru iç çekerek, diğer eliyle yanağımı okşarken vücudumdaki gerginlik kayboldu. Nefeslerimizi paylaşırken avuçlarının sıcaklığı içime işledi, aynı havayı solumak ve bir bütün olarak var olmak gibi bu samimi hareket sinirlerimi parçaladı.

Ağız nazikçe ağızıma dokundu, dudaklarının hafifçe değmesi içimden bir iç çekiş kopardı. Ben çekilmediğimde, o iç çekişimi yuttu ve beni göğsüne daha sıkı çekti.

Bunu yapacak iradeyi ya da gücü bulamadım, ellerimi göğsüne koyarak ona daha da yakınlaştım. Önceki geceki öpücüklerimiz yoğunluk, şehvet, özlem ve artık inkar edemeyeceğim bu garip, çarpıcı çekiciliğin tüm baş döndürücü yönleriyle doluydu. Bu, madalyonun diğer yüzüydü, her şey yumuşak, duygusal ve samimiydi, tırnaklarım onun tenine batarken, ondan bir inilti koparıyordu. Öpücüğü derinleştirdi, dili içime girerek tadımı aldı.

Kimse beni bu şekilde öpmemişti, sanki kaşınması gereken bir kaşıntıdan daha önemliymişim gibi.

Beelzebub beni önemliymişim gibi tuttu, sanki hayatın beni koyduğu kutudan daha fazlası olduğuma inanıyormuş gibi. Dilinde günahının tadını aldım, onu bir şeylere sahip olmaya iten takıntısını. Bu benim içime çarptı, benim günahımla karışarak tamamen farklı bir şeye dönüştü, sonra sonunda geri çekildi ve bana baktı. Gözlerimi açtığımda bakışları ağır ve anlamlıydı ve kucaklaşmayı sonlandıranın ben olmadığımı tekrar fark ettim.

"Senin pişman olacağın biri olmak istemiyorum, şarkı kuşu," dedi, yüzümü bırakıp bir adım geri çekildi. Beni, ne kadar derinden etkilediğimi görmüş gibi izledi, sanki bununla oturup bunun benim ve bizim için ne anlama geldiğini düşünmemi istiyormuş gibi. "Senin her şeyin olmak istiyorum."

Döndü, önceki hızına geri döndü ve bana kendimi toparlayıp onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Yakınımda kaldı, elimi eline aldı, ama daha fazla temas kurmaya çalışmadı. "Sen bir belasın," dedim, o öpücüğün beni ne kadar derinden etkilediğini gizlemek için o öpücüğün beni ne kadar derinden etkilediğini gizlemeye çalışarak.

Omzunun üzerinden bana dönüp baktı, ağzının kıvrımı kimsenin kandırılmadığını gösteriyordu. "Sadece senin için, Margot."

Uyuşmuş dudaklarıma dokunma, uyuşukluğu giderme isteğine direndim ve çok gerçek, basit bir gerçeğin farkına vardım.

Benim için çok yabancı bir ortamdaydım, kazanma şansım olmayan bir savaş veriyordum.

Bu beni nasıl bir canavar yapıyordu ki, kaybetmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım?

Yürüdükçe manzara değişti, geride bıraktığımız saatlerde, cehennemin tüm çemberleri arasında en büyük lezzetler ve bitki örtüsüyle dolu coşkulu topraklar yerini başka bir manzaraya bıraktı. Yürüdüğümüz yol hala hayatla doluydu, ancak çevresi, oburları hayatlarında kendilerini doldurdukları çamurda hapseden çamur çukurlarına dönüşmeye başlamıştı. Solucanlar, deneyimlerimden bildiğim kadarıyla buz gibi soğuk olan çamurun içinde sürünüyorlardı. Margot, malikaneye doğru ilerlerken yanımda çoğunlukla sessizdi ve içimi kaplayan kendini beğenmiş memnuniyeti engelleyemedim.

Onun itirazlarını bir öpücükle susturmuş, ağzından tüm itirazları çalmıştım.

İkinci Çember'den kaçtığımızda onda bir değişiklik olmuştu ve bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum, ama gökyüzüne kadar uzanan duvarlarının içine beni kabul etmesi konusunda kesinlikle iyi yönde bir değişiklikti.

Margot ile başa çıkmak ip üzerinde yürümek gibiydi. Herhangi bir yönde çok fazla zorlarsam, hemen kenardan düşüp yere çakılacaktı. Bu, dikkatli bir denge oyunuydu, ona bana yakın olmanın değerini anlaması için bir tür karşılıklı ödün vermeydi. Kendi katı ahlak kurallarına ve özgürce verilmeyen bir şeyi alabileceği korkusuna karşı gelmek için beni yeterince istemesi gerekiyordu.

ahlakına karşı gelip, kendisine özgürce verilmeyen bir şeyi alabileceği korkusunu yenmesi gerekiyordu. Dünyayı dışarıda tutmak için keskin bir silaha dönüştürdüğü dünya görüşüne meydan okumaya istekli olmalıydı.

Şarkı kuşumun, cam gibi kırılgan olmadığını, her an çatlayacak gibi hassas olmadığını anlaması zaman alacaktı. O, her an patlamaya hazır bir bomba gibi hassastı.

Ben izlerken, yoluna çıkan şeye dehşetle bakarken, onu yakalamak için uzandım. Çamurdan bir el çıktı, yanımızdaki kalın, yapışkan çamurun altında hiçbir vücut görünmese de uzanıyordu. Sadece elin omuzu çıkıntı yapıyordu, parmakları Margot'a tekrar uzanırken gökyüzüne doğru uzanıyordu. Bacağımı geri çekerek, onu dinlenme yeri haline gelen çukura geri tekmelemeye hazırlandım.

"Orada *insanlar* mı var?" diye sordu Margot, sesi inanılmazdı. Sözleriyle dikkatimi dağıttı, sanki ruhu yakalayıp sonsuz acıdan kurtaracakmış gibi uzandı.

"Margot, hayır!" diye bağırdım, onu belinden tutup geri çektim. Kaynak, ondan alanlara, uzun süredir çemberlerin gücünü oluşturan ruhları çalanlara karşı hoşgörölü davranmazdı. Kaynak, onun buraya hapsedilmesini onaylamamış olabilir, ama bu, gücünün kaybolmasına izin vereceği anlamına da gelmezdi. Verilen kaderin sınırları içinde hareket ediyorduk, haksızlığa uğramış olanlarımız bile.

Margot, dallar hışırdadığında yanındaki ağaca baktı ve biz de küçük siyah bir lekenin daldan atlayıp ona uzanan elin üzerine konmasını izledik. Jonathan, başparmak ve işaret parmağı arasındaki etli kısma dişlerini geçirdi ve deriyi yırtarken başını salladı. El geri çekildi ve Jonathan kıyıya atlayıp Margot ve benim yanıma inerken çamura daldı. Başını bir yandan diğer yana salladı, ağzındaki çamuru fırlattı ve sonunda sakinleşip çimlere dilini sürterek kalan çamuru temizledi.

Ağzını açarak mırıldandı, çamur çukuruna yargılayıcı bir bakış attı ve bir adım geri çekildi. "Jonathan!" dedi Margot, kucağımdan atlayarak lanet olası kediyi kucakladı.

kucakladı. Jonathan, Margot'un yüzünün yanına burnunu sürterek, sanki bir bebekmiş gibi onu kucaklayan Margot'a mırıldanarak karşılık verdi. Oysa Jonathan, bir zamanlar kadın düşmanı, katil bir piçti.

Ama artık kürkü olduğu için her şey affedilmişti.

Kadınlar.

"Sen Araf'ta kalman gerekiyordu," dedim, küçük pisliğe kaşlarımı kaldırarak. Yüzünü Margot'un yüzüne daha sıkı bastırdı, pençeleri memnuniyetle Margot'un kolunu yoğuruyordu. Benim ne düşündüğümü umursamıyor gibiydi ve bunun nedeninin, efendisi olan Willow'dan emir aldığından olduğunu biliyordum. "Yola devam edelim."

"En azından onu gördüğüne sevindiğini göster! Bak, artık canın acımıyor," dedi Margot, sesi kadınların çocuklara ve hayvanlara karşı kullandıkları o tatlı bebek sesine yükseldi.

"Yara mı? O senden daha büyük," dedim, gözlerimi devirerek ilerledim. Çok uzak değildi, yakında malikanemin güvenliğine ulaşacaktık, Margot'un nihayet iyi bir gece uykusu çekebileceği ve etrafımızdaki her şeyin onu cezp ettiğini bildiğim açlığını giderecek yiyecek bulabileceği bir yer. Geçtiğimiz yiyeceklere dokunmaktan çekinmesine neden olan sağlıklı bir ihtiyat mıydı, yoksa zaten sahip olduğu bir bilgi miydi, bilmiyorum, ama o hiçbir şekilde yemek yemeye çalışmadı.

Her halükarda akıllı bir kızdı. Etrafımızdaki yiyecekler, iştahına yenik düşüp çamur çukurlarına düşenleri tuzağa düşürmek için hazırlanmış bir tuzaktı, bir ruhun burada kalıp kalmayacağını test etme yöntemimizdi. Yiyeceklere dokunma içgüdüünün olmaması, onun bu testi geçmesini sağlayacak bir şeydi — Üçüncü Çember'in benimle aynı fikirde olduğu bir sihir.

O buraya ait değildi.

Uzakta, bizi cehennemdeki evimin güvenliğine ulaştıracak tek köprüden uzanan kapılarda devasa bir figür belirmişti. Jonathan, kapıya giden dar yolda ilerlerken, yaklaştıkça tısladı. Çamur, yolu çevreleyerek bizi kesiyordu, bu yüzden devasa köpeği geçmek için yoldan çıkmamız mümkün değildi.

Cerberus başını eğdi ve havayı koklayarak homurdandı. Kuyruğunu sallayarak kokumu tanıdı ve iyi gören gözü bana dönerek bana baktı. Onu vahşi doğada bulduğumda, yıllar önce kör olmuştu, sol gözü opak ve beyazdı. "Merhaba tatlı kız," dedim ve öne çıkarak açık elimle burnunu okşadım. O da dokunuşuma karşılık verdi ve Jonathan onun kucağından atlayıp tıslayarak geri çekilirken Margot'a döndü.

Margot, Cerberus onu koklarken kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik dik bakarak kaşlarını kaldırdı. "Tatlı kız mı?" diye sordu, bu sevgi dolu ifadeyi açıkça eğlenceli bulmuştu.

Cerberus yere salya akıtırken omuz silktim. Salya, Jonathan'ın üzerinde durduğu yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Jonathan, kendinden on kat daha büyük olan köpeğe hayretle bakıyordu. Cerberus, Margot'a burnunu sürttü ve kadın, kafasının üstünü nazikçe okşarken yüzündeki ifade yumuşadı. Cerberus, hak ettiğini düşündüğü okşamaları aldıktan sonra dikkatini Margot'un bacaklarının arasında dolaşan kediye çevirdi ve onu koklamaya başladı.

Kedi, ona çok yaklaşıncaya yüzüne bir tokat attı, pençelerini, sanki devasa köpeğe karşı bir şey yapabilecekmış gibi çıkardı. Cerberus gözlerini kırıştırdı ve Jonathan'ın Margot'un bacaklarının etrafında kuyruğunu havaya kaldırıp, sanki kendiyse gurur duyuyormuş gibi dönüp durmasını izledi. Margot'a başımı salladım, o dayanılmaz kediyi kucağına alırken kolumu beline doladım ve beni eve çağırmak için açılan kapılardan geçmesini sağladım.

Margot'un benim sıradan dokunuşumdan çekinmemesi veya uzaklaşmaması beni çok memnun etti.

Önümüzdeki malikâne, geniş bir arazide yer alan görkemli bir mülktü. Çevresini her türden bitki kaplıyordu. İnsanlar bahçenin ortasındaki battaniyeler üzerinde, gölgeli ağaçların altında huzur içinde yemek yiyor, çamur çukurlarının ötesindeki bahçelere bakıyorlardı. Bina, düz duvarlardan çıkıntı yapan dikmeler, kuleler ve çatı pencereleriyle oldukça yüksekti. Pencereler mülkün her santimetresini kaplıyordu ve Margot'u bizi fuayeye götürecek ilk basamağa yönlendirirken içeriden altın rengi bir ışık parlıyordu.

"Masaldan çıkmış gibi," dedi Margot, evin büyüklüğünü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kanatlar her yöne ayrılıyordu

her yöne ayrılıyordu ve gotik mimari, manzaranın parlaklığıyla kontrast oluştuyordu. "Ve Lust'a hiç benzemiyor."

"Hepimizin kişisel zevkleri vardır," dedim, omuz silkerek kapıları iterek açtım. Kapılar kolayca açıldı ve Margot eşiği geçip benim evim diyebileceğim tek yere girerken kapılar açıldı. "Burası benim," diye ekledim, onu takip ederken, başındaki avizenin ışığıyla yıkanmış halini izledim. Işık, onun cildinde dans ediyor gibiydi, ölüm kokan bir yerde onu ışıkla parlatıyordu.

"Mükemmel," dedi, ben sormadan düşüncelerini dile getirdi. Sormama gerek yoktu, Hollow's Grove'un da evim gibi hissettirdiğini, tarzının yıllar önce kendim için seçtiğimle çok benzer olduğunu biliyordum.

"Böyle düşündüğüne sevindim," dedim, arkamdan kapıyı kapatarak. Yüzeye dönmenin bir yolunu bulamazsak, Willow Margot'u eve getirmek için zamanında portalı açamazsa, *burası* onun yeni evi olacaktı.

Büyüye yatkınlığı olmamasına rağmen, ait olduğu yerde, benim yanımda.

Avize daireler çizerek dönüyor, etrafımı çevreleyen taş giriş yoluna desenler yansıtıyordu. Etkisi çarpıcıydı, odayı bir sanat eseri gibi gösteren olağanüstü bir zanaatkarlık örneğiydi. "Lord Beelzebub?" diye sordu bir erkek sesi ve ben dönüp merdivenlerin tepesinde duran iblise baktım. Merdivenlerden aşağı koştu ve Beelzebub'a dostça bir kucaklaşma ile atladı, iki adam birbirlerinin sırtını sıvazladı.

"Moloch, Tarikatla toplantı yapman gerekmiyor mu?" diye sordu Beelzebub, kemerli kapılardan birinden resmi yemek odasındaki duvara asılı saate bakarak. İçerideki tavanlar yüksekti, yerden tavana uzanan ve ön ve karşı duvarı kaplayan açılı pencerelerin perdeleri yarı kapalıydı. Koyu kırmızı sedir ağacından yapılmış gömme rafların arkasındaki duvarları, odanın büyüklüğü ve içeri süzülen doğal ışık olmasaydı çok koyu olabilecek derin gece mavisi renginde, ince desenli bir duvar kağıdı süslüyordu. Ayrıca, en az on kişinin oturabileceği büyük masanın üzerindeki avizeden mumlar sarkıyordu. Kapı arkasından baktığım açıdan kimseyi göremesem de, odadan sesler geliyordu.

"Şu anda oraya gidiyorum. Seni bu kadar çabuk geri gördüklerinde çok sevinecekler, ama kafaları da karışacak," dedi diğer iblis, Beelzebub'a

Beelzebub uzanıp elimi tuttuğunda, şeytanın bakışları o dokunuşun anlamına odaklanırken, sonunda gözlerini bana çevirdi ve sıcak parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi.

"Yüzeyde Michael ile bazı sorunlar yaşadık. Satanus onu hapishaneye getireceğini haber vermedi mi?" diye sordu Beelzebub, sesinde endişe vardı. Sessiz bir konuşma yaparken, dikkatimi iki adam arasında gidip gelen bu diyalogu izlemek zorunda kaldım. Diğer iblisin bakışları şüpheyile doluydu, bana ve şüphesiz benim bildiğim haberlere olan güvensizliği dudaklarının kıvrımlarında belirgindi.

"Aklından çıkmış olmalı. Tipik Satanus," dedi iblis gözlerini devirerek. "Toplantı yaparken personelden birine kadını bir odaya götürmesini söyleyeyim mi? Belki banyo yapmak ve dinlenmek ister? Burası bir cadı için uygun bir yer değil, bir Kırmızı için ise hiç uygun değil."

"Kadının adı Margot," dedi Beelzebub, sesinde bir parça öfke vardı. "O benimle kalacak. Ondan hiçbir şey saklamıyorum."

Yutkundum, bu sözlerin yoğunluğu beni sıcaklıkla doldurdu. Birinin bana karşı isteyerek dürüst olacağı, gerçeği ondan zorla öğrenmek zorunda kalmayacağım düşüncesi, benim için çok yabancıydı. Beelzebub bana sırlarını emanet ediyordu. Ben de ona benim sırlarımı emanet edebilir miydim?

"Peki," dedi Moloch, düşünceli bir şekilde başını sallayarak. Beelzebub beni arkamızdaki yemek odasına götürmek için dönüp giderken, yüzüne yapıştırdığı acı gülümseme ve hayal kırıklığıyla başını sallaması, onun onaylamadığını açıkça gösteriyordu.

Masadan geçerken, masanın süslü olduğunu gördüm ve özenle işlenmiş ahşap çizgileri ve masaya oyulmuş dairesel deseni taklit eden sandalyeleri elime dokunmadan duramadım. "Beğendin mi?" diye sordu Beelzebub, dikkatini ellerimin ahşaptaki olukları ve çizgileri keşfetmesine vermişti.

"Çok güzel," dedim, elimi geri çekerek. Beel'in bana yoğun kırmızı bakışları altında, yanaklarım kızardı ve o an, olması gerekenden çok daha şehvetli hissettim.

Moloch etrafımızda dolaşıyordu, ama Beelzebub bana yaklaşıırken gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Beelzebub!" diye bir kadın sesi

diye seslendi ve ben bize doğru gelen kadına dönünce o an sona erdi. Topuklu ayakkabılarla süzülerek ilerledi, terrakotta rengi elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Omuzlarından gevşekçe sarkıyordu, sanki ona göre kesilmiş ve en kaliteli kumaştan yapılmış gibi vücuduna dökülüyordu. Ona kusursuz bir şekilde uyuyordu. Beelzebub ile arasındaki mesafeyi kapatırken dudakları tanıdık bir gülümsemeye yayıldı. Kollarını ona dokunmak istercesine açtı ve bana attığı kurnaz bakış sorulara doluydu.

Elini bırakmak istemediğini anlayarak, elimi onunkinden çekmeye çalıştım ve o beni bırakmamak için elini sıkınca yüzümü buruşturdum. "Proserpina," dedi Beelzebub, sesinde hiç sıcaklık yoktu. Kadının gülümsemesi sönükleşti, kaşları çatıldı ve kollarıyla onu sardı, ona çok sıkı sarıldı. Vücudu onun vücuduna yapıştı, onun kendi bölgesi olduğuna inandığı yeri işaretledi. Gözlerimin arkasında kıskançlık filizlendi, dişlerimi sıkarak onun kollarını onun vücudundan çekip almak için duyduğum dürtüyle mücadele ettim. O geri çekilip ellerini sevgiyle onun göğsünde gezdirirken bile, böyle hissetmeye hakkım yoktu.

Beelzebub ise bir adım geri çekildi, ellerini bırakarak bana yaklaştı ve bedenimi kendisiyle şeytan kadın arasına koydu. Proserpina'nın bakışları tamamen bana kaydı, Beelzebub kollarımızı büküp, kenetlenmiş ellerimizi kaldırarak kolunu göğsüme dayayıp, benim kolumu da kalçama dayarken beni süzdü. Yaklaşırken nefesi şakağıma değdi ve kendimi bir irade savaşının ortasında bulmuş gibi hissettim.

Onu istediği çok açıktı ve oburlar istedikleri şeylerden mahrum kalmaya alışık değillerdi.

Henüz çözemediğim soru, bu andan önceki ilişkilerinin niteliğiyle ilgiliydi. Proserpina, Beelzebub'u yakından tanıyormuş gibi davranıyordu, ama bu, onu tanıdığı anlamına gelmiyordu. Belki de bu sadece benim hayalimdi, ama umuyordum ki bu, onunla zaten yakın olan bir kadın değil, onunla yakın olmak *isteyen* bir kadının örneği idi.

Beelzebub'un bakir olduğunu düşünecek kadar aptal değildim, ama bu, asla göremeyeceğim her şeyi görmek ya da kendimi onun geçmişindeki kendine güvenen, deneyimli kadınlarla karşılaştırmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bir adam yaklaşırken, sarı saçları dağınık, elleri tüm erkeklerin giydiği gibi yumuşak deri pantolonun ceplerine sokulmuş halde.

"İyiyiz," diye mırıldandı Proserpina, kötü niyetli bir gülümsemeyle çabucak toparlanarak. "Beelzebub'un yine sarışınlık dönemine girdiğini fark etmemiştim."

"Yapma," diye uyardı Beelzebub, kolunu göğsüme sıkıca dolayarak. Onun çıkardığı hırıltı benim için değil, onun içindi, ama o anda onların ilişkilerinin doğasını tam olarak anladım. Öfkeyle kaslarım gerildi, açlık midemi kramp girerken, onun gülümsemesine karşılık vermek için kendi acımasız gülümsemem yükseldi.

Eğer daha önce bir sonuca varmamış olsaydım, onun sonraki sözleri bunu doğrulardı. "İşini bitirince bana geri dönecek. Esmerleri tercih ediyor," dedi, ona destek olmak için gelen adama gülümsemek için arkasını dönerek. Adam, sanki o yaramaz bir çocukmuş gibi gülümsedi ve sözler bana yönelik olmasa da, onun acımasızlığının hedefinin kim olduğu konusunda hiç şüphe yoktu.

"Margot..." dedi Beelzebub ve konuşmaya devam etmesine rağmen, kulaklarımda çınlayan ses yüzünden onu duymayı bıraktım. Onun bahanelerini dinlemek istemiyordum, özellikle de bana hiçbir borcu olmadığı halde, ama bu, beni hiç tanımadan acımasızca incitmeye çalışan kadından kanını dökme arzusunu engellemedi. Hayatımın büyük bir bölümünü, ilk fırsatta birbirlerini parçalayabilecek kadınlarla çevrili olarak yaşamıştım. En yakın arkadaşlıklarımın gelişmesiyle, bu ilişkilerin ne kadar zehirli olduğunu fark ettim.

Ve bu ilişkilerin kurbanlardan çok, kendi acımasızlıklarını sergileyen kişiler hakkında ne kadar çok şey söylediğini.

Birinin kum torbası olmak, gereksiz zulmün hedefi olmak beni çok yormuştu. Başkalarının beni daha kolay tekmelemesi için yere yatmaktan bıkmıştım.

Beelzebub'dan o kadar ani bir şekilde kendimi kopardım ki, o öne doğru sendeledi ve ben şeytana doğru fırlarken onun tutuşundan kurtuldum. Ben yaklaşırken o döndü ve beni görünce yüzünden küçümseyen bir gülümseme düştü. Boğazına uzattığım elim, pullarla kaplıydı ve

ve pencerelerden içeri giren ışıkta yanardöner bir parıltı yayıyordu. Boynumu çevirirken diş etlerim ağrıdı, şeytanı yerden kaldırdım, o da dehşetle bana bakarken ayakları amaçsızca tekmeliyordu. İleri adım attım, onu duvara o kadar sert bir şekilde çarptım ki, duvar bu kuvvetin etkisiyle sallandı. En yakınımızdaki raflardaki kitaplar birbirlerine çarptı.

"Sen *nesin*?" diye sordu, elleri boğazını tutarken. Tırnaklarını derime batırdı, kanımı yüzeye çıkardı. Kanın kokusu içimde patlayan açlıkla karıştığında, onu parçalara ayırıp kendimi onunla doyurma ihtiyacı, bana o kadar yabancıydı ki gözlerimi kırptım.

İçimde patlayan öfke bana hiç benzemiyordu. Benim öfkem gibi gelmiyordu, ama yine de benim istediğim bir şeye sahip olabileceğini düşünmesinden duyduğum öfkeyi inkar edemedim.

Bunu kabul etmek, kendime karşı bile olsa, beni olması gerektiği kadar sakinleştirmede. Aksine, beni daha da kışkırttı, o açgözlü duyguya ve Beelzebub'u kendime saklama ihtiyacına kapılmama neden oldu.

Ona ve tüm ilgisine sahip olma ihtiyacı.

"Vay canına," dedi sarışın iblis, öne çıkıp yüzümün yan tarafına bakarak. "Yüzyıllar oldu..."

"Yeter," dedi Beelzebub arkamdan, yanıma gelerek gözümün ucuyla görebileceğim bir yere durdu. "Onunla oynamanın bir sakıncası yok, şarkı kuşu. En azından onu yeme arzusuna kapılmamaya çalış. O tadı kurtulmak zor ve daha sonra seni öptüğümde onun tadını almak zorunda kalırsam çok kızarım."

Dişlerimi göstererek ona doğru dönüp hırıldadım. O kadar uzun olmaması gereken dişler. Kollarımdaki pulları izledim, beni saran kıskanç öfkenin içinden karışıklık yükseldi. Bir anlığına oradaydı ve sonra kayboldu, cildimin soluk mavi rengini fark edecek kadar uzun sürdü. Sanki çoktan ölmüş ve çürümüşüm gibi, sanki su altında sıkışıp boğulmuşum gibi.

Annemin benim için çok şey feda ettiğ i siren şekli. "Bir şey yapmayacak mısın?" dedi Proserpina, sesi gözleri yaşlarla dolarken tizleşti.

"Margot halletmiş gibi görünüyor," dedi Beelzebub omuz silkerek, omzunu duvara dayayıp bana bakarken. "Sen lanet olası kışını gösterdiğinde, birinin seni yerine oturtmasının zamanı gelmişti."

"Beelzebub, dalga geçiyorsun herhalde. Kızını kontrol et yoksa ben yaparım," dedi sarışın, benden bir hırıltı kopardı. Grup ile Beelzebub arasında belli bir rahatlık olduğu belliydi ve bu benim öfkemi daha da artırdı.

Beelzebub'un yüzündeki gülümseme kayboldu ve omzuyla duvardan iterek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Yerini bil ve kimse onu *kontrol edemez*," dedi, sözleri kötülükle doluydu. Proserpina ona uzandı, sanki onu yardım etmeye ikna edecekmiş gibi elini koluna dokundurdu, ama onun dikkati ona ya da sarışına yönelmedi. Kolunu çevirerek Proserpina'yı yakaladı ve adam izlerken kolunu kötü bir açıyla geri çekti. "Kadınıma elini sürersen, ona dokunabileceğin son sefer olur," diye uyardı, bu tehdit omurgamda bir ürperti yarattı.

Adam, Beelzebub ile benim aramda bakışlarını gezdirerek, aramızdaki bağı anlamaya çalışır gibi homurdandı. Proserpina'nın yanına eğildim, neredeyse alnımı onun alnına değecek kadar yaklaştım, sanki ona sevgi gösterir gibi. Siyah tırnağımı yanağına sürtünce, çizdiğim çizginin altında kanın akmasını izledim. Daha da yaklaştım ve yaradan akan kan damlasını dilimle yaladım. İstedğimden daha yavaş geri çekildim, mide bulantısı midemi altüst ederken, kanının tatlılığı damak tadımı okşadı. "Artık ona dokunma hakkın yok," diye homurdandım, onun onaylayıcı bir baş sallamasını bekledim. Beelzebub, ona dokunmama izin verdiği için artık ona pek ilgi duymuyor gibi görünüyordu, ama ben yine de muhtemelen söylememem gereken bir tehditle devam ettim. "Bir dahaki sefere, sadece bir örnek almayacağım."

"Sirenler sadece erkekleri yerler sanıyordum," dedi sarışın adam, ben geri çekilip Proserpina'yı yere bıraktığımda. Beelzebub hemen yanıma geldi, kollarını bana doladı ve beni duvardaki aynaya doğru yönlendirdi. Bana bakan zayıf yüz

çukurlaşmış yanakları ve mavimsi teniyle hiç de güzel değildi. Cehennemin sınırları içinde hapsolmuş değil, okyanusun derinliklerinde yaşamış gibi görünüyordum. Gözlerim kanamış, beyazları ve irisleri kaplamıştı, ama kendime bakarken yavaş yavaş geri çekiliyordu. Şakaklarımda oynayan yanardöner pullar pürüzsüz cilde dönüşüyor, yanaklarım doluyor ve yüzüme hayat geri dönüyordu.

"Ben ayırım yapmam," dedim ve Beelzebub'un yokluğunda Sinek Tarikatı'nı oluşturduğunu varsaymak zorunda olduğum gruba döndüm.

"Bence biraz dinlensek iyi olur," dedi Beelzebub, beni yemek odasından dışarı çıkardı. Geride bıraktıklarımızla hiç vakit kaybetmedi, beni merdivenlere yönlendirdi.

Beni, onun yatak odası olduğunu varsaymam gereken bir odaya götürdü ve kapıyı arkasında kapattı. Bir erkekle kapalı bir kapının arkasında kilitli kaldığımda genellikle hissettiğim korkuyu hiç hissetmediğimi fark etmek beni dehşete düşürdü, sadece nihayet dış tehditlerle uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşünerek rahat bir nefes aldım.

Sert ahşap zeminden odanın ortasını kaplayan yumuşak tüylü haliya geçerek, etrafımdaki alanı gözlemledim. Tavanı kemerliydi ve arka taraftaki çamur çukurlarını görebileceği büyük bir cumbalı pencere vardı. Süslü siyah başlıklı yatak ve koyu renkli duvarlarla, odada neredeyse hiç renk yoktu. Cumbalı pencerelerin önündeki oturma alanı beni cezbedi ve yorgun bir iç çekişle ilk sandalyeye oturdum.

"Biraz uzanmalısın. Dinlen biraz," dedi Beelzebub, yatağı işaret ederek.

Burnumu kırıştırdım ve başımı salladım. "Orada kimin yattığını düşünmek istemiyorum," dedim, kuma isteğiyle mücadele ederek.

Beelzebub, ayaklarımın dibine diz çöküp, botlu ayağını kaldırıp bağcıklarını çözerek, "Amelia'nın yatağı olduğunda umursamamış gibi görünüyordun ve ikimiz de onun benden çok daha fazla partneri olduğunu biliyoruz," dedi ve sonunda botu çıkardı. Çorabım da onu izledi ve o, her iki eliyle ayağımı kavradı, altındaki gergin kasları, *kesinlikle* dikkatimi asıl meseleden uzaklaştırmak için kullanılmış olan hünerli parmaklarıyla masaj yapmaya başladı. "Tabii mesele vücut sıvılarının potansiyeli değil de, onların benimle birlikte orada olmasıysa."

Sesinde alaycı bir ton vardı ve ben ona küfür etmemek ve niyetimi belli etmemek için dişlerimi sıktım. "Gluttony'de olduğumuzu sanıyordum? Neden burada tamamen mantıksız bir kıskançlık hissediyorum?" diye sordum sonunda, duygularımın doğruluğunu kabul ederek yüzümü buruşturarak. Bunun için sihirli bir açıklaması olduğundan emindim, en azından benim kabul edebileceğim bir açıklama, ama aşağıdaki antikalarından sonra hissettiklerimi gizlemenin bir yolu olmaması hoşuma gitmiyordu.

Beelzebub başparmağını ayağımın ortasına bastırdı ve topuğuma doğru kaydırды, bu hareketimden bir inilti çıktı. O sırttığında ve bakışları ateşli hale geldiğinde hemen ağzımı kapattım. "Ayaklarını ovduğumda bu sesleri çıkarıyorsan, seni orgazma ulaştırdığımda nasıl sesler çıkaracağını düşünmek bile beni titretir," dedi ve ben de ayağımı geri çektim. Bu sözler, bana ihtiyacım olan keskin bir hatırlatma oldu ve bunun asla işe yaramayacağını anlamamı sağladı.

"Beel..." diye başladım.

"Proserpina'nın bana dokunmasına bu kadar kıskanç olmanın sebebi," dedi, diğer botumu da çıkararak konuyu değiştirerek, "senin bir Kızıl olman. Oburluk, kötü alışkanlıklara, uyuşturucuya ve alkole aşırı düşkünlükle ilgili, ama aynı zamanda yemeğe de. Ve sen, aşkım, seks yoluyla büyünü besliyorsun."

Yutkundum, bir cevap bulmaya çalışarak, çünkü bu koşullar altında bu doğru olamazdı. "Öyleyse, dokunulan herkesi kıskanmam gerekmez mi? Hepsini yemek istemez miyim?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Hepimizin en sevdiği yiyecekler vardır, Margot. Bir büfe dolusu seçenek sunulsa, havuca mı yoksa çikolataya mı yönelirdin?" diye sordu, ellerini bir süre daha ayağımın üzerinde gezdirdikten sonra akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi tuttu.

Şaşkınlıkla ona baktım, gülümsememi bastırmak için yüzüm ağrıyordu. "Az önce kendini bir parça çikolataya mı benzettin?"

Omuz silkti ve sırtıttı. "En sevdiğin yiyecek bu, değil mi?" Ona baktım, bu bilgiyle yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Bu, iyi saklanmış bir sır değildi, ama bu, cehennemin kapısından geçmeden önce düşündüğümde daha fazla dikkatini bana verdiğini gösteriyordu. Eğildi, ağzını benim ağzımın köşesine hızlıca değdirdi, sonra geniş, şakacı gülümsemesini görebileceğim kadar geri çekildi. "Duşa gireceğim. Acıkırsan haber ver."

Yanımdan geçip gitti, ben de dönüp onu izledim. Banyoya girmeden önce pantolonunu çıkardı ve tüm vücudunu gözlerimin önüne serdi. Kanatları belini kapatıyordu, ama pantolonunu zarifçe çıkarırken kıcını görmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. O köşeyi dönüp bana tam bir gösteri sunmadan önce yatağa döndüm.

Hayır.

Hayır.

Ellerimin üzerine oturdum, en ufak bir merakım olduğunu bile kabul etmeyi reddettim.

Hayır.

Gluttony'nin yürüyüş yolunu süsleyen yiyeceklerin cazibesine kapılmamak gibi basit bir testi geçtikten sonra, Beelzebub bana Gluttony'nin efendisi olarak yolculuğumuza devam etmem için izin verdi. Beelzebub'un kendi yatağını boşaltıp sandalyelerden birinde uyuduğu, geniş vücudunu karşısındaki sandalyeye ayaklarını uzatarak uzattığı garip bir gece geçirdikten sonra, onun evi olarak adlandırdığı malikaneden çıktık. Bir sonraki çembere açılan geçit, dışarıdaki mahzene giden iki yeşil kapakla işaretlenmişti ve Beelzebub, kilidi çevirip zinciri çekerek kapıları benim için açtı.

Mahzenin derinliklerine doğru ilk adımı attım ve kendimi karanlığa bıraktım. Yürüdükçe duvar boyunca meşaleler yandı ve merdivenlerin altında bulduğum tünelde yolumu görebilmem için yolu aydınlattı. Beelzebub arkamda ilerledi, onun boyutlarındaki bir adam için adımları garip bir şekilde sessizdi. Neredeyse tek başıma cehennemin derinliklerine daldığımı sanabilirdim, ama zaten oradaydım ve canavarların bu yerde mahzenlerde saklanmaları için hiçbir neden yoktu.

Tünelden geçerken Beelzebub'a uzandım ve onu yanıma çekerek geniş vücudunu gözümün ucuyla görebildim. Kendini beğenmiş görünmemek için nezaket gösterdi ve sadece elimi sıkarak koridorun sonundaki açık

kapıya doğru ilerlerken elimi sıktı. İçerideki loş ışıpta altın parıltısı görüldü ve yaklaşırken adımlarım hızlandı.

Altın sikkelerden oluşan yığın benden daha uzundu ve odanın ortasında tavana doğru uzanıyordu. Mücevherler ve diğer zenginlikler kenarlarda parıldıyordu, gümüş ve mücevherlerin arasında köşelere yayılmıştı. Hollow's Grove'daki derslerimden dairelerin sırasını bilmiyordum, gerçek bir ejderha hazinesinin varlığı, bundan sonra ne olacağını açıkça ortaya koyardı.

Açgözlülük.

"Bir sikke seç, şarkı kuşu," dedi Beelzebub, elimi sıkıca tutarak birlikte portaldan geçebilmemiz için.

Öne eğildim, parmaklarım madeni para yığınının hemen üzerinde durdu. "Hangisi olduğu önemli mi? Bir şeyi değiştirir mi?" diye sordum, düşüncelerim beni duraksattı. Yanlış seçim yapmak istemiyordum, özellikle de ihtiyacım olan cevapları verebilecek soruları sormaya zahmet etmediğim için.

"Madeni para, Greed'de nereye gideceğimizi belirler. Her madeni para, Mammon'un malikanesinde güvenli kanadındaki bir odayı temsil eder. O odalarda, Mammon'un sarayındaki hayata girişiniz için sizi hazırlamak üzere bekleyen personel üyeleri olacaktır," dedi Beelzebub, benim zevkime göre çok resmi bir şekilde.

Dudaklarım büzüldü, burun deliklerim genişledi, sözlerini ve arkasında yatan gizli anlamı düşündüm. "Bunu atlayamayacağımızdan emin misin?" diye sordum, Beelzebub elimi bırakıp, onu çağıran madeni parayı parmağıyla okşarken, seçimimi yapmam için beni yalnız bırakırken dudaklarımı büzüştürdüm. Bu, birlikte yapacağımız bir yolculuk gibi görünmüyordu ve ben, madeni paraları incelerken, beni kişisel olarak çağıranı ararken, ayrılma endişemi belli etmemeye çalıştım.

Her birinin, bana bakan Mammon'un parlak yüzünün arkasında ince farklar vardı. Açgözlülük'ün efendisi hala Lucifer ile birlikte Crystal Hollow'da kalmış olsa da, onun benzerliğini bu bölgeden kaldırmak için büyük bir çaba sarf edilmemiş gibi görünüyordu. Bir madeni paranın arkasında ağırlıklı bir terazi resmi vardı, bir diğerinde ise havada uçan bir kelebek, ama benim dikkatimi çeken madeni parada yanan kanatlar

havada süzülürken oyulmuştu. Bu kanatların tüyleri o kadar ayrıntılıydı ki, parayı parmaklarımla kavradığımda yumuşak mı olacaklar yoksa alevlerin sıcaklığını mı hissedeceğim diye merak ettim.

Beelzebub bana başını sallayarak işaret ettiğinde gözleri ile temas kurdum ve narin parmaklarımla yığından madeni parayı aldım. Önümdeki madeni paralar aniden havaya uçtuğunda, düşme hissi ve zeminin altımızdan kaybolması ile midem burkuldu. Madeni paralar artık göremediğim yere doğru düşüyordu; eskiden olduğu yerde artık sadece derin, karanlık bir çukur vardı. Saçlarım şakaklarımda dalgalandı, madeni paraların seli içinde düşerken yerçekimi onları yukarı doğru itti. Kaosun içinde Beelzebub'u göremedim, etrafımı saran parlak altınların arasında onu bulamadım.

Yine de, elimde sıkıca tuttuğum paraya sıkıca tutundum, o kadar sıkı sıktım ki, avucuma aktarılan anka kuşunu hissettim.

Yere düştüğümde, altın iplikten dokunmuş bir ağdan sıçrayarak zıpladım. Tekrar yere düştüğümde çığlık attım, bacaklarım birbirine çarparak vücudum çırpınıyordu, sanki yeni doğmuş bir buzağıydım. Ağlara yerleşir yerleşmez üç kadın üzerime atladı ve ayak bileklerimden yakalamak için uzandılar. Beni yakalayan ikisi, ağın cildimi sıyrmasına aldırmadan beni ağın üzerinden çektiler. Ağda Beelzebub'u ararken etrafımda döndüm, ama kendimi üç yabancının üzerinde durduğu ve beni karo zemine çektiği, tamamen yalnız buldum.

Başlarını yana eğip düşünür gibi beni incelediler.

Her birinin yüzünde birbirine tıpatıp benzeyen parlak yeşil gözler vardı. Yüzleri de birbirinin aynısıydı ve üzerlerine giydikleri yeşil elbiseler de aynıydı. Hayatımda pek çok ikiz görmüştüm, ama bu farklıydı. Sanki aynı kişi üç parçaya bölünmüş gibiydi, hareketleri birbirinin aynısıydı. "Senin paran," dedi ilki, diğerleri aynı şeyi yapmadan konuşabildiği için beni şaşırttı. Onların her hareketimi taklit edeceklerini, çoğaltacaklarını hayal ettiğime o kadar emindim ki, ilkine paramı vermek için elimi uzattığımda farklı yönlerle ayrıldılar.

Paraya bakarak kaşlarını kaldırdı ve odanın kenarındaki dolaba doğru hareket eden kız kardeşine attı. Benden parayı alan kız elini uzattı ve beni ayağa kaldırmak için hemen beni kaldırdı. Garip bir geçiş olmadı; bir an yatıyordum, bir an sonra ayaktaydım. Makyaj malzemeleriyle çevrili makyaj masası ve tabure dışında çok az mobilya bulunan, açıkça çok büyük bir giyinme odasıydı. Bu tantanayı atlayabilmeyi dileyerek yüzümü buruşturdum. Sadece iki tur önce bir nesne gibi bağlanmıştı ve bu deneyimi tekrar yaşamak istemiyordum. Hayatımı mümkün olduğunca az çaba harcayarak sürdürmek için genel olarak güzelliği görmezden gelmeye çok zaman harcadım.

Annem, kadınlığımı azaltacağı gerekçesiyle saçımı kısa kesmemi yasakladığı için saçımı kısa kesmiştim. Bu saçma sapan eski moda standartları reddettim ve saçımı muhtemelen gerekenden daha sık kestirerek omuzlarımdan aşağıya uzamasını engelledim. Görünüşlerini mükemmelleştirmekten büyük keyif alan kadınlara karşı hiçbir şeyim yoktu, onları mutlu eden bir şey buldukları için mutluydum.

Legging giyip Hollow's Grove'u çevreleyen ormanın kenarındaki patikada koşarken, vücudumu yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştırarak, her zaman bastırmak zorunda olduğum yükselen şehvet dalgasını bastırma şansı bulduğumda çok daha mutluydum. Tanık olmadan, o şarkının gücünü duyan kimse olmadan şarkı söylemek için inzivaya çekilebileceğim bir an bulduğumda daha mutluydum.

Spot ışığında pek iyi değildim ve kadınlardan ilki beni tabureye ittiğinde, yüzümü dürten parmaklarından geri çekildim, sonra o bir yüz bezi alıp makyaj masasındaki su kabına daldırdı. Yüzümü sertçe ovarken, diğer eliyle başımı sabit tuttu, böylece bana sinirli bir şekilde bakabilirdi. "Makyaj yok mu?" diye sordu, kusursuz bezi incelerken düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek.

"Bunu yapmana gerek yok. Ben böyle iyiyim," dedim ve ayağa kalkmak için hareket ettim.

Diğer kadınlardan biri arkama geldi ve ancak aynada onun cildinin altında ne olduğunu görebildim. Yüzü

sıksa, gözleri karanlık ve ruhsuzdu. Ağzı bir çene gibi açık, çenesi sanki beni yutacakmış gibi açılmıştı. O bana doğru eğildiğinde, savaş ya da kaç içgüdüm devreye girerek geri çekildim. "Bütün kadınlar güzel olmak ister," dedi, saçlarımı ellerine toplayarak. Uzun bir çubukla saçlarımı başımın üstüne tutturdu, kendi başıma asla başaramayacağım şekilde ustaca saçlarımı çubuğun etrafına doladı. Bu topuz saç modeli boynumu açıkta bıraktı ve bu durum beni savunmasız hissettirdi. Boğazım bu şekilde çok korunmasız görünüyordu, onun jilet gibi keskin dişleri benim rahat hissetmem için çok yakındı.

"Bu sefer değil. Kendim için güzel görünmeye gerek duymuyorum ve başkalarının ne düşündüğü de umurumda değil," dedim ve onun dokunuşunu reddettim. "Özellikle de erkeklerin tek istediği, rafa koyacakları güzel bir eşya olduğunda." Bu sözler artık bana doğru gelmiyordu, Beelzebub'un bana, Covenant'ın üreme için bana zorla evlendirmek istediği müstakbel kocamdan çok farklı davrandığını gördükten sonra.

Diğer kadınlardan biri, elinde makyaj fırçasıyla eğilip yüzüme makyaj yapmaya başladı. Yüzümü buruşturmamaya çalıştım, çünkü bunun tek sonucu makyajın kırıışması olacağını çok iyi biliyordum. "Güzellik, bir erkeğin en büyük zayıflığı ve senin en büyük gücüdür, eğer onu kucaklamayı seçersen," dedi, öne eğilerek aynada yansıması parıldasın diye. Diğer dolabın başında kalarak, içindeki elbiseleri karıştırıyor ve derin düşüncelere dalmıştı. "Canavar olmanın ne demek olduğunu biraz biliriz, ama güzellik, ihtiyacımız olana kadar pençelerimizi kılıfına sokmamızı sağlar."

"Ben canavar değilim," dedim, ama sözlerim zayıf çıktı. Yalan gibi tadı vardı, özellikle Gluttony'de yaptıklarım göz önüne alındığında, sırf benim olmayan bir adamla yattığını ima ettiği için birini neredeyse *yiyip bitirecektim*. Bu, büyüm ve Coven'in onu kullanma şekli hakkında zaten bildiğim her şeyi doğruladı.

"Onların seni görme şeklini değiştiremezsin," dedi saçımı okşayan kadın, diğer ise makyaj fırçasını bırakıp başka bir fırçayla yanaklarıma pembe allık sürerken. Diğer ise gözlerimi çizgiyle süslerken, beni ezip sarmış gibi hissettiriyordu. "Tek yapabileceğin, bu konuda hissettiklerini değiştirmek. Bundan utanabilir ve onların zayıflıklarını kendine mal edebilirsin

onların zayıflıklarını kendi zayıflığın olarak kabul edebilirsin ya da bunu kendi gücüne dönüştürebilir ve sonunda onları delip geçen kılıç olmasını sağlayabilirsin. Kendini güzel kumaşlarla ve yumuşak gülümsemelerle süsle ve dişlerini gizlice bilerek, ısırığın geldiğini asla görmesinler."

Sonuncusu sonunda gardıroptan çıktı ve koluna asılı, nefesimi kesen bir elbise vardı.

Kumaşın inceliği, mücevher rengi, her şey çok güzeldi.

Ama yine de zırh gibi hissettiriyordu.

Yüzümü kapatan maske, sırtımı süsleyen karakteristik kanatlar yüzünden kimliğimi gizlemede hiçbir işe yaramıyordu. Beni maskeli baloya hazırlamaya çalışan personel, bana giydirebilecekleri hiçbir kıyafetleri olmadığını, daha resmi bir pantolon dışında hiçbir şey olmadığını fark edince hayal kırıklığına uğramıştı. Bana giydirmeye kararlı oldukları gömleğin arkasını kesmek için acele etmek zorunda kaldılar, kanatlarımın üzerine geçirdikten ve cildime oturduktan sonra elle diktiler. Kumaşın verdiği his beni çıldırttı, alışık olmadığım sıkma, çekme ve kısıtlama hissi.

Kanatlarımı yukarı kaldırdığımda kumaş kanatlarımı çekiyordu, ben de kendimi kumaşın sıkılığından kurtarmak için kanatlarımı ileri geri hareket ettiriyordum. Dans pistini izlerken, Margot'u umutsuzca ararken, yanımda bir erkek sesi duyuldu: "Lord Beelzebub." Bana uygun bir şey bulmanın bu kadar zor olduğunu düşünürsek, onu hazırlamayı bitirdiklerine inanmak zorundaydım. Zaten güzel olan bir kadını baloya hazırlamak ne kadar sürebilirdi ki?

"Mephistopheles," dedim, Mammon'un yerini alan iblisi selamlayarak. O, Mammon'un en yakın arkadaşıydı ve ona güveniyordu, ama cehennemi terk ettiğimizde iktidar boşluğunu doldurmak için devreye girenlerin çok azının iyi niyetli olduğunu fark ettim. Onlar, Lucifer'e kendilerini sevdirmek için

Lucifer'in gözüne girmek için bir fırsat gördüler ve onun kendilerini baş şeytanlara dönüştürmek için gerekli büyüü yapmasını umdular.

"Lord Mammon sizinle mi?" diye sordu Mephistopheles, gözleri benimki gibi kalabalığı tarıyordu.

"Hayır," diye homurdandım, oda sessizliğe büründü ve hareketsiz kaldı. Dans edenler adımlarının ortasında durdular, ben onları izlerken oldukları yerde donakaldılar. Margot'un siren sesi kafamda çınladı, şarkısının hatırası ve o boğuk, melodik sesinin saflığı sanki ilk kez duyuyormuşum gibi yankılandı. Yavaşça döndüğümde, onun da benim ona çekildiğim gibi bana çekildiğini ve arkamdan yaklaştığını gördüm. Ona koyu mor bir elbise giydirmişlerdi, kumaş alevin közleri gibi parıldayan minik kıvılcımlarla ışıldıyordu. Elbisenin bacaklarının alt kısmı şeffaftı, oradaki narin katmanlar tek tek tüyler şeklinde şekillendirilmiş ve yere kadar uzanıyordu.

Elbise straplezdi ve ortası daha aşağıya inerek narin bir dekolte çizgisi ortaya çıkıyordu. Sırtından tüylerle kaplı beyaz kanatlar çıkıyor gibi görünüyordu, omuzlarının üzerinden görünürken kenarları alev renginde yanıyordu. Küllerinden doğan bir anka kuşu gibi, farkında olmadan yakalanan bir ötücü kuş gibi, vücudu sıvıymış gibi hareket ediyordu. Bu hareketlerin zarafeti, onun daha önce hiç göstermediği kadar fazlaydı, mahogany rengi gözleri elbisesindeki közler gibi parıldarken, tüm cazibesi göğsüme doğrudan çarptı. Onu hazırlayan personel, yüzünün yan tarafına aynı yanardöner pulları çizmişti, bu makyaj illüzyonu, burada hiç kimsenin onun sahip olduğunu bilmediği gücü ima ediyordu.

Efsanelere göre, bir zamanlar sirenler yarı balık değil, yarı kuş olan kadınlardı ve o anda Margot'a bakarken, onun kolaylıkla ikisi de ya da her ikisi de olabileceğini anladım. Saçlarını geriye taramışlar, pullu makyajı narin boynunun yanlarından köprücük kemiklerine ve göğüslerinin üst kısmına kadar uzatmışlardı. Odadaki herkes maske takmıştı, yüzleri bir geceliğine gizlemek için narin telkari ve kumaşlarla süslenmişti.

Ama Margot, kendi yarattığı bir maskeyle duruyordu ve bu maske, onun savunmasız kısımlarını görünmez kılıyordu.

O, odadaki en güzel kadındı ve o anda Margot'un bunun farkında olduğundan hiç şüphem yoktu. Bir kez olsun, o güzelliğin gücünden korkmak yerine, ona yaslandı. Ona doğru son birkaç adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudakları hareket etmese de, kafamda o şarkının inceliğini hala duyuyordum, aramızdaki mesafeyi bir kez ve sonsuza kadar kapatma dürtüsünü hala hissediyordum, ama bunun ona olan takıntımdan kaynaklandığını biliyordum.

O şarkıyı tekrar gerçek zamanlı olarak dinlemek istediğimi düşünürken, odadaki hareketlilik yeniden başladı, dansçılar şarkının ortasında danslarına devam etmek için çabalarken tökezliyorlardı.

"Benimle dans et," dedim ve Margot, sorusuz soruma kaşlarını kaldırdı, ben de elini tutup onu dans pistinin ortasına götürdüm.

O da başını sallayarak beni şaşırttı ve narin elini omzuma koydu. Göğsümü kapatan kumaşı ne yapacağını bilmiyormuş gibi, sanki benim kadar o da aramızdaki gömleği sevmiyormuş gibi baktı. Elleri parlak altın yüzüklerle süslenmişti, ben boş elimle belini tutarken, runlarım beyaz gömleğin içinden atıyordu. Birleşen ellerimizi omuz hizasına kaldırdım, anlamlı bir şekilde ona bakarak, biten şarkının durmasını bekledim. Şarkı bittiğinde, Margot derin bir nefes aldı ve böyle halka açık bir yerde şarkı söylemeye en yakın şey için kendini hazırladı.

Bir sonraki şarkı başladı ve Margot, adımları ona gösterirken benim liderliğimi takip etti. Hareketleri yumuşak ve zarifti, iyi çalışılmış güzelliğin tanımı gibiydi. Diğerleri hareketleri mekanik olarak yaparken, Margot geniş bir gülümseme takındı, onu döndürdüğümde ve hızla geri çektiğimde, dans pistinde hareket etmenin verdiği mutluluk vücudunun her uzantısında ve çizgisinde belirgindi. Onu aşağı eğdim, elimi çenesinden boğazının önünden göğsünün ortasından karnına doğru sürükledim ve onu tekrar ayağa kaldırdım.

Gözleri alevin közleri gibi parlıyordu, bu kadar mükemmel olmaya hiç hakkı olmayan nefes kesici yüzünde yanıp sönüyordu. Dudakları aralanarak iki ön dişi arasındaki küçük boşluğu ortaya çıkardı

dişleri arasındaki küçük boşluğu ortaya çıkarmak için açıldı, gülerek beni eziyet etmek için dilini çıkardı. Dans pistinin kenarında durup onu açgözlü bakışlarla izleyen, onu sahip olunacak bir şey, kasaya kilitlenecek bir hazine olarak gören seyircilerin farkında değildi, oysa ben sadece uçmak için yaratılmış bir kadın görüyordum.

Cildi ışıkla parılıyordu, beslenirken cildine boyanmış yanardöner pullar gibi içinden ışık saçıyordu. Dansın şehveti ve onu şehvet ve açgözlülükle izleyenler, onu istemediği bir beslenme sunan, bükülmüş, karışık bir günah düğümü haline getirmişti. Yine de dans etmeyi bırakmadı ve ben de ona uyarıda bulunamadım. Vücuduna daha fazla büyü almasının, kendine yasaklayacağı başka bir kan akıtma, başka bir serbest bırakma riski olduğunu söylemedim. Sesini çıkarmaya cesaret edemediği şarkısının zayıf fısıltısını hâlâ duyabiliyordum, sanki yüzeyin hemen altında kalmış, serbest bırakılmak için yalvarıyor gibiydi.

Korkusu onu sınırlıyor, kendi yarattığı bir kafese hapsetmişti. Ne yaparsam yapayım, anahtarı çeviren ben olamazdım.

Margot'un kendini özgürleştirmesi, o kafesten kendi isteğiyle çıkıp, olduğu ve olabileceği her şeyi kucaklaması gerekiyordu. Onu kendi yarattığı o küçük cennetten koparmaya çalışırsam, geçmişte ona kötü davrananlardan farkım kalmazdı.

Bu yüzden onu tekrar döndürdüm, onu döndürürken yüzündeki sevinç ifadesini izledim, ay ışığı gibi yayılan yumuşak ışıkla, her zaman bu kadar özgür olabileceği günü özleyerek.

O gün geldiğinde, onun yanında durmama izin vermesini her şeyden çok umuyordum.

Ertesi sabah uyandığımda, yanımdaki yatak soğuk ve boştu. Oturmaya çalışırken önceki gecenin hatıraları bulanıklaşmıştı ve yatmadan önce giydiğim kaşkorse cildime serin geliyordu. Kollarımı göğsüme doladım, battaniyeyi geri attım ve Beelzebub'un nereye gitmiş olabileceğini aramak için banyoya gittim. Fazla bir şey hatırlamıyor olabilirdim, ama şarap yudumlariken benimle dans ettiğini, ben sarhoş olup zarif davranamayacak hale geldiğimde gülüp dönüp durduğunu biliyordum.

Banyo kapısı açıktı, içeri girdiğimde oda boştu. Yansımanı gördüğümde yüzümde makyaj yoktu, porselen tenim hatırladığımdan daha parlak görünüyordu. Uzak bir zihinle, dans ederken etrafımdakilerden enerji çekerek beslendiğimi biliyordum. Bu, içimde kilitli tuttuğum fazlalığın gerginliği beni hasta hissettirerek patlayacakmışım gibi hissettirmeliydi. Bunun yerine, vücudumda hastalık izi bulamadım, mahkum edilmiş olmaktan ziyade gençleşmiş hissediyordum.

Aynadan uzaklaşarak Beelzebub'u aramaya çıktım ve önceki gece bizim olarak belirlediğimiz yatak odasının dışındaki koridora açılan kapıya doğru yürüdüm. Yorgunluktan devam edemeyecek hale geldiğimde, beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve

geçtiğimiz her lüks eşyayı elimizle okşamamı engelledi. Bana giyinmem için mahremiyet sağladı, sadece öne doğru eğildiğimde içeri girdi ve sabah felaket gibi görünmemem için dişlerimi fırçalamama ve yüzümdeki makyajı yıkamama yardım etti. Bugün bunun için ona çok minnettarım, ama o anda ona otoriter bir kontrol manyağı demiştim galiba.

Tek istediğim bir yatak ve bana sarılarak verdiği sıcaklıktı ve o da sabah şikayetlerimi duymak istemediğini söyledikten sonra bunu bana sağladı. Sözümü tutmaya niyetliydim, çünkü beni yorganın altına sokarken ona sarıldığımda kaçmasını oldukça zorlaştırmıştım ve onu benimle birlikte yatağa çekmiştim. Bu durumdan yararlanabileceği halde, ben uykuya dalana kadar sadece beni kucakladı.

Derin bir uykudaydım, gece yarısı uyanmadığım türden bir uykuydu.

Elimi kapının birkaç santim uzağında durdurdum, diğer taraftan gelen sesler beni duraklattı. Biri açıkça Beelzebub'un sesiydi, ama diğerini tanıyamadım. Ancak, konu benim olduğumda, sesindeki alaycı ve acımasız kahkahayı tanıdım.

"Sen ve Kızıl Cadı'nın nesi var? Dün gece ikiniz çok samimi görünüyordunuz," dedi adam. Beelzebub gülerek cevap verirken, ben de yutkundum ve olayı bir araya getirmeye çalıştım.

"Margot mu? Öyle bir şey yok," dedi Beelzebub, kalbimin mideye düşmesine neden oldu. Kapıdan bir adım uzaklaştım, onun beni nasıl gördüğünün gerçeğini dinlemeye devam etmek isteyip istemediğimden emin değildim. Bana ilgilendiğini ikna etmekte çok başarılı olmuştu, onu diğerleri gibi görerek haksızlık mı ettim diye gerçekten merak etmeme neden olmuştu. "Onu Lucifer'e geri götürene kadar onunla birlikte kalmak zorunda olduğum için biraz eğleniyorum."

"Ah, o zaman bu da başka bir fetih. Bunun nasıl işe yarayacağını merak ediyordum..." dedi diğer adam, ama ben çoktan kapıdan tamamen uzaklaşmış, yatağa tırmanmış ve yorganın altına girmiştim. Tek istediğim, o geri dönmeden önce kıyafetlerimi bulup giyinmekti, böylece yarı çıplak pijamalarla savunmasız kalmazdım. Ama

, elim kalbimin kopmuş ve uyuşmuş gibi hissettiğim göğsüme dokunmak için yükseldi, sanki kalbim vücuduma kan pompalamayı bırakmış gibi.

Yatak odasının karşı ucundaki pencereden dışarı bakarken kapı açıldı. Mahkumların altınla yapılmış bir kayayı yuvarladıkları dağlara bakıyordum. Her gün aynı kaderi tekrarlamak zorunda olan bu mahkumlar, çaresizce aradıkları hazineye asla sahip olamayacaklardı. Beelzebub'a bakmaktan kaçınırken, bu duruma her zamankinden daha fazla empati duyuyordum. Her şeyi değiştiren bu yeni bilgiyle, onunla birlikte cehennemin çemberlerinde yoluma devam etmek zorunda olduğumu biliyordum.

Her şeyin bir yalan olduğunu bilirken ona nasıl tekrar bakabilirdim? Üstelik bana söylemesine hiç *gerek olmayan* bir yalan. Her halükarda birbirimize bağlıydık, bu yüzden böyle bir oyun bana imkansız derecede acımasız geliyordu.

"Günaydın, şarkı kuşu. Nasıl uyudun?" diye sordu, yatağa gelip kenarına oturdu. O battaniyenin üzerinden uyluklarımın üst kısmına dokunmak için elini uzattığında, artık hakkı olmayan bu teması durdurmak için dizlerimi göğsüme çektim.

"Yeterince iyi, sanırım. Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum, dudaklarımı büzerek o ruhları incelerken, umutsuzluk içime sızıyordu. Bu yerden kurtulma ihtimalim her geçen gün azalıyor gibiydi, çünkü Beelzebub'un beni eve geri götürme sözünü tutmayı düşünüp düşünmediğini bilmenin bir yolu yoktu. Burada bana korkunç bir şey olduğunu iddia edip beni terk edebilir de.

Lucifer farkı asla anlayamazdı.

Duyduğum şeyleri ona söyleme ve kendime saklama dürtüsü içimde çatışıyordu. O ise beni dikkatle inceliyor, tavrımdaki belirgin değişikliği fark edince vücudu geriliyordu. "Bir şeyler yedikten sonra hemen gidebiliriz. İyi misin?" diye sordu. Yine o alıştığım nazik ses tonuydu, acımasızlık ve alaycılık bir serap gibi yok olmuştu.

"İyiyim," dedim ve battaniyeyi geri ittim. Battaniye Beelzebub'a çarptı ve o şaşkınlıkla geri çekilirken, ben bacaklarımı yatağın kenarına sallayıp ayağa kalktım. Dolaba doğru ilerleyerek

orada bırakılmış kıyafetleri aradım, uygun bir pantolon ve üst bulmaya çalıştım. Kendi dolabımı özlemiştim; kendi seçtiğim şeyler olmasa da, en azından benimdiler.

Yatak odamın güvenliğini özlüyordum, yalnız olmayı özlüyordum, burada, bir iblis eşliğinde, açık alanda olabileceğimden çok daha güvendedim - o benim varlığımdan ne kadar isteksiz ve bunalmış olsa da.

Uygun görüldüğü ilk kıyafeti aldım, siyah olması ve evimin renklerine uymaması umurumda değildi. Beelzebub'a sırtımı dönerek kaşkorseyi başımdan çıkardım, bunu yaparken onun keskin nefesini görmezden gelmeye çalıştım. Uyku şortum da onu takip etti ve yere düştü, böylece kalçalarımı ve popomu yüksekte kesen bir çift külotla orada durdum. Onu şok ettiğimi biliyordum, çıplaklık benim aktif olarak tercih ettiğim bir şey değildi.

Acı gerçek şu ki, beni saran uyuşukluk, incindiğimde ve sadece acımı dindirmek istediğimde sığındığım yere çok benziyordu. Annem ve teyzem, büyümü ortaya çıkarmak için beni özellikle zorlu bir eğitim seansına tabi tuttuklarında ya da Reapings için beslenmeye katlanmak zorunda kaldığımda, fiziksel hiçbir şeyin artık önemi kalmayan, kendimin en derinlerine gömüldüm.

Beelzebub'un ihanetinin acısından kaçmak için gittiğim yer orasıydı. Onun görüşü artık benim için hiç önemli değildi. O da beni kullanmak isteyen başka bir adamdı ve ben bununla ne yapacağımı biliyordum. Beni *daha çok* tedirgin eden, onun benim yatağına girmeyeceğimi anlayana kadar benden uzaklaşmayacağı düşüncesi idi.

O ayağa kalkarken yatak gıcırdadı ve ben bacaklarımdan birini pantolonun ilk deliğine soktum. Diğeri de onu takip etti ve pantolonu yerine oturtmak için zıpladım, onun yaklaştığını hissedince acele ettim. Kaçınılmaz olan tartışmaya, beni istemediğim şekillerde dokunmaya çalışmasına hazırlandım. Bunun yerine, parmakları belimin alt kısmına hafifçe dokundu, sadece belirli ışıktaki görülebilen soluk beyaz izlerin çizgilerini takip etti.

Bekledim, o daha önce kimsenin fark etmediği bir şeyi görürken, aramızda bir anlık bir sessizlik oldu. Gömleği giymeye hazırlanırken dirseklerimin etrafında toplanmıştı, ama onun beni *gördüğünü* bildiğim için hareket edemiyordum. Benim için ne anlama geldiğini umursamayan birinin, benim sakladığım sırları bilmesi çok yanlış geliyordu. "Bazen onun ölmediğini hayal ediyorum," dedi, sesi yumuşak ve acı çekmiş gibiydi. Geri çekildim ve sonunda gömleği başımdan geçirdim. Gömleği düzelttim, göğüslerimi sıkı kumaşın içine yerleştirdim, sonra çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim.

"Ne güzel," dedim, uzaklaşarak. Beelzebub uzandı, kaçmamı engellemek için dirseğimden tuttu. Kaşlarını çatarak bana baktı, ona vermeyeceğim cevapları benden almaya çalışıyordu. Onunla yüzleşirsem yalan söyleyecek ve bahaneler uydururdu, bu yüzden bu bilgiyi, kalbime yönelik acımasız saldırılarından kendimi korumak için kullanmaya karar verdim.

"Onun hak ettiği şekilde acı çekmesini sağlayacak bir fırsatım olduğunu hayal ediyorum," dedi Beelzebub, sanki bu benim davranışımı değiştirecekmiş gibi davranarak.

"Etrafına bir bak," dedim sertçe, dirseğimi onun elinden çekerek. Cehennemde yaşayan iblislerin kendi eğlenceleri için izlemekten zevk aldıkları, korkunç cezaların sergilendiği pencereleri işaret ettim. "Ne zaman yeter? Sence bu dünyada yeterince zulüm yok mu?" diye sordum, yüzünde dehşet ifadesini izleyerek. Gözlerimin kenarlarına yapışan yaşların nemine şaşıracak gözlerimi kırptım. İtan'ın yaptıklarından başka bir şey için en son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum. En son ne zaman kalbimin etrafındaki sisli pusu bu kadar derinden etkileyerek beni bu kadar derinden etkilemişti ve bunun için ondan daha da çok nefret etmişim.

İlk gözyaşı düştü, sertçe başımı sallarken yanağımdan aşağı süzüldü, ondan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdüm. "Hayır. Vicdanını rahatlatmak için beni bahane olarak kullanmayacağım. Onu cezalandırmak istiyorsun çünkü sen lanet olası bir şeytansın ve senin işin bu. Sen zalimsin ve incitiyorsun ve..."

"Ne yaptım?" Arayı kapattı, ellerini uzatıp yanaklarımı avuçladı, ben onu itip bir adım geri çekilmesini sağladım. O kadar iyi bir yalancıydı ki, sözleri o kadar içten geliyordu ki ağzım acıdan büküldü, boğazım kapanacak gibi oldu.

"Bana dokunma," diye bağırdım, onu uzak tutmak için elimi uzattım.

"Songbird, benimle konuşmazsan bunu düzeltemem," diye yalvardı.

Sesime sertlik kattım, çenemi kaldırdım ve gözlerimi kısarak ona baktım, sonra kapıya doğru döndüm. "Bazı şeyler düzeltilemez, Beelzebub. Bu da onlardan biri," dedim geçerken, onun keskin nefesini görmezden geldim. Nefesim içime batacak, sanki benimmiş gibi ciğerlerimde yankılanacak gibiydi.

Ama öyle olmadı. Onun yerine içimde sadece boşluk ve öfke vardı. Beni ateşe verecek kadar büyük bir öfke.

"Tamam, sana bir şeyler yiyelim, sonra gidelim," dedi ve iğrenç derecede lüks salondan geçerken yanıma yetişmek için acele etti. İnsanlar acı çekiyordu, bu pislikler ise hazine avcılarını gibi yaşıyordu.

"Aç değilim," diye mırıldandım, merdivenlerden aşağı koşarak ön kapıya doğru gittim.

"Bir şeyler yemelisin," dedi, ben dışarı çıkıp Greed'i arkamda bırakmadan önce yoluma çıkarak. "En azından..."

"Aç değilim dedim! Lanet yolumdan çekil," diye bağırdım, Beelzebub'un benim gösterimi izlemek için toplanmaya başlayan kalabalığa bakışını izlerken. Onu utandırmak istedim, beni bir keman gibi çaldığını ve ben de o sesine aşık olacak kadar aptal olduğumu bilerek hissettiğim aşağılanmayı bir an olsun da olsa hissetmesini istedim.

Bakışları bana döndü, gözleri sertleşti ve dik durdu. "Peki," diye homurdandı, kolunu sallayarak yana doğru adım attı. "Yalnız kalmaya bu kadar kararlı mısın? Öyleyse buyur, Margot. Wrath'a giden geçit malikanenin yarım mil güneyinde."

Bir an onu inceledim, derin bir nefes aldım. Gerçekten tek başıma Cehennem'e mi gidecektim?

Her şey bundan iyiydi.

Dikkatimi ondan ayırdım, başımı dik tutarak yanından geçtim ve Lucifer ile konuşup eve dönmek için yolculuğuma devam ederek onu geride bıraktım.

30

BEELZEBUB

Onun gitmesini izledim, elimi ağızıma götürdüm, bir adım geri çekildim ve aramızdaki mesafeyi daha da açtım. Talimatlara uyarak güneye doğru ilerleyerek gözden kayboldu. O kadar dikkatsizdi ki, onu koruyacak ben olmadan dışarıda onu bekleyen tehlikenin farkında bile değildi. Şimdiye kadar ciddi bir sorunla karşılaşmamış olmamızdan dolayı sahte bir güvenlik hissine kapılmıştı, ama şeytanları uzak tutanın benim varlığım olabileceğini düşünmemişti.

Araftaki yeni ruhlar, yoluma çıkarsa onlara ne yapabileceğimi henüz öğrenmemişlerdi, ama cehennemin geri kalanındaki ruhlar, en azından baş şeytanlardan birini yeterince tanıyorlardı ve hepimizi özenle kaçınıyorlardı.

Bu şekilde tek başına yürürken tehlike altındaydı. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken gözlerimi kırdım.

Onun isteğine saygı gösterip yalnız kalmasına izin mi verecektim? Niyetini açıkça belirtmiş, kim bilir ne için beni lanetlemiş ve benden kaçmak için birkaç gün önce onu dehşete düşüren çevreye cesurca girmeye hazırды.

Karar vermeye çalışırken başımı salladım ve alnımı ovuşturdum. Kalbimin olması gereken yerdeki kara delikteki o çekişme beni bir yöne, zihnim ise başka bir yöne çekiyordu.

Mantıklı tarafım, onu bırakmam gerektiğini, Lucifer'e elimden geleni yaptığımı ama cadı kızı kendi pervasızlığından koruyamadığımı açıklamam gerektiğini biliyordu. Margot olmadan Dokuzuncu Çember'e daha hızlı ulaşabilir, Lucifer'in lüks sarayında rahatça onu bekleyebilirdim.

Orada ne kadar süre durduğumu unuttum, Margot'u izlediğimi fark eden gözlerin bakışlarını hissediyordum. Döndüğümde Mephistopheles'in beni incelediğini gördüm, sanki o sabah Margot'u onun koleksiyonundan korumak için çaresizce ona yutturduğum yalanları görebiliyormuş gibi. Margot, önceki gece sadece varlığıyla yeterince gösteriş yapmıştı, gölgelerde saklanıp fark edilmeden kalması çok daha iyi olurdu ama şeytanın dikkatini çekmişti.

Görmediği şeyi sahiplenmek istemezdi.

Ama onu görmüştü ve daha da kötüsü, onun benim için önemli olduğunu görmüştü. Onun benim için değerli olduğunu görmüştü ve açgözlülük günahı onda çoğu insandan daha güçlüydü. O, bu günahın kölesiydi, Mammon'un yokluğunda, hazine olarak gördüğü insanları ve eşyaları toplamaya iten dürtülerin tuzağına düşmüştü ve onları bu malikanede biriktiriyordu.

Onun gözünde kızın değerini azaltmak umuduyla, kızın benim için önemli olmadığını söylemiştim ve dudaklarını sıkıca kapatmasından anladığım kadarıyla, iblis artık bunu biliyordu. Kolunu kaldırırken ön kolundaki kasları gerildi ve iki parmağını kıvrarak bir iblise işaret etti.

Gerçeği öğrendiğine göre şimdi onu takip edecekti ve Margot'un yakalanmaktan kurtulmasının tek umudu, Mephistopheles ve adamlarından önce portala ulaşmaktı. Seçeneklerimi düşündüm, o benim Margot'u takip edip etmeyeceğimi, onu herkesin önünde küçük düşürdükten sonra bile onunla gitmeye değer görüp görmediğimi görmek için beni izlerken bekledim. Onun bakışlarını karşıladım, bu anda sıkışıp kalmışken, kristal gibi beyaz bakışları içimde bir delik açıyordu.

O benim onu takip etmemi bekliyordu. Ben ise Margot'un, ona ihtiyaç duymadığını ve istemediğini söylediği korumayı sunarak onu takip ettiğim için benden nefret edip etmeyeceğini merak ediyordum.

O sabahki sert sözlerim kafamda yankılanırken, Margot'un peşinden koşmak için birdenbire harekete geçtim ve farkına vardığımda, botlarımın içinde ayak parmaklarım kıvrılacak kadar acı bir his uyandı içimde.

Beni duymuştu.

Tek açıklaması buydu. Onun beni uzaklaştırmaya çalıştığından, kendini korumak için aramıza mesafe koyduğundan emindim, çünkü onun duvarlarını tamamen yıkmaya çok yaklaştım. Bu, gözümün önündeki gerçeği görmemi engellemişti.

İlk adımı attım ve Margot'un Beşinci Çember'in portalına giden yolu takip ederek koşmaya başladım. Mephistopheles'in peşimden geldiğini, arkamda ayak sesleri duyuyordum, ama ona bakmak için zaman kaybedemezdim. Margot'un güvenliği için, onlar ona ulaşmadan önce ona ulaşip onu o portaldan geçirmem gerekiyordu. Eğer onu kullanmasını yasaklarsa, bu durumdan kurtulmak için savaşmamız ve sınıra ulaşmamız gerekecekti. Orada, henüz yapmamışsa, dairenin büyüüne karşı kendi açgözlülüğünü yenebileceğini kanıtlaması gerekecekti.

Ama beni terk ettiği anda bunu başardığını düşündüm; beni açıkça kendisine ait olarak gördüğü halde beni burada bırakmaya razı olması, başka birinin iyiliği için kendi açgözlülüğünü feda etmeye hazır olduğu anlamına geliyordu. Beni duymuş olsaydı, benim için gerçek bir anlam ifade etmeye başladığımda, benim için bir yükten başka bir şey olmadığını düşünürdü. Şarkısıyla beni tuzağa düşürmeye çalışabilirdi, çünkü bunun benim üzerimde aynı etkiyi yaratmayacağını fark etmemişti, beni tutmak için ne gerekiyorsa yapabilirdi. Açgözlülükle hareket eden biri tam da bunu yapardı.

Açgözlülük, Margot'un en büyük günahlarından biri değildi ve bu nedenle büyü onu derinden etkileyememişti. Zaten içinde yatan duyguların alevlerini körükleyememişti ve Margot bundan kolayca kurtulabilmişti.

Benim acımasız sözlerimden dolayı kalbinde öfkeyle, doğrudan gazap çemberine dalmak.

"*Siktir,*" diye tısladım koşarken, ruhların önlerindeki yokuşta altın kayayı yukarı itmek için çalıştıkları tepenin yanından geçtim. Ter vücutlarını kaplamıştı, elleri altın yüzeyinde tekrar tekrar kayıyordu. Kontrolü kaybettiklerinde kaya geri yuvarlanıyor, çoğu zaman altında kalan vücutları ezip geçiyordu.

Tepenin eteğindeki ruhları taradım, koşarken kalabalığın içinde Margot'u aradım. Onun müdahale etmeye çalışacağından emin olmama rağmen, kalabalığın içinde onun sarı saçlarını göremedim. Burada onu çevreleyen sürekli acı ve ıstırap bombardımanından *nefret ediyordu*, bunun gerçekliğini Dünya'da olanlarla karşılaştıramıyordu.

Burada durum o kadar da kötü değildi, sadece daha tutarlıydı ve sonsuza kadar sürüyordu, ama hayatın iyi yanları, kötü yanlarını daha da kötü hissettiriyordu. İkisi arasındaki kontrast, durumun düzeleceğine dair umut dolu anlar, acı çekmek kadar kötüydü.

Önümde bir portal belirdi, ahşap kapısına iki kılıcın haçı kazınmış bir cephanelik binası. Margot ortalarda yoktu, ben kapıya koşarak durdum, omzumla kapıyı itip açtım ve cephaneliğe daldım.

İçerisi boştu, Margot'un parlak altın sarısı saçları hiçbir yerde yoktu. Mephistopheles ve adamlarının sesleri arkamdaki ağaçlardan geliyordu, ben de kapıyı kapatıp kilidi çevirdim ve duvarda asılı silahları inceledim. Bu şiddet dolu yerde, ihtiyaç duyulduğunda sihir kendini yenilediği için, bir şey çalınmışsa bile bunu anlamak imkansızdı, ama yine de kendimi boş bir yer ararken buldum. Wrath'a devam edip onu geride bırakma riskini almadan önce, onun bu yoldan geldiğini, buradan geçtiğini doğrulamam gerekiyordu.

Duvarda soluk sarı bir ışık parıldıyordu, üç çatallı mızrak, yenilenirken sihirle parıldıyordu. Margot'un, Wrath'ın çemberiyle karşılaştığında elinde bulundurması gereken en yararlı silahlardan biri olacağını bilmeden, sırf kininden dolayı efsanevi deniz tanrısının silahını aldığını hayal ederek sııttım.

Bir elimle duvardan küçük bir hançer aldım, diğer elimle ise boğazımdaki orak kolyeyi tutuyordum. Kolyeyi çekerek, tokası açıldığında onu çıkardım. Portala dalarken onu göğsümden aşağı salladım, etrafımdaki dünya aniden alevlerle kaplandı. Cephanelik gözlerimin önünde yanarak kayboldu

duvardaki silahlar, benim cildimde sadece hafif bir sıcaklık hissi yaratan aşırı ısı nedeniyle eridi. Hareket ederken orak tam uzunluğuna uzadı, zeminin altımdan kaybolmasıyla kolumu aşağı doğru çekerek dirseğimi uzattım ve yapı yanarken alevler çöktü. Sadece başmeleklerin kullanabileceği devasa bir silaha dönüşen orak, yanımda sallandı, ben ayaklarımın üzerine inerken bıçak arkamda kıvrıldı ve inişin şokunu emmek için bir dizimin üzerine çöktüm.

Öfke alevler içindeydi, ruhların bedenlerinin sonsuza dek birbirleriyle savaştığı çukurlarda yanan ebedi bir alev. Kenarda durup çukura bakarken, uyarı olarak tırpanımı salladım. Bana uzanmaya cesaret eden ruh, Margot'un malikaneye ulaşmak için geçmesi gereken dar yola döndüğümde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildi. Alevler sarı renkte parlıyordu, ama ruhların çukurundan geçen kanalın suları kan lekesi ile kırmızıya boyanmıştı.

Yol dolambaçlıydı ve Margot'un doğru yöne gittiğini umarak onu aradım. Üç çatal mızrağın yenilenme durumuna bakılırsa, çok uzağa gitmiş olamazdı. Çukurun kenarlarını taradım, onu hemen göremediğimde kalbim ağzıma geldi. Onu yolda güvende bulma umuduyla malikaneye doğru koştum. Belki de ona uzanan yaratıklardan korkarak kaçmıştı. Onu suçlayamazdım. Vücutları, verdikleri savaşlar yüzünden sonsuza dek değişmişti. Yüzleri o kadar şişmişti ki gözleri kapanmıştı, uzuvları diğerlerinin yanlarında sarkık bir şekilde asılı duruyordu. Yaralı derilerinin her santimetresinde, yanıklardan sızan yaralara kadar, şiddet gördüklerinin belirtileri açıkça görülüyordu.

"Margot!" diye seslendim ve onu ararken durdum. Nefesim titreyerek her yeri tekrar aradım. Dudaklarımı yaladım ve ararken elimi ağzıma kapattım.

Çok geç kalmış olamazdım. Benim yüzümden ve onu *korumak* için söylediklerim yüzünden öfkesine bu kadar çabuk yenik düşmüş olamazdı. Kendi öfkem de yükseldi, bu yerdeki zehir gibi içimden çekip aldı. Keşke benimle konuşmak için durmuş olsaydı, ona açıklayabilirdim. Ona anlatabilirdim ve birlikte yolumuza devam edebilirdik.

Bir ıgık havayı yırttı, keskin ve tiz sesi, ben ileri koşarken içimdeki her şeyi gerdi. Ses canlıydı, içindeki mutlak terör, sadece yaşayanlardan gelebilecek türden bir korkuydu.

Ölülerin korkacak hiçbir şeyi kalmamıştı, çünkü en kötüsü onlara çoktan olmuştu.

Onlar çoktan ölmüş ve cehenneme gitmişlerdi.

Orada.

Onu buldum, tek koluyla tüm gücüyle tridenti sallıyordu. Kendini çukura çekilmekten kurtarmayı başarmış, onu yakalayan ilk ruhun kollarını koparmıştı. O geri çekilirken, adamın eli hala onun ayak bileğini kavramış durumdaydı, o da diğeri ayağıyla adamın eline tekme atarak onu bırakmasını sağlamaya çalışıyordu.

Kurbanı göğsünü çamurlu kıyıya dayadı ve ikinci kez ona ulaşmak için yavaşça yukarı tırmandı. Başka bir ruh da dört ayak üzerinde yanına tırmandı, başı sanki biri boynunu kırmış gibi geriye doğru bükülmüştü ve başka bir ölümden huzur bulamıyordu. Margot, kadın ona uzanıp üç çatallı mızrağını sallarken keskin tırnaklarını Margot'un uyluğuna geçirince tekrar ıgık attı.

Üç çatallı mızrak kadının yüzünün yan tarafına saplandı ve ortaya çıkan kan Margot'u ıslattı, Margot şok içinde öksürdü ve hareketsiz kaldı. Onun dehşeti, üçüncü ruhun benden önce ona ulaşmasına ve boğazını kavramasına zaman verdi. Margot hemen üç çatallı mızrağını bıraktı, elleriyle bir zamanlar insan olan yaratığı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Yaratık çok güçlüydü, Margot'u yola sırt üstü yatırdı ve diğeri taraftaki çukura doğru sürükledi.

"Söyle lan, Margot!" diye bağırdım, başı yana doğru dönerek gözleri benimkilerle buluştu. Mesafeyi kapatıyordum, ama kanatlarım sırtımda çırpınıp beni ileri itse de yeterince hızlı hareket edemiyordum. Ruh boğazının ön tarafına bastırınca boğuk bir ses çıkardı ve kendini korumak için kullanabileceği şarkıyı susturdu.

Bacaklarının yanındaki kadın onu diğeri yöne doğru çekince başı yana düştü, Margot'un ağzı sessiz bir ıgık atarak açıldı, keskin tırnaklar pantolonunu kesip içindeki eti parçaladı.

içindeki eti parçaladı. Gözlerimin önünde ikiye bölünecekti ve ben vücudumu sınırlarına kadar zorlayarak yolun üzerindeki bir boşluğun üzerinden atladım ve orakımı aşağı doğru sallayarak adamın boğazını kestim ve kafasını vücudundan ayırdım.

Margot ciğerlerini hava ile doldurdu, göğsü genişledi ve boğazını tuttu. Durup, adamın onu tuttuğu yerde oluşan koyu kırmızı izleri düşünmeye ya da bunun benim hatam olduğu için daha sonra beni rahatsız edecek suçluluk duygusunu düşünmeye vaktim yoktu.

O anda var olan tek şey, içimi kaplayan öfkeydi, kanımı çukurda kaynayan lav gibi kaynatıyordu. Tırpanımı arkamda döndürdüm, ellerim sap üzerinde dans ederken ayağımla kadının başının arkasına vurdum. Tırpan, boynunda hızlı bir çıt sesiyle döndü ve omurgasında düzeldi. Kadın bir an şaşkın bakış attıktan sonra Margot'un bacağından pençelerini çekip bana saldırdı. Tırpanımı tekrar salladım, Margot'un üzerinden dikkatlice atlarken kadının göğsünü kestim ve ruhları onu sürüklemeye çalıştıkları çukura geri ittim.

Tırpanı başımın üzerinde salladım, bir sonraki adımda alçaldım ve dizlerimden ilk ruh dalgasını ortadan kaldırdım. Hepsi birden üzerime atladılar, sayıları o kadar fazlaydı ki, benim bile savuşturamayacağım kadar çoktu.

Kanatlarım sırtımda açıldı, Margot'un kanının kokusuyla çılgına dönmüş ruhların tehlikesinden kaçmak için beni gökyüzüne fırlatmaya hazırlanıyordu. Sırtımdaki ağırlık omurgama baskı yapıyordu, bir pençe kanatlarımın sırtıma bağlandığı yerin tam ortasını yırtıyordu. Titredim, dudaklarımdan bir kükreme çıktı ve Margot'a koşmasını, çok geç olmadan kaçmasını söylemek için döndüm.

Gözleri, sanki ona ne söyleyeceğimi tam olarak biliyormuş gibi büyüdü, başını salladı ve ağzını açarak çığlık atmaya başladı. Hiç ses çıkmadı ve eli, hırpalanmış boğazına uzandı.

Savaşta geri döndüm, bir kasırganın gücüyle dönerek, yanımdaki tırpanımla eti parçaladım. Kollarım beni yakalarken, çamurlu kıydan aşağıya, alevlerin olduğu çukura sürüklediler. Ateş bacaklarımı yaktı, lavın ısı, kurtulmazsam beni canlı canlı yakacak gibi görünüyordu. Ama üzerimdeki

üzerimdeki ruhların ağırlığı çok fazlaydı ve beni istemememe rağmen daha derine batmaya zorladı. Pençeler etimi parçaladı, orak elimden koparıp ulaşamayacağım bir yere fırlattı.

Bir el boğazıma yapıştı, pençeler etimi derinlemesine keserken, sonumun yaklaştığını anladım. Yaradan kan fışkırdı, çukura ve beni çevreleyen bedenlerin üzerine sıçradı, Margot'un çığlığı nihayet duyuldu.

Vücudum gevşedi, her yeni kan seliyle birlikte gücüm tükeniyordu. Son anlarımda, onun yüzünü gördüm. Gülümsemesinin onu nadir bir güzellikten bir tanrıçaya dönüştürdüğünü gördüm, o gece avluda özgürce şarkı söylediğinde şarkısının canlılığını duydum. Onu gördüğüm anda kaderim belirlenmişti, bitkiler ona doğru sallanırken yüzündeki özgürlüğü görmüştüm, ona kendisi olabilmesi için ihtiyaç duyduğu sığınağı sunuyorlardı.

Onun yaşaması için ölmem gerekiyorsa, tek yapabileceğim onun kaçmasını ummaktı. Eğer güvenli bir yere ulaşırsa, bana ait olmayan bu döngüde sonsuza kadar acı çekmeme değecekti.

Aklımdaki şarkı gittikçe yükseliyor, akorlar ölümle yaklaştıkça daha derin ve anlamlı hale geliyordu. Omuzlarımdan yük kalkana kadar cesetlerin yüzeyine çıkamadım. Beni yüzeyin altına zorlamak yerine, beni yüzeye çıkardılar. Sıcak bir ten boğazıma dokundu, Margot'un eli yarayı kapatırken ben onun şaşırtıcı derecede güzel yüzüne bakıyordum. İçinden ışık saçıyordu, büyüsü onu parlatıyordu, dudakları kafamdaki şarkıya uyumlu olarak hareket ediyordu.

Gerçeklik, kör edici bir acı ile geri döndü, bacaklarım yanıyordu ve boğazım açık bir yara gibiydi. Sesi derin ve boğuktu, maun rengi gözleri kırmızı ışıkla parıldarken, heybetli bir varlığı vardı.

Bilinç kayboldu; gözlerim nihayet kapandığında gördüğüm son şey onun yüzüydü.

Dünya sessizleşti, benim dünyam karardıkça onun şarkısı da sönüyordu.

Donakaldım, şarkı dudaklarımda söndü, onun hareketsiz yüzüne bakarken. Göğsü halsiz bir nefesle yükseldi, en ufak bir yaşam belirtisi ona tutunuyordu. Onu geri getirmek için çaresizce şarkıma tekrar başladım. Bağışıklığını kırmak ve onu ölümden bile benden ayıramayacak kadar derinden büyümle bağlamak için. Yüzü değişmedi, kanı boğazına sıkıca bastırdığım ellerimden akarken, onu vücudunda tutmaya çalışarak elimden geldiğince baskı uygularken, hayatı ondan kayboluyordu.

"Korkarım bu ona pek fayda etmeyecek, sevgilim," dedi bir erkek sesi, patikada yürürken ayak sesleri yüksek çıkıyordu. Kenarlarda şarkı söylemeyi bırakmamı, onları uzaklaştırmayı bırakmamı bekleyen ruhlara el salladı. Satanas çukura uzanarak Beelzebub'un tırpanını yakaladı ve katliamın ortasından çıkardı. Bıçak kanla kaplıydı, Beelzebub'un ardında bıraktığı ölüm ve yıkımın izleri. Ölümsüzlerle savaşmış, beni umursamadığını iddia etmesine rağmen beni korumak için mücadele etmişti.

Beelzebub'un boğazından ellerimi çekmeyi reddettim ve Satanas'un kırmızımsı tenine baktım. Keskin ve ölümcül silahlar olan boynuzları gökyüzüne doğru kıvrılmıştı ve Beelzebub'un tırpanının ağırlığını deniyordu.

"Ona yardım etmelisin. Lütfen," diye yalvardım, Michael ile savaşta bizimle birlikte cehenneme sürüklenen diğer başmeleklerle bakarak.

Tüm başmelekler arasında en korkunç görünümlü olanı, beni incelerken başını yana eğdi ve o kalıcı sarı bakışları Beelzebub'a indi. Onu kaplayan kanın üzerinde duygusuzca dolaştı, sanki kardeşi gibi olması gereken adamın durumunu umursamıyormuş gibi. Beelzebub'un başmeleklerin ilişkisi hakkında yaptığı uyarı zihnimde yankılanıyordu, Satanus'un vücut dili ise ihtiyacım olan tüm teyidi sağlıyordu.

Birbirlerini hiç umursamıyorlardı.

Beelzebub'un nabzının kaybolduğunu hissederek dişlerimi sıkıca sıktım. Derisi kanla çok kaygandı, bu yüzden elimi boğazında sabit tutmam neredeyse imkansızdı.

"*Lütfen*," diye tekrar yalvardım, boğazımda boğuk bir hıçkırık takıldı. Onu kaybedemezdim, benden kopmasına izin veremezdim.

Böyle olmazdı.

Onun can damarlarının akmasını engellemek için uyguladığım basınçtan ellerim zonkluyordu, gerginlik bileklerime kadar yayılıyordu. Ön kollarım bu kuvvetten zonkluyordu, elimle ön kolumun birleştiği eklemde bir gerginlik hissediyordum.

Daha fazla bastırırsam, çaresizliğim daha da artarsa kemiklerim kırılabilir diye düşündüm. Artık Beelzebub yanımda olmadan cehennemi geçebileceğimi hayal edemiyordum, ama daha da kötüsü, onsuz eve dönebileceğimi hayal edemiyordum.

Ve şimdi, bu garip, yeni duygunun tek bir gerçek dışında başka bir şey olamayacağını anladığım anda onu kaybedecektim.

Başmelek'e aşık oluyordum.

"Ona yardım edersem bana ne vereceksin, küçük cadı?" diye sordu Satanus, yaklaşarak. Aramızdaki mesafeyi kapattı, çenemi tuttu ve dikkatimi Beelzebub'un yerde yatan bedeninden uzaklaştırdı. Yutkundum, yüzüm acı ve tiksintiyle buruştu.

Bunun nereye varacağını biliyordum, ne isteyeceğini biliyordum. Bu gerçeği yüzlerce kez yaşamıştım, acımasızların, zayıflıklarını gösteren kadınlardan istediklerini elde etmek için durumları nasıl çarpıttıklarını görmüştüm.

Zayıflıklarını ortaya koyan kadınlardan istediklerini elde etmek için acımasızca çarpık durumlar yarattıklarını görmüştüm. Böyle bir şey istememiştım, ona her baktığımda karnımdaki kelebeklerin ne anlama geldiğini kabul etmek istememiştım.

Dünyanın beni incitmenin bir yolu olduğunu bilmesini istememiştım. Beni isteyerek kurban yapmanın bir yolunu.

Beelzebub'a bakarken gözyaşlarım akıyordu. Kanın altında çok huzurluydu, çok sessizdi, sanki sadece uyuyormuş gibi. Onu bırakmalıydım, isteği dışında benimle burada kalmaya zorlamamalıydım.

Ama yapamadım.

"Her şeyi," diye boğuk bir sesle söyledim, ellerim Beelzebub'un boğazında titriyordu. Satanas'a baktım, kararlılığım çenemi kaldırmamı sağladı. "Ona yardım edersen sana her şeyi veririm."

Satanus uzandı ve tek parmağını uyluklarımdaki yaraya batırdı. Parmağını derine bastırıp yarada döndürdüğünde inledim, sonra parmağını ağzına götürdü. Beni tattı, beni dikkatle izledi, sonra boş elini omzuma koydu. Diğer eli kıvrıldı, başparmağı ve orta parmağı birbirine bastırdı.

Bileklerim bükölünce çığlık attım. Uzun zamandır benim görünmez bir parçam haline gelen ipler, Beelzebub'un kanıyla kaplı olarak gözüme çarptı. Ellerim moraracak kadar derime sıkıca bağlanmışlardı, kan akışı kesilmişti. "Lütfen," diye tekrarlardım, sesim boğuk bir fısıltıydı. Bu yalvarış, izleyen Satanas için değil, benim içindi. Ellerimin ve göğsümün gerginliğinden kurtulmak için, Beelzebub'un nabzı her nefesle zayıflarken içimi kaplayan acıdan kurtulmak için.

Gözlerim nemlenirken bileklerimi saran ipler yıprandı, hıçkırık boğazımdan çıkamadı. İpler ikiye koparken, hıçkırık bir çığlığa, saf ıstırap dolu bir çığlığa dönüştü.

Beelzebub'un boynuna dolanan ipler yere düştüğünde, içimden bir büyü seli geçti. O kadar keskin bir şekilde içime çarptı ki, yıllardır tutunduğum uyuşukluğu kovdu. İçimdeki boşluk, damarlarımdan hızla akan Kaynak'ın daha hafif tarafının getirdiği tüm duygularla, sıcaklıkla doldu. O, içimdeki her bir boşluğu doldurmaktan çekinmedi, içimdeki karanlık büyü ve şehvetin fazlasını emdi ve bana farklı bir şey sundu.

Bana *daha* fazlasını verdi.

Anlayış anında geldi, saf bir ıstırap dalgasıyla birlikte. Duygularım gözyaşlarımı serbestçe akıttı, o anlarda kaybetmek üzere olduğum her şeyin kaybı ve kederi en acımasız işkenceydi.

Nasıl hissettiğimi bilmiyordum, bağlar çözülene kadar bu bağlantının derinliğini kavrayamamıştım.

Çatlak, açıklıkta yankılandı, vücudum ağırlıksız hale geldi, sanki içim dışıma çıkmış gibi hissettim. Organlarım vücudumda yeniden düzenlenirken, her şey kramp girerken, sadece bir an sürdü ve tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda...

Yumuşak bir yüzeye, altımda bir yatağa düştüm ve bir kadın ellerimi Beelzebub'un boğazından çekti. Şaşkınlığımı atlatmak için gözlerimi kırdım ve kadının, benim ellerimin yerine onun boğazına bir bandaj bağladığını izledim. İşini bitirince odadan çıktı ve beni iki baş melek baş başa bıraktı. Beelzebub'un gözleri kapalıydı, vücudu yatağın üzerinde düz bir şekilde yatıyordu, ben de Satanas'a bakmak için döndüm.

"Ona yardım edeceğini söylemiştin!" diye bağırdım, ayağa kalkarak. Yatağı terk ettim ve hiçbir duygu belirtisi göstermeyen piçe yaklaştım. Beelzebub'un durumundan ya da başka koşullar altında asla yapmayacağım bir anlaşmaya beni soktuğundan memnun değildi, sadece... boşluktaydı.

Bana kaşlarını çatıp omuz silerken, içinde eksik olan bir şey vardı; olması gereken ama olmayan bir şey. "Ve ona yardım ettim," dedi, yatağa doğru başını sallayarak. "Onu iyileşebileceği güvenli bir yere getirdim. Gerisi ona kalmış."

"Bu yaradan iyileşemez! Kimse iyileşemez," diye bağırdım, bandajın kanla kırmızıya döndüğü yeri göstermek için kolumu uzattım. Basınç yeterli değildi ve boşa geçen her an, ölüme bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu. Eğer ölümlü olsaydı, neredeyse anında ölmüş olurdu.

"Onun iyileşmesini bu kadar çok istiyorsan, küçük Kızıl cadı, o zaman kendin yap. Benim için fark etmez," dedi, dönüp açık kapıdan dışarı çıktı. Kapıyı arkasında kapattı

beni dönüp Beelzebub'a bakarken bıraktı. Ellerim onun kanıyla ıslanmıştı, yaklaşan ölümünün işaretiyle kaplıydı.

Bu, havayı yumuşatmak için pek de iyi bir yol değildi, ama ben hayal kırıklığımı haykırdım. Kendimle savaş halindeydim, pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyırdım, onu çıkardım ve yatağının yanında yerde bir ileri bir geri yürümeye başladım.

Her şeyi yapacağımı söylemiştim. *Bunu* planlamamıştım.

Yatağın kenarına oturduğumda, bir elimi onun uyluğunun üzerine koydum. Pantolonu çeşitli yerlerden yırtılmıştı, yaraları boşluklardan görünüyordu. Elimi bunlardan birine soktum ve yaralarının üzerindeki çıplak cilde dokundum. Dokunduğumda soğuktu, hayatım boyunca kendime yasakladığım tek şeyi yapmazsam buradan uzaklaşamayacak kadar soğuktu.

Beni bunu yapmaya itecek, beni her şeyden çok korktuğum tek şeye cesaret edecek kadar çaresiz hale getirecek pek bir şey yoktu. Orgazmın doruğuna ulaşma riskini almak, pek çok kişiyi tüketen o yoğun zevki hissetmek, doğduğumdan beri içinde bulunduğum bağımlılığa kendimi mahkum etmek gibi geliyordu. Her ne kadar yaraların ulaşabileceğinden daha derin izlerle dans pistinden ayrılacağımı bilsem de, ayartılma ile dans etmek gibiydi.

Beelzebub'un buradan uzaklaşacağı anlamına geliyorsa, bunu göze almaya hazırdım. Eğer bu, onun ölümünün omuzlarımda kalmayacağı anlamına geliyorsa, yanıp tutuşan ovalarda bana ulaşmak için koştuğu, intikamcı bir tanrı gibi havada tırpanını salladığı anıları da unutabilecektim.

O benim için gelmişti, en çok ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu ve en azından ben de ona iyiliğini ödeyebilirdim.

Hiçbir heyecan belirtisi yoktu, ama bacaklarımı daha da açtım ve kıcımlı yatağın ayak ucuna dayadım, parmaklarımı uyluklarımda tepesindeki ete sürttüm. Hiçbir şey olmadığında, onun kanlı görüntüsünü zihnimden silemediğimde inledim. Gözlerimi kapattım, onun acı çekişini görmemek için, ve Lust'ta geçirdiğimiz gecenin anısına odaklandım. Onun bacaklarımda arasında olduğunu, ona bindiğimde hissettiğim şeyi, ona süründüğümde hissettiğim şeyi düşündüm. Parmaklarımı aşağı kaydırdım, birini

içeri kaydirdım, beni durdurmasaydı yapacağını hayal ettiğim hareketleri taklit etmek için.

Gösterdikleri saygı, kendilerini tutmaları, onları daha da güzel kılıyordu ve bu düşünceyle ikinci parmağımı da ekledim. Vücudum cevap verdi, parmaklarımı kaplayan bir ıslaklıkla yanıt verdi. İnledim, sesim yumuşaktı ve kulağıma yabancı geliyordu.

Beel'den önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştım. Birçok kişinin çaresizce aradığı şeyi hiç hissetmemiştim.

Vücudum gerginleşirken, sihirin karıncalanmasıyla ısındı, sıcaklık karnıma yayıldı ve derine işledi. Avucumun içi klitorisime sürtünürken bir kez daha inledim, baskı içimde oluşan zevki daha da artırdı.

Yatağın diğer tarafından erkeksi bir inilti geldi, şokla gözlerimi açtım.

Beelzebub bana bakıyordu.

Margot'un eli durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve elini kendi iç çamaşırından çekmeye çalışıyordu. Gördüğüm şeyi, beni geri getirmek için yapmaya hazır olduğu şeyi kafamda oturtmaya çalışıyordum.

"Durma," diye homurdandım, yavaşça oturarak. Vücudum ağrıyordu, her santimetrekaresi, vücudumu kaplayan sayısız yaradan dolayı zonkluyordu. Boğazım ağrıyordu, eti yırtılmış ve acımasızdı. Kanama durmuş olsa da, Margot'un büyüsu bunu başarmak için bu kadarını yapmıştı, aksi takdirde beni öldürecek olan yaraların iyileşmesi zaman alacaktı.

Ama bu acı, pantolonumun içindeki sertliğin bir kayadan daha sert olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Margot'un narin parmaklarını, bir kez daha yavaşça ve nazıkçe hareket ettirirken izliyordum.

Boğazım düğümlenmişti, onları benimkilerle değiştirmek için can atıyordum ama bu anı bozmak istemiyordum. Margot'un ilk orgazmının kendi elleriyle geldiğini bilmek benim için önemliydi. Bu, benim ona verdiğim bir şey değildi, onun kendisi için aldığı bir şeydi. Kendisini asla mahrum bırakmaması gereken bir zevk, yeniden sahiplenmesi gereken bir zevk.

"Beel," dedi, sesi en ufak bir hıçkırıkla kesildi. Boğazını tıkayan duyguların, havada hissettiğim arzuyu kaçırma riski olduğunu biliyordum, o arzunun kokusu tatlı ve yoğundu,

onun büyüsuyle karışmış, yaralarımı dokunarak yavaşça iyileştirmeye çalışıyordu.

"Ben buradayım, şarkı kuşu," dedim, ölüme ne kadar yakın olduğum düşüncesini kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak. Onun cehennemi tek başına geçmesi düşüncesi beni neredeyse öldürüyordu, özellikle de onu bulmadan önce kendisi de ölüme çok yakın olduğu için. Elini hareket ettirerek, iki parmağını iç çamaşırının kumaşı altına soktu. Klitorisini daireler çizerek okşadı, başı hafifçe geriye düştü ve ağzı açıldı. "Seni görmek istiyorum," dedim, sesimi yumuşak tutarak.

Gözleri büyüdü, bakışları gözlerimi aradı ve seçeneklerini tarttığını anladım. Bir saat önce onun için hiçbir şey ifade etmediğini söyleyen adama izin vermek isteyip istemediğine karar veriyordu. Onun işaretini bekledim, kalbim güm güm atıyordu, o yavaşça başını salladı, yataktan yavaşça, temkinli bir rahatlıkla kalktı, kulağına fısıldamak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

Parmaklarını külotunun bel kısmına taktı, benim için onu aşağı kaydırmakta tereddüt etti. Yatağın kenarına doğru ilerledim, ellerini ellerimle kapattım ve yavaşça aşağı kaydırmasına yardım ettim. Oturduğum pozisyon yüzünden ağzım ona çok yaklaştığında, nefesini tuttu, o kadar yakındı ki, daha önce hiç bu kadar çok öpmek istediğim bir şey hatırlamıyordum.

Bunun yerine, inleyerek kendimi yatağa geri ittim ve onun ayak ucuna yaslanmasını izledim. Bacaklarını onun yolundan çekilince, kendi bacaklarını daha da açarak, onu tamamen görebilmem için açtı. Sırtını ayak ucuna hafifçe eğdi ve kendini tekrar okşarken amını bana sergiledi. Narin parmaklarının vücudunda dans eden görüntüsü beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Boynumdaki yara taze bir sıcaklıkla zonklarken, boğazımdan bir inilti çıktı.

"Sen çok güzelsin," diye hırıltılı bir sesle söyledim, kuru dudaklarını diliyle yalarken onu izledim. Bacaklarının arasına uzandı ve iki parmağını yavaşça amına soktu. Elim yavaşça yükseldi ve pantolonumun üzerinden kendime dokundum. Onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu, uzun bacaklarını yatağın üzerine atıp inerken kremsi teninin ne kadar yumuşak olduğunu görünce kendimi ayarlamadan edemedim.

uzanmış haliyle, uzun bacakları yatağı çaprazlamış, inlerken kremi teni o kadar yumuşaktı ki.

"Seni görmek istiyorum," dedi, sesi tereddütlüydü. Kararsızdı, ama bakışları kasıklarına, kumaşın üzerinden kendimi okşamaya başlayan elime düştü.

Donakaldım, bu andan itibaren en iyi yolu bulmaya çalışırken içimdeki her şey durdu. Onun ne istediğini bildiğine güvenmeli miydim, yoksa pişman olmaması için onu durdurmaya mı çalışmalıyım?

"Emin misin?" diye sordum, hızlı ve keskin bir baş sallamayla yanıtını aldım. Onayında tereddüt yoktu, kalçaları öne doğru itildi, kendi eline daha sıkı bastırdı, yavaşça, şefkatle kendini tatmin etmeye devam etti. Vücudunu tanıyordu, benim izlediğim sırada neyi sevdiğini anlamak için zaman ayırıyordu ve bu bilgiyi çok yakında kendi lehime kullanmayı planlıyordum.

Nefesinin hızlanmasına, her inilti ve iniltiye, bunları hak eden elinin hareketlerine dikkat ettim. Pantolonumu kıcımdan aşağı çekerken, onun yaptığı gibi ben de vücudunu öğrendim. Onun üzerinde benim ellerim, amına gömülü parmaklarım olmayabilirdi, ama yine de sevdiği her şeyi ezberledim. Margot, sikim serbest kaldığında inledi ve dişlerini alt dudağına geçirdi. Bu açının neyi ortaya çıkaracağını biliyordum, sikimin alt kısmında, taşaklarımla birleştiği yerde bulunan piercingi. Elimi, karnıma doğru kıvrılan kısmına doladım ve Margot'un dikkati dokunuşa sabitlenmişken onu nazikçe okşadım.

Gözlerini kırıştırdı, başını salladı ve dikkatini tekrar yüzüme çevirdi. Ona sıırtım, karşılık olarak ağzında tereddütlü bir gülümseme belirmediğini gördüm.

"Sanmıyorum..."

"Şu anda bunu dert etme, şarkı kuşu. Bugün tek derdin, senin orgazmını izlememe izin vermek olmalı," dedim, endişelerini yarına bırakarak. Onu o andan uzaklaştırmaya başlayan her neyse, başka bir zaman düşünülmesi gereken bir konuydu. "Parmaklarını ıslatmanı izlemek istiyorum. Hiçbir şey kötü değildir, Margot. Şehvet de güzel şeyler yaratabilir."

"Ben..." Sessiz kaldı, parmakları tereddüt etti, ben aramıza uzandım.

Onu tuttum, bu kadar yaklaşmışken durmasına izin vermedim. Onun hassas, şişmiş bedenine dokunmadım, ama sırtarak gözlerine baktım. "şehvet olmasaydı, insanlık var olmazdı. O olmasaydı, sen de olmazdın," dedim, ağızından boğuk bir inilti çıkmasına neden oldum. O güldü, ama eli oynamaya devam etti, ben bu kadar yakinken klitorisini okşadı. Alnımı alnına yasladım, bakışlarını yakalarken penisimi okşadım. Nefesi kesildi, parmakları daha hızlı çalışmaya başladı. Ben hazır olmadan orgazm olacaktı, vücudu zaten hazırđı, ama Kızıl cadılar hakkında yeterince bilgim vardı, orgazmının beni de onunla birlikte doruğa çıkaracağıını biliyordum.

"Benimle birlikte," dedim, o nefes nefese kalırken gözlerini tutarak. Vücudunu öne doğru kıvırdı, gözleri şimdiye kadar gördüğüm en parlak alevler gibi yanıyordu.

Ve sonra boşaldı, büyüğü bir fırtına gibi içinden fışkırdı. Vücudu bu gücün etkisiyle titredi. Benim zevkimi benden çalarak emdiğinde, spermim elimi ıslattı, bu karşılıklı bir dengeydi ve vücudunu daha önce hiç görmediğim bir uyuma kavuşturdu. Ben kendimi boşalttığımda yüzündeki gergin çizgiler yumuşadı, ben de onun ateşli gözlerine bakakaldım. Her zaman taşıdığı ışıltı daha parlak görünüyordu, öne doğru uzanırken onu bir tanrıça gibi gösteriyordu. Elinde, benim boynumdan bandajı çıkarırken amının kokusu vardı, şok içinde yeni iyileşmiş pembe eti izliyordu.

Bakışları diğer yaralarımın üzerinde dolaştı, ben gülerken yana kayarak bacaklarımdaki yaraları ve yanıkları inceledi. Elini ağızıma götürdüm, parmaklarını dilime bastırarak cennetin tadını ilk kez aldım.

"Yaptığın her şey güzel, Margot," dedim, o öne doğru eğilirken omuz silktim, zihni içinde sakladığı büyüünün yoğunluğunu anlamaya çalışıyordu. "Bu neden farklı olsun ki?"

Gülerek bana atladı. Beni yatağa itti ve o kadar sıkı sarıldı ki kıpırdamaya cesaret edemedim. Unutmuş gibi görünse de, ikimiz de belden aşağı çıplaktık. Amcığı benim sikime çok yakındı, ama yeniden oluşan arzuyu bastırdım.

Bu cadı, önce beni sikmezse, benim ölümüm olacak.

Beelzebub'un kanını yıkayan sıcak duştan sonra cildim çok hassaslaşmıştı. O, giyinip Beşinci Çember'den ayrılmamızda ısrar etti, gece dinlenmeden önce bir sonraki çembere varmak istiyordu. Burada kalmak konusunda neden tereddüt ettiğini sormaya cesaret edemedim, ama içimde bir şüphe vardı, zaten biliyordum.

Beelzebub öldüğünde Satanas'un duygusuzluğunun hatırası zihnimde tazeydi ve bunun hikayesinin ne olduğunu merak ediyordum. Giysilerimi değiştirmeme yardım etti, pantolonumu bacaklarımdan kaydırды. Direnmek istedim, ama o her şeyi gördükten sonra bu aptalca gelmişti. O ayakta dururken, kusursuz vücudu kapıya doğru ilerlerken sırtarak gülümsediğinde kızardım.

Tek bir yara izi bile yoktu, vücudu tamamen yaralardan ve ciddi şekilde yaralandığına dair herhangi bir izden arınmıştı. Benimki ise izlerden arınmış değildi, bileklerimin etrafındaki deri, iplerin kopduğu yerden dolayı kızarmış ve tahriş olmuştu.

Beelzebub'un gözleri oraya kaydı, bakışlarında cevap vermek istemediğim bir soru vardı. Amelia'nın ona bağlandığını söylediği anı hafızamda bulanıktı, ama bakışları sıcak ve anlayışlıydı.

"Nasıl?" diye sordu, benim kaçınmamı umduğum soruyu dile getirerek. Hislerimi itiraf etmek, artık

duygusuz döngümde sıkışıp kalmadığımı itiraf etmeye hazır değildim.

"Sen ölüirken oldu," diye itiraf ettim, yüzümü buruşturarak, çünkü bu bile itirafa çok yakın geliyordu. İçimde dönen yeni duygularla, bana her baktığında hissettiğim sıcaklıkla ne yapacağımı bilmiyordum.

Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Beelzebub başını salladı, yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi. "Sen beni kabul etmeye hazır olduğunda ben burada olacağım, şarkı kuşu," dedi, yaklaşarak alnıma tatlıca dudaklarını değdirdi. Bu beni normalden daha fazla ısıttı, içime işledi ve tüylerim diken diken oldu.

Hayatım boyunca *bunu* hiç hissetmeden nasıl yaşamıştım? "Orak nerede?" diye sordu, geri adım atıp odaya bakarak "Beni buraya nasıl getirdin? Son hatırladığım, hala ruhların çukurunun arasındaki yoldaydık."

Yutkundum, ellerimi ovuşturarak onu dikkatle inceledim. Bu haberi nasıl karşılayacağını bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse bu beni gerginleştiriyordu. "Satanus seni çukurdan kurtardığında tırpanını aldı," dedim, kasları donmuş gibi görüldüğünde yüzümü buruşturdum.

"Satanus beni çıkardı mı?" diye sordu, sesi alçaktı. Vücudu gergindi, omuzları yüksekteydi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini yanaklarıma koydu ve bana dikkatle baktı. "Beni buraya da o mu getirdi?"

Yutkundum ve onaylayarak başımı salladım.

Gözleri titreyerek kapandı. "Bunu yapmadığını söyle," dedi, sesi yalvarır gibiydi. Alnı alnıma değdi, gözlerindeki yalvarış kalbimi deldi. Onun ikiye ayırdığı yerde. Onun yüzündeki o ifadenin sebebi olmak, benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil, dayanamazdım.

"Neyi yapmadım?" diye sordum, gülümsemeyle onu yatıştırmaya çalışarak.

Ama iblisler hakkında yeterince bilgim vardı ve Beelzebub beni yeterince uyarmıştı, ne demek istediğini anlıyordum. Bir anlaşma yapmıştım ve bir gün Satanus'un belirlediği şartlara uymak zorunda kalacaktım. Bir gün, Beelzebub'un hayatını kurtarmak karşılığında ona istediği her şeyi vermek zorunda kalacaktım

Beelzebub'un hayatını kurtardığı için ona istediği her şeyi vermek zorunda kalacaktım ve bu içimi kemiren bir endişe yaratmasına rağmen, pişman olamazdım.

O, önümde, sağ salim ve zarar görmemiş bir şekilde duruyordu ve bunun için seve seve ödeyeceğim bir bedeldi.

"Onunla anlaşma yapmadığını söyle," dedi, sesi yükseliyordu. Öfkesi hissedilebilirdi, ama benim o duruma gelmeyeceğimi anlayamıyordu. Bunun için değil, ama başka bir yere yönlendirebilirdim. Dikkatini dağıtıp yalan söylemeye devam etmek zorunda kalmayacaktım.

"Tabii ki yapmadım," dedim alaycı bir şekilde, onun tutuşundan kurtulmak için omuzlarımı silktilim. "Beni ne sanıyorsun? Aptal mı? Beni sadece bir başka zafer olarak gören bir adam için neden bir iblisle anlaşma yapayım ki?"

Yüzü düştü ve o anda, peşimden gelmeden önce duyduğum şeyi fark ettiğini anladım. Yüzünde şaşkınlık belirtisi yoktu, sadece bu anın geleceğini bildiği için kabullenmişlik vardı. "Düşündüğün gibi değil," dedi, sesinin yumuşak tonu öfkemi yeniden alevlendirdi. Hayatta kaldığı için hala çok mutluydum, ama bu, bana verdiği acıyı silebileceğim anlamına gelmiyordu.

Asla hissetmek istemediğim bir acı.

Artık bileklerimdeki bağlar kalktığı için acı çok daha şiddetliydi. Duygularım bir sel gibi içimden akıp gidiyor, fırtınalı denizlerde beni sürükleyip götürmekle tehdit ediyordu.

"Başka ne olabileceğini anlayamıyorum. Böylesi daha iyi. Senin güzel yalanlarını bir saniye daha dinlemektense, çirkin gerçeği duymayı tercih ederim," diye tersledim ve onu göndermek için kapıya doğru yürüdüm. Bir sonraki çembere geçmemiz gerektiğini söylemişti ve ben de ilerlemeye niyetliydim. Onunla Satanus arasındaki hikayeyi bilmiyor olabilirdim, ama bu, beni en iyi ihtimalle rahatsız eden başmelekle oylanmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Mephistopheles, başkaları için önemli olan şeyleri toplamayı sever. En sevdiği eşyalar, başkalarından çaldığı ve bir daha asla bulunamamaları için kilitlediği eşyalardır. Seni önemsemişimi öğrenseydi ne yapardı sence?" diye sordu. Omuzlarım öne doğru düştü, yavaşça ona döndüm ve yüzüme zoraki bir gülümseme takındım, onun verdiği acıyı gizlemek için.

O bunu öğrenemedi. Göremedi.

"Mephistopheles de kim lan? Tanrıların lanetlediği bir hastalık gibi geliyor kulağa," diye tükürdüm, sert kahkaham bana bile garip geldi. Boğazımdan çıkan o acı, zalim ses benim değildi.

"Bana kalırsa öyle de olabilir. Mammon yokken o hüküm sürüyor. Seni *toplamak* istedi, Margot. Ona gerçeği saklayacak bir şeyin olmadığını söyledim, çünkü eğer bilseydi..." Sesi kesildi, tüm gücüyle bana bakarak. "Eğer sana aşık olduğumu bilseydi, seni bir daha görmememi sağlardı."

Hareketsiz kaldım, ona bakakaldım, hiç duymak *istemediğim* sözlerle. "Sözünü geri al," dedim, başımı sallayarak.

"Deniyorum!" diye bağırdı Beelzebub. "Ona yalan söylediğimi söylemeye çalışıyorum. Konuşmamızı duyduğunu bilseydim, seni öylece gitmene izin vermezdim," dedi ve bana doğru bir adım attı, ben de geriye doğru bir adım attım.

"Diğer kısmı! Geri al!" diye bağırdım, koruyucu bir şekilde kollarımı karnıma doladım. Orada çırpınan kelebekler, kendime karşı tam bir ihanetti, *bunu* elde edebileceğime dair mantıksız bir düşünceydi. "Geri al."

"Songbird," dedi, sesini kırarak aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Kollarımı karnımdan çekip, parmaklarını benimkilerle birleştirerek göğsüne getirdi. Ellerimi sıktı, bana bakıp yutkunduğu halde, bu sıkışması güven vericiydi. "İstesem bile hislerimi geri alamam. Ruhuma girip beni damgaladın."

Dudaklarım titredi, durumun gerçekliği kalbimi göğsümde parçaladı. Sanki kanayan, açık bir yara gibiydi, sanki kemiklerime kadar vurmuştu. Keşke sözleri gerçek olsaydı, keşke sadece benim büyüümün onu inandırması yerine, sözlerinde gerçeklik olsaydı, ama bu, onun bağışıklığı hakkında edindiğim farkındalığı sorgulamama neden oldu.

Büyü olmadan bu mümkün değildi.

"Şarkı söyledim. Çukurda. Seni kurtarmak için şarkı söyledim," dedim, sözlerimi söylerken parmaklarımı göğsüne kıvırdım. "Bu sen değilsin."

bunu içten söylemiyorsun ve bir gün uyanıp, iradeni benden aldığım için benden nefret edeceksin."

O içini çekerek bana gülümsedi. "Ben bir baş iblisim, Margot. Şarkın bana etki etmez, en azından senin düşündüğün şekilde. Zaten var olan çekiciliği vurgulayabilir, ama senin nefes kesici olduğunu düşünmekle, seni iliklerine kadar sevmek arasında büyük bir fark var. Şehvet benim günahım değil. O kadar oburum ki, şarkının kök salması için yer yok."

"İkinci Çember'den önce neden bir şey söylemediğini anlamıyorum. Sen benim türümden *nefret ediyordun*, tıpkı benim seninkinden korktuğum gibi," dedim, konuşurken ona dönerek. Çenemi kaldırdım, göğsümü şişirdim, bunun da başka bir aldatmaca olduğunu bildiğimden emin bir şekilde.

"Bunu duymaya hazır değildin. Belki, sadece belki, dışarıda birinin o kilometrelerce yüksek duvarları gördüğünü ve seninle birlikte diğer tarafta olmak için onları tırmanmaya hazır olduğunu kabul etmeye hazır değildin. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü ben de hazır değildim. Kendi bağıışıklığımın işaretlerini gözden kaçırdım ve Amelia aptallığımı gösterene kadar gerçeği fark etmedim. Senin şarkın yüzünden burada olmadığımı anlamam için ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Seni terk etmeyeceğim," dedi ve yüzümdeki kendini beğenmiş ifade bir anda kayboldu.

Bunu inkar etmek istedim, beni suçlamanın bir kaçış olduğunu söylemek istedim.

Ama yanılıyor muydu?

Birkaç gün önce, benim kim olduğum için benimle birlikte olmak istediğini, şarkılarımdaki sihirden dolayı değil, söyleseydi ona gülüp kasabadan kovardım. Ama şimdi...

Şimdi ona bakarak, sözlerini dikkatlice düşünüyordum. Onları gerçek olarak kabul etmeye hala hazır değildim, çünkü eğer doğruysa ne olacaktı? Beni seviyorsa ne olacaktı?

Bağlarım kopmuşken, ben de onu sevebilir miydim?

Karnımdaki kelebekler evet diyordu ve keşke o lanet şeyin kanatlarını kesip ona susmasını söyleyebilseydim.

"Sana karşılık vermeni beklemiyorum, şarkı kuşu, ama Mephistopheles'e neden yalan söylemeye razı olduğumu bilmen gerekiyordu. Bu yolda birlikte ilerlemeden önce gerçeği bilmen gerekiyordu. şimdi gidip lanet olası tırpanımı alalım ve buradan defolup gidelim," dedi ve kapıdan çıkarken elimi tuttu. Sanki burada çok uzun zaman geçirmiş gibi Wrath'ın malikanesinde yolumuzu bulduk.

Onun hakkında hem çok az hem de çok şey biliyordum, onu tam olarak anlamak istiyorsam yüzyıllar süren bir tarihi öğrenmem gerekiyordu.

Bu aşılmaz bir görev gibi görünüyordu, ama yine de bu ayrıntıların hiçbirinin önemi olmadığı hissini bir türlü atamıyordum. Ne ortaya çıkarsa çıksın, o yine de Beelzebub olacaktı.

Ve ben hala burada durup ona aşık olacaktım.

Margot, Wrath'a bedelini ödemiş ve bizi öldürmeye çalışan ruhlara karşı kendini ve beni savunarak sınavını geçmişti. Satanus da, ondan benim tırpanımı aldığımızda, onun çevresinden ayrılmasına izin vermekten çok memnundu.

Wrath'tan Heresy'ye giden geçit, neyse ki Wrath'taki malikanenin yakındaydı ve Margot, malikaneden ayrılırken arka aynadan sürekli arkasına bakmaya devam etmesi beni tedirgin etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, elimi belinin arkasına koyarak. Satanus'tan orakımı geri aldığımdan beri elime almamıştım, tehlike anında onu çıkarmak için zaman kaybetmek istemiyordum. İkimiz de ölüme çok yaklaşmıştık ve ikimizin de hayatta olmasının tek nedeninin Satanus olması beni rahatsız ediyordu.

Margot kaçmamış, ben düştükten sonra beni terk etmemişti. Kendi güvenliğini her şeyin üstünde tutmadığı, benim isteklerime saygı gösterip güvenli bir yere gitmediği için ona kızmak istesem de, bu gerçeğin içimi ısıttığına engel olamadım.

Beni terk etmektense ölmeyi tercih etmişti. Bu karşısında, onun ne hissettiğini tam olarak anlamak için sözlerine gerek yoktu. Margot benim olduğu kadar ben de onunum.

"Elbette," dedi, bana gülümseyerek yanıma yaslandı. Aramızda mesafe koymasını bekliyordum, ama o bunun yerine bana olabildiğince yakın kalmaktan memnun görünüyordu. Satanus'tan geçmek için izin istediğimizde ona neredeyse hiç bakmamıştı ve Margot'un benden sakladığı daha fazla şey olduğu konusunda içimde bir şüphe uyandı. Ona ne söylediği onu incitmişti, ama Margot'un kendinden nefret etmesi, bu etkiyi yaratmak için onun dokunabileceği pek çok hassas nokta olduğu anlamına geliyordu. Mezarlık, yangınların hemen ötesindeki düzlüklerde belirdi.

Önündeki devasa heykel, yaklaşan kıyametin bir sembolü gibiydi. Benimkine benzeyen orak, önündeki kemerin üzerinde kıvrılmış, değersiz olanları ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Margot, bir şekilde yumuşak ve akıcı görünen granit taş işçiliğinden şaşkına dönerek, yaklaşırken tereddüt etti. Tırpanı tutan iblis, benimki gibi deri kanatlara sahipti ve geniş kanatları arkasında açılmıştı. Alnının ortasında bulunan ve diğer ikisinden daha büyük olan üçüncü gözü, kemere yaklaşanlara bakıyordu. Mavi gözleri okyanus rengindeydi ve yüzü benimkine o kadar benziyordu ki Margot şaşkınlıkla ikimizi sırayla baktı.

Onu kemerden geçirirken, Margot, portalın Wrath'ın gerçek sınırlarından daha yakın hale getirdiği sınırı geçerken yüzünü buruşturdu. Mezarlık önümüzde genişledi, portal gözden kaybolurken bizi çevreledi. Üzerinde yürüdüğümüz zemin yumuşaktı, bizi o kadar yavaş emiyordu ki, ayakta dururken yavaş yavaş batıyorduk. Margot'u ileri iterek, dengeyi bozanların dinlendiği Heresy'nin sulu mezarları arasında ilerlemesini sağladım. Mezarlık, Covenant'ın çarpık fermanları sayesinde son zamanlarda çok daha hızlı dolmuştu. Düzgün bir şekilde gömülmeyen, büyüğü onlara onu bahşeden Kaynak'a geri döndürülemeyen herkes buraya geliyordu.

Willow'u derinden dehşete düşüren, bir kutuya kapatılmış olanlar, hepsi buraya gömüldü.

Diğer çevrelerde acı çekilse de, aynı zamanda bir akrabalık da vardı. Aidiyet ve doğruluk duygusu varken, buraya mahkum olan ruhlar, hayatlarını tanımlayan şeyden ayrılmışlardı. Zamanla, kimlik duygularını,

bir zamanlar kim olduklarına dair tüm hatıralarını kaybettiler. Birçoğu, cehennemin cezaları, yapısı ve lanetlenmiş ruhların acı çekmeye geldiği yer olması gerçeği için şeytanı suçladı, onun da en az onlar kadar bu yerin kurbanı olduğu gerçeğini düşünmeden. Hepimizin, nasıl olduğu konusunda hiçbir söz hakkımız olmadan, onun iradesini yerine getirmek için buraya konulduğumuzu. Çemberler oluşturulmuştu, onları yöneten iblisler ve baş iblisler, Tanrı'nın Kaynak'a kininden dolayı buraya koyduğu topraktan ve sihirden yaratılmıştı.

Cehennem bir kafesti, ama buraya acı çekmeye gönderdiği ruhlar için yapılmamıştı.

O, *O'nun* için yapılmıştı.

Margot, cadıların yattığı mezarların her birini kaplayan taze toprağı görünce elini ağzına götürdü. Birinin yoldan saptığı ve bunun için sonsuza kadar acı çektiği yer. En yeni mezara doğru ilerledi, toprak hala gevşekti ve gece saatlerinde bu topraklara yayılan sular tarafından henüz sıkıştırılmamıştı, mezarların içindeki ruhları boğuyordu. Öne eğildi, mezarın üzerindeki ismi okumaya çalışırken ayakları altındaki toprağa battı.

"Devam etmeliyiz," dedim, mezar taşları arasındaki yolun en güvenli kısmından ona seslenerek.

O başını salladı, ama granit üzerindeki ismin üzerindeki toprağı silerek öne uzandığında gözleri fal taşı gibi açıldı. İlk adımı atarak mezar taşından uzaklaştı. İskelet gibi bir el topraktan fırlayıp bileğini yakalayıp onu çamura çekince çığlık attı. Ben ona doğru bir adım attığımda mezardaki toprak hareket etti, ama Margot elini kaldırıp başını salladı, toprağın üzerinde dönerek ayağa kalktı.

Susannah Madizza'nın iskeleti mezardan çıktı, kemikli parmakları toprağa gömüldü ve nefes almaya çalıştı. Çenesinden toprak düştü, kemiklerinden sızarak ayaklarının dibine düştü. Lucifer onun son dinlenme yerinin *burası* olacağına karar verdiği andan beri, gerçek ölümünden bu yana yaşlanarak sararmıştı. Willow'a yaptıklarından ve O müdahale etmeseydi yapacağı onca şeyden sonra, asla huzur bulamayacaktı.

"Margot," dedim, sesim uyarıcıydı, Susannah uzanarak ona ulaşmaya çalışıyordu.

"Margot," diye tekrarladı Susannah, parmak kemiklerini birbirine vurarak eliyle oynarken. Sesi kaba ve kısık çıkıyordu, ama Margot'a doğru bir adım attı, sanki onu mezara sürükleyecekmiş gibi.

Şarkı kuşum bir adım geri attı, Susannah'nın mezarından uzaklaşarak içgüdüsel bir bilgelikle nefesimi kesti. Mezarın etrafını saran büyüü, Susannah'nın geçemeyeceği sınırı hissedebiliyordu, fark ettim. Yanına yaklaştım, kollarımı ona doladım ve öne eğilerek çenemi başının üstüne dayadım.

"Onlar senin yüzünden buradalar," dedi Margot, boğazı duygularla tıkanmış bir şekilde Susannah'ya. O, dengeli yaşamayı öğretmesi ve Kaynak'a giden yolu göstermesi için güvendikleri cadı tarafından yanlış yönlendirilmiş, yoldan sapmış cadılardan biriydi.

Susannah başını bana doğru çevirdi, boş göz çukurları sanki içimi görmeye çalışıyor gibiydi. "Benim seçtiğim eşleşmelere isyan ettin, ama bu yaratığın sana dokunmasına gönüllü olarak izin mi verdin? Rahmin bir iblisten daha değerli, kızım."

"Yine de onun bana dokunmasına izin verdin," dedi Margot ve bu sözler içime işledi. Öfke içimi kapladı. Itan'ın yaptıkları hakkında daha fazla bilgi olduğu iması benim için yeni bir bilgiydi. Margot çenesini kaldırdı ve büyüü sınıra doğru adım attı. Elini sınıra koydu ve Susannah da aynısını yaptığında ona vahşi bir şekilde sıırttı. Ellerinin neredeyse birbirine değecekti, onları ayıran tek şey Susannah'yı hapseden büyüydü. "Beni kendi hayatımın tutsağı yaptın. Sonunda senin de aynı kaderi yaşayacağını bilmek bana huzur veriyor," dedi ve mezardan uzaklaştı.

Bana uzandı.

"Margot!" Susannah, biz uzaklaşırken arkasından bağırdı ve biz Heresy malikanesine doğru yolculuğumuza devam ettik.

Ve orada beni bekleyen kardeşim.

Altıncı Çember'deki malikane, Heresy, bir evden çok Avrupa'nın gotik kiliselerine benziyordu. Bina uzun ve dar bir yapıydı, kuleleri güneşle dolu mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Binanın ön cephesinde, doğal renkli taş sütunlar ve çatıların arasında mükemmel bir şekilde ortalanmış bir gül pencere vardı. Çatıya yerleştirilmiş gargoye'lar, biz yaklaşırken bize bakıyorlardı. Hareketsiz yüzlerinde gözleri kırmızı renkte parlıyordu, içeri girmeyi seçen herkesi izleyen muhafızlar gibi. Beelzebub'un adımlarında, geçen gün yaşanan onca şeyden sonra beklemediğim bir hafiflik vardı ve formalitelere aldırmadan ön kapıyı iterek açtı.

"Lord Beelzebub!" dedi uşak, neşeli bir gülümsemeye yüzünü aydınlatarak öne çıktı. Başmelek'in sırtına vurdu, bu hareket diğer çevrelerde gördüğümde çok daha samimi ve daha az kısıtlıydı. Etrafımızı çevreleyen iç fuaye, arkasında kubbe şeklinde bir tavanı olan geniş bir salondan oluşuyordu ve tavana bakan pencerelerden ışık içeri giriyordu. Arkamdaki gül pencere, zemine ışık desenleri yansıtıyordu, şekiller ve gölgelerle dolu bir illüzyon.

"Seni görmek güzel, Vrasarth. Kardeşim buralarda mı?" diye sordu Beelzebub ve ben, ona tam olarak bakabilmek için dönüp yerdeki şekillerden gözlerimi ayırdım. O, sakladığı sır için hiç utanç duymadığını gösteren bir sırıtışla gülümsedi.

"Onu sana getireyim," dedi Vrasarth, bana kibarca başını salladıktan sonra hızla uzaklaştı.

"Kardeş mi?" diye sordum, bunun nasıl olabileceğini gerçekten merak ederek. İblisler doğmaz, yaratılır. Beelzebub'un çocukluğu olmamıştı. Benim gibi büyütülmemişti.

Bir an önce hiçbir şey yoktu, bir sonraki an ise —kendi düşünceleri olan, tam anlamıyla yetişkin bir baş iblis olarak. "Eğer yeterince derinlemesine analiz etmek istersen, tüm baş iblisler benim için kardeş gibidir. Lucifer bizim babamıza en yakın kişidir, bu da bizi üvey kardeş ya da ona yakın bir şey yapar. Ama Belphegor ve ben aynı gün yaratıldık. Benim büyüm, onunkinden çok önce kök salmıştı, Kaynak'ın onu topraktan serbest bırakıp Lucifer'in benim için yarattığı bedene koymasını bekliyordu, ama yine de o ikimizi aynı gün yaratmayı uygun gördü. Diğerlerinin ortaya çıkması yıllar aldı, bu yüzden onun kararının bir nedeni olduğunu varsaymak zorundayım. O zamandan beri yakınız."

"Bize Belphegor'un baş iblis olmadığı öğretildi," dedim, kafam karışık olsa da sözlerimi hafif tutmaya çalışarak. Bunun bir yalan olduğunu söyleyebilirdim, ama tüm baş iblisler Lucifer ile birlikte geçitten gelmişti.

Belphegor gelmemişti.

"O da öyle olmalıydı," dedi Beelzebub, düşünceli bir şekilde başını sallayarak. Sanki kardeşini bekliyor ve sözlerinin duyulmaması için dikkatlice seçiyormuş gibi, fuayenin köşesindeki merdivenlere doğru baktı. "Lucifer bunun bir günde ikimizi yaratmakla bir ilgisi olduğunu düşünüyor, ama neyin yanlış gittiğinden emin olamıyor. Kaynak, Belphegor'a başmelek statüsünü kazanması için neden yeterli büyü gücü vermediğini ona hiç söylemedi. Hala Heresy'yi yönetiyor, ama diğer çevrelerdeki büyüye bizden daha duyarlı, bu yüzden nadiren ayrılıyor. Yüzeye çıktığımızda, görevini yerine getirmek için Lucifer'in karyolasını taşıdı ve geçit kapanmadan önce aktif olarak Cehennem'e dönmeyi seçti. Buradan asla ayrılmayacak."

"Bu onun için zor olmalı," dedim, artık sanki bir şeyi telafi ediyormuş gibi hissettiren malikaneye bakarak. Tüm malikaneler kendi tarzlarında görkemliydi, ama bu tamamen farklı bir şeydi

tamamen farklıydı. Bu, açgözlülüğün ihtişamıyla rekabet ediyordu ve bunun neden böyle olduğu konusunda hiçbir neden yoktu. Odanın köşesindeki heykeller, çevrelerindeki gotik mimari yerine Yunan antik dönemini anımsatan beyaz mermere oyulmuş çıplak figürleri tasvir ediyordu. Birçoğu samimi bir kucaklaşmada, diğer çemberlerin izlerini ararken şehvet günahını ima ediyordu. Asmalar bir sütunun etrafına dolanmıştı, yaprakları Gluttony'den hatırladığım gibi büyüktü. Ben dönerken, Wrath'ın alevleri gül penceresinin tabanına tırmanıyordu, kapının üzerindeki kabartmada daha gerçekçi görünmek için duvardan çıkıntı yapıyordu.

Şeytan merdivenlerden aşağı koşarken, kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çattım. Bu, kapıda taşla oyulmuş olanla aynıydı, davetsiz misafirleri ikiye bölmek için bekleyen ölüm meleği. Yüzü Beelzebub'unkine çok benziyordu, güzellik ve sertliğin belirgin bir kombinasyonu, ama vücudu benim yanımdakinden daha küçüktü. Daha zayıf ve biraz daha kısaydı, Beelzebub'un iri cüssesinin verdiği genel vahşilikten yoksundu. Alnının ortasında üçüncü bir göz vardı, merdivenlerin altına ulaşıp Beelzebub'u sıkıca kucakladığında gözünü kırptı. İki adam, Belphegor geri çekilip Beelzebub'un yüzünü dikkatle inceleyene kadar güldüler. "Beni o kadar çok özledin ki eve gelmek zorunda mı kaldın?" diye sordu, yavaşça uzaklaşarak.

Beelzebub, kardeşinin yanağını küçümseyerek okşadı. "Hayal kurmaya devam et. Senin gibi küçük bir pisliği nasıl özleyebilirim ki?"

"Başka neden burada olasan ki?" diye sordu, dikkatini bana çevirerek. "Ve neden bana böyle güzel bir hediye getirdin?"

Elimi eline aldığında iç geçirdim, eğilip elimin arkasına dudaklarını bastırdı. Alnının ortasındaki göz, diğer gözleri öptüğü ele bakarken bile bana sabitlenmiş halde kaldı. Bu kadar sabit bir şekilde bana bakılması sinir bozucuydu ve Belphegor'un çok uzun süre kalmasıyla bu anı sona erdiren sadece Beelzebub'un uyarıcı hırıltısı oldu. "Hediye değil," diye homurdandı ve beni belimden çekerek. Homurtusu, bana yorum yapan diğer ibislere karşı gösterdiği zehirli tavırdan yoksundu ve kardeşine olan güvenini gösteriyordu.

En azından niyetini açıkça belirtmişti.

Belphegor'un gözleri büyüdü, ağzındaki geniş gülümseme yaklaşan bir belayı ima ediyordu, ama şimdiye kadar karşılaştığımız belalar tehlikeli hissettirirken, bu daha çok alaycı bir belaydı.

"Oh," dedi, onaylayarak başını salladı. "Peki, ailemize hoş geldin, daha önce hiç tanışmadığım rastgele kadın. Kardeşimin hızlı çalıştığını görüyorum, ama onaylamadan önce tek bir sorum var."

Yüzüm kızardı, *aile* kelimesi kendi ailemle ilgili tüm korkunç takıntılarımı ortaya çıkardı. Aile, benim bulmak istediğim bir şey değildi; benim için hiçbir zaman rahatsız edici olmayan bir bağdı. "Soru nedir?" diye sordum, Belphegor'un beni fuayeden çıkarıp yan taraftaki oturma odasına götürmesine izin vererek. Beni kanepeye oturttu, yanıma oturdu, sehpadan bir deste kart aldı ve havada karıştırdı.

"Siege'de nasılsın?"

Elimi masaya vurdum ve Belphegor dördüncü kartı koyar koymaz kartları ondan çaldım. İblis, eli benimkinin üzerine bir saniye geç kalınca sevinçle güldü ve ben dört kartlık desteyi kendime sakladım.

O ve Beelzebub, ben izlerken bir tur Siege oynamışlardı ve ben de oyunun nasıl oynandığını gözlemlemiştim. Öğrenmenin püf noktası, bana kuralları anlatamayacaklarına yemin etmeleri ve benim gözlemleyerek öğrenmem gerektiği idi.

Oyunun amacı, her turda sayı dizileri oluşturarak ve kartları birbirlerine geçirerek destedeki tüm kartları toplamaktı. Her an dört adet artan kart yığını üzerinde çalışılıyordu ve son kart eklendikten sonra yığını almak için, elimi en önce yığının üzerine koymam gerekiyordu.

Bir sonraki turda yeni bir yığın başlattım ve Belphegor desteden kart çekerken hayranlıkla izledim. Yığınları incelerken düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve sonunda bir hamle yapamadığında bir kartı elime kaydırıldı.

Bu kartı, ayrı olarak topladığım sıralı kart yığına değil, elimdeki yığına ekledim. Bu kartlar kullanıldıktan sonra oyun dışı kalıyordu

, hepsini birden kullanmak zorunda kalmadığım için çok minnettardım.

"Seni mahvediyor." Beelzebub arkamda durarak güldü. Elleri omuzlarıma inerek yumuşak ve rahatlatıcı bir masaj yaptı, ben de önümdeki kartları dikkatle incelemeye başladım.

İki ve üçlü dizinin üzerine dördü oynadım, Belphegor'un beşliyi koyabileceği an için kendimi hazırladım. Son kartı oynamak için, benim yaptığım gibi, diziyi vurmadan önce elini kartlarına geri çekmesi gerekecekti. Aksi takdirde, ondan önce diziye ulaşmam imkansız olurdu.

"Acemi şanssı," diye homurdandı, desteden kart çekip kartlarını inceledi. Oyun, elindeki kartları inceleyip oynayabileceği bir kart ararken devam etti ve sonunda bir kartı bana attı. "Bana Crystal Hollow'dan bahsetmedin. Beklediğin gibi miydi?" diye sordu, ama soru bana değil Beelzebub'a yöneltilmişti, bu yüzden önümdeki oyuna odaklanmaya devam ettim.

"Senin neyin var, solucan?" diye sordu Beelzebub gülerek. "Yüzeye hiç ilgi duymadın. Senin için uygun olmadığı konusunda ısrarcıydın."

"Bu, nasıl bir yer olduğunu merak edemeyeceğim anlamına gelmez," dedi Belphegor, ben elimdeki kartları oynarken, o da oynamadan önce önündeki kartları kısa bir süre inceledi. "Heresy'yi seviyorum ve benim için yaratılmış tek yuvada kalmaktan memnunum, ama senin her zaman daha büyük hedeflerin olduğunu biliyorum."

"Aslında beklediğimden çok farklıydı," diye cevapladı Beelzebub, sonunda yanımdaki sandalyeye oturdu. Dirseklerini aramızdaki masaya koydu, çenesini eline dayadı ve esnemesini bastırdı. "Coven yozlaşmış, ama bazıları onu Kaynak'ın her zaman amaçladığı doğal düzene geri döndürmeye çalışıyor."

"Kaynak," diye alay etti Belphegor, sesindeki acı beni şok etti. Bu iblisin hiç hoş ve neşeli olmayan bir ses tonu duyduğumu hatırlamıyorum, bu yüzden onu yaratan sihre duyduğu küçümseme beni şok etti.

"Yeter," diye uyardı Beelzebub, diğer iblisi biraz daha büyük bir ağabey gibi azarlayarak. Belphegor gözlerini devirdi ama bir dizi hareketi tamamladı ve ben onun yapmadan önce elimi üzerine vurunca homurdandı.

"*Nasıl* bu kadar hızlı olabiliyorsun, cadı?" diye sordu, ses tonu bir dakika öncesine göre daha hafifti.

"Muhtemelen Kaynak'a sorman gerek," dedim, içimden akan enerjiyle vücudum neredeyse titriyordu. Bu yeni bir duyguydu, beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde güçlendiriyordu. Willow'un neden büyüyle bu kadar uyumlu olduğunu, çevresindeki dünyayla karşılıklı etkileşimin onu nasıl enerjik ve cesur hissettirdiğini şimdi anlıyordum. Dünyanın büyüü parmaklarınızın ucunda olduğunda size ne zarar verebilir ki?

"Onunla konuşma ayrıcalığımız yok, bu yüzden sanırım bu soru cevapsız kalacak," dedi Belphegor, elindeki son kartı bana uzatarak. "Ama zaferin için ona teşekkür etmelisin. En son ne zaman Siege oyununu kaybettiğimi hatırlamıyorum."

"Kötü bir kaybeden gibi davranma." Beelzebub güldü ve Belphegor ile aynı anda masadan kalktı.

Kardeşinin omzuna vurdu, bu hareket genç iblisi biraz sarsmıştı. Ben de ayağa kalktım, vücudum su gibi akıcı hissediyordu, sandalyemden uzaklaşıp etrafımızı çevreleyen sütunları ve katedral tarzı tavanı seyrettim. Beelzebub ve ben itiraf etmek istemediğim kadar çok yemek yedikten sonra ikisi kart oyunu oynamayı önerdiğinde, şömineyle daha samimi bir ortam bekliyordum.

Ama Belphegor'un evinde küçük ya da samimi bir şeyin olmadığı kısa sürede anlaşıldı.

"Hiç de kötü bir kaybeden değilsin, sadece yarın akşam tekrar maç yapmamız gerekecek demek," dedi Belphegor, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. Bu neşe karşısında kalbim sıkıştı, Beelzebub'un üzgün ifadesi bir an için aklıma geldi.

"Rövanşı başka bir zamana bırakmak zorundayız," dedi Beelzebub, ben onun yanına giderken. "Şafak sökünce yola çıkmalıyız. Margot'u eve götürebilmem için Dokuzuncu Çember'e gidiyoruz."

"Onunla konuşmak için gölü kullanacaksın," dedi Belphegor, gözleri yanlara kayarak bana baktı. "Yüzeye dönmeyi planlıyorsun

yüzeye dönmeyi mi planlıyorsun?"

"Crystal Hollow'u evim yapmak her zaman planımdı. Bunu biliyorsun," dedi Beelzebub, sesinde hüzünlü bir ton vardı. Belphegor'u kendisiyle gelmesi için ikna etmeye çalıştığından şüphem yoktu, ama evine bu kadar bağlı olduğu için onu kolayca terk etmeyeceği belliydi.

"Senin beklentilerini karşılayamadığı için bir şeyler değişir umuyordum," dedi Belphegor.

"Coven mükemmel olmayabilir, ama Margot'un yeri Crystal Hollow. Yaşayanlar lanetlilerle birlikte buraya ait değiller." Bir an durdu ve elimi tuttu. Elimi ağzına götürdü ve elin arkasına uzun bir öpücük kondurdu. "O artık benim evim, bu yüzden ben de onun olduğu yere aidim."

Belphegor'un suçlayıcı bakışlarından nefret ederek hareketsiz kaldım. "Bizimle gelebilirsin," dedim, bulabildiğim tek çözümü sunarak. Burada kalamazdım, özellikle de Beelzebub buna hiç niyetli görünmüyordu. Benimle tanışmadan önce Crystal Hollow'da yaşamayı planlamamış olsaydı, bu bir konuşma gerektirebilirdi, ama bu hedefte birleşmiştik.

Ama birlikte nerede yaşayacağımızı bu kadar rahatça tartışıyor olmamız, başımı döndürmeye yetiyordu. Willow'un iblislerden biriyle ilk ilişki kuran kişi olmasına birdenbire minnettar oldum, çünkü umarım Beelzebub'un yanında dönersem bu durum biraz daha az rahatsız edici olur.

Hayatım mahvoldu.

"Hayır, cadılarla dolu bir kasaba bana göre değil, korkarım," dedi, sözlerinde yargılama yokmuş gibi gülümseyerek. "Kısa bir süre önce, senin için de uygun olmayacağını düşünmüştüm." Bakışlarını Beelzebub'a çevirdi ve ben bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ettim.

Beelzebub, Crystal Hollow'un cadılarla dolu bir kasaba olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, aktif olarak Cehennem'i terk etmeyi seçmişti. Geldiğinde bize karşı önyargılı olduğunu biliyordum, bunu açıkça belli etmişti, ama bu daha fazlası gibi geliyordu.

"Şeyler değişir," dedi Beelzebub, omuz silkerek beni, geldiğimizde bizim olarak ilan ettiği yatak odasına giden merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Ne oldu öyle?" diye fısıldadım, odaya girerken Beelzeb

Odaya girerken Beelzebub kapıyı arkasında kapattı ve ben fısıldayarak "O neydi öyle?" diye sordum.

"Bizim türümüzün yüzyıllardır birbirinden nefret ettiği bir sır değil," dedi, yatağın yanındaki sandalyeye otururken. Botlarını ve çoraplarını çıkarırken gözlerini benden ayırmadı.

"O zaman neden Crystal Hollow'a gelmeyi seçtiniz? Neden burada kalmadınız?" diye sordum, bu seçimi anlamaya çalışarak.

"Bu soru, ikimiz de sırlarımızı paylaşmaya hazır olduğumuzda cevaplamamız gereken bir soru. Susannah'nın mezarlıkta gördüğünde Itan'ın sana dokunmasına izin verdiğini söyledin. Ne demek istedin?" diye sordu, ben botlarımı çıkarırken ve yatmadan önce duş almayı düşünürken, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonunda iç geçirdim, onun gerçeğini duymak istiyordum ve bunu ancak kendi gerçeğimi anlatarak elde edebileceğimi biliyordum. "Itan, Mahkeme'nin mirasçılarını Kaynak'tan koparmak için bağlayıcı bir ritüel yapabilen tek kişiydi. Michael beni merdivenlerde bulmadan hemen önce bunu öğrendim. Willow'a bunun bize ne yaptığını anlatmak için gidiyordum. Ama fırsatım olmadı," diye itiraf ettim, bunun ne anlama geldiğine dair ayrıntıları çoğunlukla saklayarak.

Ama Beelzebub en kötü suçları hemen anladı, ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Covenant sana ne yapacağını biliyordu ve yine de buna izin mi verdi?" diye sordu.

"Antlaşma, bizim ebeveynlerimiz kadar iyi biliyordu. Kaynağı ve büyüü aç bırakmanın buna değeceğine karar verdiler ve karşılığında..."

"Gemiler," diye boşluğu doldurdu Beelzebub. "Ve bunlar, geri dönmek için bu kadar çaresiz olduğun insanlar mı?"

"Hayır," dedim, başımı sertçe sallayarak. Öğrendiklerimden sonra anneme ne olacağı ya da onu bir daha göremeyeceğim umurumda değildi, ama bu Crystal Hollow'daki herkesin kötü olduğu anlamına gelmiyordu. "Willow'a ve Coven'ı geleneklere geri döndürecek olanlara geri dönmeyi çok istiyorum. Buranın daha iyi bir yer haline gelmesini istiyorum. Büyü serbestçe akarken ve

cadılar kanallarıyla uyum içinde olduklarında nasıl bir yer olduğunu görmek istiyorum. Her zaman olması gerektiği gibi olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Beelzebub sonunda, onaylayarak başını salladı. Düşünceli bir şekilde alt dudağını dilini geçirdi, sonra bana yönelmeden önce sorduğum soruya cevap verdi, benim açılacağımı beklemiyordu.

Ama Beelzebub'un zaten bildiği onca şey varken bunu sır olarak saklamak aptalca geliyordu.

"Bir zamanlar, bazılarımız Crystal Hollow'u burayı evleri olarak gören cadılarla paylaşmamaya kararlıydık. Onların katılımı bizim için pek önemli değildi, ama Lucifer Willow'a aşık olduğu için bu durum açıkça değişti. Onu asla evinden almaya çalışmazdı," dedi ve ben başımı salladım. Bu mantıklıydı ve onları bunun için suçlayamazdım.

Cadılar da ilk fırsatta aynı şeyi yaparlardı.

"Yatmadan önce duş alacağım," dedim, düşüncelerimle baş başa kalmak ve olan biteni sindirmek için biraz zamana ve alana ihtiyacım vardı.

Şiddet'e açılan geçit, çok yakınımımdan geçen travmatik bir deneyimdi. Willow'un Gray'in geçidi açmak için yaptığı ritüeli anlatışının hatırası aklımdan çıkmıyordu. Bu tür büyülerde kullanılan şiddet, tüm büyü'nün iyi amaçlar için kullanılmadığını hatırlatıyordu. Kanda saklı olan büyü, güzel şeyler için kullanılabileceği gibi, acımasız ve iğrenç şeyler için de kullanılabilirdi.

İnsanlar amaçların araçları haklı çıkardığını iddia ettiklerinde zulümler işlendi, sonuç olumlu olduğu sürece hayat kaybı bir şekilde önemsizmiş gibi silindi.

Sunak, gökyüzüne doğru yükselen bir merdivenin üzerinde duruyordu ve taş masanın arkasında yeşil alevler dans ederken aniden sona eriyordu. Beelzebub, merdivenleri yavaşça çıkarken elimi elinde tuttu ve beni sıkıca tuttu. Bir kase yanında taşın üzerinde tek bir hançer duruyordu, benim portala adak sunmamı ve bunun bana Şiddet çemberine geçiş izni verip vermeyeceğini görmeyi bekliyordu. Şiddet'in baş iblisi henüz tam olarak yaratılmadığı için, portal Belphegor'un bize kutsamasını vermesi ve bir sonraki çembere geçiş izni vermesi için yeterli kontrolü vermemişti.

Şiddet için ödenecek bedel kandı.

Beelzebub tereddütlü parmaklarıyla kılıcın kabzasına sarılırken, ben de elimle kase'nin üzerinde durdum.

, bana bakarak iznimi bekledi. Geçiş için başka bir yol olmasını dilerdim, ama alternatif yol, sınırına kadar iki gün yürümek anlamına geliyordu. Heresy çemberi, mezar taşları ve acı çeken ölülerin oluşturduğu geniş bir ağdı ve her gece boğulurken ve mezarlarından çıkmaya çalışırken çıkardıkları boğuk çığlıkları dinlemek zorunda kalacaktık, ama sabah olunca tekrar denize sürüklenip gelgitlerin gücüyle yeniden gömüleceklerdi.

"Sorun yok," dedim, Beelzebub'un avucuma kolayca ulaşabilmesi için parmaklarımı genişçe açtım. O eğildi, bıçağın ucu cildime değdiğinde burnunu benim burnumun yanına sürttü. Bıçağı derine bastırdı, cildi ve kası keserek avucumun ortasına düz bir çizgi çizdi. Elimi ters çevirdim ve kanın kasenin dibinde bekleyen taşların üzerine damlamasına izin verdim. Kanı emdikçe buharla tısladılar. Beelzebub, masanın yanına hançeri bırakıp iki eliyle parmaklarımı geriye doğru bükerek yaradan daha fazla kan akmasını sağladı. Beni derin bir şekilde kestiğini biliyordum, ama kurban için olması gerekenden daha sığ bir kesik atmıştı.

Fiziksel acı ile bilinen çemberden geçerek diğer tarafa ulaşmak için savaşırken, benim yaralanmamı istememişti.

"Ben buradayım. Her zaman, şarkı kuşu," dedi, sesi nazikti. Sanki beni tüketen korkuyu hissedebiliyormuş gibi, gelecek olanın bir uyarısı gibi geldi. Bir şeyler ters gidiyordu, içgüdülerimde bir önsezi hissettim.

şiddet beni mahvedecekti.

Bizi saran hava akımı, saçlarımı bir kasırga gibi omuzlarımın etrafında savururken, ben kendimi onun göğsüne soktum. Dönen bir girdap oluşturdu ve bizi, yanımızdaki sunağı yok eden, taşı havada savuran bir rüzgar tüneliyle çevreledi. Taşın durduğumuz platforma çarpma sesi, beni onun göğsüne daha da soktu, etrafımdaki dünyayı ve Dokuzuncu Çember'e ulaşamadan ölebileceğim korkusunu dışladım.

Rüzgar, Beelzebub'un elini benimkinden kopardı ve onun görüntüsü önümden kaybolurken ben çığlık attım. Göğsü yok olmuştu ve karanlık üzerime çöktüğünde ben sendeleyerek ilerledim. Ona uzanarak çaresizlik içinde adını seslendim. "Beelzebub!"

Sadece rüzgar cevap verdi, zaman ve uzayda düşerken beni çevreleyen sağır edici sesi. İşitme duyum geri geldiğinde, ışığın tamamen yok olduğu siyah bir çukura düştüm. Rüzgar kayboldu, etrafıma ne olduğunu, olanlara cevap verebilecek herhangi bir şey ararken hava birdenbire çok durgunlaştı. "Beelzebub?" diye sordum, sesim çok daha sessizdi.

Cevap yoktu, sadece nefesimi titretiren sonsuz karanlık vardı. Göğsüm bunun etkisiyle titriyordu; arka arkaya gelen sığ nefesler yeterince hava alamıyordu. Yeterince panik atak geçirmiştım, kalbimde bir tanesinin oluştuğunu, yeterli oksijen alamadığında organımı sıkıldığını biliyordum. Çocukluğumun yatak odasındaki karanlık gecelerin anıları kafamı doldururken başım dönmeye başladı. Cildimde dolaşan eller ve zihnimde bile adını anmayı reddettiğim çok daha kötü şeyler.

Tam bilincimi kaybedip yana doğru sendeleyeceğim sırada, ışıklar önümdeki çukuru aydınlattı.

Orada.

Peri ışıklarına doğru ilerledim, küçük ışıklar karmaşık gümüş bir bordürü çevreliyordu. Ayna, üst kısmında metal işçiliğiyle oyulmuş bir kadın figürüyle cehennemin kapısına çok benziyordu. Önünde durduğumda, bordürün geri kalan kısmını tüyler ve pullar oluşturunuyordu. İlk başta diğer tarafta sadece karanlık vardı ve bunun bir geçit olup olmadığını merak ederek durakladım.

"Beelzebub?" diye tekrar sordum, yanımda olması gereken başmelek ararken etrafımda dönerek. Ondan ya da iri cüsseli vücudundan hiçbir iz yoktu, sadece sessizlik vardı, önümdeki kenara yaklaştığımda. Titreyen parmaklarımla uzanarak, onu kesen camın soğuk yüzeyine dokundum, parmaklarımın sıcaklığı, bir ayna olduğunu anladığım şeyin üzerinde bir iz bıraktı.

Ama camda yansıma yoktu, sadece diğer tarafta bekleyen karanlık vardı.

Daha fazla bastırdım, yüzeyi kırmayı düşünürken, tünelin diğer ucundan bir hareket geldi. Yaklaşırken bir meşalenin ışığı parladı, bir çocuğun narin parmakları meşalenin gövdesini sarmıştı.

O yaklaşırken, görünür hale gelen kolunu takip ettim, küçük bedeni arkasında genişleyen salonun genişliğinde çok minik görünüyordu.

Serbest elini aynanın diğerk tarafına bastırabildiğinde durdu, koyu kahverengi gözleri boş boş bana bakarken kalbim tamamen durdu. Bir an onu izledim, boğazımı tıkayan hıçkırıkları durduramadım. Genç halim tamamen hareketsiz kalmış, sanki nasıl bu hale geldiğimi anlamaya çalışır gibi beni inceliyordu. Ruhumun derinliklerine bakıyordu, hiçbir çocuğun yapamayacağı bir şekilde içimi görüyordu.

En sevdiği geceliğı sağlamdı, ondan alınmış masumiyeti bir anlığına yüzüme bakıyordu, sonra ağzı acımasız, alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Çığlık attı, sesi havayı yırttı ve aynanın camını parçaladı. Aceleyle eğildim, yüzümü koruyarak kıvrıldım, çığlığı duymamak için çaresizce ellerimle kulaklarımı kapattım. Kafama saplanan, benim de ağzımdan aynı çığlığı çıkaran sesin ardından, camın ardından havada yayılan gölgelerin farkında değildim. Kız bir adım öne, eşiğı doğru ilerledi. Ben sonunda başımı dizlerimden kaldırıp ona baktım. Kan kulaklarından damlıyor, boynuna akıyordu ve ellerim nemle kaplanmıştı. Kızın çığlığı, aynanın kenarındaki parıldayan sarmaşıkların ışığında oynayan gölgelerle birlikte kesildi. Ben de sonunda ellerimi başımdan çekip, ellerimi kaplayan kana dehşetle baktım.

Kız geceliğini kaldırıp uyluklarını kaplayan morlukları gösterirken ben bir adım geri attım. Eşiğı geçip boynunu çevirerek çukura girdi. Işıқта dönen gölgeler hareket etti, göğsüme çarparak beni havaya uçurdu. Dar uçurumun diğerk tarafındaki duvara çarptım, dişlerim göğsümde takırdadı ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Küçük taşlar avuç içlerimi kesti, Violence'a girişimi sağlayan kesiklere saplandı.

Bir savaş bekliyordum. Acı bekliyordum.

Çemberin en kötü anılarımı bana karşı kullanacağını, çocukluğumun uyluklarındaki parmak izi şeklindeki morluklarla yüzleşmemi sağlayacağını beklemiyordum.

Gölgeli dallar beni kollarımdan yakalayıp ters çevirip toprağa yapıştırırken, nefes nefese ağladım. Bacaklarım çırpınıyordu, çok iyi hatırladığım bir mücadele, kız önüme gelip dururken kaslarımı hareket ettiriyordum. Bana bakarken tamamen sakindi, neşe olması gereken yerde boş bir çocuk kabuğu vardı. "Onun bana dokunmasına izin verdin," dedi, elini havada sallayarak.

Gölgesi hareketini takip etti ve uyluğumu o kadar keskin bir şekilde kesti ki acı içinde çığlık attım. Onun morluklarının olduğu yerdeki bacağımdaki kasındaki derin yaraya baktım. Diğerleri ortaya çıkarken onun vücudundan kayboldu ve yıllarca süren istismarın izleriyle vücudunu kapladı.

"Hayır, izin vermedim. Yemin ederim," dedim, ona mantıklı davranması için yalvararak. Onun hiçbir şey yapmasına izin vermemiştim, geceleri odama gelmesini istememişim.

Gölgeler beni çevrelerken, şimdiye kadar incittiğim her yerden derimi keserek gözümün önünden kayboldu. Her çürükle beni işaretleyerek, kanatarak ve o yaraları yeniden açarak. Acıdan inledim, ama hissettiğim açık yaraların keskin acısı değildi. Kendimden nefret etmeme neden olan, morarmış ellerin, yumrukların ve şiddetin donuk zonklamasıydı.

"Özür dilerim!" diye bağırdım, parmaklarım botun gücü altında kırıldı. "Çok özür dilerim."

"Sen bizim nefret ettiğimiz her şey oldun. Tıpkı onun gibi bir canavar oldun," dedi çocuğun sesi, yumuşak, pürüzsüz ve beni tüketmeye çalışan duygularla lekelenmemiş. Gölgelerin ağırlığı altında nefes alamıyordum, sanki üzerimi kaplayan ağırlık gibi, canlı canlı gömülsem daha iyi olurmuşum gibi hissettiriyordu.

"Ben onun gibi değilim," diye itiraz ettim, gölgeli eller cildimi tırmalarken başımı salladım, pazımı yırttılar ve kanım altımdaki zemini ıslattı.

"Bunu sonsuza kadar kontrol edemezsin, o zaman ne olacaksın? Sihirli gücün olmasaydı sana vermeyecek olanlardan, sana ait olmayanı alan başka bir tecavüzcü mü?"

Bu uyarıyı inkar edemedim, bir gün bunun olacağını bildiğim gerçeğini kafamdan atamadım. Hepsi bana, bunu saklamanın sonuçlarının ne olacağını söylemişlerdi ve ben o zaman gelmeden önce buna son vermeye hazırdım.

Kız bu kabullenmeyi biliyordu, ondan biraz daha büyükken yaptığım seçimi biliyordu. Asla onun gibi olmama izin vermeyecektim, asla o kadar ileri gitmeyecektim.

Kız yaklaşırken gölgeler geri çekildi. Ayağa kalkmak için mücadele ettim, taze kan yere akarken acıdan hırıltılı nefesler alıyordum. Elinde bir şey parlıyordu, arkasındaki aynanın ışığında ışık saçıyordu. Onun önünde durdum, küçük bedeninin üzerinde yükselirken o elini kaldırdı ve avucunu açtı, içinde tuttuğu sivri cam parçalarını gösterdi.

Başımı salladım, bu yolun nereye çıktığını zaten biliyordum. "Zamanı geldi," dedi, ben bir adım geri çekilirken sesi yumuşadı. "Böyle düzeltebilirsin. Böyle, haline geldiğin şeyi düzeltebilirsin. Sonunu getirirsen, inciteceğin tüm insanları kurtarırısın."

Titrek parmaklarımla uzandım ve elinden cam parçasını aldım. Avucumdaki yarayı kesti ve bana, benimle olacağını söyleyen başmelek iblisi hatırlattı.

Ama o yoktu. Beni yalnız bırakmış, bu iblisle tek başıma yüzleşmemi istemişti.

Camı boğazıma kaldırdım, hızlı bir ölüm sunacak olan şah damarıma bastırdım. Benim gibi birinin hak etmediği bir merhamet ve her şeyini kaybetmiş olan o küçük kıza baktım.

İtan'ın her şeyini elinden aldığı kız. Maun rengi gözleri sıcak ve tanıdıktı, beni sempati ve anlayışla izliyordu.

Onu zihnimde canlı bir şekilde hatırlıyordum, ama artık o değildim. Onun yaptığı gibi kendimden içgüdüsel bir şiddetle nefret etmiyordum, ölmek istemiyordum.

O da bunu benden alamayacaktı.

"Hayır," dedim, duyulmamış olan kelimeyle gücümü geri aldım. Onu durdurmamıştı, ama *bunun* durduracağını biliyordum. Ciğerlerim ani bir hava dalgasıyla dolarken bir adım geriye sendeledim

ve camı yere düşürdüğümde içimdeki aşırı sıcaklık soğudu. Cam çarpma anında parçalandı ve kızın dehşet içinde bana saldırdığı görüntüsü kayboldu.

Ve her şey, karanlığı kesen ve beni sıcaklıkla saran ani bir ışık şokuyla kayboldu.

Margot uyuyordu.

Yüzü boş, çukurda yatan kızın yüzü kadar ifadesizdi. Ama kız travmanın getirdiği boşlukla doluyken, Margot sonunda biraz huzur bulmuş gibiydi. Ben, yatak başındaki sandalyeme eğilip, o vizyonların etkisinden uyanana kadar nöbet tutarken, o hiç kıpırdamadı bile.

Uyanmasını istedim. Yedinci Çember'in şiddetinin onu tamamen serbest bıraktığını kesin olarak bilmesini istedim.

Pürüzsüz, yara izi olmayan kolunu okşadım, kendi nefretinin ağırlığı altında etinin nasıl yırtıldığını hatırladım. Ayna, en kötü şiddetimizin yansımasıydı, bizi en kötü düşmanlarımızla karşı karşıya getiriyordu. Bu şiddeti tetikleyen her neyse, onu aşmaya çalışırken karşılaştığımız şeydi ve uzun zamandır Margot'un yüzleşmesi gereken kişinin kendisi olacağına dair içimde bir şüphe vardı.

Ona gerçeği söylemeye, Dokuzuncu Çember'e ulaşmak için kendi iblisleriyle yüzleşmesi gerektiğini söylemeye dayanamamıştım. İkinci Çember'den korktuğu için benimle gelmeye zaten çok dirençliydi. Kendini affetmenin bir yolu bulması gerekebileceğini söylemek

Kendini affetmenin bir yolunu bulması gerekebileceğini söylemek, görevi başından beri mahvetmiş olurdu.

Endişesi içinde oturup ona takılıp kalır, bu endişenin içinde kaynamasına izin verirdi ve bu, zorlukla yüzleşmekten çok daha zararlı olurdu.

"Hadi, şarkı kuşu," diye mırıldandım, yüzünden bir tutam sarı saç geriye doğru çekerek. İnsanların çukurdan çıktıktan sonra uyanmak için biraz zaman alması alışılmadık bir durum değildi. Orada aldıkları yaralar gerçek olmayabilir, ama zihne uyguladıkları işkence benim kadar gerçektir. "Uyanma zamanı geldi."

Hareketsiz kaldı, başı bana doğru eğikti — derin uykusunda bile bana çekiliyordu. Göğsünün inip kalkışını izledim, hala hayatta olduğunu kendime kanıtlamak için hareketlerini saydım.

Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Kendi kendine uyguladığı şiddete karşı verdiği savaşı kaybetmesini seyretmek zorunda kalmaya çok yaklaşmıştım. Acı çektiğini biliyordum, ama onun yapabileceklerinden duyduğu korkunun ne kadar derin olduğunu bana hiç fark ettirmemişti. Bu korku ruhunun derinliklerine işlemiş, kaçmayı düşünmediği bir şekilde kemiklerine kazınmıştı. Kendisine yapılanların aynısını başkalarına yapmadan önce ölmeyi planlamıştı.

Dünyayı güzelliğinden, tanımadığı insanlar için bu fedakarlığı yapmaya hazır bir insanda görülen özveriliğinden mahrum bırakmayı planlamıştı.

Aynaya baktığında gördüğü canavar asla olamazdı. Büyüsü ne kadar güçlü olursa olsun, buna muktedir değildi.

Başımı öne eğdim ve ellerimi onun ellerine koyarak ellerimi onun ellerine kenetledim. Onlar, çukurda kırıldığı parmaklardı, onun yararına yaratılan illüzyonda kırıldığını duyduğum parmaklardı. Parmaklarımı onun parmaklarının üzerinde gezdirdim ve onların sağlam olduğunu hissettim. Kırık olmamaları bana onun iyi olduğunu, yeniden yaşamak zorunda kaldığı travmanın korkunç olduğunu, ama uyanacağını hatırlattı.

Uyanmak zorundaydı.

"Şiddet acımasızdır. Hayatımızda en çok nefret ettiğimiz şeyi alır ve çoğu insanın tüm hayatını

varlıklarını onu önleyerek geçirirken, yıllar boyunca küçük günahlar dışında. Şiddeti aşmak için, hepsini bir kerede üstlenmeli ve cinayet işlemeyen diğer tarafa geçmelisin," dedim gülerek, Yedinci Çember'den ilk geçişimi hatırlayarak. Karşılaşmak zorunda kaldığım iblis, Lucifer'in yanında yerim için en büyük rakibimdi, bir gün gerçekleşecek bir savaş için bir alıştırırmaydı.

Vizyonda Satanas'un yaşamasına izin vermiştim ve daha sonra Lucifer'in emriyle onun özgür kalmasına izin vermiştim. Bu, o kendini beğenmiş piçin, şu anda başmelek Mikail'in bulunduğu hapishaneye çok daha uygun olacağına inandığım için, bugün bile hala pişman olduğum bir gerçektir.

Oysa o benim hayatımı kurtarmıştı. O orada olmasaydı, Margot ve ben ölmüş olabilirdik. Belki Lucifer bir gün ona ihtiyacım olacağını biliyordu, belki de bilmiyordu. Ama bu olay ve Margot'un gösterdiği merhamet arasında, kişinin kendi şiddetini yenmesinin bir anlamı olduğunu düşünmek zorundaydım.

"Beel?" Margot'un yumuşak sesi, başımı kaldırmamı sağladı. Gözlerindeki uykuyu silmelerken ona baktım, bir anlığına yüzüme odaklandıktan sonra, yaralanmamış eline baktı. "Anlamıyorum. Ne oldu?"

"Sen kazandın," dedim nazik bir gülümsemeyle. "Kendine zarar vermeden vizyondan çıktın."

"Gerçek değil miydi? Bir illüzyon muydu?" diye sordu ve ben de kafasında düşüncelerin çalkalandığını izledim. Aslında gerçekleşmeyen bir şey için acı çektiğinin farkına varması ve korku dolu anlarında vardığı sonucu silmeye çalışması.

Bir elimle başının yanına, diğer elimle kalbine dokundum, ağırlığımı hissetmesini sağladım. "Burada gerçektir. Önemli olan tek şey bu," dedim, kabul ettiğini gösteren bir baş sallamasını bekledim.

Dudakları ağlayacakmış gibi kıvrıldı ve ben onun ağlamamasını her şeyden çok istedim. Onu tanıdığım kısa sürede, istemediğim kadar sık gözyaşlarını görmüştüm ve onları sonsuza dek silmek için her şeyi yapardım. "Beni terk ettin," dedi, sesi titriyordu.

"Beni göremediğin için orada olmadığım anlamına gelmez, şarkı kuşu. Ben hep seninleydim," dedim. İzlemek işkence olsa da, tanık olmak ve kenarda kalmak zorunda kalmak

ve müdahale edememek, onu Yedinci ember'de sıkışıp kalmaya mahkum etmek. İlerleyememek, cehennemde istediği gibi hareket edememek.

"Gördün m?" diye sordu, sesindeki ihtiyat beni duraksattı.

"Gördüm," dedim, yalan söylemek daha kolay olsa da kabul ettim. Ona sadece kendi deneyiminin ayrıntılarını bildiğini söylemek.

"Beni zavallı buluyorsun herhalde," dedi alaycı bir şekilde, kahkahası kendine karşı yeni bir kızgınlığı ele veriyordu.

"Bence sen güçlüsün Margot. Bunu aşmak için muazzam bir g gerekti. Bunda acınacak bir şey yok," diye azarladım, eğilip elini sıkarak onu teselli ettim.

Bir an sessizce oturdu ve ben de ona izin verdim, odanın sessizliğinin ona yaşadıklarını sindirmesi için alan tanımasına izin verdim. Sonunda konuştuğunda, gözleri ateş gibi parlıyordu ve sesinde yeni bir kararlılık vardı. "Artık sadece var olmak istemiyorum. *Yaşamak* istiyorum," dedi, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak sesi titredi.

Glmsedim, eğilip saçlarını kulağının arkasına attım. Bir elimle diğer tarafını destekleyerek, ağırlığımı onun üzerinde tutarak, o güzel yüzünden başka hiçbir yerine dokunmadım. "O zaman tam da bunu yapacaksın."

Ertesi sabah erkenden Şiddet Çemberi'nden çıktık. Kendimi olduğum gibi kabul etmek için yüzleşmek zorunda kaldığım gerçekler sonunda değerli olsa da, o cehennem gibi yerde gereğinden fazla kalmak niyetinde değildim.

Bunlar benim ihtiyacım olan şeyler olabilir, uzun zamandır beklediğim ama bulamadığım bir affetme olabilir, ama bu, çemberin bana bu affetmeyi vermek için seçtiği yolu nefret etmediğim anlamına gelmezdi.

Kabulümün bir bedeli vardı ve sanki o küçük kıza intikam alma arzusu feda edilmiş gibiydi. Kendi huzurumu bulmak için, bunun başka kimseye asla olmaması için çaba göstermekten vazgeçmek zorunda kaldım.

Fırtınalı uçurum, yaklaşırken yüzüme çarpan rüzgârın gücüydü, aşağıdaki kumlu plaja ani bir düşüş. Dalgalar kıyıya çarpıyordu, uçurumun önündeki dar bir geçit, okyanusun derinliklerine dalıyordu.

Saçlarım yüzüme çarpıyordu, Beelzebub beni uçurumun kenarına götürürken saçlarımı bağlayacak bir şey arzuluyordum. O aşağıya bakarak, aşağıdaki dar kumlu geçidi izliyordu.

"Atladığında rüzgara bir yalan söyle. Rüzgar ciğerlerinden nefesini çalacağı için bunu söyleyemeyeceksin.

Yalan, Sahtekarlığa girmenin bedelidir, bu yüzden bunu aklının bir köşesinde tut," dedi ve uçuşuma sırtını döndü. Bana tam olarak dönerek, tek bir adım geri attığında dehşetle izlememi sağladı.

Kenardan aşağı yuvarlandı, bir ayağı sonsuzluk gibi gelen bir saniye boyunca uçuşuma basılı kalırken vücudu benden uzaklaşıyordu. Yere paralel olana kadar geriye doğru eğildi.

Sonra düştü, aşağıdaki kuma doğru hızla çakıldı. Onu saran ve etrafına dolanan fırtınanın dönen rüzgârlarında onu gözden kaybettim. Onu izleyerek, aşağıdaki kumda görüneceği anı bekledim. Ya zaferle aşağıda durmasını ya da ölümüne düşmesini bekledim.

Bekledim, bekledim, bekledim, kalbim ağzımda atıyordu.

Sanki birdenbire ortadan kaybolmuş gibi, bir daha ortaya çıkmadı. Boğazım düğümlendi, zihnimde bir yalanın sınırlarını kurcaladım. Geçmişimi düşünmeye, zihnimde mutlu bir çocukluk yalanıyla o adımı atmaya niyetliydim. Eroles aileleri, çocuklarına uyguladıkları baskıya rağmen, mutluluk ve mükemmel aile illüzyonunu sürdürmek için büyük çaba sarf ederlerdi.

Daha zayıf olmak için daha hızlı koş. Daha yüksek sesle şarkı söyle. Doğal çekiciliğini artırmak için görünüşüne daha fazla özen göster.

Ama o adımla uçuşumun kenarından atladığımda, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki vücudumun her yerinde atışını hissediyordum, ama zihnimin ön saflarında dans eden yalan bu değildi.

Bu, ailemi korumak için, onların yazmaya karar verdikleri hikayeye uymak için söylediğim bir yalandı. En büyük sırrım, kendimi korumak için sakladığım sır ve gerçeği örtbas etmek için söylediğim yalandı.

Aşık değilim.

Bu düşünce, ağırlığıyla da hissedilen belirgin, somut bir şeydi ve yerçekiminin beni kuma doğru çekmesine yardımcı oluyordu. Ayaklarım önde düştüm, saçlarım başımın üstüne uçtu ve düşüşün kuvvetiyle kollarım havaya kalktı. Onu aklımdan çıkarmak için bir yol olmasını dilerdim, ama o artık sonsuza kadar aklımı işgal etmeye başlamıştı. Ondaki ve duyularıma yaptığı saldırıdan kurtulmak için çok az özgürlük vardı, zihnimin hiçbir köşesinde çok az bir rahatlama vardı.

Rüzgâr beni sardı, soğuk bir kucaklama gibi etrafımı sardı. Rüzgârın akıntısının içinde döndüm, kum yaklaşırken kıvrılıp dolandım ve sonra içinden kayarak geçtim.

Kum taneleri beni çevreledi, hava kurumu dışında suyu hatırlatan serin, mavi-gri bir yere daldığımda bir girdap gibi etrafımda dönüyordu.

Sonunda kuma indiğimde, tamamen başka bir plajdaydım. Bu, gökyüzündeki yakıcı güneşin ve havadaki yaz neminin getirdiği özgürlüktü.

Rüzgâr zayıfladı, etrafımdan kayboldu. Kuma uzandım, kuru cildime yapışan her bir kum tanesini hissettim. Gelgit kıyıya yumuşakça vuruyor, geniş bir gölge cildimdeki güneş ışığını engellerken ayak parmaklarıma dokunuyordu. Gölge elini uzatıp beni ayağa kaldırmak için yardım ederken, parlaklıktan gözlerim kamaşmış, gözlerimi yavaşça açtım.

Burada kalma, bu sıcak ve tropikal güzelliğin olduğu yerde oyalanma isteği çok güçlüydü, neredeyse dayanılmazdı. Burada kalmaktan başka bir şey istemiyordum, ama bu sığınak sahte geliyordu.

Sanki gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Elimi gölgenin eline koydum ve beni yavaşça ayağa kaldırmasına izin verdim. Güneş artık gözlerimin önünde olmadığı için, Beelzebub'un yüzü yavaşça görüldü. Kristal mavisini okyanusa bakarkenki yumuşak gülümsemesi, benim hissettiklerimin bir yansımasıydı. İkimizin de imkansız olduğunu bildiğimiz kalma arzusu.

Arkamızdaki kayalıkta, cehennemin dokuz malikanesinden beklediğim karmaşıklıkla kayaya gömülmüş merdivenler kıvrılıyordu. Kayalığın tepesi, atladığımız zamanki kadar kasvetli değildi, kayalığın kenarına çiçekler ekilmiş bir bahçe vardı. Plumeria, binanın beyaz mermerinin yanındaki ağaçlarda sarı ve pembe lekeler halinde çiçek açmış, bahçelerin ötesine dikilmiş wisteria ise kırmızı ve mor çiçeklerle karışık bir şekilde yere dökülüyordu.

Gül sarmaşıkları, uçurumun kendisinden yapılmış gibi görünen binanın sütunlarına tırmanıyordu ve binaya, sanki Yunan sahillerine aitmiş gibi bir ruhani hava katıyordu. Burası, kimsenin kaçırmayacağı kadar güzel bir tatil eviydi. Kişisel zevkim daha çok kasvetli, gotik

yapılara yönelmiş olsa da, ben bile bu yerde uzun süre vakit geçirmekten hoşnut olurdum.

Burası bir cennet, deniz kenarında bir sığınaktı.

Beel beni merdivenlere götürdüğünde ve tırmanmaya başladığımızda, bunun bir tuzak olduğu hissini bir türlü atamadım. Belki de önümüzde gördüğümüz şey gerçek değildi. Aldatma, etrafında hissedebileceğin bir şey değildi, ama burada sanki tadını alabiliyormuşum gibi hissediyordum. Bitter çikolatanın tatlılığının ardından gelen acı son gibi, duyuları boğuyordu. Çiçek kokusu, havada asılı kalan tütsü gibiydi, taze ve yoğun. Merdivenlerin tepesine yaklaştıkça koku daha da güçlendi, elim kenardaki taş duvarın yüzeyini okşadı.

"Burası tamamen bir yalan, değil mi?" diye sordum, malikaneye yaklaşmadan önce durarak.

Beel gülümsedi, bakışları gururla doluydu. "Tam olarak değil," dedi, ama ses tonu bu ifadeye aykırı gibiydi. Son kelimeyi yavaşça söyledi. "Burada her şey diğer çevrelerde olduğu kadar gerçektir. Mesele, önünüzdekilere güvenememekle ilgili. Dışarıdan güzel görünen bir evin içinde bir hapisane olabilir. Bir gül, kanatacak kadar keskin dikenler saklayabilir. Yakışıklı bir adam, kılık değiştirmiş bir şeytan olabilir. Yüzeydeki güzel yalanlar, genellikle derinlerdeki en çirkin gerçekleri gizler."

Son örneğini sırtarak verdi, çünkü Lucifer'in Willow'u kandırıp ondan istediğini elde etmek için onu büyük ölçüde aldatmış olduğunu, ama yüzyıllardır Crystal Hollow'da bizimle birlikte yaşadığını biliyordu. Onu hayatımın büyük bir bölümünde tanıyordum ve çok kişisel bir durum olmasa da, onu sıradan bir iblisten daha fazlası olarak düşünmeye hiç başlamamıştım.

"Bir hapishaneye mi giriyorum?" diye sordum, o beni malikanenin ön kapısına doğru yönlendirirken. Sesim hafifti, karanlık konuşmaları uzak tutmaya çalışıyordum.

"Zaten bir hapishanedesin," diye cevapladı yumuşak bir kahkaha atarak, boş elini önünde daire şeklinde salladı. "Cehennem'in tamamı bir hapishanedir. Her daire sadece farklı bir hücredir."

Bu sözler beni derinden etkiledi ve ona hayretle baktım. Ben de bunu biliyordum, ama bir baş iblisin, tek bildiği ev hakkında böyle düşüneneğini hiç düşünmemiştim. Kapıyı açarken yüzü dikkatlice ifadesizdi ve başını sallayarak beni malikaneye davet etti. İçeri girerken yanından geçtim, omzuma dokunduğunu çok iyi hissettim. İçeri girdiğimizde garip bir şekilde sessizdi, ama tek bir kadınla karşı karşıya geldiğimizde bunu önemsemedim.

Yüzünde parlak mor gözler vardı, neredeyse yarasa gibi keskin hatları bu gözleri daha da belirginleştiriyordu. Burnu ince ve sivriydi, kulakları kanat gibi sivriydi. Başının üstünde, farklı boyutlarda dört boynuz vardı ve o avizenin altında dururken bu boynuzlar büyük fuayenin tavanına doğru dik duruyordu.

"Lord Beelzebub," dedi, keskin dişleri ağzının köşelerinden görünürken sesi mırıldanır gibiydi. Başka bir kadın olsaydı, bunu baştan çıkarıcı bulabilirdim, ama bu iblis söz konusu olduğunda, onu sikmekten çok yemek istemiş gibi görünüyordu.

"Legion," dedi Beelzebub, öne doğru adım atarak. Beni bırakıp ona yaklaştı, alnını onun alnına değdirdi ve fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. Aralarında bir an geçti, benim bilmediğim, sözsüz bir iletişim. Kalbimin kulaklarımda çınlamasından dolayı sözleri duyamadım. Ona olan yakınlığı içimdeki kıskançlığı alevlendirdi, bu kadınla bu kadar samimi bir ilişki kurmak için bana yalan söylemek zorunda kaldığı için onunla yüzleşmekten başka bir şey istemiyordum.

Kadın ağzını yavaşça açtı, ince, çatallı dili Beelzebub'un yanağına sürtünerek dışarı çıktı. Onu sanki tadıyormuş gibi yavaşça yaladı ve Beelzebub geri çekilip yana doğru durduğunda titreyerek bir nefes aldı.

"Margot," dedi, o ürkütücü mor bakışlarını bana çevirerek. İlk adımını atıp aramızdaki mesafeyi kapatarak bana doğru eğildiğinde dehşetle izledim. Dili, Beelzebub'un yanağını yaladığı gibi benim yanağımı da yaladı, bir kedininkine benzer şekilde sert ve pürüzlüydü. "Ona, senin gerçeğin borcunu ödemesine izin vermesini isteyecek kadar, onun için gerçekten çok özel olmalısın."

"Anlamıyorum," dedim, ikisi arasında bakışlarımı gezdirerek. Yakın olduklarında ikisinin de dudaklarının hareket ettiğini görmediğime yemin ederdim ve Beelzebub'un benim borcumu ödemek istediğini söylediğini kesinlikle duymamıştım.

Legion, Beelzebub'un önceki duruşunu taklit ederek alnını alnıma dayadı. Benden daha uzundu, bu yüzden üst omurgasını ve boynunu bana doğru eğdi. Cildi benimkine değdiği anda, gözlerimi onun canlı mor renginden ayıramadım. Kendi anılarım, sanki biri bir şey arıyormuş gibi, tarot destesini karıştırır gibi zihnimde parladı.

Ne yazık ki onun için, ben onun gerçeğini bulmaktan çok senin gerçeğini bulmakla ilgileniyorum. Sesi zihnimde yankılandı, kart destesinden bir anıyı çıkarırken onu sarmaladı. Kartla oynayan parmaklarının görüntüsü beynime kazındı, geri çekilip ona bakarken geniş ve neşeli gülümsemesi. Parmakları kartı tıklattı, tırnakları canlı mor renkteydi, kartı bana doğru çevirdi.

Beelzebub ve benim kucaklaştığımız bir resim kartın ön yüzünü süslüyordu, kartın altına karalanmış kelime, Fraud çetesine girmek için söylediğim yalanla doğrudan çelişiyordu.

Aşıklar.

Yutkundum, o mor gözlere bakarak, o benim zihnimde oynarken. Hem beynimin içindeydim hem de dışındaydım, gözlerine bakarak, sanki oraya aitmiş gibi anılarımı karıştırmasını izliyordum, ama o kartı hiç bırakmadı. İki parmağıyla sıkıca tutarak sakladı ve ancak bir adım geri attığında, onun başka bir şey seçeceği umudunu bırakmama izin verdim. Başka herhangi bir şey.

Sen başmeleklerle aşıksın, dedi kafamın içinde. Dudakları, dilini yüzeyinde gezdirirken dilini delen sivri dişlerin etrafında kıvrıldı. *Bu gerçeği saklamak bana düşmez, küçük yalancı.*

"Hayır," dedim, o benden uzaklaşırken, sessizlikte sesim çok yüksek çıktı. Alnı alnımdan ayrıldı, geri adım atarken aramızdaki bağlantıyı kopardı, o kart bir şekilde hala elindeydi. Onu göğsüne sıkıca bastırdı, geri çekilirken Beelzebub'dan görüntüyü gizledi. Dans eder gibi

gibi dans etti, kalçalarını salladı ve neredeyse zıpladı, sanki benim paniğim ona neşe veriyormuş gibi. "Senin gerçeğin var."

"Ve onunla ne yapacağım bana kalmış! Hem gerçeğin sahibi hem de gerçeğin alıcısı aynı yerde nadiren bir araya gelir!" dedi ve Beelzebub'un elini tuttu. O, onun kendisini önüne götürmesine izin verdi ve sadece onu yerine koyduğunda durdu. Beklerken tamamen hareketsiz kaldı ve gözlerimden yaşlar süzülürken beni izledi. Ona bu gerçeği vermek, onu benimle bir hayata mahkum etmek anlamına gelirdi, benim olmadan daha iyi olacağını bilsem bile. Bu, uçurumdan atlamak ve uzak durmaya yemin ettiğim adamla bir şans denemek anlamına gelirdi. "Yalancılara tahammülüm yok!" dedi Legion, sesini yükselterek, sanki kendimi ifşa etmediğim için sinirlenmiş gibi.

"Hadi ama, şarkı kuşu. Ne olduğunu söyle de yolumuza devam edelim," dedi. Sesi önce nazikti, ama omzunun üzerinden Legion'a bir bakış attığında yalvaran ve panik bir tona dönuştü. Legion'un parmakları kartın üzerinde hızla tıklanmaya başlamıştı.

"Yapamam..." dedim, boğazımdaki duygu dalgasını yutarak. Acı veriyordu, istesem bile kelimeleri söylemek için boğazım çok sıkışmıştı.

"Buradan bir yalancı olarak ayrılmayacaksın," dedi Legion, yanıma yaklaşarak. Beelzebub elini uzattı, elimi tuttu ve konuşmak için ağızını açtı. Geniş gözlerinde bir uyarı vardı, veremeyeceğim şeyi vermem için yalvarıyordu. Legion, kartın kenarını yırtarak onu susturdu, Beelzebub inleyip elini göğsüne bastırırken ses havayı yırttı. Dizlerinin üzerine çöktü, ben dehşetle ona bakarken beni de neredeyse kendisiyle birlikte yere çekecekti.

"Ona ne yaptın?" diye sordum, saçlarım Legion'a doğru savrulurken.

"Ya ona gerçeğini verirsin ya da ben onu artık gerçek olmaktan çıkarırım," dedi, kartı bir kez daha yırtarak. Kenardaki küçük yırtık, kartın ortasından ikiye ayrılmasının başlangıcıydı ve ben o ikinci çekiş iimde derinlerde hissettim. Kemiklerden kopan kaslar gibi, bedenden koparılan ruh gibi, bu benim anlayamadığım bir ıstırabın işareti idi. Ayaklarım üzerinde sallandım, neredeyse düşüyordum

Beelzebub beni dengede tutmaya çalışıyordu. "Seçim senin."

"Ben... ben..." Sözümlü kesip, Beelzebub'un kırmızı bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapattım. O ilk çekişin acısı onu dizlerinin üzerine çökertmeye yetmiş olmasına rağmen, bakışlarında sabır vardı. Orada kaldı, sanki ayağa kalkmaya çalışırsa onu tekrar yere çökertmek için üçüncü bir yırtık bekliyormuş gibi. "Sana karşı hislerim var," dedim çabucak, ona bakamadan. Bu hisler bir zayıflık gibi geliyordu, sanki uzun zamandır zırhımı güçlendirirken, bana zarar verebilecek bir yol olduğunu kabul etmek gibi.

Legion tekrar çekti, yırtık havayı yırttı. Beelzebub elimi çekip mengene gibi sıkıldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yeterli değil! Yarım gerçekler burada sana yardımcı olmaz," dedi Legion, sesi tırnakların kara tahta üzerinde sürtünmesi gibi tenimi tırmalıyordu. Eğer tekrar yırtarsa, bağımızı koparmaya çalışırsa, acıya hazırlıklı olmak için tüm vücudum gerildi.

Bölündüğünü hissettiğim şeyin, aramızdaki sevginin birbirimizden koparılması olduğunu fark ettim. Birkaç gün önce, bunu memnuniyetle karşılardım.

Şimdi ise, artık ona sahip olamayacağımı düşünmek beni panikle dolduruyordu. Nefesim hızlandı, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Beelzebub'dan önce, kim olduğumu tam olarak biliyordum. Zar zor hayatta kaldığımı ve bir ipin ucunda asılı olduğumu biliyordum. Şimdi ise bir geleceğim varmış gibi hissediyordum, ama onsuz nasıl bir gelecek olacağını bilmiyordum.

Tereddüt ettiğimde Legion tekrar çekti ve kartı yarıya kadar yırttı. O acı beni de sararken Beel'in önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve iki elini de ellerimle tuttum. Sessiz kalırken bakışları özür diler gibiydi, sempatiyle doluydu. Bundan sonra ne olacağına benim karar vermeme izin verdiğini fark ettim. Bu, onu özgür bırakma şansımdı ve o da bana izin verecekti, çünkü sonuçta ben de bunu seçmezsem aramızdaki bu şeyin hiçbir anlamı kalmazdı.

O, benim büyüümün ondan bir şey alacağı ihtimaline rağmen bunu seçmişti. Ben nasıl aynı şekilde karşılık vermeyeyim?

"Bir gelecek istiyorum," dedim, Legion'un yırtığı tamamlamadan önce durakladığını göz ucuyla izleyerek. Sesim titriyordu, duygular boğazımı tıkiyordu ve gözlerim yaşlarla doluyordu. "Ve bunu seninle birlikte yaşamak istiyorum. Nasıl bir şey olacağını bilmiyorum

. Tek bildiğim, sana aşık olduğum ve seni bırakamayacağım." Sesim sonunda kırıldı ve Beelzebub, kart Legion'un elinden kaybolurken öne atıldı. Beel'in elleri yanaklarımı kavradı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, itirafımdan memnun kalmış gibi görünüyordu.

Her şey yumuşak ve nazikti, sadece savunmasızlık getirebileceği acıyı yatıştırıyordu. O beni tutarken, içimdeki o sıcaklık ve rahatlık iyileşti, kemiklerime geri dikildi. Bunun aşk olması gerektiğini biliyordum, çünkü başka her şey yalan olurdu ve Fraud bunu anlardı. Hala yerde diz çökmüş halde, beni kollarına çekti ve sıcaklığıyla sardı, reddedilme korkusunun getirdiği soğuğu uzaklaştırdı.

"Ben de seni seviyorum, şarkı kuşu, ve geleceğimin nasıl olacağını çok iyi biliyorum," dedi, beni ayağa kaldırırken. Beni Legion'un bekleyen varlığından uzaklaştırdı, beni merdivenlerden yukarı, malikanenin üst katına çıkardı.

"Nasıl görünüyor?" diye sordum, sesim hatırladığımdan daha sessizdi. Beelzebub bana cesaret verdi. Kendimi her zaman hayatın akışına kapılan biri olarak görmüşken, o bana istediğim şey için savaştan biri gibi hissettirdi. Merdivenlerin üstündeki yatak odasına yaklaşırken bile, sırtımdaki eli bana destek oldu. Sonrasında ne olacağı konusunda hiçbir korku duymuyordum, çünkü bunun benim seçimim olacağından şüphem yoktu.

Beelzebub ile birlikteyken, seçim her zaman benim olacaktı.

"Sana benziyor," dedi, kapıda durarak. "Sen benim geleceğimsin, şarkı kuşu. Tek ihtiyacım olan bu." Elini yanağıma koydu, o pürüzlü cildinin yumuşaklığı, zihnimde şekillenen kararı pekiştirdi. Eşikte durdu, ne isteyeceğime dair hiçbir varsayımda bulunmadı. Bu odanın, savunmasızlığı atlatmak ve sadece birlikte olmak için bir sığınak olabileceğini biliyordum.

Ya da daha fazlası olabilirdi.

Elini aldım, yanağımdan çekip yanıma koyarak döndüm ve yatak odasına girdim.

Beelzebub'u benimle birlikte geleceğimize götürdüm.

Arkamdaki yatağa doğru yürüdüm, kenarına oturdum ve Beelzebub'u da yanıma aldım. Yanıma oturdu ve bana sabırla baktı. İlk başta onun hakkında düşündüğüm adamla tam bir tezat oluşturuyordu, cehennemin kötülüklerini yansıtan parlak kırmızı gözleriyle. Efsanelerin bir bakıma doğru olduğunu görmüş olsam da, yolumda tanıştığım bazı insanlar, buraya rağmen belki de herkesin saf zulümle dolu olmadığına inanmamı sağlamıştı. Kaynak, Willow'a kendi tarzında nazik davrandığını kanıtlamıştı, ancak gerekli olan her şeyi yapmak konusunda da pragmatik davranmıştı.

O, beklediğimden çok farklıydı, bana yaklaştırmaya çalışan hiçbir erkek insan kadar sabırlı değildi.

Yatağa koyduğu elini kaldırıp göğsümün hemen üstüne koydum. Parmakları göğsümün üzerinde yayıldı, eli ile köprücük kemiğimin tamamını kapladı. "Hiçbir beklentim yok, Margot," dedi, beni izlerken sesi nazikti. Eli, gömleğimin kumaşını kaydırmak için bile hareket etmedi, hemen orada, almaya hazır olan göğüslerime düşmedi. "Bana karşı hislerin olması ve buna hazır olman, tamamen farklı iki şey."

"Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," dedim, bu sözlerin içimi ısıtan gerçeği düşünerek ona gülümsedim. Karşılaştığımız onca şeyden sonra, damarlarımda dolaşan ve onu sürekli etkilemiş olması gereken tüm şehvetine rağmen, onun önceliği hala benim iyiliğimi sağlamakti. "Ama ben istiyorum."

Beelzebub bir an beni inceledi, bakışları gözlerimden ağzıma kadar yüzümde dolaştı. "Emin misin?" Hazır olmadan bunu denersek felaketle sonuçlanabilecek herhangi bir tereddüt, herhangi bir ikinci düşünce var mı diye beni aradı. Başımı salladığımda yataktan kalktı ve üzerimde dikildi, o duruşundaki hakimiyet içimdeki her şeyi gerdi - korkudan değil, ilgiden. "Bir şey istiyorsan, bunu kelimelerle ifade etmelisin, şarkı kuşu."

Yutkundum, şaşkınlıkla ona baktım. "Eminim," dedim, sözlerim istediğimden daha sessiz çıktı. Boğazımı temizledim, benden bunu aldıktan sonra ne düşüneceği konusunda hissettiğim gerginliği bastırdım. Beni elde etmeden önce beni istediğini söylemek kolaydı, Kızıl cadıyı seks konusunda her şeyde doğal olarak yetenekli biri olarak hayal etmek kolaydı, ama ya bu beklentiye cevap veremezsem? Hiç bir erkekle birlikte olmamıştım, hiç bir erkeğe dokunmamış ya da ilişki kurmamıştım. "Eminim," dedim, sesime daha fazla kesinlik katarak.

Beelzebub, sanki içimdeki kararlılığı hissedebiliyormuş gibi başını salladı ve bana elini uzattı. "O zaman benimle gel," dedi ve ben şaşkınlıkla elimi onun eline koydum. Beni odanın köşesindeki banyoya götürdü ve içeriye girdi. Hiç vakit kaybetmeden duşa uzandı ve musluğu sıcak suya çevirdi, ses etrafımızı doldurdu.

Kendime olan güvensizliğim geri geldi. Beni kirli mi buluyordu? Bana dokunmadan önce temizlenmem gerektiğini mi düşünüyordu? İstenmeyen dokunuşları silmek için umutsuzca duşta sayısız gece cildimi ovuşturarak geçirdiğimi söylemek yalan olurdu, ama çok uzun zaman olmuştu. Soru sormak için ağzımı açtım, ama bunu ifade edecek kelimeleri bulamadım. Cevap istediğim gibi olmazsa, bundan kurtulabileceğimi bilmiyordum.

"Hey," dedi, çenemi tutup ağzımı kapattı. Kelimeleri ararken ağzımın açık kaldığını fark ettim. "Yatakta benim altımda sıkışmış hissetmeni istemiyorum ve ilk seferinde kontrolü ele almanı istemiyorum," dedi ve bu düşünceli sözleri beni suçluluk duygusuyla doldurdu. Onun beni kirli bulabileceğini düşündüğüm için, kendi güvensizliğimin onun iyiliğini bir kez daha lekelemesine izin verdiğim için.

"Oh," dedim sessizce, sesim tavandan düşen su sesine kıyasla çok sessizdi. Yağmur duş başlığı, koyu gri fayanslarla kaplı duşun ortasındaydı, taşların içinde mor kıvılcımlar gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldıyordu. Farklı ortamın, beni yatağın tanıdık ortamından, çok benzer olan ve benim için bir tetikleyici haline gelen durumdan uzaklaştırmaya da yardımcı olduğunu bilemezdi.

"Sadece nefes al, şarkı kuşu," dedi, enseme avuçlayarak üzerime eğildi. Beni öptü, yumuşak ve yavaş, dokunuşunda hiçbir aciliyet yoktu. Sanki ağzımı daha önce tanımamış gibi, sanki bu tamamen farklı bir şey gibi beni keşfetti ve ikimiz de bunun farkındaydık. Başını eğdi, beni istediği yere yönlendirmek için beni tuttu, aciliyet yavaşça artarken beni bir o yana bir bu yana çevirdi, sadece ağzıyla içimde uyandırdığı tahrikle uyumlu hareketler yaptı. Ağzına inlediğimde, serbest elini gömleğimin eteğine kaldırdı, kalçama değen kısmıyla oynadı. Elimi boynuna doladım, lastiği çekip saçlarını omuzlarına düşürdüm. Eli daha yukarıya doğru kayarken, gömleğimin kumaşının altına girip karnımın üzerine yayılırken ağzıma inledi.

Oradaki kaslar kasıldı, tek parmağını derimin üzerinde gezdirip kalçamdan göbek deliğime doğru bir yol çizerek beni gıdıklarken, dokunuşuyla içimi bir titreme kapladı. Ben ağzına inlerken o daha yukarı doğru devam etti ve parmağı göğüslerimin arasındaki çukura ulaştı. Aniden ondan uzaklaştım ve eli tereddüt etmeden düştü, bana bakarken gömleğimden dışarı çıktı. Onu durdurduğum için bana kızgın değildi, sadece çok ileri gitmiş olabileceğinden endişeleniyordu.

Gölümsedim ve gömleğimin eteğini tutup başımdan geçirdim ve bir kenara attım. Vahşi ve hakimiyet dolu bir sırıtışla bana baktı ve ben de aynı hareketi yaparken bana doğru adım attı. Bu sefer eli tereddüt etmeden göğsüme uzandı, onu avuçlayıp ağırlığını test etti. Etimi hafifçe yoğurdu, başparmağını meme ucumun ve kendime yaptığım piercingin üzerinde gezdirdi, çünkü Coven'ın bunu onaylamayacağını biliyordum.

Başımı geriye atıp inleyince, göğsümden karnıma doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı, ağzı dudaklarımın köşesinden boynumun yanına doğru kaydı. Orayı ısırdı, başparmağını tekrar meme ucumun üzerinde gezdirdi ve ben inleyince gülümsedi.

"Çok hassassın," diye mırıldandı, boğazımdan ve köprücük kemiğimden aşağı doğru ilerledi. Belinden eğilerek bacaklarımdan tuttu, beni banyo tezgahının üzerine kaldırdı ve üzerine oturttu. Ağzı köprücük kemiğimi keşfetmeye devam etti, dili omzumla birleştiği oyuk oluğa daldı. Elini diğer göğsüme kaydırды ve nefesini şişkinliğin üzerine bırakarak bir öncekine yaptığı gibi ona da aynı ilgiyi gösterdi. "Bu piercingler benim sonum olacak," diye mırıldandı bana bakarken. Ellerimi arkamdaki tezgaha koyup geriye yaslandım. Bu hareket göğüslerimi ortaya çıkardı ve onun dudaklarını meme ucuma doladığını izlememi sağladı. Dili barbellin kenarlarıyla oynadı ve onu izlerken titrememe neden oldu. O bunu yaparken kırmızı gözleri benimkilerle buluştu ve eli karnımın üzerinde kaydı. O bir yol izlerken, pantolonumun bel kısmını bulana kadar her dokunuşuyla beni işkence ederken ben kıvrandım. Pantolonumu olabildiğince aşağı çekerek göğüslerimi bıraktı, ben kıpırdamayınca bana kaşlarını kaldırdı. "Kaldır," diye emretti ve ben kalçalarımı tezgahdan kaldırırken ellerime daha fazla yaslandım.

Pantolonumu yavaşça aşağı çekerek, kıkımı havada tutmaya çalışırken karın kaslarımın çalışmasını izledi. Sonunda kıkımın kıvrımlarını ortaya çıkardığında, tekrar oturdum ve çıplak tenime değen soğuk tezgahın hissi ile titredim. Pantolonumla birlikte külotumu da çıkardı ve botlarıma ulaşana kadar bacaklarımdan aşağı çekti. Kendi botlarını ve çoraplarını çıkararak ikisini de benden aldı

ve çoraplarını da çıkarıp, her Şeyi kapının köşesine iterek yolundan çekildi.

O ateşli bakışlar bir kez daha bana yöneldiğinde, baştan ayağa yavaşça, tembel bir incelemeyle beni süzdü. Elini boğazımın altındaki gėŐme dokundurdu, başparmağı ve işaret parmağı her iki yana dokunurken, aralarındaki perdeli kısmı avuçladı. Dokunmasına karşı yutkundum, ama buna tepki olarak nefesimin hızlandığını inkar edemedim. Beelzebub başını yana eğdi ve serbest eliyle bacaklarımı ayırarak, yarattığı boşluğa vücudunu kaydırđı. Diğer elini biraz daha yukarı kaldırarak boynumun nn avucuyla kavradı. Henüz dokunuşunda bir baskı yoktu, sadece dayanabilirsem olacakların bir vaadi vardı.

Ve ben bunu kabul etmek istedim. Bana vereceği her Şeyi kabul etmek, onun istediği her Şeyi vermek istedim. Onu memnun etme arzusu çok güçlüydü, dikkatli olmazsam beni tkermeye baŐlayacaktı.

Boş elini göğüslerimin arasında gezdirirken boğazımı hafifçe sıktı, titreyen karnımın üzerinden kaydırarak uyluklarımın tepesindeki hafif sarı tüyleri okşadı. Yavaşça hareket etti, elini aşağıya doğru indirirken yüzümü izledi, dudaklarımın arasına kaydırarak ıslak ve istekli olduğumu gördü. Alnını alnıma dayayarak homurdandı, boğazımdaki eli sıkarken iki parmağıyla klitorisimi daireler çizdi. Kızgınlığım boşuna sıkıştı, dokunuşa tepki verirken içimden bir spazm geçti.

Beni bıraktığında yüzünde memnun bir gülümsemeye vardı, elinin izlediği yoldan ağzını karnımın üzerinde gezdirdi. Tezgahın önünde dizlerinin üzerine çöktü, kollarını uyluklarımın altına kaydırđı ve beni tezgahın kenarına çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesimde panik belirmeye başlamıştı. Beel, bunun travmadan kaynaklanan bir panik olmadığını, bacaklarımın başını kapatıp onu dışarı atmaya çalışırken duyduğum utançtan kaynaklandığını anlamış gibiydi.

Bacaklarımı zorla açarak, bana bakarken beni bakışlarına maruz bıraktı. Ben i çekerek her ayrıntıyı içine çekerken, amımı açarak yaydı. "ok güzel," diye mırıldandı, bu onay sinirlerimin yıpranmış kenarlarını yatıştırdı. "Burada bile." Bununla birlikte, eğildi ve

dilini yavaşça kaydırarak tüm sinir uçlarımı ateşe verdi. Yoğunluğundan dolayı kalçalarım ona doğru sıçradı, bu da ondan bir kıkırdama kopardı, elini karnımın üst kısmına bastırarak beni sabit tuttu ve dilini neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafifçe klitorisimin etrafında dolaştırdı.

"Bu çok acımasız," diye tısladım, o eğilip dilini içime soktuğunda, ben *daha* fazlasını isterken beni onunla siktiğinde. Dilinin yanında parmağını da içime sokarken bana gülerek, boğazımdan boğuk, ham bir ses çıkardı.

İşkencesine devam etti, dilini kullanarak amımın her santimini keşfediyordu, sanki hafızasına kazımak istercesine. Parmağı içime yavaşça girip çıkarken, bacaklarımın arasında onu izlerken kıvranıyordum. Elimini uzattım, parmaklarımı onun koyu renk saçlarına doladım, o da ikinci parmağını girişime ekledi ve yavaşça içeri kaydırды. Onları çalıştırırken, beni açmak için makas gibi ayırırken, inanılmaz bir dolgunluk hissettim.

Onun kendini okşadığı gün gördüklerimi düşünürsek, buna ihtiyacım vardı.

Klitorisimi daha agresif bir şekilde çalıştırdı, tüm dikkatini ona verdi. Orgazmın ısısının içimde birikmesi, nefesimin hızlanması uzun sürmedi. Ben onu sıkıca kavrarken o içime inledi, doruğum ciğerlerimdeki nefesi çaldı. O, parmağını içimde tutmaya devam etti, dilini klitorisimin üzerinde nazıkçe gezdirdi, ta ki ben onu itene kadar. "Çok fazla," diye inledim, o da dizlerinden kalkarken memnuniyetle güldü. Beni tatlıca öptü, ağzında benim tadı içimde sahiplenici bir ışık yarattı.

Onu her zaman benim kokumla doldurma, kime ait olduğunu en ilkel şekilde belli etme kararlılığı.

Beni belimden kavradı ve tezgahın kenarına doğru kaydırды, hala pantolonunun içinde sıkışmış olan penisinin sırtına doğru beni çekti. Aramıza elimi uzatıp onu okşamaya çalıştım.

O inleyerek beni ensemden tutup geriye doğru çekti. "Siktiğimin duşuna gir, şarkı kuşu," diye mırıldandı ve beni bıraktı. Geri adım attım ve

Su püskürmesini başımın üzerine ve sırtıma düşmesine izin vererek başımı geriye eğdim ve duvara dönerek döndüm.

Sıcaklığın beni doldurmasına izin verirken kendi kendime mırıldandım, şarkım sadece Beelzebub arkamdan içeri girdiğinde kesildi. Su ondan sıçradı ve bana sıçradı, o da elini omurgamdaki dövmenin üzerine koydu, geri çekildi ve kışırma tokat attı. Ona dönüp yüzümü ona çevirdiğimde ciyakladım, onun beni duvara dayamasına izin verdim.

Yanımda bir bank vardı ve Beelzebub tereddüt etmeden eğilip beni uyluklarımdan kavradı. Bacağımı kaldırıp ayağımı bankın üzerine koydu ve beni tekrar açtı. Ona göre hala çok kısaydım ama dizlerini yeterince bükerek penisinin başını amımın içine soktu. Ona bakarken inledim, o bakışın ağırlığını ve sessiz soruyu hissettim.

Aramıza uzanarak, elimi onun tuttuğu yere doladım ve düzensiz bir nefesle onu girişime doğru yönlendirdim. Elimi çekip onun içeri girmesine izin verirken, o beni öptü. Onun için açıldım, başı kolayca içeri girdi. Geri çekilip daha derine ittiğinde inledi, içime girmek için sığ ve yavaş hareketler yaptı. Bir homurtuyla bankı bıraktı, bacağımı kaldırıp baldırımı omzuna koydu, daha derine girerken beni ikiye katladı. Duş duvarına yaslandım, o beni öperken nefes nefese kaldım. Gözlerimi kapatamadım, içimde hareket ettiğini görmeyi engelleyemedim.

İçimde bir sıcaklık oluşurken, bunun Beelzebub olduğunu, bunu *istediğimi* hatırlamam gerekiyordu. Beni tamamen doldurana kadar gittikçe daha derine girdi. Orada kaldı, beni öperken derinlere gömüldü, ellerini vücudumda gezdirdi, ıslak tenim üzerinde kaygan kayışı içimde hissettiğim acıyı yatıştırdı.

O kadar derindi ki imkansız görünüyordu.

"Lütfen, Beel," diye yalvardım ve o hareketlerini hızlandırdı. Yavaş kayışı içimdeki en hassas kısmı okşadı ve gözlerimi geriye devirdi. O, gerçek olamayacak kadar iyiydi, sevişmesiyle beni sıcaklıkla dolduruyordu. İlk seferim için ihtiyacım olan her şeydi, ama o bu ateşi gittikçe daha da yükselttikçe,

daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Lütfen," diye tekrarladım, sesim itiraf etmek istediğimden daha yüksekti.

"Ne istediğini söyle, şarkı kuşu," dedi, sesi nazikti. Sanki benim onu içimde hissettiğim kadar, benim onu içimde hissetmemden etkilenmemiş gibiydi. Bir an şüpheye düştüm, bunun benim için ondan daha fazla olup olmadığını ve istediğim şeyi gerçekten alıp alamayacağımı merak ettim. "Sözlere ihtiyacım var."

Titredim, başımı duş duvarına yaslayarak ona göz kırptım. "Beni sikmeni istiyorum," dedim, sözler ona ulaşır ulaşmaz yüzünü inceledim. İçimde hareketsiz kaldı, beni inceledi ve bu beni cesaretlendirdi, kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken kaslarındaki gerginliği görmemi sağladı. Benden etkilenmemişti.

Kendini tutuyordu.

"Ne istediğini bilmiyorsun," dedi, başını sallayarak ve beni nazikçe öptü. Bu, istemem gereken tatlılıktı, istemem gereken nezaketti. Ama tek istediğim, Beelzebub'un sınırsız halini görmek, zincirlerini kırmak ve onun beni istediği gibi hissetmekti.

Belki kırılmıştım, ama o anda, onun kollarında kırılmak istiyordum.

"Kendini tutmanı istemiyorum. Senin istediğin her şey olmak istiyorum," dedim ve bu savunmasız itiraf, benim istediğimi bana vermek istememesiyle örtüşmüş olmalıydı.

"Zaten öylesin," diye mırıldandı, nazik rahatlığı beni cesaretlendirdi. Beni rahat ettirmek, onunla güvende olduğumu bilmemi sağlamak için o kadar uğraşmıştı ki.

Şimdi bunu test edebilirdim. "Şimdi, Beel," diye emrettim, bacağımı omzuna ve koluna kaydırarak yere indirdim ve onun önünde durdum. Beklerken kaşlarını kaldırdı. "Bana sözlerimi kullanmamı söyledin ve ben de kullandım, şimdi bana istediğimi ver..."

Beni aniden duvara döndürdü, avuç içlerim fayanslara çarptı, ses kapalı alanda yankılandı. Nefes almam için zaman tanımadan arkamdan içime girdi, ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak kadar güçlü bir şekilde içime girdi. "Siktir!" diye bağırdım, omzumun üzerinden ona baktım. Bir an öylece kaldı, fikrimi değiştirmem için zaman verdi, sonra

geri çekilip sert, cezalandırıcı bir ritim belirlemeden önce. Her girişinde ağzımdan inlemeler çıkıyordu, sesim gittikçe yükseliyordu. Elini boğazımın önüne doladı, ben kaygan fayanslara tutunmaya çalışırken sırtımı kavisledi. "Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Cehennemdeyim, şarkı kuşu. Tanrı şimdi sana yardım edemez," diye homurdandı, diğer elini kalçama kaydırarak beni sikerken klitorisimi okşadı. Uzun ve derin bir inilti çıkardım, onu sıkıca kavradım. Büyüm dalgalar halinde içimden dışarı akarken, onu da benimle birlikte doruğa ulaştırdı. Kaynağı besledim, Beelzebub da beni besledi ve o ana kadar hiçbir şey bu kadar uyumlu gelmemişti.

O da orgazm olurken inledi, içimde boşalmasının sıcaklığı beni doldurdu. Boğazımdan çıkan çığlıkla beni doruğa taşıdı, eli bu kuvvetle bana karşı titriyordu.

"Siktir," diye iç geçirdi Beelzebub, beni yavaşça içimden çıkarırken, dönüp bana baktı. Ben sallanırken, bacaklarımın altımda jöle gibi hissettiğimde, beni göğsüne sıkıca sarıldı. "Canını acıttım mı?"

Sadece gülümsedim. Onun boşalmasının sıcaklığını uyluklarımdan aşağıya doğru akarken hissedebiliyordum ve vücudum onun bıraktığı izlerle kaplıydı.

Ama hiç bu kadar benimmiş gibi hissetmemiştim.

Margot, onu yataktan kaldırıp giydirdiğimde hala uyuyordu. Yorgunluğu çok şiddetliydi, kemiklerine kadar işlemişti. Yedinci Çember'in fiziksel şiddeti ve Sekizinci Çember'in duygusal kargaşası arasında, uzun ve derin bir uykuya ihtiyacı vardı. Sonunda yatağa girdiğimizde ona uyku ilacı vermiştim ve o kadar uykulu olduğu için itiraz edememişti.

Belki de Lucifer ile yalnız konuşmak niyetiyle bunu yapmak bir ihanetti. Belki de o konuşmada orada olmak isterdi.

Ama savaşta işler hızlı geliyordu ve Michael'ı püskürttükten sonra Hollow's Grove'da neler olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Biz yokken onun yerine başka bir başmelek kolayca gönderilebilirdi ve geri dönecek güvenli bir yer kalmamıştı. Lucifer'in son savaşta yardım etmem için geri dönmemi isterse ne yapacağımı bilmiyordum. O'na olan sadakatimi hiç sorgulamamıştım, geçmişte O'nun ordularını yönetmekten hiç çekinmemiştim.

Ama Margot'u tehlikeye atarlarsa...

Uzun kollu tunikayı başından geçirip giydirdikten sonra yutkundum. Tunikası kalçalarına kadar uzanıyor, bacaklarına giydirdiğim yün astarlı pantolonun üzerine dökülüyordu. İhanet Çemberi, soğuk ve buzla kaplı dondurucu bir manzaraydı, diğer çemberlerin sıcaklığı ve

mevsimsel hava koşullarıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Efsaneye göre, Lucifer cennetten kovulduğunda öfkesi donma gibi yakıcıydı ve orijinal dairenin manzarasını sonsuza dek değiştirmişti. Kaynak bu öfkeyi içine çekip bir parçası haline getirmiş, Lucifer'i daha sakin, duygusuz bir adam haline getirmişti.

Margot'un vücuduna pantolon giydirdim, ayaklarına çorapları giydirdim ve sonra onu kollarımın arasına aldım. Onun ihanet olarak göreceği şey, Dokuzuncu Çember'e girmek için ödemesi gereken bedeldi, bunun bedeli ya bir şeyi ya da birini ihanet etmek ya da ihanete uğramaktı. Bunun bir iyilik olduğunu anlaması zaman alabilir, ama umarım sonunda anlar.

Legion'un kibirli yüzünü görmezden gelerek, birkaç saatliğine kendimize ait saydığımız yatak odasının kapısından dışarı çıktığımda, kollarımda çok hafifti. Aşkın bedelinin ne olabileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyordu; evlilik bağı kurmanın sonuçları iblisler için çok gerçektir. Bu yüzden Lucifer'in, hiçbir zaman bir amaç için bir araçtan öteye geçmemiş olan cadıyla evlendiğini, kendisini ve güç kaynağını onunla paylaşmaya razı olduğunu öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Kendisi için düşman olarak kalmayı tercih edebilecek bir kadını güçlendirmekle kalmamış, bunu yaparak kendisini de zayıflatmıştı.

Evlenmeyi hiç düşünmemiştim, bir kadının cildinde izimi görmek istememişim, ama şimdi yürürken Margot'un köprücük kemiğine bakarken buldum kendimi. İzimin boynunun arkasında nasıl görüneceğini, kenarlarının omuzlarının önünden görüneceğini hayal edebiliyordum.

Dilimi üzerinde gezdirdiğimde kollarımda titrediğini, cildinin ısısının beni yakacağını hissedebiliyordum.

Tamamen mahvolmuştum.

Fraud malikanesinden ayrılırken iç geçirdim ve uçurumun kenarına doğru yola çıktım. Malikane arka tarafında, donmuş bir gül çemberini çevreleyen bir çit vardı. Kapıyı açarak yavaşça onlara yaklaştım ve çiçeklerin kenarında durdum. Margot'un uyuyan yüzüne bakarak, tonikin onu huzurlu bir uykuya daldırmaya yetecek kadar güçlü olmasını umdum.

Uyanıkken Treachery'ye girmek yeterince korkutucuydu, ama dalışın ortasında uyanmak korkunç olurdu.

Güllerin üzerinden geçerken ona daha sıkı sarıldım, topuklarım yerdeki dairesel deliğin kenarında duruyordu. Tünel inanılmaz derecede uzundu, altımda dipsiz bir his uyandırıyordu. Margot'u korumak için başını çeneme yasladım ve kenardan adım attım.

Kuyuya doğru düşerken, etrafımızı tam bir karanlık sardığında, ağırlıksızlık hissi anında başladı. Margot kollarımda kıpırdanmaya başladı ama onu susturarak tekrar uykuya dalmasını teşvik etmeye çalıştım. Karanlığın yerini altımızdaki parlak kar ışığına bırakmasıyla hissettiğim yoğunluktan dolayı bunun yeterli olacağından emin değildim, ama o, benim aşağıdaki kar yığınının inene kadar yeterince sakinleşti. İnişin darbesini ben aldım, onu elimden geldiğince kucakladım ve Legion'un bana verdiği tonik gücüne son derece minnettar oldum.

Karın soğuğu hemen pantolonumdan içeri sızdı ve kemiklerime işledi. Aceleyle ayağa kalkıp Treachery malikanesine doğru yola çıktım. Lucifer'in evi bir malikaneden çok, kar ve buzdan oyulmuş bir saray gibiydi.

Coccidus Gölü, yüzeyi sonsuza dek donmuş halde, malikanenin önünde uzanıyordu. Bu gölün, sürgüne gönderildikten sonraki ilk yüzyılda, babası olarak gördüğü adamın kendisini cennetin kucağına geri alması için yalvarırken döktüğü gözyaşlarından oluştuğu söyleniyordu. Gözyaşları durduktan, babasının onayını aramayı bıraktıktan sonra donmuştu.

Saraya doğru kıvrılan büyük bir merdiven vardı ve ben, bir şekilde dik merdivenlerden daha zor olan bu sığ basamakları tırmanıyordum. Sarayın ön cephesi buzla kaplı kemerli pencerelerle kaplıydı ve binanın yapısı sıkıştırılmış beyaz kardan yapılmıştı. Onun buz gibi öfkesi olmadan eriyip gidecek bir yapı dışında, binanın herhangi bir yapısı olup olmadığını sık sık merak ederdim, ama onun yokluğunda bile ayakta kalıyor gibiydi. Kuleler gökyüzüne uzanıyordu, güneş ışığı uçlarında parılıyordu. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, mükemmel derecede açık, güneşli bir kış günüydü ve

Soğğun acımasızlığı daha da hissediliyordu. Ortadaki kule ve kule ucu diğerlerinden daha yüksekti, Lucifer'in kendisine aitti. Sağda benim yatak odama bağlanan kule ucu vardı, solda ise Zepar'ınki vardı — Lucifer'in yokluğunda Treachery'yi yönetmesi için seçtiği iblis.

Merdivenleri çıkarken, Margot'un burnu çoktan kızarmış, yanakları pembeye dönmüştü. Ben büyük ön kapıyı iterek açtığımda. Buzdan saray, dokunduğumda beni yaktı, içerdeki bir şekilde rahatlatıcı sıcaklığa adım attığımda soğuk kemiklerime işledi.

Giriş holünün sağındaki büyük odada buzla kaplı şöminede bir ateş yanıyordu, büyü onu erimekten alıkoyuyordu. Onu geçip, Lucifer ile iş meselelerini görüşmeye geldiğimde bana ait olan yatak odasına çıkmak için merdivenlere yöneldim. Margot, binanın sağındaki kuleye çıkan üç kat merdiveni çıkarken sakinleşti, sıcaklık onu uyandıracak kadar olan soğğu yatıştırdı. Odamın kapısı zaten açıktı, bu sayede onu içeri getirip yatağın kenarına yatırabildim ve yorganı çekip onu yorganın altına yerleştirdim. Onu nazikçe örtüp alnına bir öpücük kondurduktan sonra geri dönüp dışarı çıktım.

Uyanmasına hala saatler olduğunu tahmin etsem de, uyanıp beni gölde bulma riskini göze almak istemedim. Daha zayıf, canlı bedeni için ciddi sonuçlar doğurmadan gelemezdi ve bu, beni onsuz bu adımı attığımı keşfetmesinin yanı sıra onu sadece kızdırırdı.

Donmuş göl, ben yaklaşırken tamamen hareketsizdi, botlarım kenarda donmuş karın üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Botlarımı çıkardım ve çıplak ayakla buzun üzerine bastım. Merkeze doğru dokuz adım attım, durdum ve soğğun çoraplarımdan ayak parmaklarıma işlemesine izin verdim. Soğuktan yanıyorlardı, bu soğuk herhangi bir insanın parmaklarını kaybetmesine neden olabilirdi, ama buz eridikçe göl altımda ısınmaya başladı.

Kırıldı ve suya doğru uzanarak kıyıya ulaştı.

Altımda çöktü ve beni buz gibi suyun derinliklerine daldırdı. Beni çevreledi, vücudum hareket etmeyi reddederken ciğerlerime nüfuz etti

suda donarak.

Sadece gözlerimi kapattığımda Lucifer'in yüzü nihayet görüş alanımı doldurdu, çağırıcı yanıtarken sesi zihnimde tekrar tekrar çaldı. "Çok uzun sürdü lan," diye sabırsızlıkla homurdandı.

Yüzüm yanıyordu.

Sadece bilincimin kenarlarında vardı, uyku sisi bana yapışmış ve beni bırakmak istemiyordu. Uyuyakaldığımı hatırlamıyordum, sadece Beel'in göğsüne sokulduğumu ve onun sıcaklığının benimkine bastırıldığı hissinin tadını çıkardığımı hatırlıyordum. Gözlerim kapanırken, bizi saran kanatlarının güvenli kozası bir sığınak olmuştu.

Dudaklarıma bir şey bastırılmış, bunun uyumama yardımcı olacağını ve yaptığımız *aktivitelerin* bana bıraktığı ağrıları iyileştireceğini mırıldanmıştı. Uyandığımda daha fazla keşfetmeye hazır hissedeceğime söz vermişti, öyleyse neden bir galon şarap içmiş gibi hissediyordum?

Diğer yanağım yanarken gözlerimi açtım, yavaşça elimi kaldırıp dokunduğumda bir alev onu öptü.

Satanus bana bakıyordu, acımasız yüzündeki gözleri alev alev yanıyordu. Kırmızı teni, onu son gördüğümde daha koyu görünüyordu, boynuzları silah gibi keskinleşmişti. Vücudu, savaş zamanını andıran, kan lekeli siyah bir zırhla kaplıydı ve ona baktığımda memnuniyetle homurdandı. "Kalk. Gitmemiz gerek," diye bağırdı ve beni etrafıma bakmaya bıraktı.

Kafam karışık bir şekilde battaniyeleri göğsüme sıkıca sarıp oturmaya zorladım. Uyuduğum odayı pek hatırlamıyordum

ama bu oda değildi. Bu odada parlak beyaz duvarlara karşı koyu renkli mobilyalar vardı, yatağın kenarından aşağıya baktığımda zeminin karla kaplı olduğunu gördüm. Satanus göğsüme bir çift bot soktu, bu kuvvet ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Sallandım, tonik zihnimin kenarlarında tuttuğu uykuyu silkeledim. "Neredeyiz?" diye sordum, botları kucaklayarak. Yatağın güvenliğini terk edemedim. Özenle yatırılmışım, yastıklar tam istediğim gibi düzenlenmişti.

Satanus'un beni buraya koyduğu bir gerçeklik yoktu. Beelzebub'un bunu yapmadığı bir gerçeklik yoktu.

"İhanet," dedi Satanus, sanki sorum ona rahatsızlık veriyormuş gibi homurdandı. Elimden botlardan birini kaptı ve beni yatakta döndürdü. Bacaklarım yatağın kenarından sarkarken, o botu ayağıma geçirirken battaniyeden dışarı çıktı. "Beelzebub seni uyurken buraya getirdi ve Lucifer'le konuşmaya gitti. Bir isyan çıktı. İçeriden geçidi kapatmaya çalışıyorlar."

Panik beni ayağa kaldırdı. Ben uyurken, iblisler eve dönme umudumu yok etmeye çalışmışlardı. Arkadaşlarımı tekrar görme, ailemle yüzleşme ve onların ihanetleri hakkında ne düşündüğümü söyleme, onlara asla onlar gibi olmayacağımı söyleme umudumu.

O ana kadar bunun istediğim bir şey olduğunu fark etmemiştim, ama birdenbire bu fırsatı asla yakalayamayacak olmam, hiç yaşamadığım onca şeyi bana acı bir şekilde hatırlattı.

Bu ölümcül yerde hapsolmuş kalamazdım.

"Beelzebub nerede?" diye sordum ve olabildiğince çabuk ayağa kalktım. Odayı taradım ve sanki orada olabilirmiş gibi, sanki Satanus'un beni uyandırmasına izin vermiş olabilirmiş gibi, tuvalete gittim... "Onu görmem gerek."

"Gölde Lucifer ile konuşuyor, bir plan yapıyorlar. O bu işi hallederken seni güvenli olacağın Gluttony'ye götürmemi istedi," dedi Satanus, beni kolumdan tutarak. Beni kapıya doğru yönlendirdi, ben direnip hareket etmeyi reddederken beni neredeyse sürükleyerek. Beelzebub'un Satanus'a olan güvensizliği, damarlarımda zehir gibi dolaşüyor, ağır bir uyarı gibi duruyordu. Beni güvenli bir yere götürmek için gönderebileceği tüm

Beni güvenli bir yere götürmek için gönderebileceği tüm iblisler arasında, Satanus onun seçeceği *son* kişi olurdu.

Beelzebub bunu isteseydi, benim için Belphegor'u gönderirdi.

"Onu görmeden hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdım ve o beni daha sert çekince battaniyeleri tuttum. Ulaşabildiğim her şeye uzanırken battaniyeler yataktan koparak yere düştü. "Hayır!" diye bağırdım ve Satanus'un ayağına bastım. O bağırdı ve tutuşu gevşedi, ben de banyoya ve kilitleyebileceğimi umduğum kapıya doğru koşarak kurtuldum. Ona ulaşamadım, Satanus belime sarılıp beni çekince kapının yanındaki konsol masasının kenarını tuttum.

Masa yere düştü ve içindekiler yere döküldü. Bir vazo yere düşerken parçalandı, cam parçaları botlarıma sıçradı ve mumlar odanın içinde yuvarlandı. Ben kurtulmak için çabalarken, bazıları yatağın altına kayboldu. abalarken tekmeledim. Ayağım duvarda asılı olan mozaiğe takıldı ve ereve karla kaplı zemine arpına kadar yana doğru savruldu.

Yine ığlık attım, bu yerde beni duyabilecek *biri* olması gerektiğine karardıydım. Beelzebub'u bulup ona ihtiyaım olduğunu söyleyecek biri olmalıydı.

Satanus eliyle ağzımı kapatıp kulağıma eğilip "*Her şeyi*" diye fısıldadığında gözyaşları yüzümden akmaya başladı. Onun kucağında donakaldım, bu kelime bir emir gibi içimde patladı. Dehşet beni sardığında hareket edemedim; artık savaşamazdım. Ağzı boynuma doğru geniş bir gülümsemeye dönüştü, eli dudaklarımı ayırarak parmağını ağzıma soktu. Kanın metalik tadı duyularımı kapladı, dilimin üzerine yayıldı ve ağzımı doldurdu, ta ki parmağını çekip beni bırakana kadar.

Her şeyi.

Kafamı salladım, onun kanı içimi ısıtıyor gibi hissederken bu kelimeyi kafamdan atmaya çalıştım. Kanın boğazımdan aşağı kayarken yolunu hissettim, vücudumda dolanarak artık hiçbir paramın bana ait olmadığını hissettirdi. O bana ait değildi, onun hak ettiği ödemeyi almak için vereceği emre hazırđı.

"Ben... ben sandım ki..." Kekeledim, kendimi içine düşürdüğüm tuzağı anlamaya çalışarak.

"Seninle yatmak isteyeceğimi mi?" diye sordu Satanas, benim pahasına acımasızca güldü. "Hiç de değil. Benim için yatakta olduğundan çok, ölü olarak daha değerli olursun."

O cebinden küçük bir hançer çıkarırken, ben ona göz kırptım. Başparmağını sevgiyle hançerin yüzeyinde gezdirdi. Hançer onun dokunuşuyla büyüdü ve yanına tuttuğu kavisli bir kısa kılıç haline geldi. Silah, sözleriyle uyumluydu, tehdit o kadar rahat bir şekilde söylenmişti ki, neredeyse kaçıırıyordum. Pencereden giren ışıktaki kılıcının parlaması olmasaydı, onu yanlış duyduğumu düşünebilirdim.

"Neden?" diye sordum, anlamaya çalışırken başımı sallayarak. Ona hiçbir şey yapmamıştım, onun elinden ölmeyi hak etmemiştim.

"Ona aşık olman ne yazık. Aşkın zayıflık olduğunu sana hiç söylemediler mi?" diye sordu, bana yaklaşarak. Savaşmak için uzaklaşamadım, kendimi korumak için hiçbir şey yapamadım, o kavisli kılıcın ucunu göğsümün ortasındaki çukura bastırırken. "Kişisel bir şey değil, küçük cadı. Sen sadece bir amaç için bir araçsın." Sesinde hüzünlü bir şey vardı, bana bakarken bir parçası yumuşamıştı. Kırmızı bir el yanağıma uzandı, başparmağıyla yanagımdaki gözyaşını sildi.

Kılıcı derimi deldi, oradaki ince kas çizgisini kolaylıkla kesti. Göğüs kemiğimin direncine rastlayınca durakladı, başını yana eğdi. "Buna değer miydi? Sonunda hayatını onunkiyle takas etmek?" diye sordu, cevabımı bekledi. Cevap verdiğimde ne olacağını biliyordum, bunların son anlarım olduğunu biliyordum. Odanın arkasındaki buz penceresine dönüp baktım, aşağıdaki zeminde Beelzebub'un izini aradım.

Ama hiçbir iz yoktu ve yine yalnızdım.

Yine de...

"Evet," dedim başımı sallayarak ve bir kez daha Satanas'a döndüm. "O buna değer."

Satanus başını salladı, elini omzuma koydu ve bıçağı keskin bir şekilde bastırdı. Bıçak içimi kesti, kemiğimi ikiye ayırdı.

Nefes almaya çalışırken eğildim ve karnımdan dışarı çıkan kılıcın sapına baktım. Satanus sapı sıkıca kavradı ve geri çekti. Bir kan seli akmaya başladı, kalbimden fıskırarak yere sıçradığında ıslak bir ses çıkardı.

Ben de onu takip ettim, dizlerimin üzerine çöküp ellerimle deliğe dokunarak kanamayı durdurmaya çalıştım. Nefesim ıslaktı, kayıp yana doğru sallanırken ciğerlerimde hırıltılı sesler çıkıyordu. Kendimi düşürmedim, son nefesimi vermeden Beelzebub'un beni bulacağı umuduna sarıldım.

"Bırak kendini, küçük cadı. Borcunu ödeme zamanı geldi," dedi, bana bakarak. Beni yana doğru tekmeledi ve yere devrildim. Ellerim yaramdan kaydı, kan etrafımda birikerek karı, şüpheyeye yer bırakmayacak kadar korkunç bir kırmızıya boyadı. Çok fazlaydı.

Hayatım boyunca bu rengin peşini bırakmamıştı ve bu renkte ölmem de gayet uygun görünüyordu.

"Bunun benim borcum olduğunu sanıyordum," dedim, gözlerim ağırlaşmış, nefes nefese.

Satanus üzerimde duruyordu, kırmızı yüzü ve boynuzları gözlerim son kez kapanmadan önce gördüğüm son şeydi. Bir daha açılmayacaklardı. Vücudum tüm yaşam belirtilerini yitirmiş, hareketsiz yatıyordu. Sesi üstümde bir fısıltı gibiydi, beni bekleyen şeyin bir uyarısı.

"Hayır, küçük cadı. Ölüm sadece başlangıcın."

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bu seriyi seven ve Hollow's Grove dünyasında devam etmesini isteyen okuyuculara teşekkür ederim. Karakterlere ve ortama olan tutkunuz ve onlara şans verme isteğiniz benim en büyük ilham kaynağım oldu ve Margot ile başka bir miras evini keşfetmekten büyük keyif aldım.

Bana hayal edebileceğimden daha fazla koşulsuz sevgi ve anlayış öğreten çocuklarıma teşekkür ederim. Sizler benim varlık nedenimsiniz ve sizi çok seviyorum.

Tüm tuhaf alışkanlıklarımı ve yazma ritüellerimi destekleyen, ilham geldiğinde saçma sapan sesli notlarımı dinleyen ekibime ve alfa okuyucularıma teşekkür ederim.

Justin'e, karını benimle paylaştığın için. Yani, kabul edelim, en iyi arkadaş her zaman önce gelir. Caitlen, seni seviyorum. Bu sefer seni ağlatmayacağım.

İkinci Justin'e, her zaman bana inandığın ve yaratıcı bir döngüye girdiğimde ve yapışkan notları çıkardığımda beni biraz daha az eksantrik hissettirdiğin için. Yazılarımı aşman gereken bir engel olarak görmek yerine, değerli ve gurur verici bir şey olarak gördüğün için teşekkür ederim. Yayın günlerinde kitapçının önünde durup, dinleyen herkese kitaplarımdan övündüğün için teşekkür ederim.

Bramble'daki ekibime, bu karakterlere inandığınız ve onların parlaması için gerekli her şeyi yaptığınız için teşekkür ederim. Bana şans vermeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

YAZARIN NOTU

RAINN'in web sitesine göre: Amerika'da her 68 saniyede bir cinsel saldırı vakası yaşıyor. Her 9 dakikada bir, bu kurban bir çocuk oluyor.

Yalnız değilsiniz.

Siz veya sevdiğiniz biri cinsel saldırıya uğradıysa, lütfen Ulusal Cinsel Saldırı Yardım Hattı'nı arayın veya RAINN ile çevrimiçi sohbet edin.

1-800-656-HOPE

<https://rainn.org/>

KEMİK

CEBİRİ

DİZİ

Coven

Lanetli

Lanetliler

YAZAR HAKKINDA

© Jane Ashley Converse

[HARPER L. WOODS](#), *USA Today* ve *New York Times*'in en çok satan fantastik romantizm romanlarının yazarı Adelaide Forrest'in takma adıdır. Vermont'un küçük bir kasabasında büyüyen Woods'un okumaya olan tutkusu, uzun kışları kitapların sayfalarında geçirdiği zamanlarda doğmuştur. Kısa öyküler yazarak zaman geçiren Woods, kısa sürede uzun romanlar yazmaya başlamıştır. O zamandan bu yana otuzdan fazla kitap yayınlayan Woods'un daha birçok kitap yazma planı vardır. Yazmadığı zamanlarda Woods, iki küçük çocuğuyla vakit geçiriyor, köpeğiyle kıvrılıp yatıyor, uzak diyarlara seyahat etmeyi hayal ediyor veya kullanmaya asla vakti olmayacak kitap kapakları tasarlıyor. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilim kurgudan korkuya ve fanteziye kadar
kısa öyküler yayınlayan, ödüllü bir dergidir ve hem
tanınmış hem de yeni tür yazarlarına yer verir.

Dergiyi ziyaret ettiğinizde kitap incelemelerini,
denemeleri, yeniden okumaları ve daha fazlasını da
inceleyebilirsiniz. Dergiyi bugün ziyaret edin ve
sohbete katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

LANETLİLER

Telif hakkı © 2025 Harper L. Woods Tüm

hakları saklıdır.

Kapak tasarımı ve tasarımı Opulent Designs

A Bramble Kitabı

Yayınlayan: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120

Broadway

New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Bramble™, Macmillan Publishing Group, LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-36523-1 (ciltli)

ISBN 978-1-250-36524-8 (e-kitap)

eISBN 9781250365248

Bu e-kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu e-kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir.

sistemleri eğitmek amacıyla bu e-kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu e-kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek

Pazar Direktifi 2019/790'ın Metin ve Veri Madenciliği istisnası kapsamına girmesini açıkça saklı

E-kitaplarımız, özel perakende/toptan satış, okuryazarlık, kurumsal/premium, eğitim ve abonelik kutusu kullanımı için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk Baskı: 2025

İçindekiler

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>İthaf</u>
4.	<u>Tetikleyici Uyarılar</u>
5.	<u>Crystal Hollow'un Mirası</u>
6.	<u>Bölüm I</u>
7.	<u>1. Beelzebub</u>
8.	<u>2. Margot</u>
9.	<u>3. Margot</u>
10.	<u>4. Margot</u>
11.	<u>5. Margot</u>
12.	<u>6. Beelzebub</u>
13.	<u>7. Margot</u>
14.	<u>8. Margot</u>
15.	<u>Bölüm II</u>
16.	<u>9. Margot</u>
17.	<u>10. Margot</u>
18.	<u>11. Margot</u>
19.	<u>12. Beelzebub</u>
20.	<u>13. Margot</u>
21.	<u>14. Beelzebub</u>
22.	<u>15. Margot</u>
23.	<u>16. Margot</u>
24.	<u>17. Margot</u>

25.	<u>18. Beelzebub</u>
26.	<u>19. Margot</u>
27.	<u>20. Beelzebub</u>
28.	<u>21. Margot</u>
29.	<u>22. Beelzebub</u>
30.	<u>23. Margot</u>
31.	<u>24. Margot</u>
32.	<u>25. Beelzebub</u>
33.	<u>26. Margot</u>
34.	<u>27. Margot</u>
35.	<u>28. Beelzebub</u>
36.	<u>29. Margot</u>
37.	<u>30. Beelzebub</u>
38.	<u>31. Margot</u>
39.	<u>32. Beelzebub</u>
40.	<u>33. Margot</u>
41.	<u>34. Beelzebub</u>
42.	<u>35. Margot</u>
43.	<u>36. Margot</u>
44.	<u>37. Margot</u>
45.	<u>38. Beelzebub</u>
46.	<u>39. Margot</u>
47.	<u>40. Margot</u>
48.	<u>41. Beelzebub</u>
49.	<u>42. Margot</u>

50.	<u>Teşekkür</u>
51.	<u>Yazarın Notu</u>
52.	<u>Kemiklerin Cadıları Serisi</u>
53.	<u>Yazar Hakkında</u>
54.	<u>Telif</u>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

